RUSTY BRADLEY
KEVIN MAURER

Leii din Kandahar

O POVESTE DE RĂZBOI
DESPRE FORȚELE SPECIALE

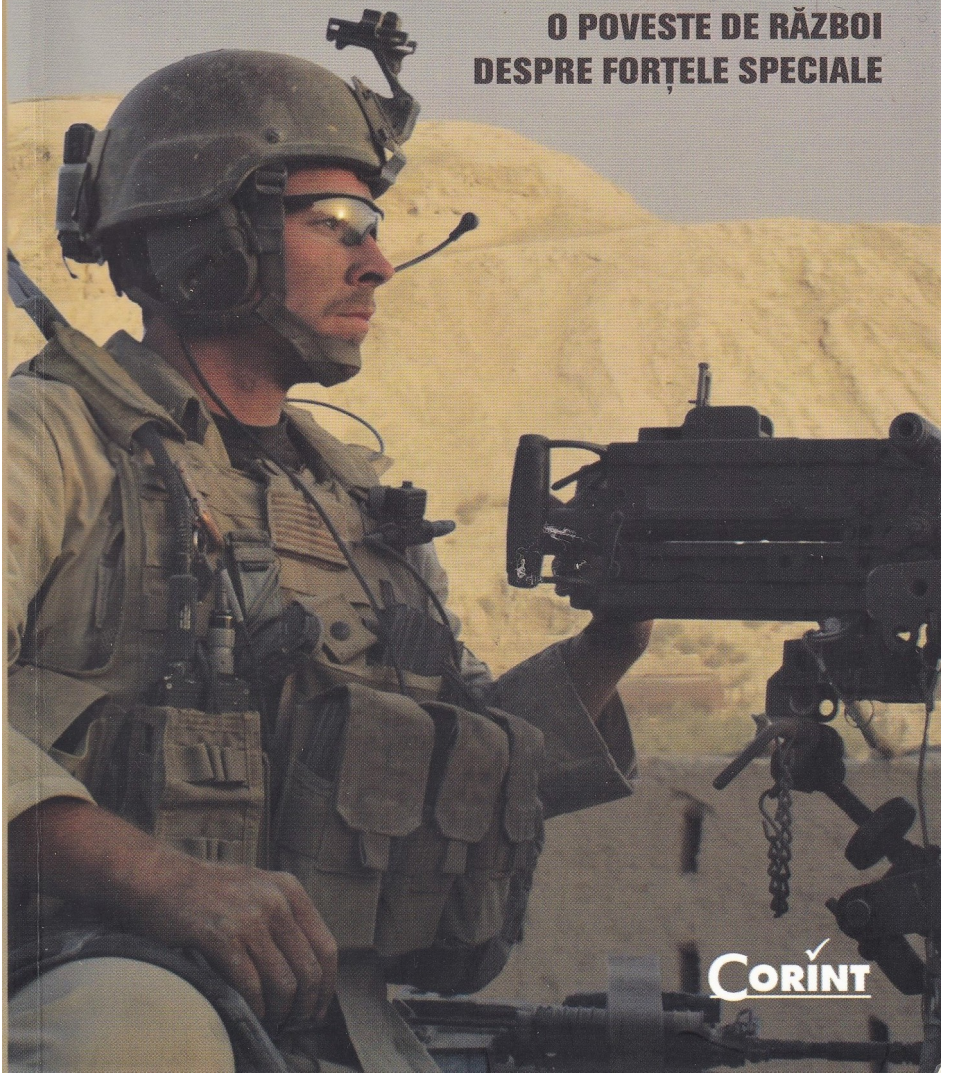

CORINT

RUSTY BRADLEY
KEVIN MAURER

Leii din Kandahar

O POVESTE DE RĂZBOI DESPRE FORŢELE SPECIALE

Corint 2013

Lions of Kandahar. The Story of a Fight Against All Odds
2011

Maiorul Rusty Bradley a fost rănit în timpul bătăliei de la Sperwan Ghar, aflat la comanda echipei A a Forţelor Speciale, în cel de-al treilea tur al său combativ ca lider de echipă al Forţelor Speciale. S-a născut în Carolina de Nord, a absolvit Mars Hill College şi s-a înrolat în armată în 1993, servind ca infanterist timp de şase ani, înainte de a absolvi Officer Candidate School în 1999.

Kevin Maurer a fost încorporat de mai bine de 12 ori ca reporter pe lângă Forţele Speciale ale Statelor Unite şi pe lângă Divizia 82 Aeropurtate din Afganistan şi Irak, în ultimii ani.

Cuvânt-înainte

Uneori, la televizor, războiul poate arăta mai puţin sângeros, chiar… *cool*. Politicienii îl văd într-un mod curat: pe ecrane uriaşe din centre de comandă şi pe hărţi de stat major.

Telespectatorii îl văd şi ei confortabil, acasă, pe plasme şi led tv. De multe ori, au parte doar de imagini spectaculoase din avion. Văd rachete care lovesc ţinte şi află că linia frontului s-a mutat dintr-un loc în altul. Mai primesc eventual câteva cifre seci legate de morţi şi răniţi. Şi cam atât. Din nefericire, oricât şi-ar dori, în multe cazuri, corespondenţii de război nu pot surprinde esenţa durerii dintr-un conflict: civilii prinşi între combatanţi, care se zbat să-şi prelungească viaţa cu câteva ore, soldaţi eviscераţi, plini de sânge, ciuruiţi, care-şi trăiesc ultimele clipe. Da, în micro, războiul arată aşa cum e: plin de sânge, de durere, ucigător de speranţă şi de viitor. Cel mai bine îl percep cei din prima linie, combatanţii, indiferent de ce parte a baricadei s-ar afla. Ei pleacă la război mânaţi de idealuri, trimişi de ţară sau de nu ştiu ce organizaţie teroristă obscură şi sfârşesc prin a se lupta pentru supravieţuire. Sentimentul e acelaşi, indiferent din ce tabără fac parte, chiar dacă au un steag pe umăr şi respectă diversele convenţii de la Geneva sau se amestecă printre civili, cu kalaşnikovul ascuns sub djellaba[1].

Cartea lui Rusty Bradley este o mărturie la prima mână din linia întâi. Un ofiţer din trupele speciale americane cu experienţă se trezeşte, împreună cu oamenii lui, prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte într-un loc uitat de lume. Miza este Sperwan Ghar, un deal important din punct de vedere strategic. Acţiunea se petrece în 2006, când insurgenţii încearcă să recucerească provincia Kandahar, una dintre cele mai fierbinţi zone din sudul Afganistanului, problematică inclusiv azi. În prima parte a cărţii, autorul îl introduce pe cititor în lumea închisă a trupelor speciale, îi prezintă pe soldaţii din echipa sa, descrie zona şi armamentul. Cei care nu sunt obişnuiţi cu limbajul militar vor fi bombardaţi cu acronime care sunt însă explicate într-o listă destul de stufoasă. Prima jumătate a cărţii pare monotonă şi plină de detalii legate de

[1] Îmbrăcăminte musulmană largă şi cu glugă (n. red.).

viaţa militară, însă îl pregăteşte pe cititor pentru lupta din final. Pentru a ajunge în Pashmul, zona în care se coagulaseră talibanii care doreau să ia cu asalt oraşul Kandahar, oamenii lui Bradley parcurg prin deşert sute de kilometri. Bătălia începe după un drum extenuant de peste o săptămână. Schimburile de focuri dintre Beretele Verzi şi talibani durează zile-n şir şi sunt desprinse parcă din filmul lui Ridley Scott, *Black Hawk Down*. O mână de soldaţi de elită se luptă cu aproape 1 000 de talibani, bine organizaţi, antrenaţi şi care au avantajul cunoaşterii terenului. Oamenii lui Bradley se bat pentru fiecare metru, sprijinul aviaţiei dovedindu-se de multe ori necesar, dar nu şi suficient. Cititorului nu-i mai este prezentată lupta ca-ntr-un joc de calculator, el devine martor la carnagiu. Acesta nu vede doar armele trăgând, precum în poligon, i se arată şi rezultatul: oameni mutilaţi de gloanţe sau şrapnel, soldaţi urcaţi în elicopterul medical cu laba piciorului pusă-ntr-o pungă, cu speranţa că medicii vor putea face minuni.

Foarte intersantă este prezentarea soldaţilor afgani care sunt alături de Beretele Verzi americane. În ultimul deceniu, Coaliţia internaţională a cheltuit sute de milioane de dolari pentru a forma ANA, armata afgană. În ciuda investiţiilor masive, trupele afgane continuă să aibă probleme: dezertări, militari care colaborează cu insurgenţii. Este greu să formezi o armată sudată într-o ţară în care cei mai mulţi oameni nu au sentimentul apartenenţei la o naţiune. În Afganistan, tribul este întotdeauna mult mai important decât conducerea centrală de la Kabul. Pentru cititorul de la noi, cartea lui Bradley este interesantă şi pentru că-i prezintă o zonă din sudul Afganistanului, zona în care au acţionat ani buni şi soldaţii români. Cei mai mulţi dintre românii din Kandahar nu au participat la misiuni agresive, ci au avut mai degrabă activităţi de menţinere a păcii. Totuşi, şi România a avut şi continuă să aibă soldaţi în prima linie a războiului. În 2008, am fost jurnalistul care a dezvăluit că Forţele Speciale ale armatei noastre acţionează-n Afganistan. La acea vreme, erau comandouri mixte formate din români şi americani, soldaţi din Beretele Verzi. Am avut ocazia să stau câteva săptămâni cu o astfel de unitate care acţiona într-o zonă în care talibanii îşi făceau des simţită prezenţa. Misiunile erau să prindă sau să ucidă diverşi lideri talibani, mai mult sau

mai puţin importanţi. Am dormit în barăcile soldaţilor, am mâncat cu ei, am fost la antrenament, dar şi în misiuni reale. Comandantul, acel Rusty Bradley român, era un tânăr căpitan din Târgu-Mureş, Tiberius Petre. Soldaţii săi nu-i vorbeau cu pluralul de politeţe, ci îi spuneau Petrică. Cei din Forţele Speciale lucrează în grupuri mici, mult mai sudate, şi de aceea şi atmosfera este mult mai relaxată, mai puţin cazonă. Ofiţerul, un bărbos, ca şi ceilalţi membri ai comandoului său, era calm şi vorbea blajin, precum Domnul Trandafir şi nu ca un ofiţer bine antrenat să omoare. Experienţa mea cu Forţele Speciale a fost transpusă într-un reportaj intitulat „Vânătorii de talibani”. La scurt timp după plecarea mea din Afganistan, Tiberius Petre a fost ucis în timp ce lua cu asalt o casă în care erau mai mulţi lideri ai talibanilor. El a fost primul militar român ucis într-un schimb de focuri, după 1945. Cei mai mulţi dintre soldaţii români pieriţi în acest război au fost victime ale bombelor amplasate pe drumurile pe care patrulau.

Mi-ar fi plăcut tare mult să am ocazia să colaborez cu Petrică la o carte care să cuprindă experienţa sa de pe front, aşa cum jurnalistul Kevin Maurer l-a ajutat pe maiorul Rusty Bradley să scrie *Leii din Kandahar*. Din nefericire, eu am fost lipsit de şansa pe care a avut-o Maurer, un corespondent de război american experimentat. Bradley a trăit câteva experienţe senzaţionale, Maurer a ştiut să le pună în pagină şi aşa a ieşit o carte extraordinară. Merită să o citiţi şi, dacă aveţi câteva secunde la dispoziţie, să vă gândiţi şi la românii din Forţele Speciale care au trecut sau trec acum prin momente de coşmar în deşertul afgan. Poate chiar să-i transmiteţi un gând bun lui Petrică sau măcar fetiţei lui care nu a avut şansa să-şi cunoască prea bine tatăl.

Adelin Petrişor
Martie 2013

Glosar

Operaţiunea Medusa
2-17 septembrie 2006

AAF	forţele antiafgane; folosit şi pentru Forţele Aeriene afgane
AC-130	aeronavă de atac la sol cu capacităţi de artilerie zburătoare
ANA	armata afgană
ANP	poliţia afgană
API	gloanţe explozive cu efect incendiar şi de penetrare a blindajelor de oţel
AT4	rachetă uşoară antitanc
CAS	în tactica militară, CAS – „close air support” este definit ca acţiune aeriană cu elicoptere sau avioane împotriva obiectivelor inamice aflate în apropierea forţelor aliate şi care necesită integrarea detaliată a fiecărei misiuni aeriene cu focul şi mişcările acestor forţe (n. tr.)
CCP	punct de colectare a victimelor
CSM	comandant sergent-major în armata americană (n. red.).
EOD	mecanisme explozive standardizate, din care fac parte minele antiblindate şi antipersonal, proiectilele, rachetele, bombele, încărcăturile de explozie, torpilele, submuniţiile (n. tr.)
ETT	instructor înrolat în armata afgană
FBCB2	Force XXI Battle Command, Brigade and Below – este o platformă de comunicaţie pe baza Linux proiectată pentru comandanţi, pentru a urmări forţele prietene şi ostile din câmpul de luptă. Informaţiile sunt vizualizate în format grafic şi sub formă de text mesaj fix (n. tr.)

FOB	avanpost
GFC	comandantul forţei terestre
GMV	transportor
Goose	aruncător de rachete de 90 mm
GSR	reziduu după explozia de la percutarea glonţului
IED	dispozitiv exploziv improvizat
IR	infraroşu
ISAF	International Security Assistance Force este o misiune de securitate condusă de NATO în Afganistan, stabilită prin Rezoluţia 1386 a Consiliului de Securitate al ONU, pe 20 decembrie 2001, în urma Acordului de la Bonn. Misiunea este angajată în Războiul din Afganistan (n. tr.)
JTAC	este termenul întrebuinţat de Forţele Armate ale SUA pentru a desemna un membru calificat al serviciului militar care, dintr-o poziţie avansată, dirijează acţiunea aeronavelor de luptă angajate în CAS şi în alte operaţiuni aeriene ofensive (n. tr.)
KAF	Aeroportul Kandahar
LAWS	arme uşoare antitanc
LZ	zonă de aterizare
MREs	raţie individuală, gata preparată
NODS	dispozitiv optic pentru vedere nocturnă
PKM	puşcă mitralieră kalashnikova sau armă kalashnikov
PUC	prizonieri
QRF	forţă de reacţie rapidă
RPG	aruncător de grenade
TOC	centru de operaţiuni tactice
WIA	rănit care continuă acţiunea

Cuvinte-cheie afgane

Amerkaianu Mushakas Kawatuna – Forţele Speciale americane
Badal – duşmănie de moarte, răzbunare
Hamla – atac
Mesher – un senior, o persoană mai vârstnică
Turan – căpitan
Wa Sahib – da, domnule

Za – pleacă

Nota autorului

Cea mai mare încercare cu care m-am confruntat în scrierea acestei cărţi a fost să reuşesc să surprind importanţa acestui eveniment pe hârtie şi să îi arăt cititorului adevărata dimensiune a lucrurilor. Cartea nu este doar povestea unei serii de lupte acerbe care se desfăşoară de-a lungul mai multor zile. A fost cea mai importantă bătălie din Afganistan, din punct de vedere strategic, iar efectele sale aveau să influenţeze direct războiul împotriva terorismului. Ceea ce la început părea a fie o operaţiune militară planificată dinainte de ISAF (International Security Assistance Force), pentru a curăţa de talibani un recunoscut centru inamic, a devenit în scurt timp o misiune crucială şi extrem de dură, care avea să împingă până dincolo de limite trupele NATO, încă nepregătite, şi i-a determinat pe talibani şi aliaţii lor străini să-şi schimbe complet modul de a reacţiona faţă de forţele coaliţiei. A fost o luptă hotărâtoare pentru a ţine piept inamicilor rebeli şi un catalizator spre o nouă filosofie de război pentru Statele Unite şi aliaţii săi.

Faza iniţială a Operaţiunii Medusa a durat aproape două săptămâni, la sfârşitul verii lui 2006. Aceasta, dar şi etapele sale ulterioare, avea să se prelungească, prin operaţiuni combative, timp de câteva luni. Echipa mea a fost una dintre cele cinci care au participat direct în toate etapele operaţiunii şi a fost aleasă ca element de bază care avea să rămână în nestatornicul district Panjway, după încheierea Operaţiunii Medusa. Denumit Detaşamentul Operaţional Alfa (ODA) 331, echipa mea a fost însărcinată să-i „elimine” pe talibani şi pe luptătorii străini, să le diminueze influenţa, să reinstaureze guvernarea legitimă locală şi să ajute la reconstrucţia şi securizarea unei zone urbane subdezvoltate de dimensiunile Rhode Island. Această muncă herculeană a revenit unei echipe de zece bărbaţi. Dar acestea

sunt binecuvântările războiului, iar acest adevăr are preţul său.

Relatarea este rodul amintirilor mele şi a străduaniei de a nu trece cu vederea ceva din momentele prin care a trecut echipa mea de Forţe Speciale, din august până în septembrie 2006. Intenţia a fost de a contura cu onestitate încercările cu care s-au confruntat în Afganistan soldaţii Forţelor Speciale. Limbajul şi umorul sunt originale, chiar dacă se referă la slăbiciuni fizice sau morale sau chiar dacă nu dă mereu dovadă de corectitudine politică. Acest proiect nu are niciun alt scop sau cine ştie ce plan ascuns şi în niciun caz nu este menit să provoace controverse sau să pună degetul pe vreo rană. Este pur şi simplu o relatare despre nişte oameni obişnuiţi care au făcut lucruri extraordinare, confruntându-se cu o copleşitoare forţă de opoziţie.

În scrierea acestei cărţi am dat dovadă de tot respectul faţă de aspectele legale şi operaţionale. Am folosit doar prenume şi porecle pentru a proteja persoanele în discuţie, asta dacă numele lor n-au mai fost publicate anterior. Unele denumiri au fost schimbate din cauza siguranţei operaţionale. În scrierea acestor rânduri, m-am supus tuturor cerinţelor de securitate ale Centrului de Comandă al Operaţiunilor Speciale ale armatei SUA şi ale bunului simţ, poate de modă veche.

Scriind această carte, intenţia mea nu a fost de a gratifica vreun grad sau vreun ego anume sau de a face vreo declaraţie politică. În descrierea evenimentelor am preferat faptele şi nu părerile. Acestea s-au întâmplat sau nu. Vor exista unii care vor comenta din fotoliu decizia mea de a scrie această carte şi de a descrie evenimentele din ea. Ar mai fi de adăugat că valabilitatea acestui demers este susţinută nu numai de mine însumi, ci şi de aproape 40 de operatori şi comandanţi ai Forţelor Speciale, membri ai ISAF şi soldaţi ai armatei afgane care şi-au făcut datoria acolo, alături de mine, şi pe care i-am intervievat pentru acest proiect pentru a garanta acurateţea. Am reconstruit conversaţiile şi dialogurile pe baza interviurilor, rapoartelor şi a propriilor mele notiţe şi amintiri.

Aceşti bărbaţi au fost busola, ghidul şi senzorii mei la distanţă pentru acest proiect. Afganii au o zicală în paştu [1], *Dagga tse dagga da* – Este aşa cum este. Aşa este povestea asta. Este

[1] Limba oficială vorbită în Afganistan (n. red.).

povestea noastră. *De oppresso liber*. Mărşăluieşti sau mori.

Rusty Bradley
Aprilie 2009
Kandahar, Afganistan

Nota bene: Viziunea asupra subiectului este cea a autorului şi nu reprezintă punctele de vedere ale Departamentului de Apărare (DOD), ale membrilor săi sau a personalului acestuia.

Dedicată celor câţiva care trăiesc în fiecare zi ca pe 12 septembrie 2001

Capitolul 1

PRIMUL CONTACT

Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe
este ca oamenii buni să nu facă nimic.

– ATRIBUIT LUI EDMUND BURKE

Septembrie 2006

Primele gloanţe s-au năpustit asupra parbrizului ca un picamăr. M-am chircit aşteptându-mă la ce era mai rău. Din fericire, geamul securizat şi-a făcut treaba, altminteri creierii mei ar fi fost împroşcaţi prin tot camionul. Aruncătoarele de grenade trăgeau de la doar câţiva paşi, atât de aproape încât puteam să văd aripioarele stabilizatorului cu arc ale grenadei, care ar fi putut reteza cu uşurinţă capul, braţele sau picioarele unui om şi ar fi putut distruge un vehicul mic cu o viteză teribilă. Urletul mitralierelor era asurzitor, copleşitor. Abia sosisem în câmpul de luptă.

Operaţiunea Medusa, cea mai mare ofensivă desfăşurată vreodată de NATO, începea să devină un dezastru absolut. În apropiere, principala forţă de atac canadiană fusese mai întâi blocată şi apoi oprită de-a binelea, prinsă în ambuscadă de atacurile antiblindaj, iar apoi înconjurată de focul luptătorilor de gherilă. Echipa mea din Forţele Speciale şi aliaţii noştri afgani au fost supuşi timp de vreo cinci minute unui foc sălbatic la baza Sperwan Ghar, un deal îndepărtat din districtul Panjwayi, din vestul provinciei Kandahar. Alte două echipe din Forţele Speciale conduceau soldaţii afgani pe deal, sub focul năprasnic. Dacă am fi putut cuceri dealul, am fi putut solicita atac aerian pentru a-i ajuta pe aliaţii noştri din NATO.

Primele două minute sunt cele mai preţioase. Îţi dai seama cu

cine te confrunţi încă din primele 30 de secunde, dacă apuci să supravieţuieşti în acest timp. Mitralierele de pe transportoarele auto blindate şi răpăiala aruncătoarelor de grenade mi-au dat de înţeles că ne confruntam cu duşmani care ştiau foarte bine ce aveau de făcut. Luptătorii talibani se ciocniseră deja cu unităţile mecanizate canadiene, ucigând mai bine de zece oameni şi distrugând câteva vehicule. Îi puteam auzi pe canadieni prin radio. Se luptau pentru vieţile lor. Toţi făceam asta.

Eram pentru a treia oară în Afganistan, iar la plecarea mea în urmă cu şapte luni, aproape că-i alungaserăm pe talibani din Kandahar. Ar fi trebuit să fie distruşi şi învinşi. Numai că, de atunci, forţele NATO preluaseră controlul în sudul Afganistanului şi înlocuiseră unităţile americane cu o selecţie de trupe din întreaga lume. Comandanţii NATO se concentraseră mai mult pe organizarea de echipe de reconstrucţie şi mai puţin pe trupe combatante şi de menţinere a securităţii, esenţiale în eforturile de reconstrucţie. După cinci ani de război, schimbarea de strategie avea să ducă la cea mai sângeroasă perioadă, de la căderea regimului taliban în 2001.

Fuseserăm avertizaţi că talibanii reveniseră în forţă. Grupaseră zeci de luptători în Panjwayi, cartierul lor general, de unde supravegheau împrejurimile oraşului Kandahar, capitala provinciei şi a sudului Afganistanului. Nu erau talibani din liga a doua. Nu erau talibanii din categoria „trage şi fugi”, sperând că Allah îi va binecuvânta să-i ucidă pe necredincioşi şi apoi să continue să-şi vadă de viaţă. Talibanii aceştia aveau mişcări bine coordonate şi sincronizate. După şarja aruncătoarelor de rachete, duşmanul continua cu aruncătoarele de grenade bine poziţionate, orientate direct asupra mitralierelor noastre grele, intenţionând fie să ne distrugă armele, fie să ucidă soldaţii care le acţionau. Acesta a fost primul nostru contact cu mişcarea talibană rebelă, concentrată în întregime asupra alungării forţelor de coaliţie din sudul Afganistanului. Acum, adăpostiţi în maşinile noastre de luptă, ne confruntam cu un foc nemaiîntâlnit din primele luni de război.

Rafalele înspăimântătoare de mitralieră care veneau din spatele camionului meu, din partea dreaptă, m-au îngrozit. M-am aşezat pe vine, privind afară şi am întors capul la timp ca să văd

strălucirea de un roşu-intens al unui alt aruncător de grenade prăbuşit la pământ. Trasoarele roşii au izbucnit imediat din mitralierele talibane, lovindu-ne maşinile şi pământul din jurul lor, ricoşând în toate direcţiile. Mi-am rotit mitraliera M240, cât de repede am putut, înspre ei. Şanţurile de irigaţii, de vreo 2 m adâncime în unele locuri, vegetaţia abundentă, adăposturile solide în care se usucă strugurii, toate au explodat în focul inamicilor.

— Contact la dreapta, contact la dreapta! am urlat ca să acopăr zgomotul infernal al armelor. Toate mitralierele şi lansatoarele de grenade din transportoarele echipei mele s-au direcţionat spre poziţiile talibane. Era important să tragem cât mai mult posibil asupra duşmanului.

Tocmai când eram pe punctul să stabilim un avantaj, o fortăreaţă din lut şi clădirile din împrejurimi s-au prăbuşit brusc, chiar în faţa camionului meu. Eram în câmp deschis şi complet expuşi. Gloanţele săreau peste tot, atât dinăuntrul, cât şi în afara vehiculului, apoi a urmat explozia. O grenadă a explodat pe bara din faţă a camionului. Am simţit o durere ascuţită de dinţi şi un puternic gust metalic de exploziv în gură. Confuzia şi durerea mi-au confirmat că sunt viu. Duşmanii ne atacau din faţă, din dreapta şi din stânga. Încercuirea a făcut să se rupă în două coloana în care ne aflam, împiedicându-ne să ne regrupăm. Acesta fusese de la bun început obiectivul lor. Să rupă unitatea, să creeze confuzie şi să ne distrugă pe fiecare dintre noi, individual. Aveam nevoie de suport aerian, ACUM!

Elicopterele olandeze Apache au început să roiască pe deasupra noastră. Zgomotele asurzitoare ale tunurilor Apache de 30 mm păreau o dulce muzică. Ţintele erau fixate asupra clădirilor distruse, pentru a-i face pe ocupanţi să iasă la lumină. Primele două rachete de 70 mm, trase din elicoptere, au făcut să explodeze adăpostul de uscat struguri care se afla la o distanţă ceva mai mică decât un teren de fotbal. Crăpăturile adânci produse de explozie au marcat o lovitură reuşită. Când praful provocat s-a mai aşezat, soldaţii armatei afgane au deschis focul şi au secerat patru sau cinci luptători talibani care ieşeau poticnindu-se din clădire, ameţiţi şi confuzi. Cei mai buni ucigaşi cad de regulă ca nişte păpuşi de cârpă, aşa cum au făcut şi

aceştia.

Am estimat că ne confruntam cu circa 50 până la 80 de luptători, pe deal şi în jurul acestuia. Noi aveam vreo 60 de soldaţi afgani şi 30 de soldaţi din Forţele Speciale, împărţiţi în trei echipe A şi o echipă B de comandă şi control. Această echipă B trebuia să fie alcătuită din încă 12 oameni, dar nu erau decât patru într-un transportor. Ţinta noastră, Sperwan Ghar, se ivea din valea de gospodării separate de şanţuri adânci pentru sisteme de irigaţie. Era cel mai important punct din regiune, pentru că cine avea controlul asupra lui putea vedea toată valea, până dincolo de râu, unde erau măcelăriţi canadienii.

În timp ce încercam cu disperare să urcăm dealul, am cerut mai multe informaţii de la centrul de operaţiuni tactice (TOC). Urmăreau o transmisiune *live*, dintr-o dronă Predator, care zbura deasupra câmpului de luptă şi care revela un scenariu complet diferit faţă de informaţiile pe care le deţineam noi.

— Talon 30, aici este Vultur 10. Iată situaţia: Numărul inamicilor nu este de ordinul zecilor, ci al sutelor, poate chiar 1 000. Sunt peste tot! Ai recepţionat?

Deja consumaserăm jumătate din muniţie. Ştiam că suntem cu mult depăşiţi numeric şi din punct de vedere al armelor. Ne confruntam cu sute de luptători talibani şi alţii veneau mereu din toate direcţiile.

Eram într-un mare necaz.

Capitolul 2

AICI MIROASE A CANAL

Intuiţia este adeseori crucială în luptă, iar supravieţuitorii învaţă să nu o ignore.

– COLONEL (r) F.F. PARRY, USMC

August 2006

Roţile masivului avion cenuşiu cargo C17 scrâşniră la atingerea pistei din Aeroportul Kandahar (KAF). Avionul se cutremură violent şi continuă să ruleze cu motoarele urlând, până la capătul acesteia, unde se opri.

Cu zece minute mai devreme, ni se spusese să ne punem centurile pentru aterizare. Ne-am părăsit cu toţii locurile cât de cât confortabile, de prin diversele unghere ale aeronavei şi ne-am ocupat scaunele de-a lungul fuzelajului. Băieţii stivuiau paletele mari cu muniţii sau dezveleau capotele transportoarelor. Nimeni nu vorbea. Ne-am îndreptat ca nişte somnambuli către locurile noastre. Zdruncinătura roţilor care au lovit asfaltul ne-a trezit. M-am şters la ochi ca să-mi alung somnul, m-am întins, apoi am privit încărcătura aeronavei. Restul oamenilor din echipa mea păreau ameţiţi, dar se treziseră. Motoarele cu urletul lor asurzitor au împins imensul avion şi încărcătura sa spre uriaşul W alb de 7 m desenat pe pista de aterizare, până când am ajuns în dreptul terminalului.

Pentru mine, zborul a fost întotdeauna un punct de cotitură. Era momentul în care conştientizam realitatea războiului şi că noi vom fi din nou în mijlocul lui. Cu 17 ore în urmă, când aeronava decola, încercam să uit toate grijile legate de viaţa pe care o lăsam în urmă la Fort Bragg. Era o separare mentală, dar şi una fizică. Pentru următoarele opt luni, va trebui să fiu diplomat, pacifist, profesor şi vânător. Iar în zilele proaste, eu însumi voi fi vânat.

Cel mai greu lucru era să mă despart de familie. Era mai dificil şi decât în luptă, mai rău decât cele mai urâte condiţii de viaţă, mai rău decât să fiu rănit. Ceea ce făcea să fie greu era necunoscutul. Niciodată nu ştiam dacă era ultima oară când îmi luam rămas bun. Când eram tânăr şi mă gândeam să mă însor, mă rugam să găsesc o soţie puternică, independentă, care să poată avea grijă de familie indiferent de ce avea să se întâmple cu mine. Şi exact asta mi-a dat Dumnezeu. Dar despărţirile astea erau costisitoare. Soţia mea avea un aer obosit. Era sfâşietor de dureros să mă despart de copilul meu. Nu poţi explica de ce pleci şi tocmai asta vor ei să afle. Pentru mine, răspunsul este simplu. Pentru familia mea lupt, dar este greu pentru ei să înţeleagă

motivul pentru care trebuie să călătoresc la mii de kilometri distanţă pentru a face asta. N-am avut niciodată niciun ritual special. Pur şi simplu am încercat să petrec cât mai mult timp cu ei înainte să ne despărţim la Fort Bragg. După o ultimă îmbrăţişare, intram într-un fel de amorţire şi îngropam adânc în mine tot ce înseamnă „acasă”, într-un loc sigur, unde nimeni nu poate ajunge vreodată.

Când m-am înrolat, armata îşi revenea după Furtună în Deşert. Absolvisem colegiul, dar nu erau locuri disponibile la Şcoala pentru ofiţeri (OCS). N-a contat. Nu doream decât să-mi plătesc datoriile şi să văd lumea. Nu cu mult timp înainte îmi găsisem loc în Corpul de subofiţeri (NCO). Iubeam camaraderia şi eram dornic să învăţ tot ce puteau să-mi ofere sergenţii instructori. Eram pur şi simplu ca un burete şi absorbeam tot ce era de învăţat. Am obţinut gradul de ranger [1], am absolvit şcolile de aviaţie şi de atac aerian şi chiar şcoala de urmărire malaieziană. Abia în ultimii ani am reuşit, în sfârşit, să intru la Şcoala de Ofiţeri şi în cele din urmă am supravieţuit selecţiei pentru Forţele Speciale. Întotdeauna am simţit că dacă sunt mai întâi un NCO – subofiţer, dacă înţeleg cum funcţionează ei, cum îşi antrenează, îşi motivează şi-şi conduc oamenii ca făcând parte din coloana vertebrală a armatei, voi deveni un ofiţer mai bun. Abilităţile pentru care am fost instruit şi atenţia faţă de detalii pe care am dobândit-o mă vor ajuta în viitor.

Când am absolvit cursul de calificare pentru Forţele Speciale (SF), am moştenit o echipă de calibrul Super Bowl. După prima mea rotaţie SF, câţiva dintre seniorii din echipa mea au fost obligaţi să înţeleagă politica de rotire a echipelor şi să-şi asume alte sarcini. Credeam că scoaterea dintr-o echipă aşa de unită a unor oameni cu atât de multă experienţă în luptă era o metodă ridicolă. Dar nu m-am opus; la urma urmelor eram în armată. Din fericire, cei care au rămas în echipă s-au dovedit a fi nişte mentori excelenţi. Când au sosit, băieţii noi s-au modelat imediat după structura echipei şi ne-am văzut de drum.

La scurt timp după ce m-am alăturat unităţii, am realizat că soldaţii Forţelor Speciale şi organizaţia noastră în general aveau un secret anume. Nu este ceva palpabil şi cu siguranţă n-are nicio

[1] Soldat dintr-un corp de elită al armatei americane (n. red.).

legătură cu vreun film de la Hollywood. Trăiam, ne antrenam şi acţionam într-o paradigmă unică. Pe de o parte, fiecare zi era ca cea din 12 septembrie 2001. Eram cu adevărat vârful de lance, acolo, în gura lupului, aproape fără niciun ajutor, supravieţuind în cultura indigenă. Ţara noastră dorea sânge şi creier pe pereţi, în Afganistan, iar noi i le furnizam. Pe de altă parte, ne străduiam cu toţii să construim o ţară şi să-i eliberăm pe oameni de tiranica ideologie talibană – cea mai grea încercare. Ca să putem duce la îndeplinire acest aspect-cheie al misiunii noastre, era necesar să lăsăm în urmă mentalitatea vestică şi să adoptăm modul de gândire al unui afgan, pătrunzând adânc în societatea lor, în triburile, limbajul, cultura, religia şi filosofia lor fundamentală. Era imperativ să stabilim şi să respectăm nevoile poporului afgan care şi-a asumat tranziţia de la o societate conflictuală la una paşnică. Aveau nevoie de securitate, educaţie, organizare, o reprezentare politică onestă şi de infrastructură civilă. Am înţeles că această tranziţie va dura câteva generaţii şi va fi nevoie de o grămadă de bani. Am înţeles, la nivel strategic, că Afganistanul, ca naţiune, trebuia să prevaleze. Dacă şi-ar fi urmat cursul istoric, iar noi n-am fi putut apăra aceşti oameni, toate sacrificiile noastre ar fi fost în zadar. Afganii nu-şi văd ţara ca pe un cimitir al unui alt imperiu. Noi nu ne aflam acolo ca să cucerim, ci ca să reconstruim şi să ajutăm, iar ei ştiau asta.

Pe când C-17 străbătea cerut întunecat, mă concentram asupra ultimei rotaţii în calitatea mea de comandant al echipei de Forţe Speciale, revizuind instruirea şi pregătirile de dinaintea misiunii. Nu există nicio altă unitate militară americană atât de versatilă ca o echipă de Forţe Speciale. Înfiinţate după cel de-al Doilea Război Mondial, Forţele Speciale deţin câteva dintre cele mai bine antrenate unităţi din întreaga armată americană. Echipa SF standard, denumită Detaşamentul Operaţional Alfa, sau ODA, este proiectată să acţioneze independent şi este formată din 12 oameni conduşi de un căpitan şi un ofiţer. Restul echipei este alcătuită din sergenţi NCO. Doi dintre subofiţerii seniori servesc ca sergent de echipă şi sergent de informaţii. Pentru fiecare specialitate, echipa are doi sergenţi – unul senior şi unul junior. Sergenţii pentru arme sunt experţi în tactici şi se ocupă de armamentul echipei, cum sunt puştile, mitralierele şi lansatoarele

de rachete. Sergenţii ingineri construiesc şi fac să explodeze lucruri şi, de asemenea, se ocupă de aprovizionarea echipei. Sergenţii medicali sunt cei mai buni medici specializaţi în traumatologie din toată armata, dar tratează şi boli obişnuite, fac intervenţii stomatologice, ba chiar îngrijesc animale bolnave, dacă este necesar. Sergenţii de la comunicaţii întreţin echipamentele radio şi computerele echipei şi păstrează legătura cu lumea din afară.

În ultimele două luni, echipa mea studiase regiunea de graniţă dintre Afganistan şi Pakistan. Zonă îndepărtată, sălbatică şi tribală din Pakistan, care se întindea mai bine de 800 km de-a lungul graniţei afgane, fusese timp de secole un tărâm al violenţei şi fărădelegii. Astăzi este un teren fertil pentru jihad [1]. Talibanii şi militanţii al-Qaida şi-au stabilit aici locul de lansare a atacurilor împotriva Afganistanului şi folosesc zona ca teren de antrenament pentru atentatele teroriste din întreaga lume. Este o porţiune din Pakistan pe care guvernul nu o controlează şi este în afara limitelor armatei SUA.

Îi ştiam pe principalii „jucători” şi câteodată puteam spune care sunt băieţii buni şi care sunt cei care tocmai săriseră gardul în tabăra celor răi. Trasaserăm rutele de circulaţie talibane, identificaserăm ascunzişurile şi zonele de ambuscadă. Compania noastră de Forţe Speciale, în colaborare cu o brigadă de la Compania de aviaţie 173, aproape că închisese accesul talibanilor în provincia Kandahar, în timpul ultimei noastre rotaţii, din urmă cu opt luni, şi mă rugam să avem şi de această dată succesul de atunci.

După câteva minute de rulat pe sol, avionul se opri în cele din urmă, iar şefii echipajului de la Forţele Aeriene, care încărcaseră aeronava, deschiseră uşa din spate a navei. Erau îmbrăcaţi în costume de zbor scorojite şi veste antiglonţ masive.

— OK, căpitane, spuse chicotind Zack, sergentul de arme, în timp ce şefii de echipă se străduiau, clătinându-se, să pregătească încărcătura pentru debarcare. Suntem într-un avion de zece tone care cară cinci tone de combustibil cu 640 până la 960 km pe oră. Cu siguranţă că ultimul lucru de care ai putea să te temi este un glonţ.

---

[1] Război sfânt în lumea musulmană (n. red.).

— Ştiu, Zack, ştiu, am spus.

Zack era nou în echipaj, sosise pe la începutul verii, dar nimeni n-ar fi zis asta. Era masiv, puternic, cu un piept care i s-ar fi potrivit unui luptător UFC. S-a împrietenit cu Bill, sergentul senior al echipei, şi fac o pereche a naibii de bună. Întotdeauna puteai spune care sunt luptătorii de elită, iar Zack se potrivea de minune cu aceştia. Era dur, tânăr, nechibzuit şi enervant de onest. Putea foarte bine să-ţi tragă un şut în fund. Avea părul negru şi des, o barbă imensă şi deja mă gândeam la cum s-ar fi descurcat printre afgani, în haine civile. Eram convins că, având în vedere fizicul, s-ar fi putut deghiza cu uşurinţă şi ar fi putut lucra bine cu echipa, la nevoie. Zack manipulează armele, aşa cum şoferii profesionişti manevrează maşinile de cursă. Trebuiau acoperite şi protejate până când venea momentul să le folosim. La momentul acela, învelitoarea este pur şi simplu smulsă, ca un lucru lipsit de valoare. Zack ştia că putea să le repare sau să le schimbe mai târziu, dar când era nevoie de ele, ştia cum să le pună în valoare şi cum să le folosească în mod optim. Era protejatul lui Bill şi se antrenau împreună din greu. Bill făcuse din Zack un sergent de arme de top, în vreme ce Zack îl menţinea pe Bill în cea mai bună formă. Dintre ei doi, pe oricare l-am fi ales în această misiune ar fi fost suficient de inconştient încât să-şi asume riscuri majore pentru echipă, ştiind că va plăti un preţ imens pentru asta.

Zack nu era căsătorit şi câţiva dintre membrii însuraţi ai echipei trăiau, indirect, prin el. Femeile îl iubeau şi niciodată nu ieşea fără o doamnă la braţ. Zack nu era un îngâmfat – sau, bine, poate puţin – dar în cultura noastră nu îl consideri aşa dacă îi poţi face faţă. Zack se testa mereu şi cu rigoare, atât fizic cât şi mental. Dacă participa la acţiuni fizice ale echipei, concurs de tragere cu arma, de băut bere sau de completat sudoku, Zack fie ajungea primul, fie îşi dădea sufletul încercând. Cariera lui abia începea, dar va avea nevoie de această rezistenţă mentală toată viaţa. Privindu-l, îmi doream adesea să fiu cu 15 ani mai tânăr şi cu vreo 10 kg mai slab. Zack era partenerul de antrenament, care te determina să faci ce nici n-ai fi gândit. Am păstrat acest mic secret bine ascuns în sacul meu cu trucuri. Dacă aş fi avut vreodată nevoie să înghesui un obiect pătrat într-o gaură rotundă,

ştiam că Zack era omul care putea face aşa ceva şi că acest lucru i-ar aduce o plăcere nemaipomenită. Aveam să ador să călătoresc prin lume cu acest tânăr extraordinar alături de mine, trăgându-le şuturi în fund celor pe care nu avea cine să îi împingă de la spate. N-a permis nimănui din echipă să-l ia de sus, chiar dacă era băiatul cel nou. Dacă Zack nu ştia cum se face ceva, nu trebuia decât să-i dai o lună şi avea să facă acel lucru chiar mai bine decât tine.

Când încărcătura a fost gata, uşile mari, hidraulice, de culoare cenuşie, se deschiseră, iar în locul temperaturii scăzute de care ne bucuraserăm în zbor, la înălţime, simţirăm căldura înăbuşitoare care năvăli de afară. Afganistanul miroase ca un canal deschis lângă care arde un foc din lemne de pin. Aproape la unison, am simţit cum ne era greu să respirăm.

Ne întorsesem.

În timp ce motoarele se opreau, camioanele începeau să tragă în spatele aeronavei. Vehiculele erau nişte Toyota Hilux descoperite, murdare, echivalentul afgan al unei Toyota Tacoma pickup. Şefii de echipă smulseră iute opritoarele uriaşe ale lanţului şi împinseră paletele pe role, spre coada avionului, către elevatoarele cu furcă care aşteptau pregătite şi preluară opintindu-se zgomotos paletele cu furnituri, din burta avionului. Paletele conţineau de toate, de la arme şi muniţie până la papetărie de birou. Cocoţate, în vârful unei palete, se aflau ghetele şi uniformele pentru soldaţii din armata afgană. La ultima rotaţie văzusem cât de prost erau echipaţi soldaţii afgani. De data asta, fiecare dintre noi adusese toate lucrurile de prisos de acasă: ghete, uniforme, curele, şosete, pălării, raniţe. Eu şi mulţi alţii din unitate cumpăraserăm o sumedenie de lucruri pentru ei. Ştiam de ce aveau nevoie şi voiam să fim siguri că vor primi acele lucruri. Toate acestea erau esenţiale pentru neexperimentata armată afgană.

Am sărit din avion pe pista de aterizare. Mă dureau genunchii de la poziţia în care stătusem. Nu mai fusesem de şase luni pe Aeroportul din Kandahar şi am aruncat o privire rapidă prin preajmă. Fusese construit în 1960 la vreo 16 km sud-est de oraşul Kandahar, de către Agenţia Statelor Unite pentru Dezvoltare Internaţională (USAID), ca bază, în caz de război cu Uniunea

Sovietică. Aceasta din urmă a invadat Afganistanul în 1979 şi a întrebuinţat aerobaza. Unitatea de rangeri ai armatei l-a ocupat în 2001 şi a devenit punctul central al Statelor Unite din sudul Afganistanului.

Un sergent-major de la centrul de operaţiuni tactice ne-a întâmpinat pe pistă, apoi, pe măsură ce fiecare paletă era descărcată, o bifa pe un clipboard. Când ultima paletă a fost coborâtă din avion şi asigurată cu chingi pe platforma unui camion, eram gata să plecăm.

Bill ne arătă camioanele pentru echipaje. Se alăturase echipei pe parcurs, la rotaţia din 2005. Fusese sergent de pluton la unitatea de rangeri şi-i luase doar câteva zile să se adapteze. Acum era sergent de echipă, supervizor senior şi se ocupa de instruire şi de planificarea tactică. Bill era subalternul meu şi cel mai bun subofiţer pe care şi l-ar fi dorit cineva vreodată, bărbatul care era prietenul soldaţilor, fără a pierde vreo clipă respectul acestora ca NCO senior. Crescut într-o comunitate rurală săracă din White Settlement, Texas, glumea zicând că familia lui era un show *Jerry Springer live*. Era un fan înflăcărat al *Dallas Cowboys*, un democrat intransigent cu idei reacţionare, iar când nu era ocupat ţinea echipa numai în împunsături ore-n şir. Pentru oamenii ca Bill, lupta este o prelungire a propriei personalităţi. Dacă situaţia o cerea, putea trece în mai puţin de o secundă de la ipostaza de membru agreabil al echipei, la cea de şef obsedat de disciplină (sau de şef ţicnit). Dar când era vorba de muncă, nimeni nu ştia tacticile şi armele mai bine decât el. Ţinea echipa mereu pregătită să facă faţă încercărilor. A spune că Bill era competitiv ar fi o afirmaţie modestă. Când a venit în echipă, era ca un armăsar – putea depăşi cu uşurinţă pe oricare dintre noi, făcea mai multe tracţiuni, mai multe flotări, mai multe genuflexiuni, chestii tipice pentru rangeri. A învăţat rapid că nimeni din SF nu dădea niciun ban pe viteza la alergat. În luptă, un membru al echipei complet echipat şi cu vestă antiglonţ trebuie să poată face trei lucruri vitale: să se bată, să care un soldat rănit complet echipat, la rândul lui, şi să urce un deal cărând un rucsac. Majoritatea dintre noi eram rangeri. Noi *niciodată* nu lăsăm pe câmpul de luptă un camarad căzut, niciodată. După câteva lecţii de luptă cu echipa în tranşee, Bill a înţeles. În scurtă vreme

participa la sesiunile de antrenamente zilnice din camera de forţă. Cred că-i plăceau muşchii şi s-a pus pe treabă. De la ultima rotaţie, a pus pe el aproape 9 kg de muşchi.

Urcând în camion, am cerut subofiţerului de la centrul de operaţiuni tactice (TOC) o actualizare a informaţiilor.

— Domnule, este destul de complicat, îmi spuse el. Mai bine luaţi informaţiile de la şefu.

Bill se aplecă spre mine.

— Nu cred că e-n regulă dacă trebuie să mergeţi după informaţii, şopti el.

Sediul operaţiunilor speciale se află la mică distanţă de aeroport. Am trecut printr-o poartă, am depăşit căsuţa de pază şi am oprit în faţa barăcilor, lângă o clădire construită în grabă, din placaj. Ne-am azvârlit echipamentele în camerele de odihnă care aveau nişte saltele de dormit subţiri şi ieftine, cu cadru metalic, cam şubrede, luate din vechile barăci ruseşti.

Paletele cu provizii erau aşezate pe un teren pietruit din apropiere şi am pornit într-acolo ca să le inspectăm. Bill hotărî să rămână cu echipa şi să se asigure că toate echipamentele erau înregistrate, în timp ce eu mergeam la centrul de operaţiuni tactice pentru informare.

— Căpitane, rămân să văd care-i treaba pe aici. Ne vedem mai târziu, adăugă Bill.

Nu mă interesa explorarea taberei. Eram nerăbdător să aflu informaţiile noi şi să mă prezint comandantului meu, locotenent-colonelul Don Bolduc.

Imediat după colţ am dat nas în nas cu Bolduc şi cu un vechi prieten, locotenent-colonel Shinsha, comandantul Batalionului 2, al armatei afgane, 3 Kandak. Scund, slab şi mereu în formă, Bolduc părea să aibă un fel de sursă inepuizabilă de energie. Chiar şi la această oră atât de matinală, era în plină activitate. Îi plăcea să se afle în mijlocul soldaţilor pe care-i comanda şi îi impulsiona să se grăbească spre ceea ce urma să se întâmple în luptă. Nu-i plăcea să conducă din vorbe, ca alţi comandanţi. El chiar voia să ştie ce gândeau oamenii lui şi spunea adesea că reacţiile şi informaţiile lor îl ajutau să ia decizii. Şi Bolduc se înrolase şi devenise sergent înainte de a trece prin şcoala de subofiţeri. Misiunea era întotdeauna pe primul plan, îşi preţuia

soldaţii şi avea grijă de toţi. Trata pe fiecare om din batalion, de la ofiţerul lui de operaţiuni până la mecanicul de la garaj, ca pe un profesionist.

În cei 15 ani de armată, n-am avut niciodată un comandant mai bun. Bolduc înţelegea importanţa detaliilor şi, ca un maestru de şah, conducea în situaţiile de criză cu o forţă nebănuită. Părea că ştie dinainte ce aveau de gând să facă talibanii, ISAF, coaliţia şi chiar propriii lui lideri de echipă.

Între 2002 şi 2009 n-a existat nicio strategie militară naţională centralizată pentru Afganistan – niciuna. O strategie se referă la un plan de acţiune proiectat pentru a obţine un anumit rezultat. O strategie generală pentru orice conflict unifică şi dirijează toate elementele sale, astfel încât să determine executarea acelei strategii, facilitând îndeplinirea obiectivului propus. În absenţa unei strategii, organizaţiile militare, în special cele alcătuite din diverse forţe multidimensionale şi multinaţionale, cum sunt cele din Afganistan, acţionează nesincronizat, fără a-şi îndeplini sau fără a-şi atinge scopurile şi obiectivele propuse.

Dacă în toţi aceşti ani a existat vreo strategie unitară, atunci ea a fost invizibilă pentru noi şi astfel se explică prezenţa noastră în câmpul de luptă, mai frecvent decât alte unităţi. Primeam directive care se schimbau mereu, de la comandanţi care se bazau pe stilul profesional propriu şi pe abilităţile personale de conducere, fără să aibă o strategie pe care să se bazeze şi care să-i determine pe toţi cei aflaţi în zona de luptă să se străduiască să îndeplinească aceleaşi obiective.

Prima şi cea mai importantă cerinţă pentru stabilirea unei strategii este de a şti exact unde vrei să ajungi. Şi nu este un lucru uşor. La Forţele Speciale, am înţeles că cel mai important era ca în Afganistan să se instaureze un guvern naţional stabil şi sigur, care să aibă în vedere securitatea oamenilor şi să le satisfacă nevoile de bază. Dacă guvernul naţional nu putea sau nu răspundea la nevoile oamenilor, atunci vor interveni rebelii sau chiar vor încerca să satisfacă ei aceste nevoi, provocând astfel o divizare masivă a populaţiei şi a societăţii. Odată stabilit unde vrei să ajungi, trebuie identificate mijloacele prin care se poate ajunge acolo. Aceasta presupunea stabilirea şi îndeplinirea unei anumite liste de scopuri realizabile. Definind care erau acele scopuri, am

putut determina o serie de obiective şi le-am realizat unul câte unul.

Conştienţi de acest deficit inerent atât în strategie, cât şi în desfăşurarea ostilităţilor, membrii Grupului Operativ 31, TF31, împreună cu comandantul nostru ne-am străduit să stabilim o strategie prin definirea scopului final, determinarea unei serii de obiective, urmată de stabilirea unor obiective specifice care trebuie îndeplinite pentru a ajunge la scopurile finale. Comandantul a cerut apoi tuturor unităţilor aflate sub comanda sa să respecte această strategie. Tot el a apelat la suportul ISAF şi al coaliţiei, în construirea unei relaţii de colaborare cu comanda unificată din sudul Afganistanului, armata naţională afgană şi oficialităţile guvernamentale locale. Această mică strategie creată de un grup operativ din SF se va îmbina şi sincroniza cu obiectivele naţionale generale ale Statelor Unite şi ale neexperimentatului guvern al Republicii Islamice Afganistan. Acum cel puţin aveam un plan care reflecta ceea ce o imagine de ansamblu ar trebui sau ar putea să arate, iar noi lucram cu încordare la implementarea ei. Şi aceasta era doar o mică imagine asupra ceea ce trebuia să se instaureze la nivelul întregii ţări.[1]

Un simplu proverb thailandez este relevant în acest sens: „Cum poţi mânca un elefant? Câte o înghiţitură!”.

Iată care a fost recomandarea directă primită de la comandantul Batalionului 1, a treia grupă a Forţelor Speciale (1/3 SFG) cu privire la toate operaţiunile SF care urmau să se desfăşoare în Afganistan între 2005 şi 2006:

> Operaţiunile voastre trebuie conduse cu inteligenţă, descentralizate, iar întregul spectru de operaţiuni trebuie astfel proiectat încât să aibă cele mai bune efecte pe termen lung împotriva duşmanului şi în favoarea populaţiei. Toate operaţiunile trebuie conduse

[1] La scurtă vreme după ce a preluat comanda tuturor forţelor ISAF şi ale coaliţiei în ţară, în 2009, generalul Stanley McChrystal a soluţionat problema lipsei unei strategii naţionale unitare în Afganistan. În mai puţin de un an, a reuşit să determine, să sincronizeze şi să pună în aplicare implementarea acesteia, completând astfel imaginea macro (de ansamblu).

de Forţele Naţionale de Securitate Afgane (ANSF). Operaţiunile cinetice trebuie să aibă un efect noncinetic înglobat în plan. Orice acţiune a noastră afectează populaţia şi trebuie să ne asigurăm că toate se desfăşoară într-o manieră care să se bucure de suportul populaţiei. Toate operaţiunile noastre trebuie să aibă în componenţă şi să beneficieze de sprijinul civil şi de informaţii, precum şi de asistenţă umanitară, după cum toate operaţiunile postcinetice trebuie să fie urmate de o întâlnire cu persoanele vârstnice din sate, pentru a le explica scopul operaţiunii şi pentru a legitima Republica Islamică Afganistan (IRoA). Acest lucru va duce la atragerea suportului populaţiei locale şi va reduce efectul planului serviciilor secrete inamice de a discredita operaţiunile IRoA şi ale coaliţiei.

Fie că făcea instrucţie în Statele Unite, fie că se afla la conducerea operaţiunilor dintr-o zonă de conflict, Bolduc pronunţa limpede pentru toţi subordonaţii săi ce era de făcut. Dorea ca ei să nu aibă niciun dubiu în ceea ce priveşte executarea ordinelor – ca şi în alte situaţii. Nu trebuia să existe nimic îndoielnic. Fie că-l iubeau, fie că-l urau, oamenii trebuiau să ştie la ce să se aştepte. Redau fragmente din instructajul pe care-l dăduse personal fiecăruia dintre soldaţii săi:

Filosofia de comandă: Înţelege trecutul, concentrează-te asupra prezentului şi planifică viitorul. Toate lucrurile pot fi reprezentate ca un triunghi care cuprinde trei puncte majore: disciplina, competenţa şi încrederea.

Încrederea era baza triunghiului. Se aştepta din partea noastră să putem să ne uităm în oglindă, nu în jos. Încrederea şi familiarizarea cu cele mai mici sarcini determină acest lucru. Urmează apoi competenţa. Era de aşteptat să ne concentrăm pe lucrurile esenţiale, să înţelegem psihologia războiului şi să facem ceea ce trebuie. Ultimul şi cel mai important ingredient era disciplina: disciplina din tine şi din soldaţii tăi. Pentru locotenent-colonelul Bolduc, disciplina nu avea legătură cu puterea, ci cu întrebuinţarea judicioasă a autorităţii şi responsabilităţii. Iar

Forţele Speciale aveau din plin din ambele.

Recomandarea de comandă: pune presiune, urmăreşte, pedepseşte.

✶

Trebuia să desfăşurăm pregătirea şi instruirea pentru război cu aceeaşi abilitate cu care am executa noi înşine operaţiunile în timpul războiului. În timp, ne-am pomenit adesea transferând acest concept partenerilor noştri din ISAF şi din coaliţie. Şi nu este nicio exagerare să spun că ne aşteptam să pornim oricând, oriunde şi eram pregătiţi să facem absolut orice.

Pe lângă Shinsha, Bolduc arăta ca un copil. Shinsha este ca un urs, cu faţa rotundă, mâini uriaşe şi cu trăsături tadjice [1] pronunţate. Ca majoritatea afganilor, purta o barbă subţire, îngrijită, despre care spunea că este suficient de lungă încât să ţină triburile paştun la distanţă.

De-abia ce-am apucat să rostesc cuvintele „bună dimineaţa, domnule", că Shinsha m-a şi recunoscut. Veni drept la mine şi mă prinse în braţe. Nu sunt un om mic, am 1,82 m, dar el m-a ridicat cu uşurinţă într-o îmbrăţişare care-mi strivi oasele, apoi îmi trânti două pupături zdravene pe obraji. „Măi să fie", mă gândii, „cred că mi-a fisurat vreo două coaste". Bolduc, înţelegând importanţa relaţiei noastre, îmi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

— E bine că aţi adus din nou bărbile voastre lungi aici, în Afganistan, spuse Shinsha.

„Bărbi lungi" este o poreclă dată de afgani celor din Forţele Speciale, un semn de respect, prin analogie cu bărbile bătrânilor lor.

Chiar mă bucuram să-l văd. Aveam în spate o istorie întreagă. Am luptat împreună în 2005 şi 2006 şi i-am nimicit pe talibani în provincia Kandahar. Shinsha se lăuda cu mândrie că „în anul acela talibanii nu puteau nici măcar să se oprească să urineze în Provincia Kandahar, fără ca noi să nu apărem de undeva". Fără să ştie, această afirmaţie era cum nu se poate mai adevărată. Talibanii capturaţi confirmaseră asta. El se referea în glumă la talibani ca la „shuzzuna" – femei – în limba paştu.

[1] Care aparţine Tadjikistanului sau populaţiei lui (n. red.).

Am petrecut ore-n şir la o ceaşcă de ceai tare verde şi negru, discutând despre strategie şi învăţând fiecare limba celuilalt. Şi acum se descurca greu cu engleza, în timp ce eu abia legam două vorbe în paştu. Când ne-am îndepărtat îndeajuns de mult încât să nu ne audă comandanţii, l-am întrebat cum mergeau treburile în Kandahar.

— Care-i situaţia, prietene? l-am întrebat într-o paştu stricată.

— Nu, nu, nu lucruri bune aici în Kandahar, spuse el în engleza lui cu accent puternic.

Shinsha vorbi deschis şi creionă o imagine sumbră. Luptătorii talibani operau înăuntrul şi în afara oraşului şi în fiecare zi veneau tot mai mulţi. Unităţile Forţelor Speciale, care ne-au înlocuit după ultima noastră rotaţie, şi-au concentrat eforturile pe raidurile de noapte şi n-au avut timp să stabilească o relaţie cu populaţia. Dar asta nu a fost din vina lor; ordinul să nu se deplaseze decât noaptea venise de la un cartier general superior. Shinsha adăugă că talibanii dominau pe timpul zilei. Îi cunoşteam şi-i respectam pe membrii celuilalt grup din Forţele Speciale, care-mi erau prieteni şi colegi de profesie, dar veştile pe care mi le dădea Shinsha mă îngrijorau.

Anul trecut, rareori întâmpinam rezistenţă în oraş, cu excepţia atentatorilor sinucigaşi. Ne intersectaserăm cu talibanii în timpul patrulelor din zona trecătorilor din munţi, dar rareori în oraş. Când batalionul lui Shinsha îşi încheiase instructajul, începusem imediat raidurile prin casele conspirative ale talibanilor. În cele din urmă, raidurile ajungeau să devină atacuri în toată regula. Echipa mea a continuat să arunce în aer ţinte până în săptămâna dinainte de rotaţie. Presiunea constantă îl făcuse pe inamic să se ascundă adânc, sub pământ, sau să părăsească provincia şi am transmis această strategie înlocuitorilor noştri. Acum, după opt luni, renaşterea talibanilor era evidentă pentru toată lumea. Progresau constant şi metodic. Luptători care îşi aveau bazele în satele din jur şi în oraş atacau coaliţia ISAF şi îi evaluau reacţia. Voiam să ştiu cum se schimbase situaţia.

Câştigarea unui război de gherilă însemna să ieşi în afara oraşului şi nu doar să te arăţi, ci să convingi populaţia că te afli de partea echipei câştigătoare. Să lucrezi alături de, cu şi prin populaţia locală şi forţele indigene nu este opţional. Este cheia

esenţială pentru a avea succes. Îndepărtarea de viziunea de ansamblu reprezintă un minus fundamental în operaţiunile contrainsurgente, ducând la obstacole majore. Din cine ştie ce motiv, nu fusese menţinută presiunea asupra talibanilor din mediul rural; se acordase o mai mare atenţie raidurilor şi operaţiunilor exclusiv nocturne. Nu ne mai puteam permite o astfel de abordare.

Am convenit cu Shinsha să ne întâlnim mai târziu, iar eu m-am grăbit spre cartierul general. Primul lucru pe care l-am observat încă de la intrare a fost peretele pe care erau înşirate listele comemorative. Cea cu soldaţii noştri căzuţi în luptă aproape că ajungea la podea. M-am oprit şi mi-am trecut degetele peste numele lor şi am închis ochii astfel încât să le pot revedea chipurile şi să le pot auzi din nou râsetele. M-am abţinut cu greu să nu plâng pentru prietenii mei. Asta se întâmpla de fiecare dată când reveneam aici.

De-a lungul peretelui din hol erau atârnate, unele lângă altele, câteva zeci de arme, într-o combinaţie de puşti moderne şi aruncătoare de rachete. Cele mai multe fuseseră capturate din depozite de arme ascunse sau de la inamici ucişi în luptă. Pe listele comemorative am observat câteva nume noi. Am trecut însă peste nostalgia care mă cuprinsese, de îndată ce am păşit pragul centrului de operaţiuni tactice şi am tastat noul cod de acces.

Centrul de operaţiuni tactice arăta ca puntea unei nave galactice. Pe peretele central se aflau câteva ecrane uriaşe care afişau transmisiile Predator, iar pe un alt ecran, chiar şi mai mare, puteau fi urmărite toate unităţile din sudul Afganistanului. Totul era monitorizat de dronele centrului de operaţiuni tactice (TOC), iar soldaţii mişunau prin încăpere sau lucrau la laptopuri. Petreceau cea mai mare parte a timpului aşezaţi în faţa monitoarelor situate pe o platformă semicirculară supraînălţată care amintea de un altar. Fiecare soldat, îmbrăcat într-un tricou maro şi pantaloni de la uniforma de camuflaj, îndeplinea o activitate specifică. Unul lucra la furnizarea de material, în timp ce altul coordona avioanele, iar un altul focul artileriei. Întreaga încăpere gravita în jurul căpitanului care acţiona ca un dirijor al orchestrei războiului.

Biroul de planificare şi informaţii era situat pe dreapta faţă de încăperea principală. M-am îndreptat într-acolo şi am ciocănit la uşă. Trent, sergentul de informaţii al unităţii mele, m-a întâmpinat cu un aer sumbru şi m-a condus să iau loc.

Hărţile şi fotografiile posibilelor ţinte acopereau fiecare centimetru de perete. O masă mare încărcată cu laptopuri şi rapoarte secrete ocupa mijlocul încăperii. Analiştii selectau dintre interceptările radio, fotografiile din satelit şi datele culese de la localnicii afgani, încercând să construiască o imagine clară asupra a ceea ce se întâmpla în sudul Afganistanului.

Varianta lui Trent cu privire la situaţie nu diferea prea mult de cea a lui Shinsha.

— Locul ăsta arată ca în urmă cu trei luni, înainte să plecăm, spuse el.

Sublinie apoi că s-au făcut o serie de paşi uriaşi înapoi. Când am plecat din Kandahar, după ultima noastră rotaţie, talibanilor le era teamă să intre în oraş, iar noi părea să fim cu un pas înaintea lor. Acum eram depăşiţi numeric şi pierdeam rapid teren. Până la sfârşitul informării, am simţit că mi se face rău de la stomac. Şi starea aceasta se transformă rapid în furie. Echipa mea trebuia acum să lupte pentru terenul pe care-l cuceriserăm deja. Kandahar era premiul – vital din punct de vedere strategic, atât pentru noi, cât şi pentru talibani.

Al treilea mare oraş din Afganistan, Kandaharul fusese câmp de luptă timp de secole. Încă din vremea lui Alexandru cel Mare, Kandaharul se afla la intersecţia rutelor comerciale a cinci oraşe importante: Herat şi Gereshk la vest, Kabul şi Ghazni în nord-est şi Quetta [1] din Pakistan în sud. Datorită aeroportului şi reţelei extinse de drumuri, oraşul devenise un centru de rezistenţă al mujahedinilor [2] în timpul invaziei sovietice şi era oraşul natal al liderului taliban cu un singur ochi, Mullah Omar. Când talibanii l-au cucerit în 1994, Kandahar a devenit capitală.

— Trent, spune-mi exact ce naiba s-a întâmplat în cele şase luni de când am plecat, am spus eu.

— Se pare că inamicul s-a mişcat prea repede şi că am pierdut

---

[1] Scris şi Kuwatah (n. red.).

[2] În arabă, „luptător în războiul sfânt”. Au luptat în Afganistan împotriva trupelor sovietice (n. red.).

mare parte din relaţiile stabilite cu civilii şi cu conducerea, spuse el sec.

Era treaba noastră acum să reconstruim aceste relaţii şi să-i împiedicăm pe talibani să stabilească centrul de comandă.

Capitolul 3

PROVOCAREA

Poate că războaiele se duc cu arme,
dar sunt câştigate de bărbaţi.

– GENERALUL GEORGE S. PATTON JR.

În timp ce mă întorceam către baracament ca să-mi informez echipa, am zărit-o pe *Ole Girl* – acelaşi transportor pe care-l folosisem în Afganistan, prin 2005. Brian, sergentul însărcinat cu comunicaţiile, îl botezase aşa.

Avusesem o experienţă dură alături de transportorul acesta. Încasase o porţie zdravănă de gloanţe şi şrapnele, iar eu, la rândul meu, îi făcusem câteva zgârieturi. I-am mângâiat capota încet, cu blândeţe. Privirile mi s-au oprit asupra unei găuri de glonţ chiar sub parbriz. Cu un an în urmă, echipa mea fusese prinsă într-o ambuscadă lângă graniţa cu Pakistanul. Nu observasem gaura până după bătălie. Mi-am scos markerul şi am rescris cuvintele şterse: *M-AI RATAT, JAVRĂ!* pe care le însemnasem ca să-mi amintesc de o altă situaţie din care scăpasem ca prin urechile acului.

Pentru mine, *Ole Girl* simboliza puterea americană. Era mare, puternic şi demn de încredere. În pântecul său, purta în luptă câţiva dintre cei mai tari luptători americani. La antenă era agăţat un steag american de 1 m pe 1,5 m, astfel încât duşmanul putea vedea de la distanţă cine vine spre el. Avea o forţă recunoscută şi îmi dădea o stare de siguranţă.

În drum spre adăpost, m-a oprit unul dintre căpitanii din centrul de operaţiuni tactice. Echipa pe care aveam să o înlocuim sosise din Kandahar să ne preia şi să ne ducă înapoi la baza militară. Shef, celălalt comandant de echipă SF, ieşi înaintea mea, în soarele orbitor. Avea un aer dur, obosit. Trecusem împreună prin şcoala de subofiţeri în urmă cu aproape zece ani şi făcusem schimb de locuri, în aceeaşi tabără, undeva pe la începutul anului.

Ultima rotaţie fusese grea pentru el şi oamenii lui. Doi dintre ei muriseră într-o vale din afara oraşului. Era limpede că resimţea din plin pierderea camarazilor săi.

— Shef, îmi pare rău de băieţii tăi, i-am spus.

— Mulţam, zise el, cu ochii în pământ. Îi dădeau lacrimile.

Avea nevoie de odihnă. Ştiam în sinea mea că Shef fusese băgat la înghesuială în acea misiune. Am căzut de acord să ne întâlnim mai târziu ca să plănuim întoarcerea convoiului la baza militară.

În timp ce mă puneam la curent cu informaţiile, Bill preluă comanda. Trimise o parte din echipă să scoată echipamentul medical şi muniţia şi să inspecteze transportoarele noastre. Ceilalţi aruncau paletele din aeronavă, în timp ce Bill merse să se întâlnească cu instructorii înrolaţi (ETT) care aveau să se alăture echipei. L-am întâlnit la cartierul lor general.

Pentru că cei mai mulţi erau soldaţi ai Gărzii Naţionale, instructorii au făcut un tur complet de instruire în unităţile armatei afgane. Aceştia au ajutat la planificarea misiunilor, s-au asigurat că afganii aveau echipamentele şi armamentul necesar şi au servit ca punte între afgani şi partenerii lor din vest.

Instructorii aveau un poster uriaş cu majoretele de la Dallas Cowboys pe peretele acoperit cu placaj al încăperii în care îşi aveau cartierul general: vestuţe albe, şorturi strâmte, zâmbete largi, atrăgătoare. M-am oprit să admir capodopera texană, apoi am ciocănit cu putere în uşa din lemn.

— Intră, strigă cineva dintr-o cameră din spate.

Bill stătea pe una dintre cele trei canapele uzate, aranjate în semicerc în jurul televizorului din centrul încăperii.

— Domnule, spuse el, ei sunt Chris şi Sean. Ni se vor alătura în această rotaţie în unitatea ANA. Cei doi bărbaţi erau din Garda Naţională din Oregon şi nici că puteau fi mai diferiţi. Corpul masiv

de 1,90 m al lui Sean îl făcea să arate mai degrabă ca un tăietor de lemne decât ca un soldat. Mi-l şi imaginam într-o cămaşă din flanelă în carouri roşii şi negre şi cu un fes de lână pe cap, mânuind cu pricepere un topor. Partenerul său, Chris, era mai firav şi părea chiar mic lângă el, dar avea un aer foarte vioi. Am simţit imediat că ştia exact ce avea de făcut.

I-am întrebat deschis pe cei doi soldaţi ce credeau despre Kandahar. Înainte de a răspunde au schimbat priviri între ei. Am ştiut ce aveau să spună, dar, oricum, i-am ascultat: luptătorii talibani erau mai numeroşi în Kandahar; practic ei operau nestingheriţi, în timp ce partenerii noştri de coaliţie nu-i opreau. Până acum păreau să triumfeze.

În noaptea aceea, ne-am pus, în sfârşit, în mişcare. Echipa mea avea aceeaşi bază de operaţiuni ca la ultima rotaţie, aşa că ştiam drumul sau cel puţin aşa credeam. După lăsarea întunericului, ne-am verificat aparatura, am aliniat vehiculele şi am pornit către poarta principală care era păzită de soldaţii coaliţiei. Câţiva dintre soldaţii din armata afgană (ANA) ne aşteptau la poarta masivă de la intrare.

Ca şi la rotaţiile precedente, au sărit din vehicule, cu braţele deschise, cu feţele strălucind şi zâmbete largi. După câteva îmbrăţişări şi bătăi pe spate eram în sfârşit gata să ieşim pe poartă. M-am bucurat să văd că relaţia pe care o construiserăm cu aceşti oameni rezistase în timp. Era prima oară de la sosirea noastră când mă simţeam bine. Am asigurat şi încărcat toate armele, iar convoiul se puse în mişcare.

Echipa lui Shef era în frunte. Era bine că ieşeam din nou. Gheaţa fusese spartă. Eram însă preocupat de faptul că ruta ne ducea prin sudul oraşului, printr-o zonă pe care mai înainte încercaserăm s-o evităm.

Obişnuieşte-te, m-am gândit, *fii flexibil*. Era rândul lui Shef să facă spectacol.

Drumul principal era liniştit, iar traficul redus. Spre deosebire de America, Afganistanul este întunecat, negru ca smoala. Becurile mai funcţionează doar pe câteva străzi. Numai câteva case sau clădiri din oraş au curent electric, pe când celelalte au doar focuri în vetre interioare. Chiar şi cu ochelarii de noapte abia

dacă vedeam dincolo de drumul principal.

După vreo 5 km, am ajuns la primul punct de control al ANA, situat pe un pod care traversa albia largă, dar secată a unui râu. Armata afgană poziţionase două cuiburi de mitraliere, în spatele sacilor de nisip, pe ambele părţi ale drumului. Ne-am oprit încet şi un soldat al ANA ieşi din spatele peretelui de saci cu nisip, cu mâinile ridicate. N-avea nicio armă şi părea răvăşit.

— Nu continuaţi pe drumul ăsta, ne avertiză el.

— Uau, tipul ăsta a făcut pe el sau chiar mai rău, se auzi prin radio vocea unuia dintre soldaţii din echipa lui Shef.

Cel puţin nu şi-a părăsit postul, mă gândii eu. Uneori un pic de disciplină nu strică. Soldatul afgan îi spuse lui Shef că în urmă cu aproximativ o oră, un camion negru Toyota Hilux se apropiase cu luminile aprinse, orbindu-l. Când au ajuns lângă el, şase tipi cu AK-47 au sărit din maşină. I-au pus arma la tâmplă şi i-au spus că drumul era închis şi că vor ataca pe oricine nu se supune. Apoi i-au smuls arma, l-au buzunărit, luându-i bruma de bani şi au încărcat toată muniţia în camion.

Am stins toate luminile şi ne-am activat echipamentul nocturn. Drumul pe care mergeam era o rută ocolitoare care evita centrul Kandaharului şi ne ducea spre sudul oraşului, în mahalale, un loc pentru vagabonzi şi oamenii fără locuinţă, acum un adevărat paradis pentru luptătorii talibani. Mai era, de asemenea, o rută a traficanţilor de droguri, deci prudenţă era cuvântul de ordine. Mai trecuserăm prin zonă în urmă cu un an, ca să aducem echipamente medicale şi chiar şi atunci fuseserăm avertizaţi să fim atenţi.

Convoiul îşi făcea loc prin labirintul de dărâmături. Drumul plin de mormane de mizerie puţea a canal. Grămezi de gunoi, de câţiva metri înălţime, se întindeau de-a lungul pereţilor în ruină. Străzile şi aleile ascunse, întunecate, îmi dădeau o stare de neliniște, având în vedere numărul mare de atentatori sinucigaşi din Kandahar. Ştiam prea bine cum operau. Se ascund în colţuri întunecate, în spatele zidurilor, pe străzile cu trafic congestionat şi atacă cu laşitate, ucigând la întâmplare. Pentru ei, să omoare câteva zeci de oameni nevinovaţi, doar ca să rănească pe unul dintre noi, era acceptabil.

Atentatorii sunt de regulă îmbrăcaţi în alb şi au capetele rase.

În manualele de instruire ale al-Qaida, pe care le capturaserăm, scrie că partizanilor le este permis să-şi încalce legile religioase şi să-şi trădeze credinţa, doar când trebuie să ajungă în situaţia de a ne ataca. Pentru duşmanul nostru, regulile sunt ceva ce se elaborează din mers. Nu este de mirare că am început să albesc.

— Ce naiba facem, căpitane? strigă Bill prin staţie. Este o zonă perfectă pentru ambuscadă şi pe deasupra şi cu un duşman cunoscut.

— Staţi cuminţi, băieţi, şi hai să vedem ce se întâmplă, am răspuns. Echipa ura situaţiile de acest gen, când ştiau că încercam să fiu pozitiv. Erau cu toţii de acord că Bill avea dreptate să fie îngrijorat.

Am cotit după un colţ întunecat. Drumul în formă de „L" era mărginit, pe ambele părţi, de pereţi din chirpici de peste 4, 5 m înălţime, dincolo de care se întindea o suprafaţă dens împădurită care putea fi o cale de scăpare pentru atacatori. Era exact locul pe care l-aş fi ales pentru o ambuscadă. În raza farurilor şi a reflectoarelor de la echipamentele noastre de noapte, grupul de 20 şi ceva de bărbaţi îmbrăcaţi în haine măslinii şi turbane complet negre, care aştepta după colţ, arăta ca un afiş taliban pentru recrutare. Înaintam aşa de lent şi fără nicio lumină aprinsă, că nici nu ne-au văzut şi nici nu ne-au auzit venind. Iniţial au părut bulversaţi, dar au realizat repede că eram un convoi militar.

Unii şi-au ridicat brusc mâinile, iar alţii şi-au acoperit feţele. Cei mai mulţi au împietrit. Imediat se auzi în staţie ordinul de pregătire pentru luptă. N-am văzut nicio armă, dar asta nu însemna că ele nu erau acolo. Câţiva talibani au alergat să se ascundă într-un şanţ cu sisteme de irigaţii. Cineva a cerut permisiunea de a deschide focul. Eram gata să spun „da", când un soldat al ANA sări din camionul său Ford Ranger şi cu lanterna în mână îşi răsuci AK-ul cu violenţă. Arma lovi un taliban drept în faţă, care căzu în praful drumului. Soldatul ANA răcni către talibani să-şi aducă armele şi să lupte ca nişte bărbaţi. Talibanii, fie că stăteau pe jos sau ghemuiţi, rânjeau ca hienele, scrâşnind din dinţi şi gesticulând spre soldaţii afgani. După tot timpul pe care-l petrecusem în această ţară, tot nu-mi venea să cred ce vedeam – era atât de medieval totul. Ura de pe chipurile lor nu putea fi ascunsă. Acesta era duşmanul pe care-l căutam cu toţii,

atât de aproape – şi fără arme. Şi nu puteam face nimic în legătură cu asta.

Talibanii au rămas nemişcaţi. Soldatul afgan se uită rapid după câţiva oameni mai bine făcuţi, apoi îi înjură încă o dată şi urcă din nou printr-un salt în camion. Cei mai îngrijiţi erau un fel de comandanţi sau erau subordonaţi la nivel tribal celor care îi comandau pe talibani. Cei cu aspect mai dur, din grup, fuseseră probabil aduşi de dincolo de deşert sau trecuseră ilegal graniţa în portbagajele maşinilor. Câtă vreme nu erau înarmaţi, nu puteam să ne atingem de ei. Era cea mai mare frustrare în cursul acţiunilor legale împotriva insurgenţilor.

Shef dădu ordinul, iar convoiul continuă să se mişte încet, spre oraş, îndepărtându-ne de grupul de talibani. Îmi doream al naibii de mult să ne mişcăm mai repede şi să lăsăm în urmă cât mai repede posibil zona aceea.

După vreo 20 de minute ne-am oprit. Am fost avertizaţi, prin staţie, de la centrul de operaţiuni tactice, că grupul de talibani pe lângă care trecuserăm îşi primiseră armele şi discutau acum, printr-o comunicare interceptată, despre o nouă ambuscadă, într-o altă zonă. Dar eram deja aproape de baza militară şi începeam să mă simt din nou în siguranţă. Am pornit iar şi în scurtă vreme am făcut o ultimă curbă spre casă, baza militară Maholic.

În timpul deplasării convoiului am mai învăţat câteva lecţii. Mai întâi, că talibanii operau acum deschis, în oraş, pe timpul nopţii, fără nicio teamă. În al doilea rând, primiseră întăriri: oameni, arme şi muniţie. Iar în al treilea rând, nu se prea temeau de punctele de control ale ANA. Dar şi talibanii şi-au primit lecţia. Cineva se întorsese pe câmpul de luptă.

Capitolul 4

BINE AŢI REVENIT!

Dacă îţi cunoşti duşmanul şi te cunoşti şi pe tine însuţi, nu trebuie să te temi pentru rezultatul a 100 de bătălii. Dacă te

cunoşti pe tine, dar nu îţi cunoşti duşmanul, pentru fiecare victorie câştigată vei suferi o înfrângere. Dacă nu-ţi cunoşti nici duşmanul şi nici pe tine însuţi, vei pierde fiecare luptă.

– SUN TZU

Era ora trei dimineaţă, dar Juma Khan şi vreo 30 dintre soldaţii ANA erau prea emoţionaţi ca să doarmă. Au făcut ceai şi s-au învârtit prin bază, aşteptând. Vestea sosirii noastre se răspândise rapid printre afgani, după ce am sunat la bază să le spun că venim. *Bărbile lungi* din Batalionul 1, a treia grupă a Forţelor Speciale – *rora* ai lor, adică fraţii – veneau din nou să li se alăture în luptă.

Relaţia dintre noi nu era tipică. După cum văzusem cu mai multe ocazii, soldaţii afgani nu aveau de regulă încredere în ISAF şi în alte forţe ale coaliţiei, din cauza lipsei de hotărâre şi a atitudinii capricioase pe care aceştia o manifestau faţă de ţară şi faţă de oameni. Noi eram fundamental diferiţi, în acest sens. Mâncam, dormeam, trăiam şi respiram alături de afgani, de parcă am fi făcut asta dintotdeauna, cufundându-ne în limba şi cultura lor. Nu a fost o potrivire perfectă, dar am încercat cu onestitate să arătăm respect şi în acelaşi timp să demonstrăm puterea Statelor Unite ale Americii. În ceea ce priveşte respectul este o poveste lungă în Afganistan; trebuie să-l oferi ca să-l primeşti. Iar ANA şi-a exprimat constant stima faţă de noi, pentru că am făcut tot posibilul să le respectăm tradiţiile şi cultura. Aceasta era ca o reasigurare, dacă avem în vedere ceea ce se reflecta cu regularitate în media. Eram, la urma urmei, în război. Echipa mea şi unităţile partenere ale ANA lucrau împreună asupra modului de operare cu poporul afgan împotriva talibanilor. Lupta împotriva străinilor precum al-Qaida era o altă poveste. Afganii au înţeles că era mai bine să-i ajute pe americani decât să rămână între ei şi duşmanii lor.

Era reconfortant să vedem luminile din bază, în timp ce o luam pe drumul pavat care ducea spre porţile de la intrare. Baza era situată pe un platou şi avea o imagine de ansamblu asupra jumătăţii de nord a oraşului. Pe măsură ce ne apropiam, puteam zări siluetele întunecate din turnurile înalte de pază, din beton, care răsăreau din loc în loc, din zidul de piatră, pentru a asigura o

binevenită protecţie suplimentară împotriva rachetelor şi a grenadelor care erau aruncate uneori. Au trecut vreo câteva minute până ce ni s-a adaptat vederea la iluminatul redus din tabără, în timp ce treceam prin poarta din faţă. Paznicii afgani arătau profesionist şi erau bine echipaţi. Mă simţeam mai în siguranţă aici decât pe Aeroportul din Kandahar. Era ca şi cum m-am întors acasă.

Oamenii din ANA ne-au înconjurat maşinile în timp ce trăgeam în garaj, bătând în capote, aplaudând şi dansând, cu chipurile negricioase luminate de zâmbetele largi. *Aşa o să arate şi când o să-l omorâm pe bin Laden*, m-am gândit. Afganii au ajuns la camionul meu şi m-au tras afară în mijlocul nebuniei generale. *La naiba, va trebui să dansez*, îmi zisei. Nu-mi plăcea să fac chestii din astea – iar camarazii îmi vor aminti zile întregi după aceea. Şi apoi, întotdeauna are cineva un aparat de fotografiat. E-mailul meu va fi înţesat de imagini cu chipul meu alăturat dansatoarelor din buric, de dansatori de break şi cine ştie ce alte lucruri.

După dans a urmat ceaiul şi fiecare membru al echipei a primit câte o cană fierbinte. În mijlocul mulţimii l-am zărit pe Juma Khan.

Juma Khan se înrolase ca civil în ANA şi evoluase rapid spre grade superioare. Din nefericire, era analfabet, ca majoritatea afganilor, şi nu putea fi promovat peste gradul de sergent, indiferent de cât de curajos era în luptă. Mirosea ca un foc de tabără şi purta un tricou alb şi pantaloni largi. Avea puţin peste 1,50 m şi cântărea vreo 45 kg, era mereu transpirat şi-şi conducea întotdeauna oamenii din faţă. Am privit în jos şi i-am observat adidaşii albi, uzaţi, de la Nike, un dar pe care i-l făcusem când ne-am cunoscut. Refuzase să-i schimbe.

În 2004, era gata să moară după ce unitatea sa de rezervă fusese prinsă într-o ambuscadă, iar un dispozitiv exploziv improvizat (IED) îi smulsese bucăţi din faţă şi-i sfârtecase picioarele. Un medic din Forţele Speciale americane l-a găsit lângă rămăşiţele în flăcări ale Hiluxului său şi l-a ţinut în viaţă. După numeroase intervenţii chirurgicale pentru repararea feţei şi după luni de terapie fizică, a revenit la baza militară. În ceea ce mă priveşte, mă gândeam la el, din punct de vedere personal şi profesional, ca la un soldat în miniatură cu o inimă de Goliat.

Reuniunea de familie începea să se stingă încet, încet, până ce ne-am retras cu toţii. După câteva ore de somn şi după micul dejun, echipele au primit informaţiile necesare de la centrul de operaţiuni tactice.

Fiecare bază militară are propriul său centru de operaţiuni tactice care funcţionează ca şi centrul din Kandahar, dar similitudinile se opresc aici. Dacă la Kandahar centrul de operaţiuni tactice era ca o bază galactică, cel de aici era ca un planor din lemn.

În locul celor câteva zeci de oameni care lucrau cu cele mai moderne şi mai grozave echipamente automate, proiectoare, ecrane, beculeţe şi computere, baza militară avea două computere amplasate pe două birouri nepotrivite, aşezate de-a lungul peretelui. Echipamentele radio erau organizate şi poziţionate pe peretele opus, pentru a putea fi uşor evacuate sau distruse, în situaţia nedorită în care am fi fost invadaţi. Un proiector – unul dintre puţinele din bază – era aşezat pe o masă din mijlocul încăperii, orientat spre un perete vopsit care servea drept ecran. O grămadă de scaune şi mese de diferite forme şi dimensiuni serveau ca loc de conferinţă. Carpete făcute de localnici şi covoraşe roase, cu ornamente roşii şi verzi, ţineau praful şi murdăria la sol. Nu era deloc neobişnuit să vezi un şoarece sau un şobolan alergând de-a lungul căpriorilor neciopliţi.

Membrii ambelor echipe – cei care plecau şi cei care veneau – intrară în încăpere şi ocupară în grabă toate scaunele. Merita să te grăbeşti, pentru că reuniunile acestea puteau dura destul de mult, iar cei care ajungeau cu întârziere trebuiau să stea în picioare. Era esenţial pentru menţinerea continuităţii ca informarea să se facă în principal arătând şi relatând lucruri. Echipa care pleca a prezentat tot ce ştia despre zonă, inamic, unităţile armatei afgane alocate taberei militare.

O informare corectă poate ajuta sau distruge primele săptămâni de acţiune. Aceasta a început cu o bufnitură. Tocmai când Shef lua cuvântul, s-a stins lumina, iar încăperea se cufundă în întuneric.

— Ei bine, unele lucruri nu s-au schimbat, izbucni cineva.

Baza se alimenta de la sursa de curent a oraşului Kandahar, aşa că şi noi, ca şi localnicii, eram la mila vechilor generatoare

sovietice după ani de întreţinere neglijentă şi incompetentă. În timp ce aşteptam ca generatorul să repornească, mă întrebam dacă oamenii erau încântaţi de alimentarea cu curent restricţionată. Era oricum mai mult decât obţineau sub talibani.

Comparativ cu celelalte cinci baze, a noastră era mai întinsă şi mai spaţioasă. Cândva palat prezidenţial al talibanilor, construcţia începuse prin 1996, anul în care talibanii au preluat controlul în Afganistan, şi a durat vreo trei ani până la finalizare. Osama bin Laden construise complexul pentru liderul taliban Mullah Omar, iar locuitorii din Kandahar încă îl numesc complexul lui Omar. Forţele speciale l-au preluat în 2001 şi l-au denumit Baza Gecko [1], după şopârlele care se căţărau pretutindeni pe pereţi.

În restaurantul cu autoservire se afla un şemineu dublu, trei draci de mare trăiau într-o fântână mare şi mai exista şi o piscină pentru zilele prea fierbinţi. Era destul spaţiu să construim o pistă de pământ de vreo 8 km de jur împrejurul perimetrului şi chiar şi un poligon de trageri pentru noi şi pentru soldaţii afgani.

În cele din urmă, generatoarele de rezervă au pornit şi a revenit curentul. Shef începu reuniunea, prezentându-l pe Ron, controlor de trafic pentru zborurile tactice din Forţele Aeriene (JTAC), care ne-a salutat dând din cap. Era un bărbat impunător şi care putea să ne salveze de la necazuri printr-un simplu apel lansat în eter. Avea vreo 20 şi ceva de ani şi un aer tăcut, rezervat, ascuns în spatele unei bărbi groase şi negre. Mi-am propus să stau de vorbă cu el câteva minute, după întâlnire.

În continuare, Shef s-a referit la liderii-cheie, la ţinte şi la zonele dinăuntrul şi din afara Kandaharului. Apoi a început să vorbească despre Operaţiunea Kaika. În urmă cu trei luni, Shef îşi dusese echipa şi o unitate de soldaţi ANA, în districtul Panjwayi, din sudul oraşului. Echipa primise informaţii că talibanii îi obligau pe afgani să-şi părăsească satele din acea zonă. Pe lângă faptul că include oraşul de obârşie al talibanilor, zona era coşul cu pâine al provinciei Kandahar, pentru că înglobează întinsa vale de pe malul râului Arghandab care reprezenta principala sursă de apă şi avea cele mai fertile soluri, furnizând cele mai importante recolte din sud-estul Afganistanului. Plantaţii de rodii, porumb, grâu şi câmpuri de marijuana, viţă-de-vie şi cea mai profitabilă recoltă a

[1] Gecko – în limba engleză, specie de şopârlă (n. red.).

ţării – macul. La momentul recoltei, valea se umple cu câmpuri nesfârşite de flori. Seva de mac, amestecată şi procesată sub formă de heroină, alimentează revolta talibană, iar zona îi finanţează pe insurgenţi şi pe oficialii din guvernul afgan deopotrivă. Principala autostradă din Afganistan şi numeroase alte drumuri secundare trec prin această provincie, creând o reţea între Afganistan şi Pakistan. În timpul ultimei rotaţii, echipa mea a putut trece prin Pashmul, o zonă din Panjwayi, fără niciun incident. Nu părea să existe prea multă activitate inamică acolo. Dar când Shef a pătruns aici, sperând să-i captureze pe liderii talibani, echipa sa a fost rapid înconjurată şi după o luptă strânsă abia au reuşit să scape cu viaţă.

În timpul misiunii, Shef pierduse doi americani şi trei interpreţi afgani. În timp ce povestea toate astea, oamenii mei se uitau în pământ. Nimeni nu-şi ridică privirile. Nimeni nu dorea să pună întrebări, pentru a nu pune operaţiunea într-o lumină proastă sau pentru a nu pune sub semnul întrebării vreun fotoliu de general. Era de la sine înţeles, o regulă nescrisă.

Întâlnirea a mai durat vreo câteva ore. Fiecare dintre specialiştii echipelor s-au întâlnit separat pentru a analiza situaţia din perspectiva lor. Specialiştii în arme discutau despre muniţie. Eu am ieşit cu Shef. Voiam să aflu mai multe lucruri despre Panjwayi şi Operaţiunea Kaika. Cum s-a întâmplat ca o rotaţie, care pe hârtie funcţionase bine, să ajungă să pună pe butuci o întreagă operaţiune?

În timp ce ne îndreptam către biroul său, Shef părea epuizat. Barba lui stufoasă şi pielea măslinie ascundeau asta, dar puteai spune că rotaţia l-a îmbătrânit de-a dreptul. Din mers, îmi spuse că cea mai mare parte a misiunilor lor se desfăşurase nemaipomenit de bine. Vocea lui suna încrezătoare, dar ochii săi obosiţi şi roşii spuneau adevărata poveste. Trebuia să aflu ce se petrecuse în Panjwayi.

— Cum de au pătruns în zonă, pe sub nasul nostru, cu o asemenea forţă? l-am întrebat în timp ce desfăşuram câteva hărţi mari pe masa din biroul lui. Trebuie să ştiu cât mai multe despre Kaika. S-ar părea că vor plănui din nou ceva acolo şi trebuie să aflu adevărul gol-goluţ.

Se opri o secundă şi mă privi drept în ochi. Shef cel optimist,

pe care îl cunoşteam de aproape zece ani, dispăruse.

— Nu intra acolo dacă nu ai o armată cu tine, pentru că altfel o să fii răpus. Am raportat că acolo se adună talibanii în masă, dar nimeni nu m-a ascultat, spuse el deschis.

Operaţiunea Kaika începuse bine. Shef şi oamenii săi merseseră pe jos până la presupusul sediu al unui comandant taliban şi l-au ocupat. Dar la căderea nopţii, s-au pomenit atacaţi din trei părţi de o forţă talibană uriaşă, cu mitraliere şi aruncătoare de grenade. Shef povesti că era aproape să poată trece printre talibani, dar o linie de mitraliere şi aruncătoare i-au ţinut pe loc. Din fericire, nimeni n-a fost grav rănit, dar ferocitatea atacului l-a surprins pe Shef, drept care a solicitat din partea ISAF o forţă de reacţie rapidă (QRF). QRF a fost organizată, dar nu a primit autoritatea de a traversa un anumit pod, pentru a ajunge în zona de conflict. Şi ajutorul n-a mai venit niciodată.

— Unităţile ISAF au ajuns până la râul Arghandab, dar nu l-au traversat, îmi spuse el. Şi când pronunţa cuvintele părea să simtă un gust amar.

Timpul, m-am gândit eu. Timpul este cel mai valoros pe câmpul de luptă şi niciodată nu poate fi recuperat. Au pierdut timp esenţial aşteptând acea unitate. Înconjuraţi în vale, fără niciun ajutor de nicăieri, au încercat să contraatace. Echipa lui Shef a localizat un complex pe care talibanii îl foloseau ca sediu, de unde lansau atacuri. Sergentul-major Thomas Maholic s-a oferit voluntar să cureţe complexul împreună cu 20 de soldaţi afgani.

În timp ce se îndreptau spre complex, Maholic şi-a împărţit oamenii în două grupe şi l-a însărcinat pe Matthew Binney, un sergent medical, să instaleze o mitralieră care să acopere atacul. Binney a luat cu el un instructor înrolat în armata afgană şi nouă soldaţi afgani şi au montat mitraliera pe poziţie. Maholic s-a asigurat rapid de faptul că spaţiul era gol, dar un grup mare de talibani au contraatacat şi înconjurat cele două grupe – a lui şi a lui Binney. Din transmisiunile radio interceptate, Shef a aflat că talibanii intenţionau să-i prindă vii pe americani.

De câte ori lua legătura, prin radio, cu Binney şi echipa lui, Shef auzea zgomot intens de arme. În cele din urmă, echipa lui Binney a pătruns printr-o gaură într-un zid din pământ şi s-a

ciocnit cu un grup de luptători talibani. Binney şi oamenii săi au reacţionat primii, de aproape, cu foc agresiv şi grenade de mână. Shef spuse că talibanii se apropiaseră suficient de mult de oamenii lui Maholic şi Binney, astfel încât să le arunce insulte şi ameninţări.

În timp ce se ridicase să arunce o grenadă, Binney a fost împuşcat în cap. Confuz şi temporar orb şi surd, bâjbâi după armă. Când îşi reveni în simţiri, organiză un atac asupra unei poziţii talibane, dar sergentul Joseph Fuerst, instructorul înrolat în armata afgană, fu lovit în piciorul stâng de o grenadă. Binney a încercat să-l tragă pe instructor la adăpost, dar şi el a fost lovit. Gloanţele i-au spulberat umărul stâng şi braţul drept.

La rândul lui, şi Shef avea probleme cu talibanii care începuseră un val de atacuri asupra complexului. Între două asalturi, Shef povesti că s-a mutat din poziţie în poziţie, grupându-şi oamenii şi monitorizând, în acelaşi timp, situaţia în care se aflau Maholic şi Binney. Maşina lui era acoperită de cartuşele trase de mitralieră. Am încercat să mă pun în locul său.

Când a aflat de răniţi, medicul Brenden O'Connor s-a oferit voluntar să pornească cu o trupă ca să-l întărească pe Maholic şi să-i trateze pe Binney şi Fuerst. O'Connor a plecat din baza de patrulare cu opt soldaţi afgani, un interpret şi un alt soldat din Forţele Speciale. Şi-a condus mica echipă de salvare de-a lungul unui perete care părea să fie protejat de focul mitralierelor şi al aruncătoarelor de grenade. Când a ajuns la capătul peretelui, O'Connor a realizat că soldaţii răniţi se aflau la vreo 60 m distanţă, dincolo de un câmp deschis acoperit de trei mitraliere ale talibanilor.

Elicopterele Apache ajunseseră şi zburau pe deasupra lor. Shef spuse că a încercat să-i determine să-l acopere pe O'Connor, dar luptătorii talibani erau îngropaţi în bordeie de pământ cu pereţi groşi. Gloanţele sfârtecau pământul şi smulgeau iarba.

O'Connor îşi dădu seama că nu putea să se lase mai jos, astfel încât să evite focul inamicului, din cauza vestei antiglonţ. O dezbrăcă în grabă şi o aruncă departe. Centimetru cu centimetru, traversă zona de foc, reuşind cumva să rămână puţin mai jos decât sutele de gloanţe ale mitralierelor talibane. Mai târziu, i-a povestit lui Shef că nu s-a putut abţine să nu se gândească tot

drumul la cum l-ar fi ars instructorii de la cursul de medici din Forţele Speciale dacă l-ar fi văzut. Îşi băteau mereu studenţii la cap să nu se ducă după răniţi, deoarece calităţile lor erau prea valoroase ca să rişte să fie răniţi la rândul lor. Lasă-l pe rănit să vină la tine.

Fuerst pierduse deja mult sânge din rana de la piciorul stâng, în momentul în care O'Connor a ajuns la el şi la Binney. O'Connor i-a pus imediat un bandaj de compresie la picior, dar nu era timp de mai mult de atât. Talibanii se apropiau. Medicul l-a ridicat pe Fuerst şi l-a cărat până la o staţie de pompare de la marginea zonei. L-a ascuns pe instructor într-o zonă acoperită şi a cercetat rapid staţia de pompare, sperând să nu dea peste niciun inamic. A sărit peste zidul de 2 m şi a ajuns pe o alee îngustă, plină de praf, unde a descoperit nişte soldaţi afgani şi pe şeful lor. O'Connor a revenit dincolo de perete şi i-a adus pe Binney, apoi pe Fuerst şi alţi doi soldaţi afgani, înapoi, pe partea cealaltă.

Odată ajunşi cu toţii pe aleea îngustă, O'Connor a început să se ocupe mai serios de răniţi. Şi-a desfăcut trusa medicală şi a descoperit că temperatura de 50°C topise pungile pentru terapie intravenoasă. În trusă era o harababură, dar a făcut tot posibilul să-i ajute pe Fuerst şi Binney.

În tot acest timp, Maholic îi adunase pe apărătorii din clădirea din apropiere, ignorând tirul nimicitor, în timp ce alerga de la o poziţie la alta, încurajându-i să lupte din greu împotriva valurilor necontenite de talibani care îi atacau cu mitraliere şi aruncătoare de grenade.

Practic complet înconjurat, Maholic a reperat un taliban alergând de-a lungul aleii de lângă clădire. În timp ce s-a ridicat să tragă în inamic, Maholic a fost rănit mortal. Însufleţiţi de exemplul sergentului-major, soldaţii armatei afgane i-au înfrânt pe talibani.

După căderea nopţii, O'Connor a mers cu echipa de intervenţie înapoi spre locul lui Maholic. Când a ajuns acolo a descoperit că Maholic era mort şi a preluat imediat comanda pentru apărarea poziţiei.

— Aveau nevoie de comandă. Până în acel moment erau dezorientaţi şi tot ce făceau era să se ascundă şi să încerce să supravieţuiască, spuse Shef. Când a revenit cu răniţii, ne-a

povestit. O'Connor a asigurat comanda de care era nevoie.

Au evacuat răniţii cu elicopterul solicitat de Shef. Până la urmă, Fuerst a murit din cauza rănilor.

Echipa lui Shef schimbase numele bazei cu o lună înainte de a ajunge noi acolo. Acum se numea baza militară Maholic.

După ce-mi povesti toate acestea, Shef simţi nevoia de o pauză. Puteam vedea cum ducea acea luptă în mintea sa. Mai erau încă multe lucruri pe care trebuia să le înţeleg. Am convenit să ne vedem mai târziu şi am plecat să-mi verific echipa şi situaţia proviziilor.

Povestea lui Shef era de nezdruncinat. De la început mi se spuseseră două lucruri: talibanii aveau consilieri militari buni şi probabil n-aş reuşi să fac un plan apelând la ISAF, unităţile NATO care deţineau acum sud-estul Afganistanului, pocnind din degete.

Schimbul de informaţii dură câteva zile. În cea de-a treia zi ne-am ocupat de ANA din bază. Reluarea legăturii cu ei era o parte importantă în acest proces, deoarece în scurtă vreme aveam să luptăm unii lângă alţii. Stând în formaţie, în mijlocul bazei militare pline de praf, purtând vechile uniforme verzi de camuflaj ale armatei americane, soldaţii afgani arătau ca nişte zdrenţuiţi. Dar entuziasmul produs de venirea noastră nu se estompase.

— Motivarea pozitivă te poate duce departe pe câmpul de luptă, îi spusei lui Bill.

El râse. Mereu pesimist, comentă:

— Stai să vezi pe la amiază, când îi ajunge oboseala şi setea.

Era foarte cald, teribil de cald chiar şi pentru august, dar afganii se comportau remarcabil la primul exerciţiu. Au început cu atacul unui camion ANA dezafectat. Afganii trebuiau să recupereze camionul şi apoi să atace o clădire în care se ascundeau inamicii. În timp ce luau cu asalt clădirea şi verificau încăperile în căutarea luptătorilor imaginari, echipa mea îi urma îndeaproape, observându-i. Soldaţii afgani ştiau ce au de făcut şi se mişcau cu încredere. Asta m-a impresionat şi însemna că erau aproape pregătiţi să lupte alături de noi, scopul final al oricărui instructor.

În general, îmi plăcea ce vedeam. Bill, pe de altă parte, avea o serie de corecţii de făcut.

— Roma n-a fost construită într-o zi, i-am spus eu.

El râse sceptic şi clătină din cap.

— Cu siguranţă nu mai sunt ca la început, observă el întorcându-se către afgani şi trimiţându-i să ia totul de la capăt.

În timpul exerciţiului am observat că Ron, controlorul de trafic, se apropiase şi el să vadă. Am profitat de ocazie ca să mă prezint din nou. Am discutat despre ultimele două luni şi despre operaţiunile echipei lui Shef, iar el n-a avut nicio ezitare să vorbească despre problemele cu ISAF. Acesta era tipul de candoare pe care fiecare comandant are nevoie să îl regăsească la oamenii lui. L-am plăcut imediat.

La apusul soarelui, Bill şi cu mine ne-am aşezat la o ceaşcă de cafea tare. Cerul fără nicio urmă de nor era plin de stele strălucitoare. Pentru că nu există poluare şi nici alte surse luminoase concurente, să priveşti stelele în Afganistan este o încântare, dar nu ne ardea de spectacol. Aveam încă minţile înceţoşate de lunga călătorie pe care o făcuserăm şi încă ne străduiam să ne acomodăm cu vremea caldă şi cu altitudinea. Eram epuizat şi ştiam că aşa voi fi până când mă voi urca în avionul care mă va duce acasă.

— Ştii Bill, Afganistanul arată ca Texasul, am spus eu referindu-mă la statul din care venea.

Înainte ca Bill să răspundă, am auzit şuieratul greu al primei rachete şi ne-am aruncat pe burtă. M-am făcut una cu pământul, în timp ce auzeam zgomotul rachetei, explodând ca un foc de sute de artificii. Şrapnelele incandescente zburau peste asfalt. A doua rachetă ateriză foarte aproape de zidurile complexului.

Rachete de 107 mm de provenienţă sovietică. Sovieticii aduseseră nenumărate astfel de minirachete uşoare, de 1 m şi ceva, în timpul războiului care a durat un deceniu în anii 80. Acum erau îngropate sau ascunse în peşteri prin toată ţara; insurgenţii le lansau folosind temporizatoare şi lansatoare din lemn montate pe camioane sau direct pe pământ. Lansatoarele din lemn erau primitive, nişte chestii din lemn tăiate în diferite unghiuri, astfel încât să obţină traiectorii optime. Dar funcţionau.

După câteva minute, cineva strigă:

— Totul e-n regulă.

Praful şi mirosul greu de explozibil pluteau în aer.

Bill şi cu mine am mers la centrul de operaţiuni tactice ca să vedem dacă a fost cineva rănit. Bill făcu numărătoarea. Lipsea o persoană – Steve, medicul nostru junior. Camera lui era lângă drumul de asfalt, exact unde a lovit racheta. Inima începu să-mi bată cu putere. Fusese cumva afară, pe drum? Şi dacă da, de ce? Străbătuse oare vreun şrapnel sacii din jurul cazematei sau pătrunsese în încăpere?

Am rupt-o la fugă pe aleile înguste cu pereţi din pământ, spre baraca lui Steve. Uşa lui era încuiată şi nimeni nu răspunse când am bătut cu putere. Am deschis uşa cu o lovitură de lopată şi l-am găsit întins în pat, dormind liniştit. Purta dopuri de urechi şi nici măcar n-a tresărit când am izbit uşa de perete.

Steve era cel mai nou membru al echipei noastre. Sosise cu doar câteva luni înainte de plecarea în misiune şi intrase cu un aer proaspăt în sala echipei noastre de la Fort Bragg, cu părul lui alb şi cu pielea arămie ca a unui surfer. Fuma ţigară de la ţigară şi arăta ca o versiune mai slabă a bărbatului de la Marlboro, comparativ cu ceilalţi membri ai echipei. În mod normal, comportamentul lui şi atitudinea relaxată ar fi părut un semn de slăbiciune. Dar într-o echipă regula nescrisă este să nu enervezi niciodată un medic. Spre deosebire de cei din alte sectoare ale armatei, medicii îţi pot face viaţa un iad, fie că-ţi „pierd” dosarele medicale, fie te ameninţă cu examene proctologice, fie găsesc o grămadă de alte ocazii să te lovească acolo unde te doare mai tare.

În ciuda zâmbetului său cald, tineresc şi a atitudinii lui degajate, unii din echipă susţineau că Steve avea obiceiul de a se enerva când făcea instrucţie medicală, vreo intervenţie intravenoasă sau când trata alte situaţii stresante şi de aceea îl numeau „nestatornicul Steve”. Dar cei mai mulţi, printre care şi eu, gândeam doar că este tânăr şi poate că intimida prin statutul său de cel mai tânăr membru al unei echipe de veterani. În scurtă vreme, ne-am dat cu toţii seama că greşeam al naibii de mult. Când îngrijea răniţi, chiar şi în cele mai grele condiţii, Steve avea nervi de oţel şi mâini de chirurg. Întotdeauna afişa un calm emoţional nesfârşit şi un zâmbet degajat, chiar şi în timpul celor mai oribile împrejurări în care alţii ar fi fost copleşiţi. Era nepreţuit şi în relaţia cu afganii. Putea trata cel mai înspăimântat copil,

putea ajuta la naşterea unui prunc şi câştiga încredea oamenilor cu zâmbetul lui tineresc, cald şi cu atitudinea sa degajată.

Numai că în acel moment, Bill nu se simţea deloc în largul său.

— Ce faceţi aici? întrebă Steve pe jumătate adormit şi aşteptându-se la vreo festă în timp ce îl rostogoleam din pat.

— Tu să-mi spui ce faci! urlă Bill cu un aer frustrat. Nu ştii că după un atac trebuie să vii la centrul de operaţiuni tactice?

— Ce atac? întrebă Steve în timp ce noi ieşeam să ne continuăm rondul.

Inima începu să mi se domolească pe măsură ce ne apropiam de zona ANA din bază. Nimeni nu era rănit şi am mers împreună cu afganii să inspectăm craterul. Aşezat pe vine lângă noua gaură, Dave, inginerul nostru, săpa prin pământ, continuând analiza impactului. Schijele scobiseră pământul din jurul craterului, iar el scotea acum zeci de cioburi de metal ascuţite ca nişte lame.

— A fost aruncată dinspre nord, spuse el studiind configuraţia impactului. Cred că au intenţionat să lovească lângă centrul de operaţiuni tactice, în mijlocul clădirilor locuite, dar au ratat.

A fost prima oară când aveam noroc.

Capitolul 5

BINGO ROŞU

> *Uitaţi-vă la soldaţii voştri ca la copiii voştri, iar ei vă vor urma în cele mai adânci văi. Aveţi grijă de ei ca de cei mai iubiţi fii ai voştri, iar ei vor rămâne lângă voi până la moarte!*

– SUN TZU

După o zi plină de întâlniri şi şedinţe, ne-am îmbrăcat cu cele mai bune uniforme şi ne-am alăturat afganilor pentru tradiţionala sărbătoare de după schimbul de echipe. Ne manifestam astfel

aprecierea şi continuam să consolidăm o relaţie atât de necesară în luptă. O lumină caldă se revărsa din cazemata de culoarea biscuitului, iar soldaţii afgani se plimbau alene pe afară. Când am intrat pe uşă, am fost asaltaţi de mirosul de friptură de capră, dovlecei şi morcovi înăbuşiţi cu ardei iute şi tone de orez. Platouri cu lipie, ceapă verde, castraveţi şi roşii se aflau pe restul mesei.

Peste 200 de soldaţi afgani au umplut sala. Murdari, urât mirositori, cu dinţii stricaţi şi purtând uniforme încropite au luat cu toţii poziţie de drepţi când am intrat. Locotenent-colonelul Shinsha ieşi în faţă, mă salută perfect regulamentar, iar apoi se întoarse către oamenii lui. Inaugură festivităţile cu un discurs scurt şi mormăit, prezentând echipa mea drept oaspete de onoare şi ridicându-ne în slăvi pentru că-i ajutăm să elibereze ţara de talibani. Gratitudinea unui popor eliberat te face să te simţi stingherit şi m-am gândit că aşa trebuie să fi fost cu soldaţii care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial au eliberat Europa.

După discurs, afganii s-au amestecat printre noi. Persoane cunoscute sau complet noi treceau prin faţa mea şi-mi strângeau mâna, mă îmbrăţişau, îmi adresau saluturi sub formă de mesaje scurte în paştu şi ne încurajau să luăm loc şi să mâncăm. De cealaltă parte a încăperii am zărit chipul familiar, acoperit de cicatrice al lui Ali Hussein, un locotenent din armata afgană. Ultima oară îl văzusem într-un elicopter medical pentru evacuarea răniţilor. M-am grăbit spre el. Când mi-a strâns mâna, am văzut că avea ochii înceţoşaţi.

Părea supărat, iar când le-a dat liber celorlalţi soldaţi care stăteau în jurul nostru, aproape furios. M-am întrebat dacă picasem brusc într-un schimb dur de replici. Fusesem destul de dur cu el anul trecut.

Când ne-am cunoscut, în timpul primei mele rotaţii, oamenii lui îl batjocoreau pe faţă. Era scund şi firav şi recunoscut pentru legăturile lui tribale cu Hazara şi pentru faptul că o „donaţie” consistentă îi asigurase înrolarea în armată. În timpul patrulelor, părea speriat şi nesigur. Fiinţele sălbatice precum soldaţii şi câinii simt frica, iar soldaţii lui afgani aveau puţină încredere în el.

După vreo câteva misiuni n-am mai putut suporta. Să conduci în luptă nu era o datorie pentru oameni timizi şi doream ca el să înţeleagă greutatea poziţiei sale. Noaptea venea în camera mea şi

parcurgeam câteva capitole din manualul pentru rangeri. Am studiat cum se patrulează, cum se procedează în ambuscade şi cum se curăţă încăperile de luptătorii inamici. L-am mustrat pentru fiecare greşeală şi pentru fiecare eroare de calcul. În câteva luni, a reuşit să-şi conducă oamenii, cu încredere, într-o patrulare mai lungă în Valea Ghorak, împreună cu echipa mea SF.

Era la sfârşitul lui 2005.

Plecam dintr-o zonă în care tocmai desfăşuraserăm o operaţiune. Maşina mea era în faţă şi ne deplasam cu grijă, de-a lungul albiei secate a unui râu, pe lângă marginea văii râului Helmand. Mina antitanc era bine camuflată printre pietrele cenuşii şi netede din râu şi am trecut la câţiva centimetri de ea. O secundă mai târziu, maşina lui Ali a lovit-o. Eram aplecat în afara maşinii, uitându-mă după mine, când explozia mi-a smuls casca şi a sfârtecat jumătatea frontală a transportorului său Ranger. Schijele au ucis câţiva dintre soldaţii afgani şi au retezat faţa lui Ali până la craniu. L-am evacuat şi mi-am imaginat că după vindecare se va retrage.

Dar n-a făcut-o. Când echipa lui Shef a fost încercuită în Panjwayi, Ali a refuzat să-l părăsească pe Fuerst, instructorul rănit. A contracarat câteva atacuri ale talibanilor. Când aceştia au încercat să-l mituiască ca să li-l predea, Ali le-a răspuns cu un şir de insulte. Dacă Ali devenise luptătorul pe care-l credea Shef, atunci eu îl preferam ca aliat. Aşa cum stătea acolo la petrecere, am aşteptat mai întâi să văd dacă învăţase ceva în tot acest timp. După ce le-a dat pe loc repaos soldaţilor de lângă el, s-a întors spre mine şi mi-a spus într-o engleză cu accent:

— Tu căpitanul meu, tu comandantul meu. Cu tine vreau să mor. Tu l-ai făcut bărbat pe Ali. Familia mea are onoare acum pentru că Ali este bărbat.

— Aud că eşti un leu acum, frate, am spus eu strângându-i mâna.

L-am luat pe după umeri şi am pornit împreună spre masă. Ali îl strigă pe Shamsulla. Începea să devină o adevărată reuniune de familie. Shamsulla, poreclit Taz, era un ranger american în trupul unui afgan. Am rămas în picioare privindu-i. Cu siguranţă că Taz a tras de fiare. A pus ceva mușchi pe el cât am fost plecaţi. I l-am arătat lui Bill care afişă un zâmbet larg în timp ce-i aminteam de

isprăvile lui Taz.

Taz a devenit celebru în 2005, pentru două incidente, primul dintre ele la un punct de control de lângă oraşul Kandahar, pe care-l înfiinţasem pentru a supraveghea drumul fabricanţilor de bombe. După câteva ore în soarele fierbinte, am hotărât să strângem. Toţi luptătorii talibani din zonă auziseră probabil despre punctul de control şi îl evitau. Tocmai mă uitam după o Toyota Sedan gri care se îndrepta hurducăind spre punctul de control, lăsând un mare nor de praf în urma sa. Deodată, şoferul opri, întoarse maşina şi porni în goană în sens invers. Taz era ascuns într-o colibă abandonată, la distanţă de punctul de control. Drumul era prea prost ca Toyota să poată prinde viteză şi când a văzut că maşina întoarce, Taz împreună cu doi soldaţi au pornit în fugă spre ea. Încă de la distanţă, Taz s-a oprit şi a tras câteva focuri cu arma sa AK-47 în motor, oprind vehiculul. Cu arma pregătită, Taz se apropie de şoferul care-l înjură făcându-l câine. Brusc, nebun de furie, Taz s-a aruncat în maşină. Ceilalţi soldaţi afgani au început să urle la noi, chemându-ne. Împreună cu sergentul meu, Willie, m-am grăbit spre maşină cu armele pregătite. Am auzit două pocnituri înăbuşite, după care Taz apăru la geam acoperit de sânge şi de bucăţi de creier. Zâmbea.

Şoferul încercase să scoată un pistol care în timpul luptei s-a descărcat accidental, de două ori, în propria sa falcă. Ups! În maşină am găsit arme AK, gloanţe, cabluri, mine şi capse detonante. Toate erau componente ale unor dispozitive explozive improvizate şi ale minelor terestre. Nu mai este nevoie să spun că pasagerul maşinii devenise mai mult decât cooperant.

Al doilea eveniment s-a produs două săptămâni mai târziu. Pe la miezul nopţii, Taz bătu la uşa mea. Îmi înşfăcai pistolul şi îl urmai într-una dintre încăperile din barăcile ANA. Hik, unul dintre interpreţii echipei, zăcea pe covor, plin de sânge. Plecase în bazar cu tatăl său să cumpere provizii pentru soldaţi şi a fost oprit la un punct de control de poliţia afgană. Toată lumea din Afganistan ştia că ANP – poliţia afgană era populată de personaje corupte şi de asasini neinstruiţi. Voiau mită, iar când Hik i-a refuzat, i-au ameninţat pe el şi pe tatăl său. Pentru loialitatea pe care a manifestat-o faţă de tatăl său, poliţiştii l-au bătut provocându-i o rană la plămâni.

L-am dus pe Hik la punctul sanitar, unde medicii au început să-l bandajeze, în timp ce eu şi Taz am mers la sediul ANA. Toată ANA înarmată era îngrămădită afară, lângă un mic depozit. Înăuntru, cei doi mercenari din ANP stăteau grămadă pe podeaua murdară a încăperii, în poziţie fetală.

După ce interpretul s-a târât înapoi, în bază, Taz s-a dus la punctul de control, i-a trosnit bine pe ofiţerii de poliţie, apoi i-a înghesuit în spate, în maşină, şi i-a adus la baza militară, fără să-i ucidă însă. Categoriile sociale şi drepturile omului încă funcţionau, parţial. Au urmat două zile de negocieri între ANP şi ANA, dar în cele din urmă l-am convins pe Taz să-i elibereze pe cei doi ticăloşi. Cea mai mare lecţie pe care Taz o dăduse soldaţilor din zdrenţuitul grup ANA, a fost formarea ideii de unitate şi de loialitate absolută, în ciuda stilului afgan, prin faptul că s-a dus să dea o lecţie bărbaţilor corupţi care-l răniseră pe interpret.

Adeseori, oamenii sunt cuceriţi de populara versiune hollywoodiană cu privire la acţiunile noastre şi uită de faptul că Forţele Speciale nu au fost create doar ca să distrugă, ci şi ca să lucreze în medii culturale străine pentru a transforma soldaţii acestora într-o armată funcţională.

Am studiat sociologia în facultate şi încă de când eram un puşti am fost fascinat de societăţile străine, de mediile culturale ale acestora şi de limbile lor. De asemenea, am crescut în munţii din Carolina de Nord, unde vânătoarea, pescuitul şi viaţa în aer liber erau un stil de trai. Forţele Speciale mi se potriveau mănuşă. Cariera mea a început când m-am înrolat în 1993. Am fost în Hawaii la Unitatea 25 Infanterie, înainte de angajare. În timpul primei mele rotaţii în Afganistan eram la Divizia 82 Aeropurtată. Atunci am învăţat o mulţime de lucruri, în special în materie de conducere şi despre cum se construieşte coeziunea unei unităţi. Mi-am făcut o părere despre Forţele Speciale în Kandahar, în timpul acelei rotaţii. Misiunile lor – învăţarea limbii, respectarea culturii şi luptele de gherilă pe teritoriul inamic – m-au incitat. Am realizat atunci că vreau provocări mai mari.

Acum, acea provocare însemna transformarea ANA într-o forţă de luptă care să poată face faţă talibanilor rebeli. De la sosire n-am aflat decât veşti proaste. Numărul mare al luptătorilor talibani care au depăşit numărul membrilor echipei lui Shef şi informaţiile

furnizate de Shinsha care mi-a spus că talibanii mergeau liberi pe stradă, pe unde cândva nici nu îndrăzneau să facă un pas, toate acestea mă obsedau. Ne luptam de cinci ani. Şi asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Încercam să mă concentrez asupra petrecerii, când o mână grea mă apăsă pe umăr. Era unul dintre soldaţii de la TOC.

— Domnule, vă rog să mă însoţiţi, spuse el.

La naiba, iar am ratat o masă bună.

Mi-am cerut scuze şi am pornit spre centrul de operaţiuni tactice. Îmi amintesc că mă gândeam la scena din filmul *Beretele verzi*[1] în care John Wayne este întrerupt de la cină cu cuvântul de cod „tabasco”. Era cuvântul de cod pentru o situaţie de urgenţă. Orice ar fi vrut cei de la centrul de operaţiuni tactice acum nu era nici de bine şi niciun scenariu. Singurul lucru care lipsea era cuvântul de cod.

La centrul de operaţiuni tactice era agitaţie mare din cauza apelurilor radio frenetice prin care se cerea ajutor. După accent îmi puteam da seama că nu era vorba despre o echipă a Forţelor Speciale. O unitate ISAF fusese prinsă în ambuscadă – şi încă într-un mare fel, după cum se auzea.

— Ai aflat ceva de la Aeroportul Kandahar sau de la centrul de operaţiuni tactice de acolo? l-am întrebat pe radiofonist.

— Domnule, vă aşteaptă să-i sunaţi prin satelit, spuse el.

Am ridicat receptorul masiv şi negru şi m-am îndreptat spre acoperiş ca să am semnal mai bun.

— Aici este 31. Dă-mi-l pe şef, am spus.

Câteva momente mai târziu l-am auzit pe Bolduc.

— O unitate ISAF se confruntă cu o provocare şi vreau să te pregăteşti să-i ajuţi, mi-a spus el.

L-am întrebat dacă aşteptăm ordin de execuţie sau dacă pornim imediat.

— Rămâi până îţi dau mai multe informaţii, spuse el. N-am de gând să te pun într-o situaţie rea, dacă nu este cazul. Pregăteşte-ţi echipamentul pentru QRF.

În timp ce puneam jos receptorul, Bill intră în sediul centrului de operaţiuni tactice. I-am spus că noi eram forţa de reacţie rapidă pentru o unitate canadiană care fusese prinsă într-o

[1] *The Green Berets*, 1968 (n. red.).

ambuscadă.

— Spune-le băieţilor să-şi ducă în linişte echipamentele, armele, căştile şi vestele antiglonţ la camion.

Bill dispăru în întuneric. Am revenit la centrul de operaţiuni şi m-am aşezat la un computer, unde am solicitat o actualizare. Trebuia să-mi fac un plan şi aveam o grămadă de întrebări.

Unde avea loc ambuscada? *La 22 km de Kandahar*.

Câţi soldaţi canadieni erau răniţi? *Necunoscut*.

Câţi luptători inamici erau în zonă? *Cel mai probabil între 25 şi 40*.

Până s-a adunat echipa la centrul de operaţiuni, Bill şi cu mine stabiliserăm două tipuri de acţiune. Puteam merge direct la locul ambuscadei şi să-i ajutăm pe cei din unitatea ISAF de acolo. Sau puteam estima direcţia de mişcare a inamicului şi să-l prindem, la rândul nostru, în ambuscadă. Eram complet pregătiţi de manevră, în spatele inamicului, gata să-i ucidem pe sălbaticii aceia oriunde s-ar fi aflat.

Fără să avem încă permisiunea de a ieşi, oamenii mei stăteau în jurul mesei şi ascultau la radio, în timp ce rapoartele privind victimele începeau să vină.

— Sunt la strâmtoare, căpitane, spuse Bill.

— La apelul lor, am zis. Sunt o armată profesionistă şi ştiu regulile. Dacă sunt în contact şi nu se pot muta într-o zonă mai sigură sau nu pot să atace poziţiile inamice, atunci vor trebui să suporte asta până primim ordin de atac.

Vocea de la celălalt capăt al radioului tremura. Nimeni nu-i ajuta şi nu prea se descurcau singuri.

— Se pare că sunt în mare necaz, spuse Dave.

— Probabil, am spus rugându-mă să-i putem ajuta.

Cred că au trecut vreo 20 de minute care au părut ore. Aveam de ales dintre mai multe opţiuni. Mă gândeam la unităţile ISAF care ascultaseră când echipa lui Shef era la ananghie.

— La naiba, am spus. Să mergem. Mă ocup mai târziu de repercusiuni. N-o să-i lăsăm acolo fără niciun ajutor.

Evident uşuraţi, camarazii mei se îndreptară spre uşă. Am mers în hangar şi ne-am urcat în vehicule. Era bine, chiar foarte bine să mă aflu din nou pe locul meu. Puteam auzi gloanţele intrând în lăcaşurile tunurilor. Prin radio soseau printre pârâituri

rapoarte noi. Lucrurile se înrăutăţeau – mai mulţi răniţi, mai multe vehicule scoase din circuit. Am încărcat o centură cu gloanţe în mitraliera montată pe partea mea. Motorul transportorului prinse viaţă. Acesta era începutul rotaţiei noastre din 2006.

— Să mergem, băieţi, am spus eu prin radio FM, în timp ce vehiculele porneau spre ieşirea din garaj.

Juma Khan se apropie de geamul meu ţinând strâns un AK-47 şi o vestă antiglonţ.

— Vreau să merg, spuse el.

Nu ştiam sigur al cui zâmbet era mai mare: al lui sau al meu.

— *Wali na*, am spus – de ce nu? – şi i-am făcut semn să urce în spate.

Atunci, prin radio, vocea canadianului spuse:

— Bingo Roşu 1, aici este Bingo Roşu 7. A încetat atacul. Avem mulţi răniţi şi ne aflăm la 20 km de Aeroportul Kandahar.

Am oprit maşinile. Bill se apropie de transportorul meu.

— Nu cred că au ajuns prea departe, căpitane. Cred că talibanii au rămas fără muniţie.

— Am putea merge la Aeroportul Kandahar să aflăm ce s-a întâmplat, am spus.

Vehiculele erau din nou în mişcare, planul era stabilit, antenele radio erau ridicate. Nu aveam nevoie decât de ordinul de execuţie de la Bolduc. Şi în cele din urmă, ordinul veni, dar nu era ceea ce doream:

— Staţi pe loc.

Nu-mi plăcea, dar n-am crâcnit. Aveam încredere în Bolduc şi dacă nu trebuia să mergem în misiune, atunci, cu siguranţă, nu trebuia. Dezamăgiţi, ne-am târât înapoi în hangar şi am descărcat echipamentele ca să ne întoarcem la petrecere.

În dimineaţa următoare am început ciclul de pregătire intensă cu ANA. Sub razele soarelui abia răsărit, făceam gimnastică şi alergam pe drumul de 8 km pe care-l construisem prin interior, pe lângă zidul bazei. Afară de faptul că ne menţineam în formă, exerciţiile consolidau legătura cu afganii şi ne ajutau să-i identificăm pe cei care aveau vreo problemă. Cine nu putea face faţă beneficia de cea mai mare atenţie. I-am luat pe ofiţeri, inclusiv pe Ali, sub aripa mea. Restul echipei lucra cu sergenţii şi

soldaţii. Bill şi cu mine concentraserăm instruirea pe trei zone: mişcare, trageri şi comunicare – bazele luptei. Mai lucrasem în trecut cu unii dintre aceşti soldaţi, dar înainte să scot untul din ei, doream să ştiu cu cine aveam de a face.

Ca toate activităţile din armată, antrenamentul nostru avea trei faze: târâş, mers, alergat. După instrucţia de dimineaţă, am luat micul dejun şi ne-am întors pentru faza „târâş”. O ochire fără greş începe de la punctul zero al armei. Dacă nu aliniai bine cătarea, atunci era imposibil să loveşti ţinta. Ar fi trebuit să fie un exerciţiu simplu. Numai că nouă ne-a luat toată dimineaţa să-l facem, pentru că mulţi afgani şi-au pierdut respectul pentru propriile lor arme. În loc să le întreţină, s-au lenevit şi le trânteau de colo-colo sau le reparau cătările de mântuială. Fiecare aspect care ţinea de disciplină trebuia respectat.

În pauză, echipa noastră, sub îndrumarea lui Bill, a lucrat la ţinte cu „foc de stres”, care este o cursă contra cronometru. Bill pusese o serie de ţinte care ne obligau să ne întrebuinţăm întregul echipament şi să le lovim în timp ce schimbam între noi încărcătoare sau înlocuiam armele şi pistoalele, în funcţie de numeroasele poziţii de tragere. Câştigătorul era demn de toată lauda, o sursă de mare mândrie într-o echipă de deştepţi. Înainte de începerea competiţiei, trebuia să parcurgem, în fugă, tot traseul, ca să ne obişnuim cu el şi mai apoi să n-avem nicio scuză.

Traseul era cam cât o jumătate de teren de fotbal în lăţime şi cam tot atâta în lungime. Terenul se întindea mult dincolo de ziduri şi urca printre stânci, până la baza muntelui din apropiere. Câmpul nostru de antrenament era plat, acoperit cu pietriş de mărimea unei gume de mestecat, ce oferea un fel de stabilitate, dar nu cine ştie ce. În timpul zilei, pietrele acţionau ca oglinzile, reflectând căldura de la soarele amiezii către trupurile noastre care oricum se coceau.

Erau câteva tipuri de ţinte. Aveam bariere de placaj spre care trăgeam în toate direcţiile: de jur împrejur, pe deasupra, pe dedesubt şi chiar prin ele. Bill adăugase o grămadă de scaune, un transportor, un ATV şi o caroserie de maşină. Primele ţinte erau un amestec de siluete cu pistoale de oţel şi puşti, nişte plăci cu capete şi umeri de oameni care cădeau când le loveai. Celelalte erau din carton, din comerţ, şi aveau chipuri ameninţătoare sau

reprezentau situaţia ostaticilor, crescând nivelul de dificultate.

Mi-am urmărit echipa parcurgând întregul traseu, metodic, cu meticulozitate. Făceau să pară că era un lucru simplu, în ciuda vestei antiglonţ atât de împovărătoare.

Bill dădu start competiţiei. Ca sergent al echipei, stabilea un standard ridicat. Alergă din spatele Humvee-ului spre grămada de scaune. *Poc*. *Poc*. Loviturile lui directe se auzeau în tot poligonul. Ajunse la ţinta finală, puse deoparte M4 fără muniţie şi scoase uşor pistolul. În câteva secunde, stătea în picioare lângă ultima ţintă, căreia îi ciuruise pieptul şi cu un pistol gol în mână.

După ce termină, parcurse întregul traseu din nou, cu fiecare dintre membrii echipei, instruindu-i cu calm.

— Încet înseamnă lin, iar lin înseamnă rapid. Relaxează-te, simte trăgaciul. Apasă fără să smuceşti. Stai cu ochii pe ţintă, spunea el în timp ce se muta de la un semn la altul. Schimbă încărcătoarele, fără să-ţi dezlipeşti privirile de pe ţintă. Treci la arma secundară, fără să te uiţi, ştii unde este. Să ştii unde sunt încărcătoarele. Totul trebuie întipărit în memorie.

Bill ştia că într-un schimb strâns de focuri, cel mai consecvent trăgător câştiga de fiecare dată. Bill era consecvent cu fiecare, când era vorba de instrucţie, chiar şi cu mine. Era un standard pe care trebuia să-l atingi. Ai ratat, pleci acasă. Nimic mai mult. Iubeam cursurile acestea. Erau dintre cele mai bune instrucţii de luptă pe care le puteai obţine. Înainte mă descurcam bine, iar acum eram nerăbdător să văd ce mai pot face.

Cu arma pe umăr, am privit în jos spre obiective şi am doborât prima ţintă. Grăbindu-mă către semnul următor, din spatele placajului, am ţintit din nou şi am auzit zgomotul familiar. Două din două. Ceasul meu interior număra secundele. Corpul meu trecuse pe pilot automat, în timp ce-mi controlam bătăile inimii. Sudoarea îmi curgea în ochi şi mult prea devreme începui să gâfâi, încercând să-mi restabilesc respiraţia la altitudinea aceea. După câteva minute, mi-am pus pistolul în toc şi am aşteptat ca Bill să-mi dea rezultatul.

— La jumătate, spuse Bill.

Şi dacă aş fi făcut perfect, Bill nu m-ar fi complimentat.

Steve era ultimul trăgător, iar Bill îi acordă cea mai multă atenţie. Părea zdrobit la linia de oprire, iar după ce Bill număra

loviturile, a reieşit că avea cel mai mic număr. Descurajat, Steve îi spuse lui Bill că trebuia să o ia de la început. Dintr-o mişcare, Bill luă arma lui Steve şi trase două gloanţe în ţinta de oţel aflată la 200 m distanţă, punând-o la pământ. Merse apoi la masa pe care se aflau armele şi înşfăcă o puşcă.

— Cel puţin cu asta nu va trebui să ţinteşti, Steve, spuse el, cu rânjetul lui familiar. Steve o luă la pas dar ştiam că mai târziu, când nimeni n-avea să mai fie prin preajmă, o să-l văd în poligon exersând.

Comandantul companiei noastre, Jared, sosise la Aeroportul Kandahar şi-şi petrecuse ultima zi obţinând informaţii despre o operaţiune de amploare. Avea în subordine câteva echipe ale Forţelor Speciale, inclusiv pe a mea, şi dorea să mă pună la curent cu detaliile. Am aranjat să-i trimit un elicopter care să-l aducă în bază, pentru o scurtă vizită, pentru a ne ajuta să accelerăm începerea misiunii.

Înainte de a părăsi Aeroportul Kandahar, am auzit unele zvonuri legate de o operaţiune mare. Dar n-am vrut să aflu mai multe despre asta. Îmi şi imaginam o sală plină de comandanţi, din vreo şase ţări ale coaliţiei, stând în jurul unei mese şi încercând să elaboreze un plan, fiecare dintre ei fiind convins că era cel mai deştept. Dar dacă este să luăm în calcul ciocnirea noastră cu grupul mare, gata de luptă, în drumul nostru către bază, plus atacurile rachetelor, plus toate celelalte pe care le-am auzit, cu siguranţă era nevoie să se facă ceva – şi încă repede.

De la Operaţiunea Anaconda, echipa de Forţe Speciale nu prea a mai luat parte la operaţiuni pe scară largă, mai ales din acelea care să implice unităţi convenţionale. În timpul Operaţiunii Anaconda, din martie 2002, trupele din Divizia 101 Aeropurtată şi din Divizia a 10-a Munte au plănuit blocarea căilor de fugă ale inamicilor, dar întreaga misiune s-a făcut praf când nişte echipe din Forţele Speciale şi zdrenţuita armată afgană s-au ciocnit cu trupele întărite de luptători al-Qaida, în Gardez, în îngheţata Vale Shahi Khot. Rezultatul final a fost că au existat câteva greşeli esenţiale făcute de cei implicaţi, în urma cărora, câţiva lideri al-Qaida şi talibani au scăpat. Multă vreme după aceea, Divizia 101 Aeropurtată şi Divizia a 10-a Munte n-au mai comunicat cu

echipele Forţelor Speciale. Cât despre noi, am fost atât de blamaţi pentru acea operaţiune, încât parcă nici nu merita efortul de a mai participa la altele.

Conflictul a afectat relaţiile afgane cu comandanţii care catalogau acum armatele afgane ca fiind nedemne de încredere. Prin urmare, Forţele Speciale au continuat să opereze pe cont propriu, „alături de, cu şi prin intermediul" forţelor afgane indigene. Drept rezultat, am construit o relaţie esenţială şi o structură pe baza căreia se dezvolta armata afgană. De-a lungul timpului, comandanţii au început să pună din ce în ce mai mult accent pe parteneriatul forţelor convenţionale cu armata afgană. Eram alături de ei ca să fim siguri că vor reuşi. Acum am aflat de la Jared că Bolduc privea această nouă operaţiune ca o şansă de a arăta ISAF şi lumii întregi că armata afgană îşi putea face treaba. Şi era datoria noastră să ne asigurăm că intenţia sa devenea realitate.

Am lansat ordinul de avertizare pentru a pregăti susţinerea unei operaţiuni ISAF, care nu le-a fost însă pe plac celor din echipa mea. Eram doar de o săptămână în baza militară. Voiau să petreacă mai mult timp cu afganii. Soldaţii noştri ANA necesitau mai multă instrucţie pentru a ne asigura că toată lumea stăpânea tehnica de luptă de bază. Aveam nevoie de mai mulţi sergenţi şi ofiţeri care să conducă soldaţii. Şi mai presus de orice, chiar dacă îi ştiam pe unii dintre ei de la rotaţiile anterioare, trebuia să reluăm şi să continuăm să construim relaţia dintre noi. Aveam nevoie de un nivel de încredere ridicat care să poată susţine presiunea din timpul luptei.

I-am anunţat pe toţi că vom pleca spre Aeroportul Kandahar în 24 de ore. A naibii misiune nici măcar nu fusese anunţată formal, dar trebuia să-i luăm alături de noi pe afgani. Am ţinut o şedinţă de echipă în micul centru de operaţiuni tactice şi aproape toate comentariile începeau cu: „Dar, căpitane…". N-aveam de ales, trebuia să ducem misiunea la îndeplinire, aşa că am invitat la un ceai toată conducerea afgană.

Shinsha, comandantul afgan, şi Ali Hussein, protejatul meu cu cicatrice, ni s-au alăturat mie şi lui Bill, pe podeaua din încăperea principală care folosea drept cartier general pentru ANA. În aburul de ceai fierbinte, mi-am început cel mai bun discurs, conceput ca

de un antrenor înaintea marelui meci. M-am axat mult pe codul tribal nescris şi vechi de secole al Pashtunwali, o străveche ideologie care guvernează acţiunile membrilor tribului paştun. Ei cred că atunci când mor, vor fi judecaţi de Dumnezeul lor, Allah, în funcţie de cât de mult au respectat codul Pashtunwali. Le-am reamintit de ura ancestrală dintre ei şi talibani (*badal*), de obligaţia de a-şi onora familia (*nang*), de dragostea pentru cultura paştun (*dod-pasbani*), de jurământul sfânt de a o proteja (*tokhm-pasbani*).

— Îşi vor aminti oamenii de numele vostru? Vreţi să trăiţi din nou sub călcâiul dominator al talibanilor?

Apoi am adăugat urlând:

— Voi sunteţi leii din Kandahar! Sunteţi protectorii din sudul Afganistanului! Am luptat şi ne-am dat sângele alături de voi, ani la rând. Nu veţi lupta acum alături de mine?

Camarazii mei afgani, îmbrăcaţi în uniforme şi stând turceşte pe jos, păreau ţintuiţi de cuvintele mele.

— Nicio altă ţară n-a ajutat Afganistanul mai mult decât America. Nu v-am ajutat noi să-i învingeţi pe ruşi? am întrebat.

Apoi le-am spus că era şansa lor să obţină *badal* sau răzbunarea pentru ceea ce s-a petrecut cu echipa lui Shef şi să vindecăm o rană deschisă. Asta voiau toţi cu disperare. Clipeau, mormăiau şi dădeau din cap.

Ali se întoarse spre Shinsha.

— *Wali na?* spuse el.

Acum vine partea grea. Trebuia să găsesc o modalitate prin care să le spun despre misiune, fără să le dau prea multe detalii. M-am gândit că am putea să le furnizăm suficiente informaţii, astfel încât să configureze un plan, acelaşi ca cel pe care-l făcusem noi şi să ajungă să creadă că este planul lor. Dacă era al lor, atunci îl vor păstra sub tăcere, ştiind că un cuvânt scăpat din greşeală putea ajunge la talibani. În Afganistan, loialitatea se putea cumpăra şi ştiam că talibanii au spioni în armata afgană. Şi la naiba, puteau fi spioni talibani chiar în baza noastră militară. Doar că nu ştiam cine sunt. Le-am explicat că niciun soldat nu putea părăsi baza, că toate armele vor fi închise şi că toate telefoanele celulare şi cele din birouri vor fi confiscate.

Shinsha ne-a cerut să plecăm. Voia să vorbească cu

comandanţii săi din încăpere. Ştia că înţelegeam paştu; era modul său subtil de a fi politicos. Am ieşit de acolo. Când am revenit, erau de acord să se alăture misiunii şi să se supună tuturor cerinţelor. La final, aveam o echipă de voluntari de aproape 60 de soldaţi şi vreo 10 lideri solizi din cei peste 100 din ANA. Restul unităţii se pregătea de concediu.

Între timp, Jared discutase din nou cu Bolduc şi ştia ceva mai multe despre operaţiune. Cei care se aflau la Aeroportul Kandahar doreau ca noi să blocăm căile de fugă, din zonă, ale talibanilor, iar pentru această operaţiune aş fi preferat să ne alăturăm unei unităţi canadiene. Va trebui să ne strecurăm acolo pentru a păstra elementul surpriză şi iniţiativa.

După ce ne-am cules informaţiile necesare, iar afganii erau pregătiţi, l-am abordat pe Jared cu privire la călătoria către Aeroportul Kandahar, unde urma să fim puşi la curent cu planul complet al operaţiunii. Jared fusese comandantul echipei mele, cu câţiva ani mai înainte, când era căpitan, şi rămăsese în termeni buni cu unitatea – auzind că se întoarce, oamenii l-au întâmpinat prieteneşte, cu recunoştinţă. Avea cam 1,82 m şi se afla într-o formă excelentă. Deşi era un alergător pasionat, ridica şi greutăţi, construcţia sa era departe de obişnuitul aspect al alergătorilor. Chipeş, încrezător, cu părul blond-roşcat şi o barbă de un roşu aprins, era o persoană binevenită printre noi. Cuvintele preţioase, pe care bărbaţii abili le alegeau cu grijă în activitatea lor cu ofiţerii de rang superior, sunau ciudat în accentul lui din Virginia de Vest. Ca mulţi alţi ofiţeri superiori la acea dată, avusese o singură rotaţie în Afganistan (unii n-au avut niciuna), dar acest lucru a fost compensat de faptul că era inteligent, se lucra uşor cu el şi era deschis la sugestii din partea liderilor echipei sale.

La scurt timp de la întoarcerea lui Jared, în adevărata tradiţie a Companiei Charlie, toate detaşamentele şi-au dovedit sprijinul, lipind etichete cu numele echipei lor pe bara de protecţie, pe geamul şi bara din spate a transportorului său Chevy 4×4, împreună cu alte ornamente pentru maşini, atent selecţionate în onoarea binecunoscutei sale preocupări pentru vânătoare. Printre abţibilduri cu paraşute, săbii, cranii şi săgeţi, mai erau unele care atestau afilierea la PETA, sloganuri antiarme, un curcubeu viu colorat şi un îndemn „Votaţi John Kerry!”.

Jared era cazat în camera comandantului din bază, pe care în urmă cu un an, când nu era niciun comandant de companie, o ocupasem eu. Chiar a ţinut să sublinieze cât de mult apreciază că i-am pregătit camera. M-am abţinut să observ că glumea. Camera era exact în faţa centrului de operaţiuni. Pentru orice se întâmpla, se ajungea mai întâi la camera lui, la fel şi cu orice întrebare. În anii din urmă, rareori am reuşit să dorm o noapte întreagă.

În orice caz, a fost corect. Eu şi cu un alt lider de echipă, Matt de la ODA 333, cunoscut drept 3X, îi jucasem nişte feste, în trecut, lui Jared, dintre care cea mai recentă a fost la o cină pe care am luat-o împreună cu soţiile noastre, într-un restaurant japonez drăguţ. Îi spusesem patronului că era ziua de naştere a lui Jared şi că voiam să-i facem o surpriză. La momentul potrivit, patronul restaurantului i-a pus pe cap un coif de petrecere, tot personalul a început să-i cânte „Mulţi ani trăiască”, laolaltă cu ceilalţi oameni din restaurant. Jared a purtat coiful şi a intrat în joc, ca să nu îi jignească pe patron şi pe ceilalţi, în ciuda faptului că mai era multă vreme până la ziua lui.

Jared era un comandant bun şi se preocupa cu adevărat de soldaţi şi de bunăstarea lor. Îmi plăcea că puteai să intri cu el în dispute foarte aprinse, fără să ia vreodată lucrurile personal. De aceea era un ofiţer excepţional. Înţelegea pe oricine avea un punct de vedere şi o perspectivă sau o opinie. De asemenea, înţelegea că, la sfârşitul zilei, toată lumea voia să facă ce era mai bine.

Începu o sesiune de planificare, în detaliu, a rutelor şi procedurilor pentru manevrele de întoarcere a convoiului către Aeroportul Kandahar. Am convenit să plecăm în acea noapte şi să străbatem oraşul, în loc să-l ocolim. Traficul n-ar fi aglomerat şi de luni de zile n-au mai apărut unităţi americane pe străzi, ceea ce, speram noi, va ţine la distanţă pe talibani. Viteza era, de asemenea, o măsură de siguranţă împotriva maşinilor capcană şi ştiam că puteam goni pe drumul asfaltat.

La căderea nopţii, transportoarele cu clopoţei camuflate şi vehiculele ANA erau aliniate la poartă. Transportoarele cu clopoţei erau denumite astfel după sutele de curele cu clopote, clopoţei şi decoraţiuni care sunau pentru a atrage norocul şi pe care transportoarele locale le purtau în timpul deplasării anevoioase,

pe drumurile murdare şi dificile.

Brian porni motorul transportorului şi aştepta ordinul meu de plecare. Noi doi am fost în aceleaşi unităţi, înainte de Forţele Speciale, şi am participat împreună la cursul de calificare pentru SF. Inutil să adaug că de îndată ce a devenit disponibil pentru a fi ales într-o echipă, m-am luptat din răsputeri să-l obţin şi ni s-a alăturat la scurt timp după venirea mea în 2005. Brian mă cunoştea. Nu era un secret că niciodată nu mă voi afla în spatele oamenilor mei într-o luptă, întotdeauna şi oriunde, voi fi primul, asta dacă nu spunea altceva sergentul echipei. Nu puteam înghiţi ideea ca unul dintre oamenii mei să fie rănit sau ucis, în timp ce eu sunt undeva în spatele lui. Brian credea cu aceeaşi tărie şi profunzime ca şi mine în această filosofie. Cred că de aceea, în scurtă vreme, s-a asigurat că va conduce primul transportor, pe al meu. Analiza fiecare potecă, fiecare intersecţie de drumuri şi fiecare şanţ cu aceeaşi atenţie cu care oricare dintre îndrăgiţii lui piloţi NASCAR studia traseul zilei şi-şi lua infinite măsuri de precauţie de-a lungul întregului drum. În multe ocazii am recunoscut că îi datoram supravieţuirea lui şi instinctelor lui atât de fine, încât ne-a putut ţine în viaţă pe toţi cei care ne aflam în acel transportor.

În timpul liber, Brian trăia pentru NASCAR. Cunoştea piloţii, avea statistici cu ei, trasee, toate cele. Cred că era atras de competitivitatea individuală şi de expertiza tehnică atât de necesare. Trăia simplu, dar era un tip foarte complex. Îl admiram şi-l apreciam pentru tot ceea ce însemna el. Avea propriul lui atelier în baza militară, care arăta ca vizuina unui super gangster, cu antene, receptoare şi cabluri înghesuite pe o măsuţă. Dacă nu ne-am fi aflat în misiune, el ar fi fost acolo meşterind, construind tot felul de „lucruri pe care armata ar trebui să le aibă”. Lua totul în serios. Când trebuie să comunici cu ceilalţi o faci şi atât.

Brian era sergentul-major însărcinat cu comunicaţiile în echipa mea, dacă îţi repara radioul, ştiai că va funcţiona. Dar, deşi avea un rol-cheie, Brian era mai mult decât şeful comunicaţiilor din echipă, era un sfătuitor şi un prieten apropiat. Alături de Brian, care avea părul rar, roşcat şi pistrui, şi de Smitty, sergentul specializat în informaţii, puteai spune că eram o adevărată echipă irlandeză. Brian nu-şi putea lăsa o barbă salvatoare, dar mustaţa

şi micul petic de barbă de sub buza inferioară îmi aminteau de Doc Holliday din filmul *Tombstone*. Într-un cuvânt, era meticulous. De asemenea, era versiunea mea de MacGyver. Putea lua nişte lame de gumă de mestecat, un recipient de Coca Cola, o baterie AA, folie de aluminiu şi un cablu electric şi făcea un radio care prindea undele de la un capăt la altul al lumii.

Ne plăcea să glumim pe seama anilor de formare ai lui Brian, petrecuţi în casa unei femei în vârstă, deoarece era atât de posesiv. Toate lucrurile aveau un locşor pe planeta lui Brian şi era bine să pui fiecare obiect de unde l-ai luat, asta în cazul în care mai întâi te lăsa să-l atingi. Şi numai Dumnezeu mai putea să te ajute dacă nu-l puneai la loc. În pofida acestor lucruri, Brian era unul dintre cei mai agreabili membri ai echipei. Devenea însă nemilos când venea vorba despre arta „afacerii”.

După cum am mai spus, aveam o echipă de calibru Super Bowl. Brian este cel mai bun specialist în comunicaţii pe care l-am văzut în cei 15 ani de armată. Îşi asuma treaba şi responsabilitatea de a se mişca, a trage şi a comunica la un alt nivel. El şi Smitty erau o combinaţie nemaipomenită în orice misiune de ocupare a unui spaţiu.

Un om simplu, Brian nu era niciodată distras de preocupările obişnuite ale oamenilor, cum sunt maşinile de fiţe, motocicletele, banii sau femeile. Ca cei mai mulţi băieţi, era un bărbat profund dedicat familiei. Îşi lua viaţa în serios, la fel de mult cum îşi lua slujba. Era o trăsătură pe care o preţuiam foarte mult şi îi încurajam şi pe ceilalţi membri ai echipei în acest sens.

Caravana noastră ţigănească intră în oraşul adormit printr-o parte a bazarului. În timpul zilei, toate magazinele erau înţesate de oameni şi abundau de mărfuri, de la carne şi covoare, până la articole de menaj. La ora aceasta, piaţa era însă goală iar numeroasele magazine cu obloanele trase erau o bună acoperire pentru oricine ar fi urmărit mişcările noastre. Maşinile, camioanele, căruţele trase de măgari şi resturile carbonizate ale vechilor autovehicule militare sovietice parcate de-a lungul drumului erau locuri în care se puteau ascunde foarte uşor bombe.

Ochelarii pentru vederea nocturnă îmi permiteau să arunc o

privire dincolo de uşi şi pe străduţele lăturalnice, pentru a identifica eventualele pericole. Punctele mici şi albe de la laserele armelor noastre se plimbau de la o alee la alta şi alunecau de-a lungul clădirilor. Am zărit punctul de control al poliţiei afgane şi i-am semnalizat cu infraroşii. Am observat, în treacăt, rânjetul larg al poliţistului afgan, sub strălucirea verde a luminii pentru vederea de noapte. Ne transmise shaka hawaiiană, semnul familiar cu degetul mare şi cel mic.

Am intrat pe primul bulevard drept şi de îndată ce ultimul vehicul trecu de punctul de control al poliţiei, Brian apăsă acceleraţia până jos. Mecanicii de la compania de întreţinere, mari fani ai NASCAR, manipulaseră regulatoarele de viteză, astfel că transportoarele noastre puteau accelera şi menţine o viteză incredibilă cu motoarele lor diesel supraturate. Mă simţeam mai în siguranţă când mergeam în viteză, mai ales că ne apropiam de o anumită porţiune urâtă a oraşului, numită strada dispozitivelor explozive improvizate.

Circa 70% din toate atentatele sinucigaşe şi cu dispositive explozive improvizate s-au produs pe această stradă din Kandahar. Numai văzând-o şi mă simţeam încordat. Asfaltul rămăsese crăpat în urma atacurilor, plin de urme. Găuri mari şi adânci, care ar fi putut sfărâma un ax sau ar fi făcut praf suspensiile transportorului, ne-au obligat să reducem viteza. Dacă am fi putut trece mai repede prin această porţiune şi să ajungem în cealaltă parte a oraşului, ar fi fost în regulă.

Tocmai încetinisem ca să evităm o groapă suficient de mare cât să înghită cu totul transportorul nostru, când din radio se auzi:

— Motocicletă la ora trei!

Am reperat o motocicletă mergând în paralel cu convoiul, pe o stradă laterală. Atacator sinucigaş? Sau se grăbeşte să-şi ajute tovarăşii să organizeze o ambuscadă? Era 2.00 dimineaţa, aşa că era puţin probabil să fi ieşit să ia lapte.

Bill interveni prin radio şi spuse că motocicleta o luase pe o alee şi venea spre convoi. Mi-am strâns arma, pregătită pentru bărbatul care se pregătea să ne iasă în cale. Un foc de avertisment tras de AK-47 al unui soldat afgan răsună acoperind huruitul motoarelor. N-am prins decât partea din spate a motocicletei care ţâşni pe o alee, îndepărtându-se de convoi.

Poate că motociclistul era doar un civil care nu fusese atent, iar acum trebuia să-şi schimbe pantalonii. Dacă ar fi fost un atentator sinucigaş, ar fi continuat să se apropie de noi.

Am traversat pe sub arcadele din beton care îmi aminteau de logoul de la McDonalds şi care marcau intrarea oficială în centrul oraşului. În sfârşit, am răsuflat uşurat când am ajuns pe şoseaua întunecată care străbătea oraşul şi am prins viteză. Pe străzile din Afganistan nu erau aprinse luminile. Firele de curent traversau în mănunchiuri groase drumul acoperit de praf. Abia zăream clădirile întunecate şi înghesuite pe lângă care goneam spre aeroport. În curând, am zărit la distanţă luminile lui strălucitoare.

Ne-am apropiat de podul unde patrula talibană dezarmase paznicii în urmă cu două zile. Convoiul s-a oprit, iar eu l-am întrebat pe soldatul din ANA dacă era ceva în neregulă. Răspunse negativ, clătinând din cap. Avea armă şi era însoţit de alţi doi soldaţi.

Am trecut apoi de prima poartă de securitate afgană, din partea de nord a bazei, unde armata afgană avea un corp de clădiri. Paznicii ne întâmpinară cu zâmbete. Transportoarele cu clopoţei îşi scoaseră învelitoarele, în timp ce ne continuarăm drumul spre aeroport. Poarta coaliţiei era apărată de cuiburi de mitraliere montate ameninţător pe saci de nisip şi de două turnuri din beton care aveau pe culme mitraliere. Transportorul meu încetini iar eu făcui cu mâna paznicului. Niciun răspuns. Poarta rămase închisă, ceea ce era ciudat. Eram în transportoare blindate americane cu marcaj vizibil.

— Suntem americani. Deschide poarta, am strigat către paznicul ISAF.

O voce comandă printr-o portavoce soldaţilor afgani să-şi predea armele şi să intre în zona de restricţie cu sârmă ghimpată, unde muncitorii afgani şi şoferii sunt verificaţi înainte de a începe lucrul în bază. *Ce este asta?*

— Hei, prietene, care-i problema? Suntem americani, iar ei sunt cu noi!

Eram complet confuz. Eram soldaţi americani, în uniforme americane, veniserăm în transportoare blindate americane şi ni se refuza accesul tocmai în baza militară pe care Statele Unite o înfiinţase şi o organizase. Aceşti afgani nu erau civili – erau soldaţi

ai guvernului afgan care însoţeau o echipă a Forţelor Speciale. N-aveam de gând să-i pun pe soldaţii afgani într-o zonă de restricţie, ca pe nişte infractori sau ca pe animalele de companie, să aştepte până ne întoarcem noi. Am coborât din maşină şi m-am apropiat de paznic.

— Hei, prietene, care-i problema aici? am repetat eu.

Paznicul a făcut un pas în spatele unei mici bariere din beton şi şi-a mutat arma în poziţie de tragere.

— Ce dracu faci? am mormăit eu.

Am cerut ca sergentul din pază să iasă să discute cu mine. Nimeni nu răspunse. Acum chiar că am dat de dracu. Îi vedeam vorbind la telefon, urmând lunga listă de protocoale, încercând să dea de superiorii lor. În cele din urmă, sergentul din pază veni la fereastra buncărului şi-mi ordonă – nu-mi ceru – să îi predau cardul de identitate.

Îl scosei din buzunarul cămăşii şi-l ridicai deasupra capului:

— Vino să-l iei!

Deloc surprinzător, dar nu se clinti. Enervat, m-am întors la transportor şi am chemat centrul de operaţiuni tactice printr-un canal radio pe care fiecare unitate a coaliţiei din sudul Afganistanul îl monitoriza şi am anunţat că soldaţii ISAF îmi reţineau echipa şi pe soldaţii afgani, la poartă. Vocea lui Dave şopti din turelă:

— Uşurel, Griz.

Griz era o poreclă pe care Matt de la 3X mi-o dăduse pentru momente ca acesta.

Căpitanul din centrul de operaţiuni tactice reveni puţin mai târziu:

— Staţi puţin. Intervenim imediat.

Mi-am înghiţit limba. M-am sprijinit de transportor şi brusc m-a pufnit râsul. În ultimele câteva ore am tot gonit prin Kandahar şi am evitat atentatorii sinucigaşi şi atacatorii cu bombe şi toate astea numai ca să ne poticnim acum în a naibii poartă. Era cât pe-aci să distrugem o masivă operaţiune combativă cu o forţă egală. *Nişte colegi*, m-am gândit eu. Speram că nu era un semn pentru ce avea să urmeze.

După cinci minute, un transportor sosi la poartă şi puse capăt concursului de holbat. Un membru al unităţii noastre intră în

cabana paznicului, iar când ieşi, sergentul din pază clătină din cap. Paznicul deschise poarta fără niciun cuvânt.

În timp ce treceam de poartă, sergentul din pază părea dezamăgit.

Capitolul 6

OPERAŢIUNEA MEDUSA

Este mai bine să trăieşti o zi ca un leu,
decât o sută de ani ca o oaie.

– PROVERB ITALIAN

În prima sa rotaţie, locotenent-colonelul Bolduc construise o uşă cu cifru în peretele dintre clădirea Forţelor Speciale şi spaţiul alocat Comenzii Regionale din Sud. A făcut-o special ca să deschidă comunicarea şi să construiască o relaţie cu ISAF, de când sudul Afganistanului a devenit teritoriu NATO. În schimb, trebuia să folosească o uşă laterală care dădea direct în biroul generalului de brigadă David Fraser. Cu puţin timp înaintea revenirii noastre în Afganistan, el întrebuinţase accesul prin acea uşă. Trecând dintr-o clădire în alta, Bolduc intră în biroul frumos amenajat al lui Fraser. Avea de gând să-i strângă mâna, să-şi privească şeful în ochi şi să vadă în ce ape se scaldă.

Generalul canadian comanda toate trupele coaliţiei din partea de sud a Afganistanului. Cei doi bărbaţi se cunoscuseră şi se împrieteniseră cu mult timp înainte, la ultima rotaţie a lui Fraser, când acesta era colonel şi lucra la Statul Major canadian. Când Bolduc intră în încăpere, Fraser se ridică de la biroul său impunător şi-l conduse să ia loc. Pereţii erau încărcaţi de imagini cu trupele NATO din Afganistan şi amintiri din armata canadiană.

Un aghiotant aduse cafea, iar cei doi bărbaţi începură să discute despre ceea ce era planificat să fie cea mai mare

operaţiune NATO din istorie. Fraser povesti că în zilele în care prelua comanda de la americani, pe la începutul lui august, între 300 şi 500 de insurgenţi au atacat un obiectiv canadian din Panjwayi. Canadienii au ucis câteva zeci de inamici şi nu au avut nicio victimă, dar atacul a făcut valuri la centrul de comandă, pentru că a devenit clar că natura luptei s-a schimbat în mod semnificativ. Talibanii nu mai atacau în grupuri mici, ci masiv. Ceea ce însemna că acţiunile de contraofensivă pentru care se pregătiseră canadienii erau inutile câtă vreme talibanii controlau zona. Atunci a apărut ideea Operaţiunii Medusa. Scopul său era de a distruge mii de insurgenţi care se grupaseră în Panjwayi, inima talibanilor din afara Kandaharului.

— Şefu, tocmai voiam să-ţi prezint câmpul de luptă şi să mă asigur că am înţeles instrucţiunile tale, spuse Bolduc, scoţând un pachet de slide-uri în PowerPoint imprimate. La o întâlnire cu Fraser nu aducea niciodată mai mult de zece slide-uri, ca să poată ţine situaţia sub control. Simplu.

Planul se baza pe trei echipe ale sale care să conducă armata afgană într-o misiune de recunoaştere şi să distragă atenţia talibanilor. Îi va determina să-şi pornească radiourile, astfel încât canadienii să poată depista poziţiile liderilor din vale, unde vor urma să atace. Trupele vor intra în Panjwayi, dinspre Deşertul Roşu – Registan – şi-i vor prinde pe talibani cu garda jos. Bloduc ştia că armata canadiană era elementul principal, dar în acest fel îşi aducea oamenii în luptă şi pe afgani alături de ei.

Fraser analiză încă o dată slide-urile şi-l ascultă în linişte pe comandantul Forţelor Speciale. Îşi scoase stiloul de aur şi semnă slide-urile, dându-i undă verde lui Bolduc. Acesta din urmă ieşi şi-l chemă pe Jared.

Când am ajuns la centrul de operaţiuni speciale din Aeroportul Kandahar, în acea noapte, aveam nervii întinşi la maximum, iar capul îmi fierbea. Drumul, cu excepţia întâlnirii cu gărzile ISAF, fusese simplu, dar tot mă dăduse peste cap. Uitasem de plusurile şi minusurile pe care le experimentezi mental şi fizic atunci când eşti expus la stresul unei lupte. Toată lumea îşi aminteşte de părţile bune şi uită durerile de cap, insomniile şi nervii.

Am parcat transportoarele în hangar, am încuiat aparatele

radio şi armele în sala destinată lor şi ne-am îndreptat spre sala de mese ca să luăm micul dejun. În Kandahar, ştiam că indiferent ce s-ar fi întâmplat putem lua o masă bună.

Popota de lângă poarta complexului arăta ca orice altă clădire din stuc din sudul Afganistanului. Iar dacă Napoleon avea dreptate când zicea că armatele mărşăluiesc şi cu stomacul, sergentul-major Redd ne ţinea într-un ritm de 160 de km pe oră. Bucătarul-şef, aflat la cea de-a patra rotaţie a sa, nu gestiona numai popota pentru operaţiuni speciale din Kandahar, ci se ocupa şi de aprovizionarea bazelor militare din sudul Afganistanului. Dacă îţi lipsea ceva, Redd îţi făcea rost. Odată, lipsea un transport de carne pentru friptură, iar Redd a zburat până în Germania, a făcut tărăboi şi s-a întors cu carnea, ba şi cu ceva în plus.

— Ce mai faceţi, domnule? mă întrebă el în timp ce deschideam uşa din sala de mese. Aşa întâmpina pe toată lumea.

— Îmi trăiesc visul, Redd, spusei adulmecând mirosul de bacon proaspăt şi ouă.

Am intrat după băieţii mei în sala de mese. Întotdeauna mâncam ultimul, ca să mă asigur că au primit tot ce era mai bun. Îmi încărcasem tava cu ouă, şuncă şi cafea, când l-am observat pe Bolduc care îşi termina micul dejun. M-a văzut şi el şi s-a apropiat de masa mea, după ce-mi salută echipa.

Locotenent-colonelul Bolduc îi aştepta pe toţi comandanţii de detaşament să vină şi să-l vadă ori de câte ori veneau pe Aeroportul Kandahar. Fără nicio excepţie. Voia să discute cu oamenii şi să afle de la ei cum priveau lucrurile care se petreceau pe teren. Un lider pasionat şi dedicat, solicita adeseori noi perspective asupra unei probleme sau situaţii, ori sugera o altă strategie în cursul unei discuţii adânci, detaliate. Ne lăsa să acţionăm aşa cum trebuia, independent şi autonom, pentru a obţine efectele strategice pe câmpul de luptă.

Bolduc a făcut parte din unităţile Forţelor Speciale din Afganistan şi s-a ocupat direct de rezistenţa afgană, de armată şi de al-Qaida. A dobândit cunoştinţe vaste şi experienţă care au devenit elemente ale propriului său mod de a conduce. La fel de intransigent ca frigul din regiunea sa natală, din nord-vest, unde a crescut producând sirop de arţar la mica fermă a familiei, era

imposibil pentru el să accepte altceva în afara realităţii. Devenise celebru pentru anumite trăsături care ar fi putut fi interpretate greşit de membrii echipei şi de ofiţerii superiori – de exemplu, o insistenţă încăpăţânată pe numeroase repetiţii în diferite intervale de timp – dar cel mai adesea, ceea ce iniţial fusese privit drept un „capriciu” al lui Bolduc, ajungea să fie înţeles drept manifestare a „corectitudinii” şi în cele din urmă ajungea să fie adoptat drept procedură standard. Hotărât, iubit de unii, urât de alţii, era, fără urmă de îndoială, respectat de toţi şi, aşa cum descoperisem şi eu, era un comandant capabil să-şi sacrifice cariera pentru a-şi proteja oamenii, dacă meritau acest lucru.

Bolduc s-a interesat despre cum a fost drumul, din fericire n-a întrebat despre neînţelegerile de la poartă şi mi-a urat bun venit.

După micul dejun, m-am dus la centrul de operaţiuni tactice. Oamenii erau agitaţi şi în aer se simţea o tensiune aproape palpabilă. Apelurile radio ţâşneau din difuzoare. O echipă a Forţelor Speciale era prinsă în focul unei lupte. Un soldat fusese ucis şi câţiva erau răniţi. M-am îndreptat spre căpitanul care încerca cu febrilitate să obţină suport aerian. Fără să-şi ridice privirile, a întors spre mine unul dintre monitoarele computerului, astfel încât să văd despre ce era vorba. Pe harta de pe ecran se vedea poziţia echipei, precum şi numeroasele poziţii inamice. Am dat din cap, m-am îndreptat spre un scaun gol de la masa semicirculară şi am evaluat situaţia. Elicopterul medical era pe drum. Două aeronave erau pregătite pentru decolare. Nu era programată alimentarea. Am sunat la sergentul însărcinat cu operaţiunile de la compania de aprovizionare şi am întrebat dacă erau pregătite muniţiile pentru a fi încărcate în elicoptere.

Tocmai trimiteam un curier până la companie, cu o listă cu cele necesare, când Jared şi Bolduc ieşiră din sala de conferinţe. Jared îmi făcu semn din cap să intru. Am arătat tot cu capul spre căpitan sugerând că vreau să rămân să-l ajut. Jared mi-a răspuns cu un semn negativ şi a trebuit să plec. Când am trecut pe lângă căpitan, a clipit din ochi în semn de mulţumire. În treaba asta, laşi totul deoparte ca să-i ajuţi pe cei care au nevoie.

Un număr de ofiţeri de rang superior din armatele australiană, britanică, olandeză şi canadiană stăteau în jurul mesei din sala de conferinţe, pe care fuseseră puse cu grijă plăcuţe cu numele

tuturor celor prezenţi. M-am aşezat pe un scaun din şirul din spatele mesei masive.

— Aici stau favoriţii, am mormăit spre Jared care se aşezase pe scaunul de lângă mine.

Bruce şi Hodge, amândoi comandanţi-adjuncţi de detaşament, s-au aşezat lângă noi. Hodge era mai în vârstă decât mine, avea un păr rar şi argintiu şi-mi amintea de domnul Burns din *Familia Simpson*. Îl cunoscusem pe Hodge la cursul de calificare pentru Forţele Speciale şi mi-a plăcut să lucrez cu el. Fusesem apoi cu el în Hawaii, când eram amândoi sergenţi şi ne cunoştea şi pe mine şi pe camarazii mei. Amândoi voiam să ne servim ţara cu cât mai mult devotament.

Bruce era nou în unitate şi se afla la prima sa misiune în Afganistan. Era din Georgia şi vorbea cu un blând accent sudic; fusese ofiţer de arme în Kosovo şi Irak, unde a fost rănit de o mină, ceea ce i-a întârziat instrucţia pentru Forţele Speciale. Un comandant prudent şi metodic, un plus binevenit pentru echipă.

Un ofiţer australian a început expunerea. Am avut norocul să lucrez cu australienii în întreaga mea carieră şi în toate rotaţiile din Afganistan. Întotdeauna mi-a plăcut şi am admirat felul în care îşi făceau treaba. Fără prostii. Fără politică. Merg drept la ţintă şi rezolvă treaba. Ofiţerul care luă cuvântul nu era cu nimic diferit.

— Ei bine, camarazi, în şapte zile vom derula cea mai mare operaţiune de la invazia Afganistanului şi din istoria NATO. Două grupe mecanizate de luptă canadiene vor conduce atacul, iar un batalion de infanterie american va securiza flancul nordic din dreapta. Voi, băieţii de la Speciale, veţi izola sudul şi veţi bloca orice cale de ieşire, spuse el.

Purtând numele de cod Medusa, după zeiţa mitologică a grecilor, care avea şerpi în loc de păr, operaţiunea avea drept scop încercuirea Panjwayi. Un atac frontal era de neconceput. Zona era delimitată de râurile Arghandab şi Dori care străbat provincia de la nord-est spre sud-vest şi era străbătută de şanţuri cu sisteme pentru irigaţii, adăposturi pentru uscat struguri, ca nişte buncăre, dar şi plantaţii dense de viţă-de-vie şi marijuana. În timpul războiului de zece ani, sovieticii n-au reuşit niciodată să cucerească regiunea.

— Principalul efort va reveni grupului operativ mecanizat

canadian care va desfăşura o operaţiune de curăţare de la nord-est spre sud-vest, prin întreaga Vale Panjwayi, continuă ofiţerul australian. Avem nevoie ca voi, băieţi, să vă infiltraţi şi să provocaţi probleme, ca să atrageţi atenţia inamicului spre sud, apoi să ocupaţi poziţiile de blocare şi să raportaţi toate informaţiile secrete privind inamicul către cartierul general al ISAF. Bolduc ne-a convins că puteţi juca un rol de sprijin vital şi sper că veţi umple acest gol.

Conform planului, trebuia să supraveghem zonele de interes şi să raportăm tot ce vedeam. Ni s-au dat orarul, frecvenţele radio pentru celelalte unităţi şi zonele pe care voiau să le supraveghem. Operaţiunile mari erau şi cele mai dure, în special cele care implicau mai multe ţări. Erau o mulţime de elemente în mişcare, proceduri diferite de operaţiune şi, desigur, politica, şi toate acestea creşteau posibilitatea de a greşi. Iar în luptă, întotdeauna ceva merge prost.

Bruce, Hodge, Jared şi cu mine am schimbat câteva priviri, în timp ce lucram în linişte la lista noastră de întrebări. Pe hârtie lucrurile nu păreau complicate, dar aveam serioase îndoieli că era totul pregătit pentru situaţii neprevăzute. Hodge şi cu mine am încercat să ridicăm mâinile. Bolduc, cu mâna la falcă, mă privi în ochi şi scutură din cap. Mesajul fusese clar şi răspicat: Era un ordin de operaţiune al ISAF; noi nu aveam decât să acceptăm. Aşa că atunci când partenerii noştri de coaliţie au terminat, nu ne-a rămas decât să le strângem mâinile şi să zâmbim.

Bolduc ne-a făcut semn şi am ştiut că vrea să-l aşteptăm un moment afară. Când sala de conferinţe s-a golit, ne-a luat înapoi, înăuntru, şi ne-a făcut adevărata informare.

— Bine domnilor, n-am vrut să transformăm prezentarea într-un interogatoriu de şase ore, spuse el. De aceea v-am oprit. Ei vor ca noi să jucăm un rol mai diferit în această operaţiune, dar le-am vândut-o astfel. Ştim cu toţii că o să fie o sarcină importantă pentru ei să încerce să întrebuinţeze forţe mecanizate într-un mediu urban subdezvoltat. Vom lua lucrurile aşa cum sunt. Şi trebuie să avem grijă ca ele să meargă.

Am plecat spre barăci şi l-am găsit pe Bill aşteptându-mă. Pe chipul meu se citea scepticismul.

— Ei bine, băieţi, staţi să vedeţi ce ne aşteaptă, am spus în

timp ce scoteam harta ca să prezint echipei conceptul de bază al operaţiunii.

Nimănui nu-i plăcea această operaţiune, dar erau profesionişti, aşa că a bombănit fiecare pentru sine şi s-au apucat de treabă adunând laolaltă echipamentele necesare. N-aveam mult timp la dispoziţie.

Echipa mea urma să plece în 24 de ore, împreună cu echipa lui Jared şi a lui Hodge. Bruce, căruia îi lipseau încă vreo câţiva camarazi, va conduce forţa de reacţie rapidă. Vor face legătura cu noi mai târziu. Paul, sergentul de la informaţii secrete din echipa lui Bruce, propuse să ne îndreptăm spre zona ţintă prin Deşertul Roşu. Avea în cap harta cu rutele de infiltrare şi ştia că talibanii nu s-ar aştepta niciodată să apărem din acel teren interzis.

Traseul ne ducea spre sud-est, departe de Aeroportul Kandahar, spre graniţa cu Pakistanul. Apoi urma să o luăm spre vest, prin Deşertul Roşu. Din deşert ne vom îndrepta spre nord şi ieşim în mijlocul regiunii Panjwayi. Odată ajunşi acolo, delimităm zona de interes, cercetăm atent poziţiile inamice, stabilim legătura cu forţa de reacţie rapidă care vine pe un traseu mai direct din Kandahar şi ocupăm poziţiile de blocare de la graniţa de sud a Panjwayi, în timp ce canadienii curăţau valea. Ca să ne respectăm termenul, trebuia să traversăm întregul deşert de nisip roşu în patru sau cinci zile. Deşertul se întindea pe o suprafaţă de câteva mii de kilometri pătraţi. Era o încercare grea, dar cu ajutorul proviziilor furnizate pe calea aerului şi cu puţin noroc puteam face asta.

Şedinţa de planificare se sfârşi în jurul prânzului. Jared a cerut un şofer şi un tehnician de comunicaţii pentru transportorul său, pentru că n-avea suficienţi oameni. I l-am dat fără tragere de inimă pe Jude, sergentul nostru de comunicaţii care lucra împreună cu Brian.

Jude se alăturase echipei cu un an în urmă şi intrase imediat sub tutela lui Brian. Ştiam că nu putea nimeri pe mâini mai bune ca să înveţe mecanismul de funcţionare al echipei şi să se adapteze cerinţelor acesteia. Învăţa repede şi deşi nu era la fel de priceput ca Brian, îi împărtăşea familiaritatea cu o largă gamă de aparate radio, antene şi dispozitive de criptare şi-şi făcea treaba cu aceeaşi precizie ca Brian. Tăcut, modest, bine educat, Jude

provenea dintr-o familie din Vestul mijlociu şi alesese cariera militară în locul afacerii de familie. De statură medie, cu părul tuns scurt, îmi amintea de un bancher sau de un broker de pe Wall Street – o persoană care se putea amesteca cu uşurinţă în lumea de business din oraş şi care putea câştiga salarii la care cu toţii visăm. Maşina sport decapotabilă pe care o conducea se vedea de la o poştă în şirul de camionete 4×4, jeepuri şi Harleysuri din parcarea unităţii. La început, n-am ştiut ce să fac cu el sau cum va fi acceptat de ceilalţi membri ai echipei. Încă o dată, am fost surprins să recunosc că toţi cei ce purtau berete verzi erau cameleonici şi că te puteai bizui pe Jude ca fiind un tip mereu disponibil când aşa-zişii oameni buni şovăiau.

În rarele ocazii când Jude spunea ceva, era fie de-a dreptul comic, fie ceva cu adevărat profund şi de regulă era a doua variantă. Niciodată nu-l vedeai exagerând, dar când făcea ceva era bine şi-i admiram nu numai atitudinea rezervată, ci şi raţionamentul precis, logic şi viziunea clară – întotdeauna evalua corect o situaţie şi ştia unde se ajunge. Era altruist şi totodată un bun coleg, pentru că avea grijă de sine la fel cum avea grijă de echipă. Respecta cu rigurozitate o alimentaţie sănătoasă şi de regulă bea V8 [1] sau băuturi pe bază de fructe şi diferite ierburi, ceea ce era un mod de a atrage atenţia acelora dintre noi care încercam cu disperare să ne distrugem ficatul. L-am votat cu toţii ca fiind băiatul care comandă genul de băutură cu umbreluţă.

În felul său unic, Jude era diferit de noi toţi şi totuşi atât de asemănător. Era el însuşi şi în aceasta stătea forţa lui – era unul dintre cei mai energici indivizi, şi, spre onoarea sa, tot atât de modest. Vedea întotdeauna partea bună din ceilalţi, nu se dădea niciodată mare şi nici nu simţea nevoia să fie în competiţie cu alţi colegi de echipă pentru lucruri pe care le considera copilăreşti. Şi nici nu trebuia să o facă. În săptămânile în care dădea dovadă de un curaj supraomenesc şi de o forţă care venea din sufletul unui erou – se năşteau legendele. Dar n-aveam nicio îndoială, chiar şi în afara misiunii noastre, că Jude – ca şi noi ceilalţi – va fi extrem de eficient în această rotaţie.

✶

[1] Suc natural (n. red.).

Jude ne-a povestit că el şi iubita lui se logodiseră înainte de plecarea noastră de la Bragg. Era în mod clar emoţionat, deşi încerca să se abţină. Nu puteam decât să zâmbesc. Cei din echipă îl sâcâiau mereu că nu se însoară. L-am felicitat cu sinceritate, dar şeful din mine a simţit nevoia să se asigure că şi-a luat toate măsurile de precauţie.

— Ţi-ai făcut asigurarea şi ai trecut-o şi pe logodnica ta? l-am întrebat. Câţiva dintre prietenii mei au fost ucişi înainte să apuce să-şi actualizeze hârtiile şi să-şi includă logodnicele sau soţiile.

— Am toate documentele, căpitane, spuse Jude pe tonul unui bancher profesionist, am lăsat copiile la Bill.

Era în regulă cu toate cele, ca de obicei. Şi din nou mi-am amintit ce mare plus ar fi fost pentru echipă în această misiune şi uram faptul că trebuia să-l cedez echipei lui Jared.

Bill şi cu mine ne-am întors la baracă pentru a pune la punct detaliile, înainte de a-l informa despre întregul plan pe Bolduc. Smitty, sergentul care se ocupa de informaţiile secrete, ne făcu o descriere detaliată a situaţiilor la care trebuia să ne aşteptăm. Nu urma să ne confruntăm cu talibani de rând. Aceste grupări fuseseră instruite în madrassurile [1] pakistaneze, probabil de către al-Qaida sau de luptătorii instruiţi în străinătate şi nu urma să străbatem valea cu vehicule blindate cu însemnele NATO.

N-am spus-o niciodată, dar dacă Smitty avea o idee, chiar trebuia luată în serios. În afara expertizei sale în domeniul informaţiilor secrete, el era psihologul ad-hoc al echipei. Adesea răspundea unei întrebări printr-o altă întrebare, iritându-i pe unii şi surprinzându-i pe alţii:

— Spui că eşti furios. Ce crezi că te face să te înfurii? Este din vina ta? Ce-ai putea face să nu fii furios?

Era avocatul diavolului în uniformă de camuflaj. Totuşi, în spatele acestei abordări, exista un alt scop. Ca un frate mai mare, Smitty discuta cu echipa aspectele pro şi contra ale fiecărui detaliu, pentru a ajunge la o decizie colectivă şi în mod sigur se producea un moment de iluminare în care întrebările îşi atingeau scopul, iar echipa înţelegea totul. Cu blândeţe, putea face ca echipa să-şi vadă deficienţele şi îi motiva să-şi înfrâneze sau să-şi rezolve problemele între ei. Era cel mai puternic element de

[1] Seminare islamice (n. tr.).

coeziune al echipei. Comportamentul său relaxat, simplu faţă de ceilalţi membri ai echipei se baza pe încredere şi cu toţii ne bucuram de prietenia lui.

Născut în munţii din Virginia, Smitty avea o vorbă tărăgănată tipic sudistă, care picura lin în urechile celorlalţi, cum se prelinge un bourbon fin pe cerul gurii. Când voiam să-mi amintesc de casă, mergeam să vorbesc cu Smitty. A crescut într-un orăşel mic, în care toată lumea ştia pe toată lumea şi fiecare îşi cunoştea treburile. La patru zile după absolvirea liceului, Smitty s-a prezentat la centrul de recrutare cu diploma în mână şi s-a înrolat în armată. Era un maestru în domeniul ambarcaţiunilor, fusese obişnuit să trăiască cu puţin şi şi-a petrecut multă vreme din tinereţea sa în păduri. Smitty fusese educat într-o şcoală publică dar era antrenat în armată, iar asta se vedea – avea deja o experienţă de 16 ani şi o împărtăşea cu generozitate cu ceilalţi. Bunul său simţ l-a propulsat rapid în top, deasupra bravadei de care dădeau de regulă dovadă alţi oameni din SF. Nu vorbea prostii şi avea un simţ aparte al minciunii, ca un copoi de Tennessee, detectând minciuna sau prinzându-se de ea ca nimeni altul, când situaţia o cerea, trăsături de caracter pe care le valorifica şi le rafina, pornind de la exemplul luptătorilor mai vechi şi mai experimentaţi. Puţine minciuni au scăpat acestui soldat SF extrem de experimentat. Personaj amuzant, cu chef de viaţă şi un simţ al umorului care destindea cele mai grele situaţii, Smitty avea aerul unui pirat modern pe care părul de un roşu închis şi barba cu aspect ameninţător nu făceau decât să îl amplifice. Smitty avea întotdeauna în minte un truc şi era imprevizibil, era genul de om care s-ar rade în cap şi şi-ar lăsa barbă lungă pentru a-i imita pe talibani, suficient de mult cât să intre în mintea prizonierilor şi să-i facă să se întrebe cu cine naiba aveau de a face. Era perfect pentru rolul său de expert în informaţii secrete şi nu-mi puteam imagina că echipa ar putea funcţiona fără el.

Am finalizat restul planului – cum şi când vom primi proviziile, frecvenţele radio şi semnalele de apel pe care le vom folosi. Am pregătit apoi planurile pentru situaţii neprevăzute. Acestea erau cele mai importante. Când ne-am separat pe grupe, Riley şi Steve, medicii echipei, m-au tras deoparte.

— Domnule, spuse Riley, avem o recomandare. Cunoaştem un

soldat care ar fi perfect pentru această misiune.

Se numea Greg şi fusese distribuit la o unitate care se ocupa de problemele civililor, dar avea calificare pentru Forţele Speciale şi fusese unul dintre instructorii lor la şcoala medicală a Forţelor Speciale. Asta mi-a atras atenţia.

— Nimeni nu cunoaşte traumatologia mai bine decât el. Dacă lucrurile se strică, va putea să dea o mână de ajutor, adăugă Riley.

Am fost de acord să discut cu el.

Grupele au continuat să discute fiecare detaliu în parte. Care era traseul nostru? Cât timp ne va lua să ajungem acolo? Cât combustibil vom consuma în cazul în care transportoarele erau încărcate cu o cantitate dublă de muniţie, încă trei pasageri şi de trei ori cantitatea de combustibil necesară? De cât combustibil va avea nevoie ANA? Cum vom evacua răniţii?

Lucram deja de aproximativ o oră când se auzi o bătaie în uşă.

— Avem treabă. Lasă-ne, spuse Bill.

— Sunt Greg, zise vizitatorul.

Am împăturit hărţile şi documentele; n-avea rost să divulgăm informaţii secrete dacă până la urmă n-avea să vină cu noi. Greg intră şi-mi întinse mâna. Avea o strânsoare puternică şi o atitudine supusă. În treaba asta, umilinţa este de obicei însoţită de încredere şi capacitate de concentrare. Îmi plăcea. Dar am aşteptat răspunsul lui Bill.

— Unde ai mai fost şi cu ce te-ai ocupat? întrebă Bill.

Greg petrecuse aproape 20 de ani în echipele Forţelor Speciale şi fusese instruit la renumita şcoală medicală a Forţelor Speciale. Bill era impresionat şi dădu din cap afirmativ, apoi ieşi din încăpere. I-am spus lui Greg să ia loc şi am deschis harta. Era un adevărat băiat de ţară, din Tennessee, dar departe de a fi vreun naiv. Trecuse de 35 de ani şi era într-o formă excelentă. Îmi amintea de mulţi dintre oamenii alături de care am crescut.

— Îţi spun deschis că am îndoieli cu privire la operaţiunea asta. N-am deloc un sentiment pozitiv în legătură cu ea. Aş prefera să nu mergi, i-am spus eu.

Greg nu se antrenase cu echipa. Nu-i cunoşteam punctele tari sau pe cele slabe. Nu cunoştea procedurile noastre de acţiune şi nu lucrase niciodată cu afganii noştri. N-am avut ocazia să facem

planuri detaliate şi nici n-am avut timp pentru repetiţii cu afganii şi nici n-am discutat ce s-ar întâmpla dacă operaţiunea canadiană n-ar funcţiona aşa cum fusese planificat.

— Treaba ar putea deveni sângeroasă, i-am spus eu, deşi, în aparenţă, partea noastră de misiune va fi floare la ureche.

— Nimic nu este floare la ureche, spuse Greg. Dacă nu-mi ceri altcumva, n-ai să mă poţi opri să merg.

Era răspunsul corect.

— Poţi să manevrezi o mitralieră de calibru .50 [1]? l-am întrebat.

Rânji.

— Ca pe-o mătură.

Am zâmbit.

I-am spus să-şi ia echipamentul şi să-l caute pe Bill ca să-i arate în ce transportor va fi. În mod normal, echipele nu acceptă oameni veniţi în ultima clipă, dar Greg ştia ceea ce ştiam şi eu – într-o operaţiune n-ai niciodată suficienţi medici din Forţele Speciale. În plus, Bill fusese de acord, iar Greg era recomandat de oamenii noştri. Şi apoi avea experienţă şi puteam folosi expertiza lui în cazul în care treaba asta devenea urâtă.

În următoarele patru ore am continuat să facem planuri şi să ne întâlnim cu alte echipe ca să ne confirmăm tot felul de date. După ce am isprăvit planurile detaliate, ne mai rămăseseră vreo 16 ore ca să ne pregătim de plecare. În timp ce Jared şi Bolduc făceau o informare în faţa oamenilor lui Fraser, ne-am concentrat pe vehicule, echipamente radio şi arme. Ne-am împachetat şi reîmpachetat echipamentele. Am echipat transportoarele şi le-am încărcat cu cât de multă muniţie şi combustibil au încăput.

Dave, inginerul nostru, mormăia şi bombănea cu privire la greutatea pe care o încărcam în transportoare, „fetele” lui, cum le spunea el.

— Căpitane, fetele sunt prea grele. Trebuie să le mai uşurăm un pic, protesta el. În ritmul ăsta rămânem fără combustibil cu mult înainte să ajungem la primul punct de alimentare.

— Şi care este soluţia, atunci? l-am întrebat.

— Să dăm jos echipamentul şi blindajele în plus, răspunse el.

Aveam unele dintre puţinele transportoare cu aer condiţionat

[1] 0,5 inci, adică 12,7 mm (n. red.).

şi complet blindate pe care le-au avut unităţile din Irak, aşa că am făcut propriile noastre modificări. După cinci ani de război, multe transportoare aveau blindaje tip *Mad Max* pentru protecţie împotriva minelor de câmp. Lui David nu-i pasa dacă arătau prostesc; voia doar să fie eficiente.

Dave a fost promovat rapid şi cu limba sa ascuţită şi mintea iute a evoluat repede printre operatorii de bază. Era din Vestul mijlociu, din Ohio, şi ştia cum să se descurce în orice situaţie, era un cameleon în piele de om, surprinzător de bun la toate – jokerul din pachetul de cărţi. În urmă cu un secol, ar fi fost un împătimit al jocurilor de noroc din Vestul sălbatic. Era în stare să dezbrace o femeie din vorbe şi să-ţi ia toţi banii făcându-te să te simţi bine că-i pierzi. Ştia cum să joace şi avea atitudinea cinică a celui care a văzut multe, dar ţine totul pentru sine, asta dacă erai suficient de prost încât să spui ceva cu care el nu era de acord. Dave îşi făcea treaba pentru că-i plăcea, nu pentru că avea vreo obligaţie faţă de armată. Era genul de om pe care fiecare echipă speră să-l aibă. Avea aproape 1,80 m înălţime, deci nu era chiar impunător, dar era bine clădit. Unii bărbaţi sunt iubitori rafinaţi ai vinului, artei sau maşinilor. Dave era un iubitor al pizzei. Prefera să mănânce o pizza veche de două zile, în locul mâncării obişnuite, ba chiar încerca să facă pizza din raţii militare – hrană gata preparată, uşor de înghiţit sau MRE [1]-uri – sau din mâncarea afgană, ceea ce stârnea discuţii.

Dave s-a alăturat echipei la sfârşitul ultimei rotaţii şi avea o atitudine polemică. Era tânăr, isteţ şi învăţa rapid; nu trebuia să-i spui de două ori un lucru ca să-l priceapă şi să-l pună în practică. Înaintea unei patrule din 2005, le-a cerut interpreţilor să-l înveţe nişte comenzi simple – stop, la o parte din drum, – şi le-a repetat în turelă în timp ce ne deplasam. Mai târziu, l-am auzit strigând aceste comenzi către şoferii de pe drum, în timp ce înaintam pe străzile din Kandahar. Ca inginer era un artist şi putea petrece ore în şir lucrând cu febrilitate la un proiect de structură. Iubea detaliile. Ce tip de materiale să folosească, lungimea, lăţimea, temperatura, densitatea, umiditatea, presiunea atmosferică, greutatea etc. Fără să aibă importanţă dacă era vorba despre cuşca unui câine sau despre un pod, Dave putea să-l

[1] Meal, Ready-to-Eat – mâncare gata pregătită, pentru soldaţi (n. red.).

construiască. Şi n-a durat mult până am înţeles de ce-i plăcea atât de mult să facă asta. Adevărata lui pasiune era demolarea.

— Nu poţi să te bucuri când distrugi un lucru, dacă nu ştii cum să-l faci, spunea el.

O persoană absolut pozitivă, Dave iubea din tot sufletul să arunce lucruri în aer. O explozie masivă sau distrugerea completă nu erau punctul său forte. Nu pentru Dave; ar fi fost prea simplu. Prea primitiv. De regulă, obiectivul său era o izbutită distrugere parţială. Asta făcea ca obiectul să nu mai poată fi folosit de inamic, în timp ce el putea, mai târziu, să-l reconstruiască şi să-l folosească în alt fel.

Când Dave termină cu transportoarele, plăcile de protecţie şi lucrurile în exces erau stivuite în hangar. A preferat să scoată sute de kilograme de blindaje care ne-ar fi făcut să ne împotmolim în nisip, ca să nu mai vorbim de consumul suplimentar de combustibil. Acum puteam ajunge la punctul de alimentare planificat. Nu mă simţeam prea în largul meu să văd chiar şi cea mai mică placă de protecţie aruncată în praf, dar n-aveam de ales. În luptă aveam mai multă nevoie de transportoare şi de armele montate decât de câteva veste antiglonţ.

În noaptea aceea, am zăcut întinşi în baracă, uzi de transpiraţie, complet treji. După o vreme, Bill începu să ne pună întrebări despre misiune.

— Greg, care este distanţa de la punctul de intrare la cel de ieşire, din deşert?

— 275-285 km.

— Steve, cât de departe este faţă de prima curbă de la ieşirea de pe Autostrada 4?

După o tăcere de câteva secunde, Steve spuse:

— Ai şi uitat, Bill?

Toată lumea izbucni în râs. Am încercat să mă abţin dar n-am reuşit. Tensiunea se risipise, iar Bill continuă să pună întrebări celor din echipă până ce unii au aţipit.

Bill şi cu mine am rămas treji.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat.

Bill oftă.

— Nu-mi place, nu-mi place deloc. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost. ISAF vor fi striviţi în vehiculele lor blindate,

pentru că nu pot face manevre. Într-o luptă urbană sunt prea multe ascunzişuri şi prea multe locuri acoperite pentru inamici.

Bill luptase în Irak şi cunoştea foarte bine lupta urbană.

— Bine domnule, păi fii atent, continuă el. Serviciile secrete spun că în valea aia sunt probabil vreo 400 de talibani, corect? Cu siguranţă informaţiile sunt pe aproape, n-au cum să ştie cifra exactă. Dacă sunt mai mulţi? 400 de luptători înseamnă o mulţime, chiar o mulţime de oameni care încearcă să te omoare. Va trebui să fim perfect pregătiţi pentru asta. Şi-apoi, dacă nimerim în vreo luptă în mijlocul nenorocitului ăluia de deşert? Fără acoperire. O vreme, am putea ţine la distanţă talibanii cu mitralierele şi aruncătoarele de grenade. Şi apoi, nu vom putea avansa noaptea. Afganii n-au echipamente pentru noapte. Dacă ne deplasăm în timpul zilei, o să ne coacem de căldură în vehicule, iar la căderea nopţii, o să fim morţi de oboseală şi pierdem tot avantajul.

Nu era convins nici că vom putea sta în poziţiile de blocare.

— Pun pariu pe o ladă de bere că or să dea de belea canadienii, iar noi va trebui să mergem să-i ajutăm. Băieţii or să fie epuizaţi când va începe lupta, iar asta va dura ceva vreme. Adică vreo câteva săptămâni, spuse el. ISAF nu a plănuit să ia suficiente echipe de infanterie ca să cureţe toată valea aia imensă. Cineva va trebui să facă asta. Şi cine crezi că se va oferi voluntar?

Mi-am amintit de un vechi proverb:

— E un proverb thailandez care sună cam aşa: Cum mănânci un elefant? l-am întrebat pe Bill.

— De unde naiba să ştiu? spuse Bill. Nici n-aş mânca aşa o porcărie.

— Bucată cu bucată, am spus zâmbind. Am râs amândoi şi apoi am reuşit să adormim vreo oră.

Întreaga baracă se zgudui când garda bătu în uşă. Bill sări în picioare.

— Scularea, urlă el. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vom termina.

Apoi aprinse lumina orbindu-i pe toţi. Am sărit în bocanci, încercând să mă dezmeticesc. Majoritatea ne-am îndreptat spre

sala de mese să luăm nişte Red Bull sau cafea. I-am găsit pe Jared şi pe Bolduc discutând şi plimbându-se în jurul careului unde se făcea adunarea. Cu cofeina la centură, fiecare membru al echipei începu să-şi verifice încă o dată echipamentul. M-am dus la barăcile ANA ca să-i trezesc, astfel încât să aibă vreme să bea un ceai şi să se pregătească de plecare. Dar când am ajuns acolo am constatat că se treziseră deja cu toţii şi erau în mişcare, în timp ce ceainicele fierbeau pe buteliile albastre, roşii şi galbene cu propan.

Shinsha mă aştepta. Îmi doream să nu fi băut Red Bullul ăla, pentru că ştiam că acum aveam să beau o oală întreagă de ceai cu el.

Îşi îndepărtă oamenii, apoi ne aşezarăm pe covoraşele ieftine din lână, ţinând în mâna dreaptă câte o pâine. Era un obicei să mănânci şi să strângi mâna cuiva cu dreapta, pentru că într-o cultură în care nu exista obişnuinţa hârtiei de toaletă, puteai ghici ce făceau cu mâna stângă.

— Înainte să plecăm vreau să le adresezi soldaţilor câteva cuvinte, spuse el. Unii sunt speriaţi şi nu-i pot convinge că vom avea succes. Mă tem că vor pleca atunci când va începe lupta şi se vor întoarce în satele lor.

— Nicio problemă, prietene, am spus eu.

Părea surprins.

Am rânjit.

— Voi fi onorat să fac asta. Dar trebuie să pornim.

Trebuia să mă întorc la echipa mea, dar înainte să pornim aveam să vorbesc cu afganii.

După colţul clădirii se auzeau transportoarele Forţelor Speciale încălzindu-se. Transportoarele ANA deja soseau şi se aliniau în convoi. Aproape niciodată ANA nu era gata la timp sau pregătită, dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Era vorba de misiunea şi lupta lor.

Echipa lui Hodge avea să conducă operaţiunea spre Deşertul Roşu şi eram încântat de asta. I-am salutat pe câţiva dintre oamenii lui Hodge, care semănau atât de mult cu ai mei. Când am ajuns la echipa mea, am aflat că Bolduc dorea să spună câteva cuvinte la despărţire. Era obişnuitul discurs, dar dacă acest lucru îl făcea fericit, atunci aşa să fie. Ne-am adunat în jurul lui.

— Domnilor, în această noapte porniţi într-una dintre cele mai importante misiuni desfăşurate până acum în războiul împotriva teroriştilor şi în contextul misiunii noastre de susţinere a guvernului afgan, spuse Bolduc. Vreau să fiu bine înţeles. Dacă ratăm, Kandaharul ar putea fi cucerit în câteva luni, aşa că nu ne presează nimic.

Remarca lui finală a adus zâmbete pe feţele noastre.

— Sunteţi cu toţii bine pregătiţi pentru asta. Nu uitaţi cine sunteţi, de unde veniţi şi de ce vă aflaţi aici. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Îmi amintesc că încercam să fiu cât mai pătruns de moment. De asemena, mă gândeam că aceşti oameni erau unii dintre cei mai mari eroi ai ţării noastre şi aveam să lupt alături de ei. Am privit în jur încercând să memorez chipuri, pentru că în câteva zile, unii dintre aceşti bărbaţi s-ar putea să nu mai fie cu noi.

După ce Bolduc încheie, am simţit nevoia să rămân un minut singur. I-am cerut lui Bill să adune echipa şi pe cei din ANA lângă vehiculul meu şi am intrat în baracă. Nu era nimeni înăuntru. Am îngenunchiat, mi-am împreunat mâinile şi m-am rugat pentru siguranţa oamenilor mei şi pentru gânduri bune în a lua cele mai bune decizii şi pentru putere. M-am rugat pentru familia mea şi pentru familiile oamenilor mei. M-am rugat pentru Statele Unite ale Americii şi pentru victorie. Aşa făceam de fiecare dată, dar acum am făcut-o din tot sufletul meu. Aveam o presimţire. Ceva îmi spunea că lucrurile nu vor merge aşa cum plănuisem.

Când am ajuns la transportor, afganii păreau speriaţi. I-am adunat lângă mine.

— Fraţilor, am spus, în noaptea asta plecăm într-o misiune în care îi distrugem pe talibani. Va fi dificil. Operaţiunea va fi periculoasă. Aţi mai luptat cu mine în trecut. Ştiţi că vom fi alături de voi până la moarte. Gândiţi-vă la ce simţiţi în acest moment. Mai degrabă aş muri pe câmpul de luptă, azi, ca un om liber, ştiind atunci când ajung în faţa lui Dumnezeu că am făcut tot ce am putut pentru oamenii mei, decât să mor peste ani de zile, de bătrâneţe, în patul meu, după ce am trăit o viaţă sub tiranie. Noi suntem leii din Kandahar!

La sfârşitul discursului meu, afganii erau entuziasmaţi şi

speram ca nimeni să nu tragă vreun foc în aer. Stăteau drepţi, mândri. Ali Hussein trase aer în piept. Înţelesese. Ne-am despărţit, iar afganii s-au îndreptat spre transportoarele lor, pregătiţi de plecare. Chiar şi Shinsha părea mai înalt.

Zeci de soldaţi au apărut din întuneric să ne ureze noroc. Fiecare strângere de mână şi fiecare bătaie pe umăr avea un aer de sfârşit. Nu voiam să admitem asta, dar era un ultim rămas bun între fraţi şi prieteni. În cele din urmă, Jared sună la centrul de operaţiuni tactice şi ceru permisiunea să pornim. Vocea fermă a lui Bolduc se auzi prin radio.

— Talon 30, aici este Vultur 6, permisiune acordată. Succes!

Capitolul 7

TRASEELE ŞOBOLANILOR

O călătorie de 100 de km începe cu un pas şi o mulţime de probleme.

– ANONIM

Parcurseserăm cel mult 1,5 km pe drumul principal, când o serie de fleşuri infraroşii au determinat convoiul să se oprească. Se întâmpla ceva. Prin ochelarii de noapte am văzut câţiva soldaţi din Forţele Speciale sărind din transportoarele lor. Noi, ceilalţi, am aşteptat privind. Siluetele albe, cu căşti şi veste antiglonţ, înaintară aplecate, cu armele pregătite. Comunicau numai prin gesturi. Mi se părea nostim să-i urmăresc. În cele din urmă, după vreo câteva minute, au dat semnalul de undă verde. Încercuiseră un turn fals şi descoperiseră o poziţie de luptă, ascunsă într-un buncăr, cu o mitralieră grea montată în interior. Din fericire, nu era niciun om înăuntru.

Până atunci nu existaseră evenimente pe drum. Convoiul ieşise încet din Aeroportul Kandahar şi pornise către Pakistan,

sperând să nu atragă privirile curioase ale talibanilor. Doar fiecare al treilea transportor avea luminile aprinse. De îndată ce am ajuns pe Autostrada 4, care merge prin est, spre graniţă, ne-am despărţit în trei grupuri mai mici, păstrând o distanţă suficient de mare, astfel încât nimeni dintre cei care ne observau să nu suspecteze prezenţa unei forţe prea mari. Luminile transportoarelor noastre fuseseră acoperite cu bandă adezivă mată sau chiar inactivate, pentru a face ca vehiculele să arate ca nişte maşini obişnuite de la distanţă.

Autostrada asfaltată s-a dovedit a fi ultimul lux din misiunea asta. După o vreme, ne-am afundat într-o albie de râu secat. La un moment dat se zăriră de după o curbă luminile unui camion. Le-am urmărit, cum apăreau şi dispăreau, în timp ce-şi croia drum prin valea şerpuită adâncă, cu pereţi abrupţi. După ce camionul dispăru, nu s-a mai zărit nimic. Nicio clădire, nicio baracă, niciun semn de viaţă, numai drumuri nesfârşite acoperite de praf şi câmpie cât vedeai cu ochii.

Când am urcat dealurile, capul convoiului a raportat că acel camion, pe care-l văzusem mai înainte, dispăruse în lanurile de 4 m înălţime. Marijuana. Dădusem peste sute de mii de metri pătraţi de marijuana. Era la fel de periculos ca atunci când ne-am fi aflat în teritorii deţinute de talibani. Contrabandiştii de marijuana nu aveau niciun fel de loialitate faţă de niciuna dintre părţi şi urau deopotrivă pe toţi cei care le perturbau afacerile.

Motivul amplasamentului ciudat al mitralierei pe care o întâlniserăm era acum evident. În mod normal, am fi distrus buncărul. Shinsha ar fi vrut să demonteze mitraliera, dar i-am explicat că pentru a păstra secretul operaţiunii ar fi mai bine să lăsăm totul la locul său. Nu trebuia să trezim nicio suspiciune. Am sunat la centrul de operaţiuni tactice şi le-am raportat poziţia buncărului. Dacă vreo forţă a coaliţiei era atacată în acea zonă, Forţele Aeriene americane se vor asigura că vor acorda toată atenţia cuibului letal.

Ne-am oprit pe o creastă şi am restabilit legătura dintre cele trei grupuri. Am privit în jur şi am aşteptat puţin, ca să fim siguri că nu ne urmăreşte niciun inamic, înainte de a porni în sus, pe drumul abrupt cu serpentine. Era un traseu înşelător şi îngust, pe care cu siguranţă n-ar fi încăput vehicule mari şi grele. Îmi

amintesc că m-am gândit atunci că iniţiativa lui Dave de a arunca peste bord armătura a fost o idee bună. Acum, tot ce trebuia să facem era să ne rugăm să nu dăm peste vreo mină. Ruşii amplasaseră peste 10 000 000 de mine, în timpul războiului de zece ani cu mujahedinii. Şi au mai lăsat vreo 3 000 000, în timpul retragerii lor rapide. Nu mă gândeam la ele ca la o ameninţare probabilă acum, pentru că ne aflam în mijlocul traseelor de infiltrare talibane – pe care noi le numeam trasee de şobolani – dinspre Pakistan, şi prin urmare ei ar fi trebuit să le fi eliminat deja. Dar în Panjwayi, minele erau cu siguranţă o mare problemă.

Tot restul nopţii şi în dimineaţa următoare ne-am continuat drumul. În zori, Afganistanul ne oferi imaginea adevăratei sale frumuseţi – răsăritul de soare. Chiar şi în acest fund de lume, era minunat să vezi soarele de un roşu înflăcărat izbucnind pe deasupra albastrului închis al munţilor. Razele se răspândeau peste orizont, amintindu-mi de puterea luminii. Unele bacterii mor când sunt expuse la lumină. Ce păcat că nu se întâmpla la fel şi cu talibanii.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, începu să se vadă abundenţa vegetală. Fâşii de apă de culoarea caramelului izvorau din mijlocul pământului. Majoritatea proveneau din râurile aflate departe, în zona de nord a munţilor. Timp de cinci ani, înainte de venirea SUA, în Afganistan fusese o secetă severă. La puţină vreme după sosirea noastră, a început însă să plouă mult. Cantităţi record. Intervenţie divină sau schimbarea climei. Adevărul este că am venit în Afganistan odată cu ploaia, iar acest lucru ne-a ajutat în relaţia cu liderii locali şi cu bătrânii satelor – ei credeau că noi am adus ploaia. A fost oportunitatea de a construi o relaţie pe care am folosit-o apoi pentru a-i alunga pe talibani. De asemenea, agricultura s-a revigorat în regiunea Kandaharului, coşul cu pâine al Afganistanului. Dacă luam în calcul dimensiunile câmpurilor de marijuana, lucrurile continuau să se îmbunătăţească.

Ne-am continuat drumul toată dimineaţa. Ne-am oprit în cele din urmă după-amiază, pe un vârf de deal, ca să lăsăm motoarele supraîncălzite ale Ford Rangerurilor ANA să se răcească. Maşinile lor nu erau proiectate să facă faţă unui drum atât de stâncos şi de denivelat. De fapt, drumurile abia dacă se vedeau – uneori nu

erau decât urme de roţi – şerpuind prin albia râului şi în jurul dealurilor. Şi mai era şi faptul că afganii conduceau maşinile de parcă ar fi fost închiriate, fără să se îngrijească în vreun fel de ele. Aceste opriri ocazionale ne-au permis mie, lui Hodge şi lui Jared să regândim traseul şi să ne punem de acord asupra orarului, doar că ne-au şi ţinut pe loc, astfel că era imposibil să respectăm programul. Eram încă la distanţă mare de deşert, care va fi încă şi mai dificil de parcurs. Ca să recuperăm, ne-am gândit chiar să modificăm intervalele de deplasare – dimineaţa, de la primele ore şi noaptea, până târziu, când căldura nu era atât de mare. Membrii echipei care stăteau la turelă, în fiecare vehicul, chiar dacă se schimbau între ei, încet, încet ajungeau să se coacă de-a dreptul. Cea mai mare temere era că, mergând pe aceste drumuri pe întuneric, transportoarele se puteau defecta.

Până la urmă, am ajuns la acelaşi rezultat şi pe lumină. La vreo două ore de la ultima noastră oprire, am fost anunţaţi, prin radio, că un transportor ANA s-a defectat. Erau pe malul apei, când motorul supraîncălzit s-a oprit. În timp ce mergeam spre transportorul lui Jared, tot ce puteam face era să clatin din cap. Jared avea un aer frustrat.

— E un maraton, nu un sprint, am spus eu.

Bill se apropie şi-l întrebă pe Jared dacă ştia cum se mănâncă un elefant.

— Mi-aş dori ca voi toţi ăştia, filozofii de la 31, să vă ţineţi gura, se răsti Jared în glumă.

Apoi sună la centrul de operaţiuni tactice din Kandahar şi ceru un transportor de schimb cu apă şi combustibil. Erau prea multe echipamente de mutat din vehiculul defectat în celelalte transportoare. Centrul de operaţiuni ne-a găsit un transportor de schimb, dar trebuia să ni-l aducă un elicopter. Deşi sună ciudat, Forţele Speciale nu aveau propriile lor elicoptere, aşa că trebuia să le împrumutăm de la alte unităţi şi depindeam de programul şi de priorităţile acestora. Cele mai multe erau chiar foarte, foarte bune în acţiunile lor de a ne susţine, când puteau să o facă. Marea problemă cu elicopterele care transportau echipamente apărea când primeam informaţii în timp real cu privire la ţinte. Forţele Speciale au o reţea solidă de informaţii, dar băieţii răi nu stau prea mult într-un singur loc. Când avem nevoie rapid de un

elicopter pentru a prinde pe cineva, cel mai adesea nu sunt disponibile.

În cele din urmă, am fost informaţi că elicopterul va ajunge în două ore şi am început să remorcăm transportorul defect până la un teren de aterizare improvizat într-o zonă plană dintre două şanţuri de irigaţii, asta după ce l-am golit de muniţie, arme şi echipamente. Ajunseserăm pe la jumătatea pistei de aterizare, când zgomotul familiar al rotoarelor de la elice răsună în toată valea. Păsările sosiseră devreme. La naiba. Jared trimise o echipă să marcheze terenul de aterizare cu fum violet, în timp ce toţi ceilalţi, afgani şi americani laolaltă, se strânseră în jurul vehiculului defect, ridicându-l şi transportându-l cu braţele peste şanţul de irigaţie. Eu am mers cu echipa care delimita terenul de aterizare să pregătim decuplarea noului vehicul.

Chinook CH-47 – un uriaş elicopter cargo cu rotor dublu – atinse pământul ridicând un nor imens de pietriş şi nisip care pătrundea peste tot. Când coborî rampa, şeful echipajului mă salută ridicându-şi degetul mare. Un soldat afgan urcă în fugă rampa şi intră pe geam în transportorul din burta elicopterului. M-am suit pe platforma transportorului, pe deasupra cabinei, apoi pe capotă, ca să-l ghidez să iasă.

Motorul prinse viaţă când afganul răsuci cheia în contact, iar apoi acceleră la maximum. Am urlat din răsputeri „AROM SHA!” – Încetineşte! – şi mă ţinui strâns, să nu cad, în timp ce transportorul ţâşnea din pântecele elicopterului. Şoferul atinse frâna exact în momentul în care bara de protecţie, din spate, ieşi de pe rampă. Am sărit jos şi i-am făcut semn şoferului că nu este prea zdravăn, dar n-ar fi putut ieşi mai bine nici dacă repetam mişcarea. Şeful echipajului de pe elicopter ne aştepta în picioare, cu cablul în mână şi cu o expresie uluită pe chip. I-am întors gestul cu degetul, că totul era OK, şi am plecat alături de soldatul ANA.

Trebuia să ne mişcăm repede. Piloţilor nu le place să stea mult timp la sol. I-am spus şoferului să încarce tot echipamentul şi m-am întors să-i ajut pe ceilalţi să împingă transportorul defect spre elicopter. După câteva heirupuri, am ajuns la elicopter. Îmbibaţi de transpiraţie şi plini de praf, ne-am înfipt zdravăn picioarele în pământ, pentru o ultimă sforţare, pentru a împinge

vehiculul pe rampă. Atunci am observat că suportul mitralierei era cât pe ce să penetreze acoperişul elicopterului. I-am chemat, prin semne, pe cei din echipa transportorului de pe deal şi cineva veni, în goană, cu scule de la vehiculul său. Am încercat mai multe chei cu bolţul mare până să găsesc dimensiunea potrivită. Am încercat să răsucesc piuliţa, nicio mişcare. Doamne, ce bine era să fi avut nişte lubrifiant WD-40. M-am căţărat pe cabină ca să am mai mult loc şi am împins cheia până când, în cele din urmă, am reuşit. Jared sări alături de mine pe acoperişul transportorului şi ca nişte membri ai unei echipe NASCAR am desfăcut restul şuruburilor. Am aruncat suportul şi apoi am împins cu toţii transportorul în interiorul elicopterului Chinook.

L-am ajutat pe şeful echipajului de pe elicopter să prindă bine centurile de fixare a transportorului, după care mi-a făcut din nou semn, ridicând degetul, că era gata de plecare. Am sărit exact când se auzi pornind motorul, apoi masivul Chinook se ridică în aer. În 15 secunde dispăru pe cerul albastru de cristal.

Manevra cu transportoarele ne-a mâncat tot restul zilei. Jared hotărî să rămânem până dimineaţa şi să vedem dacă talibanii aveau vreo surpriză pentru noi. Era o idee bună; aveam nevoie de odihnă. Şi apoi trebuia să preluăm conducerea convoiului prin rotaţie. Mâine era rândul echipei mele.

Există o zicală conform căreia „n-ai trăit dacă aproape n-ai murit”. Şi poţi ajunge la asta numai dacă te afli acolo, în faţă, confruntându-te cu necunoscutul. Eşti ochii şi urechile fiecărui om din spatele tău. Pierderea concentrării putea fi o chestiune de viaţă şi de moarte. Trebuie să identifici orice pericol care ar putea veni de la un dispozitiv exploziv improvizat sau o ambuscadă. Dacă aş putea alege, aş prefera să fiu rănit sau chiar ucis, decât să păţească asta oricare dintre oamenii mei. Mă simţeam în largul meu alături de Brian şi Dave, la conducere, şi în ziua următoare am înaintat destul de mult. În timpul pauzelor meşteream pe la maşini şi ne pregăteam pentru următoarea mişcare.

Rămâneam, de obicei, ultimul să fac de gardă, noaptea, pentru că oricum trebuia să completez şi să trimit rapoartele de stare. Şi asta dura ceva, de regulă, pentru că trebuia să împărţim frecvenţa satelitului de comunicaţii cu alte unităţi care ţineau

legătura cu baza. Întotdeauna dura destul de mult să reuşeşti să prinzi un moment liber. În noaptea aceea, era trecut bine de miezul nopţii când, în cele din urmă, am reuşit să închid ochii, sperând să prind câteva ore de somn. M-am trezit pe la 4.00 dimineaţa sărind drept în picioare. Am aprins butelia şi am pus cafetiera pe foc, apoi am început obişnuita verificare a gărzilor ANA. Am revenit la cana fierbinte de cafea şi am început să-mi trezesc camarazii pentru „la arme!”. Era o regulă pe care n-o încălcam niciodată.

În timpul Războiului de Şapte Ani, maiorul Robert Rogers scrisese 28 de reguli pentru armata sa alcătuită din 600 de soldaţi aleşi pe sprânceană: „Când se crapă de ziuă, treziţi-vă întregul detaşament; acela este momentul când sălbaticii aleg să năvălească asupra inamicilor lor, iar voi trebuie să fiţi pregătiţi cu orice preţ, gata să-i întâmpinaţi”. Regulile lui Rogers au fost adoptate şi rescrise de Regimentul Rangeri 75. Când eram în teren, fără nicio excepţie, în fiecare zi, înainte de răsăritul soarelui, ne împachetam echipamentul şi ne luam toate măsurile de siguranţă timp de 30 de minute înainte şi 30 de minute după răsăritul soarelui.

Cum nu a avut loc niciun atac, am încărcat echipamentul şi ne-am reluat drumul pe traseul îngust şi plin de praf care şerpuia înaintea noastră şi pe hartă. Am nimerit într-o râpă adâncă, plină de iarbă şi apă. Mai la distanţă, într-o parte, pe fundul unui şanţ, am zărit prin iarbă ceva neobişnuit: un băţ de aproape 1,5 m cu o bucată de cârpă roşie legată în vârf. Părea ca un marcaj al unui loc de legătură pentru talibanii care traversau graniţa. Talibanii veneau adeseori pe jos, nevăzuţi de nimeni şi apoi îi aştepta un catâr sau un vehicul care-i ducea într-o casă unde erau în siguranţă.

Am oprit convoiul şi i-am transmis lui Jared prin radio. Vehiculele erau la distanţă, iar Brian şi cu mine ne-am dat jos. În timp ce ne îndreptam spre marcaj, Dave urmărea din transportor, cu mitraliera, marginile înalte ale râpei, iar Ron cerceta ravena cu puşca în mână. Am ocolit şi ne-am apropiat dinspre est, luând-o prin iarba deasă. Îmi simţeam inima bubuind în piept. Aveam mâinile umede. Gura uscată. Abia puteam înghiţi. Pe măsură ce ne apropiam de deschizătura îngustă din iarbă, i-am făcut un

semn cu mâna lui Brian să se oprească. Puteam vedea bucata mică de cârpă roşie care marca intrarea în zona de întâlnire.

Mi-am dus degetele în dreptul ochilor, comunicându-i astfel lui Brian să nu piardă din ochi iarba înaltă, în cazul în care s-ar fi ascuns cineva acolo. Am studiat apoi pământul din jur şi am descoperit urme proaspete – de ghete şi sandale – la o distanţă de un pas mare de om. Păreau să fie şase-şapte perechi. I-am semnalizat lui Brian că vedeam ceva înăuntru. Târându-mă spre deschizătură, am introdus încetişor ţeava armei între smocurile de iarbă şi le-am dat uşor la o parte. Mă aflam în faţa unei mici deschizături circulare din mijlocul păpurişului. În zonă se aflau câteva vase galbene cu apă, unele încă pline. Totul era acoperit de roua dimineţii, dar am văzut câteva locuri uscate, cam de mărimea unui covoraş sau al unei pături, ceea ce arăta că cineva dormise acolo. În apropiere era o urmă complet uscată de mărimea unei roţi de cauciuc.

Brian se apropie şi mă bătu uşor pe spate ca să îmi arate că era acolo. Am pipăit urma lăsată de cauciuc. Cald. Talibanii acoperiseră focul ca să nu lase urme. Am săpat câţiva centimetri cu cuţitul şi am găsit cenuşa risipită. Dave, care rămăsese să ne acopere, ne şopti în căşti că nu ne mai putea vedea. M-am ridicat într-un genunchi şi am dus o mână la spate ca să semnalizez că aveam de gând să ies. Brian dădu din cap şi se întoarse spre transportor. În acel moment am sesizat o mişcare, undeva în stânga. Am ridicat cu grijă arma. Am zărit patru bărbaţi – dintre care unul avea o armă – pe creastă, la vreo 300 m.

Am tras.

Glonţul lovi pietrele de la picioarele lor, prea jos ca să-l ating pe taliban. M-am concentrat asupra celui de-al doilea care o luase la fugă. Am tras două focuri, încercând să-l dirijez un pic. Brian îl zări şi el şi trase. Am alergat înapoi spre transportor şi l-am chemat pe Jared. Auziseră zgomotul, iar echipa lui Hodge – Echipa 26 – se apropia în viteză. Am stabilit poziţiile de tragere, în timp ce 26 continua să se apropie. Soldaţii afgani erau chiar acolo.

I-am urmărit pe cei de la 26 care ajunseseră la marginea terenului de jos şi încercau să urce mica creastă unde îi zăriserăm pe talibani. La mică distanţă de unde se aflau, au găsit un grup de membri ai tribului Kuchi, nomazi cu puternice legături cu talibanii.

Kuchi supravieţuiseră câtorva atacuri – britanicii de două ori, ruşii, acum noi – şi nu păreau prea deranjaţi de prezenţa noastră. Prin radio, Hodge raportă că nomazii pretindeau că nu era niciun taliban pe deal şi că echipa nu găsise nicio urmă. Asta m-a enervat, iar degetul mi-a tresărit pe trăgaci. Bill o să-mi tragă un perdaf pe cinste pentru asta.

În timp ce Echipa 26 continua să cerceteze dealul, interpreţii au reuşit să-i facă pe Kuchi să vorbească. Hodge mi-a transmis prin radio că au recunoscut că bărbaţii erau talibani, dar că au fugit când a început focul. Probabil că avusese loc, recent, vreo traversare, iar luptătorii făcuseră legătura pentru arme, însă nu şi cu vehicule.

Rămăseserăm mult în urma planului din cauza defectării transportorului, aşa că am strâns cât de multe informaţii am putut de la Kuchi şi ne-am pus din nou în mişcare, acum de-a dreptul pe fugă. Traseul de infiltrare era teribil de populat pentru sfârşitul lui august. Căldura verii ar fi trebuit să-i ţină pe luptătorii talibani acasă, doar că ei se deplasau acum spre nord. Acest lucru era extrem de neobişnuit, iar toţi comandanţii au fost de acord că trebuia să schimbăm traseul şi să intrăm în adăpostul deşertului.

Am păstrat linişte pe undele radio în timpul mersului şi am continuat să căutăm luptători, talibani care acum, fără îndoială, ne urmăreau. După vreo câteva ore de mers, am ajuns la ultimul obstacol care ne despărţea de deşert şi de siguranţă – un curs de apă rapid. Era un loc clasic pentru o ambuscadă şi un ascunziş bun pentru dispozitive explozive improvizate. Dar cea mai mare problemă s-a dovedit a fi o groapă de noroi, de aproape 40 m lăţime, pe care maşinile celor din ANA n-o puteau traversa. Am oprit convoiul şi i-am pus pe şoferii ANA să-şi treacă vehiculele pe tracţiune dublă.

— Nu-l ambala, îi spuse Bill, printr-un interpret, primului şofer. Lasă-l să alunece pur şi simplu prin noroi.

Afganul confirmă dând din cap, cu un rânjet până la urechi şi apăsă până la podea acceleraţia. Vehiculul clipoci prin noroi. Reuşise să treacă, dar săpase o dâră masivă chiar prin mijlocul gropii. Bill ţipă la şoferul care dădea jubilând din mâini în semn de victorie. În mintea lui, tot ce avea de făcut era să treacă. Următorul şofer porni fără niciun avertisment, înainte să-i putem

explica lucrurile mai detaliat. Vehiculul ANA năvăli în nămol şi pur şi simplu abia reuşi să treacă.

Am decis să oprim următorul vehicul şi să trecem cu un transportor de-al nostru mai înainte. Ştiam că robustul vehicul va reuşi fără niciun efort şi că, la nevoie, le va remorca pe ale lor. Dar când acesta se puse în mişcare, un alt vehicul al ANA se repezi după el şi imediat se înţepeni şi se cufundă în nămol. Traversarea asta avea să dureze mai mult decât ne aşteptaserăm.

Din cele 16 vehicule din convoiul nostru, mai aveam de traversat încă patru ale ANA şi toate cele nouă ale noastre. Echipa mea supraveghea malurile apei pentru siguranţă şi rămăsese în vehicule. Încă vreo câteva transportoare traversară şi se alăturară echipelor de cealaltă parte a malului. Unul dintre ultimele transportoare încercă să elibereze cu un troliu micul Ranger din nămol, dar nu reuşi decât să se înţepenească şi el acolo.

Riley, medicul nostru, stătea pe capota din spate a transportorului său, scanând stâncile. Acolo descoperi iţindu-se un turban negru şi o faţă cu barbă nerasă, fix în locul unde avea ţintită mitraliera sa M240. Trase un glonţ de mărimea degetului mic care putea străpunge aproape 19 mm de oţel.

Zgomotul mitralierei izbucni sacadat printre urletele motoarelor turate, fiind însoţit aproape imediat de focuri AK sporadice, de pe ambele maluri ale râului. Gloanţele îl izbiră în cap pe tânărul luptător taliban, iar corpul său se rostogoli pe stânci. Declamaţiile nesfârşite ale hogilor [1] din moscheile pakistaneze şi luptătorii străini din taberele de antrenament îl determinaseră pe bărbat să încerce să tragă cu ochii spre necredincioşi. Curiozitatea l-a ucis.

Un alt luptător îşi făcu apariţia dintr-un şanţ mic din apropiere, cu arma în mână. Riley îl doborî înainte să apuce să facă vreo mişcare.

I-am cerut lui Riley să raporteze.

— Am omorât doi ticăloşi care se ascundeau în spatele stâncii. Foc uşor dinspre laterale, răspunse el prin radio.

Ca medic, Riley acorda toată grija sa echipei şi soldaţilor noştri afgani. Nu te duceai la Riley pentru o durere de stomac,

[1] Învăţător, dascăl la mahomedani (n. red.).

asta dacă nu doreai să fii făcut fetiţă sau chiar mai rău. Dar dacă zăceai într-o baltă de sânge, Riley era prima persoană care ţi-ai fi dorit să ajungă târâş la tine.

Personalitatea lui Riley era, să spunem, multidimensională. Ca şi Bill, era din Texas, din orăşelul Tolar, unde numărul de vite îl depăşea cu mult pe cel al oamenilor, iar clasa în care absolvise liceul avea 32 de tineri. Se bucurase de libertatea nesfârşită a câmpiilor încă din adolescenţă, dar şi de o educaţie spartană care îl ţinuse ocupat cu creşterea animalelor şi prinderea bovinelor cu lasoul. Avea cam 1,77 m, dar era lat cât doi bărbaţi şi avea cele mai puternice şi mai mari mâini din echipă, evident ca urmare a adolescenţei sale în care trebuia să facă faţă cailor şi altor oameni. Se simţea cel mai bine în cizme de cowboy, tricou şi blugi şi ar fi mers bucuros şi în patrulare îmbrăcat astfel, dacă i-aş fi permis. Mi-l imaginam într-un impermeabil lung, legând un cal uriaş şi intrând alene într-un bar, cu pintenii zornăind şi cu un pistol în mână. Riley era un spirit liber şi la fel de sălbatic precum caii de care avea grijă şi precum statul din care venea. Eram dispus să-i suport evadările în secolul trecut dintr-un singur motiv: loialitatea. Să-l ai pe Riley în echipă era ca şi cum ai fi avut mereu un frate prin preajmă. Avea la îndemână un răspuns inteligent la orice întrebare şi era întotdeauna gata să se bată pentru opiniile lui. Dacă aveam un mare conflict în echipă, cei din afară nu trebuiau să se amestece în vreun fel cât era Riley prin preajmă.

Munca grea de la fermă îl educase şi-l maturizase. Iar acest lucru era un mare avantaj pentru echipa mea în ceea ce aveam de făcut. Puteam să mă rog la nesfârşit de afgani şi să-i iau cu binişorul, fără să obţin niciun rezultat. Dacă politeţea mea trecea drept slăbiciune, atunci îl trimiteam pe Riley. Şi orice tehnică ar fi aplicat, o făcea fără nicio ezitare, de obicei determinându-l pe afganul numai un zâmbet să vină la mine cu pălăria în mână, gata să facă ce-i cerusem. În curând s-a dus vorba şi nu trebuia să spun decât o dată ce aveam de spus. Treaba asta şi Forţele Speciale, în general, i se potriveau perfect lui Riley. Pe cât era de metodic în clinică, pe atât era de temut ca trăgător, animat de o furie naturală. Îşi arăta fără nicio rezervă emoţiile şi prefera să se afle în faţă, gata să spargă uşa şi să-i lase laţi pe inamici. Dacă doreai să ocupi o poziţie, îl puneai în frunte pe Riley. Doar că era

prea valoros pentru a fi sacrificat. Treaba lui era să-i ţină în viaţă pe toţi ceilalţi.

Ca medic cu experienţă, Riley nu-şi uita niciodată responsabilităţile absolut critice. Sarcina lui nu era doar să acorde asistenţă medicală afganilor şi să instruiască medicii pentru ANA, ci cel mai important era să-i ţină în viaţă pe membrii echipei până când aceştia puteau fi evacuaţi din câmpul de luptă. Toate acestea reprezentau o sarcină grea, dar Riley avea experinţă. Capacitatea lui de a practica medicina în cele mai grele circumstanţe era un exemplu pentru ceilalţi. Odată, primise veste că unul dintre soldaţii noştri din ANA fusese rănit într-un schimb de focuri. Tânărul de 19 ani sosise în cămăruţa de triaj cu o imensă rană în piept. Medicul şi asistenta ISAF renunţaseră deja pentru că nu puteau introduce un tub cu ajutorul căruia să-i facă plămânii să respire. Când sosi Riley, îşi aruncă rucsacul de intervenţie şi se puse pe treabă. Îl intubă pe pacient, îl stabiliză şi-l făcu să respire singur în doar câteva minute. Şi acesta este doar unul dintre numeroasele cazuri în care Riley şi-a arătat capacitatea reală.

Riley continuă să tragă înspre stâncile din jur şi în pereţii sinuoşi ai malului pentru a înăbuşi replicile inamicilor. Luptătorii talibani de pe partea opusă a râului începură la rândul lor să tragă, dându-şi seama că ambuscada eşuase; în replică, toate mitralierele şi lansatoarele de grenade de pe transportoare deschiseră focul. Pentru a doua oară în acea zi, îl auzii pe Jared strigând prin radio: „trupe în contact!”.

Celelalte vehicule traversaseră noroiul. Transportorul lui Jared se opri exact cât să apuce să sară în el, iar din acel moment toţi americanii, cu excepţia echipei mele şi a vehiculului înţepenit în noroi, trecuseră de cealaltă parte. Focul talibanilor se domoli.

Dincolo de râu, două transportoare dădură cu spatele până la marginea mlaştinii, apoi aruncară nişte funii către cel înnămolit şi îl scoaseră cu uşurinţă de acolo. Jared alergă către Shinsha şi-i spuse să îşi scoată toate echipamentele de pe Rangerul înţepenit. Focul devenise sporadic când soldaţii ANA formară un şir şi transportară, din mână în mână, echipamentele şi muniţia către un alt transportor. În cele din urmă, când toţi au ajuns în siguranţă pe cealaltă parte a cursului de apă, Jared ne-a ordonat

să traversăm şi noi. Brian rânji când masivele cauciucuri Goodyear împroşcară cu noroi în toate direcţiile. Am trecut cu zgomot pe lângă toţi ceilalţi şi am ajuns din nou în frunte.

Nu a avut loc nicio ambuscadă importantă. Odată ce am trecut de zona de risc, luptătorii talibani au încetat să mai tragă, şi mitralierele noastre la fel. Nu mai erau ţinte. Pe deasupra noastră, avioanele de la Forţele Aeriene ne acopereau. Jared ceru intervenţia aeriană pentru Rangerul pe care-l lăsaserăm în urma noastră, ca nu cumva inamicul să-l scoată de acolo şi să-l folosească. Nu ne puteam permite să lăsăm pe mâna luptătorilor talibani un vehicul oficial al armatei afgane, pentru că ar fi făcut cu el paradă şi propagandă. Când cerul de un gri-albăstrui se întunecă, am văzut fulgerul unei bombe de precizie lovind vehiculul. Dacă cineva ar fi încercat să-l jefuiască, era acum mort.

Rămăseserăm fără un transportor, dar avansaserăm destul de mult după momentul cu traversarea nămolului. Mulţumiţi de realizările zilei, am improvizat o mică bază pe o culme din Deşertul Roşu.

Capitolul 8

DE-A ŞOARECELE ŞI PISICA

În război, numai lucrurile simple au succes.

– MAREŞALUL PAUL VON HINDENBURG

Îmi făcea plăcere să simt apa caldă cu care mă spălam pe faţă. Se prelingea pe gât, udându-mi tricoul deja îmbibat de transpiraţie. Soarele aprins ne copsese în timpul zilei, dar odată ce coborî în spatele munţilor, căldura lăsă loc unei brize răcoroase acolo, la marginea deşertului. Am luat o înghiţitură din apa caldă, de care m-aş fi bucurat mai mult sub un duş decât dintr-o sticlă,

mi-am clătit gura apoi am scuipat ca să elimin din praful şi murdăria pe care le simţeam.

Merseserăm vreo 90 km, primiserăm, pe calea aerului, un transportor şi trecuserăm printr-un uşor schimb de focuri, fără niciun rănit. Trei zile foarte aglomerate. Şi pe deasupra, talibanii trebuie că se întrebau ce naiba făceam tocmai acolo.

— Nu este rău, i-am spus lui Dave.

— Da, nicio problemă, domnule, spuse el sec. Acum nu mai trebuie decât să străbatem vreo 200 km pe cel mai al naibii teren de pe planetă, să ne furişăm în sanctuarul inamicului, să stabilim poziţiile de blocare şi să aşteptăm ca ISAF să împingă toată hoarda mongolă înspre micuţa noastră subunitate.

— Cum de-ai devenit aşa de cinic?

Dave ridică o sprânceană şi mă privi de sus, după ce termină de curăţat mitraliera.

— Lucrez pentru dumneavoastră de doi ani, căpitane.

În acel moment mi-am dorit să pot rămâne în această slujbă tot restul carierei mele.

Jared se apropie şi ne spuse că ar trebui să ne odihnim un pic. La răsăritul soarelui va trebui să fim departe. M-am dus să-i anunţ pe Hodge şi Echipa 26.

Hodge întrebă:

— Deci, Rusty, cum l-ai ratat azi pe talibanul ăla?

— Cred că nu mi-am luat Geritolul[1], am spus eu.

El râse.

— Dar tu? i-am întors-o. Sunt surprins că la vârsta ta, la care vezi bine la distanţă, nu te-ai gândit că poţi lovi o ţintă în mişcare la peste 300 m.

— Da, dar nu eu am ratat azi. Tu ai făcut-o.

Hodge avea dreptate. Am tras din reflex, în loc să iau în vizor linia de atac şi să urmăresc ţinta. Oricum, n-o să se mai întâmple asta.

Bill stabilea schimburile de pază, în timp ce eu mă îndreptam spre afgani. Lupta mă agitase. Nu mă puteam odihni. În plus, ştiam că cei din ANA făceau ceai ori de câte ori opream. Când am ajuns la transportorul lui Shinsha, flacăra albastră de propan licărea sub fundul negru al ceainicului de alamă iar apa se auzea

[1] Vitamine (n. tr.).

cum fierbe.

Shinsha era în toane bune. Oamenii lui, care păreau să fie la fel de agitaţi ca şi mine, aveau de lucru pe lângă transportoare, făceau ceai, fumau şi lăsau mizerie. De îndată ce m-am aşezat, afganii au început să facă haz de felul în care vorbeam în paştu, cu accentul meu vestic din Carolina de Nord. Puteam spune câteva cuvinte şi câteva fraze şi înţelegeam îndeajuns de mult încât să-mi pot da seama ce se spunea, dacă trebuia, dar aveam nevoie de interpret pentru o discuţie serioasă. Dar ceaiul era fierbinte şi dulce şi am petrecut o oră cu ei, apoi m-am întors la transportorul meu ca să-mi fac rondul şi să-l eliberez pe Smitty.

M-am urcat în turela transportorului, am ridicat periscopul şi am aruncat o privire de jur împrejur. Nimic. Nici măcar vreun măgar rătăcit sau vreo turmă de cămile. Sub lumina care se stingea încet, suprafaţa netedă a deşertului se înfăţişa sub privirile mele. După o zi atât de lungă, mă bucuram de câteva ore de linişte. Puteam, în sfârşit, să-mi adun gândurile care în scurtă vreme mă duseră la familia mea. Am făcut un calcul şi mi-am dat seama că era încă după-amiază în State. Mi-i imaginam în bucătărie şi mă întrebam ce mâncau la prânz.

După miezul nopţii am început să trezesc oamenii. Era posibil ca talibanii să vină să ne caute. Dacă porneam noaptea, aveam spor la drum, iar briza dimineţii ne ştergea urmele, suflând nisip pe deasupra. Deoarece afganii nu aveau ochelari pentru vedere nocturnă, soldaţii de la Forţele Speciale au urcat la volanele maşinilor afgane. Am pornit spre inima deşertului. Am lăsat în urmă terenul accidentat şi albiile râurilor care ne-au dat dureri de şale timp de câteva zile. Am verificat harta şi busola. Ne deplasam cu precizie, în ciuda echipamentelor uzate şi depăşite.

Pe cât de plăcut era să mă aflu din nou în *Ole Girl*, pe atât de vechi era conform standardelor militare. Afganistanul este crimă pentru transportoare. Axuri sparte, cauciucuri explodate şi furtunuri perforate sunt la ordinea zilei pe un teren plin cu roci. *Ole Girl* era un transportor din prima generaţie. A fost pusă în funcţiune în 2003, iar în ultimii trei ani n-a încetat să sară peste şanţurile şi pe drumurile pline de praf din Afganistan. N-avea nicio bucată din blindajul avansat şi din echipamentele electronice care erau atât de obişnuite la noile transportoare, dar acelea erau

trimise toate către Irak.

Majoritatea unităţilor de luptă convenţionale aveau cele mai recente modele de Humvee cu un sistem de urmărire la bord denumit *Force XXI Battle Command, Brigade and Below* sau FBCB2. Sistemul permitea comandanţilor să comunice, să dirijeze şi să vadă toate celelalte unităţi de pe câmpul de luptă, printr-o legătură prin satelit. Denumit *Urmăritorul* arăta poziţiile unităţilor şi transportoarelor aliate pe o hartă digitală. Operatorul putea da click pe iconiţe şi afla nu doar localizarea lor, ci şi tipul unităţii respective.

Brian, Ron şi cu mine am făcut-o pe detectivii pe laptopul meu, cu un GPS şi nişte deşeuri de metal. Brian şi Ron au reuşit cumva să lege GPS-ul la sistemul de cartografiere al computerului şi am pus o antenă în spate, astfel încât să putem detecta poziţia în care ne aflam. Am folosit o grămadă de bucăţi vechi de aluminiu de la o aeronavă şi câţiva metri de bandă adezivă Velcro. Arăta aşa cum vă puteţi închipui, dar funcţiona. Asta era diferenţa dintre Forţele Speciale şi celelalte unităţi: puteam improviza. Dar după şase ani, n-ar fi trebuit să fim nevoiţi să facem asta.

Undeva, la distanţă, am văzut lumini. Licăreau la orizont, dincolo de pustiul imens. M-am uitat mai bine prin lunetă. După numărul lor, arătau ca nişte transportoare sau maşini, dar nu puteam spune câte sunt. L-am apelat pe Jared şi am recomandat să înfiinţăm un punct de control şi să vedem despre cine era vorba.

Jared a fost de acord. Hodge, care ascultase prin radio, a venit pe flancul nostru drept, pregătit să ne acopere. Am transmis prin radio către toate vehiculele ordinul de a ataşa la spatele transportoarelor becurile cu infraroşii, nişte tubuleţe strălucitoare care nu puteau fi văzute decât dacă voiam noi. Luminiţele astea ne vor ajuta să ştim care-i prieten şi care-i duşman, în cazul în care începea vreun schimb de focuri.

Când ne-am oprit, Bill sări din maşină şi făcu o linie în faţa celor care veneau, unde postă două vehicule ANA. Apoi îşi mută transportorul în dreapta, formând o barieră şi orientând farurile înspre vehiculele ANA. Luând modelul de la Bill, Brian poziţionă transportorul nostru pe stânga. Datorită lui Bill, punctul de control

a fost înfiinţat foarte rapid. L-am apelat pe Jared şi i-am spus că echipa mea era pregătită. Hodge anunţă şi el că toată lumea era pe poziţie. Apoi ne-am aprins cu toţii becurile cu infraroşii pentru a fi siguri că toată lumea ştia unde se aflau ceilalţi.

Planul era simplu. Hodge ne acoperea. Jared, Shinsha şi ceilalţi aşteptau în apropiere, gata să intervină dacă lucrurile o luau razna. Mă simţeam ca un păianjen care aştepta ca prada, bâjbâind prin întuneric, să pice în capcană. Luminile farurilor se apropiau lent, din ce în ce mai mult. La un moment dat, s-au oprit. Lumina şi sunetul puteau fi percepute la distanţe extrem de mari, în deşert, şi m-am temut că am fost reperaţi. Dar în scurtă vreme, farurile au început din nou să se îndrepte către noi.

Se auzea deja huruitul motoarelor. Prea tare ca să fie transportoare. Nici nu erau transportoare. L-am apelat pe Bill. Şi el gândea la fel. Hodge nu putea vedea vehiculele, ci numai patru perechi de lumini. Dar era de acord cu Bill că vehiculele sunau ca nişte tancuri sau ca transportoare blindate cu personal.

I-am cerut lui Jared, prin radio, să ia legătura cu centrul de operaţiuni tactice şi să verifice dacă ISAF avea unităţi prin zonă.

— Nu ştiu ce sunt astea, i-am spus eu, dar avem mâinile pline.

L-am auzit apoi pe Jared vorbind la TOC, în timp ce reveneam către Bill:

— Bill, pregăteşte armele antitanc şi fii pe fază!

Era deja pregătit. Ordonase trăgătorilor să treacă pe API, gloanţe cu efect antiblindaj. Interpreţii merseră la transportoarele afgane şi transmiseră acelaşi ordin. Bill le spusese, de asemenea, afganilor să dea cu grenade în ultimele două vehicule din convoi, după ce trăgătorii americani deschideau focul. Şi în cele din urmă, le ceru celor de pe transportoarele din spate „să-i scarpine pe spate pe inamici” sau să le pulverizeze turelele când echipele erau expuse.

Luminile se aflau la 500 m distanţă, iar pământul începu să vibreze. Se simţea ca un cutremur de mică intensitate.

— Acoperă-mă, Bill, i-am strigat în timp ce săream din transportorul meu.

Am tras de banda adezivă Velcro care ţinea un lansator de rachete AT4 şi am înşfăcat arma.

L-am setat pentru o distanţă de 150 m. Pe măsură ce luminile

se apropiau, am observat că grupul era organizat într-o formaţie militară eşalonată, la distanţe egale între ei. Luptătorii talibani nu operau în acest fel. Cine naiba venea spre noi? Pakistanezi rătăciţi? Al-Qaida? Mullah Omar şi bodyguarzii lui? Oricine ar fi fost, aveau să aibă un şoc.

— Eşti gata? l-am întrebat prin radio pe Hodge.

— Întotdeauna, spuse el.

Convoiul ocoli uşor, pe dreapta, o dună de nisip, apoi se îndreptă direct înspre noi. Am strâns cu putere AT4-ul în mâini, aşteptând să îl ridic pe umăr.

— Dumnezeule, căpitane! Uită-te la ora zece. Acum! spuse Brian.

M-am uitat într-acolo şi am simţit cum spatele îmi este inundat de o transpiraţie rece. În lumina verde a beculeţelor cu infraroşii, am văzut 30 sau 40 de bărbaţi care se aflau deja la vreo câteva sute de metri, îndreptându-se fix către noi, purtând rucsacuri.

Ce se petrecea aici? Peste ce am dat?

— Dave, continuă să priveşti înainte. Bill, te ocupi de ambuscadă! Am putea avea o descindere din stânga, am anunţat prin radio.

Am pus uşor, jos, pe podeaua transportorului, AT4-ul, am preluat mitraliera M240 şi am rotit braţul pivotant al acesteia. Apăsând cu umărul în patul armei, m-am aplecat peste mitralieră şi am centrat vizorul din faţă pe grupul din dreapta aflat încă la distanţă.

— Începi din dreapta, iar eu din stânga şi ne îndreptăm spre centru, spuse Brian.

Zgomotul motoarelor se rostogolea spre noi în valuri, pe măsură ce vehiculele se apropiau din ce în ce mai mult. Degetul îmi atinse uşor trăgaciul, gata să dau drumul primei şarje. Am tras încet piedica şi mi-am sprijinit obrazul de mâna stângă, strângând ţeava în aşteptarea reculului.

— AŞTEAPTĂ, aşteaptă, aşteaptă, spuse Brian.

Pe măsură ce grupul se apropia de noi, am putut vedea, în sfârşit, că erau cămile şi oamenii care le conduceau şi care mergeau pur şi simplu pe lângă ele. Am tras la loc piedica M240 şi am smuls AT4-ul tocmai când farurile se apropiară.

— Căpitane, avem patru vehicule foarte mari, fără blindaje, ce facem? spuse Bill.

Soldaţii ANA le-au ieşit înainte, au aprins lanternele şi au oprit vehiculele masive. Câteva motociclete care însoţeau convoiul se răspândiră în toate direcţiile. Iscoade. Dacă şoferii aveau să se ia la ceartă cu soldaţii ANA, vom incendia toate cele patru vehicule cu mitralierele. Câţiva soldaţi afgani încercuiră cu grijă maşinile din toate părţile, împiedicând pe oricine să iasă. Şeful echipei ANA se apropie cu prudenţă de uşa laterală a primului camion. L-am auzit cerându-i şoferului să oprească vehiculul. Se pare că răspunsul acestuia nu a fost pe placul şefului de echipă. Aşa că urcă în cabină şi deodată şoferul zbură afară cu capul înainte. Unul dintre vehiculele din spate începu să dea înapoi. Un soldat afgan sări pe platformă şi înfipse ţeava AK-ului în pieptul şoferului.

Vehiculele erau nişte cisterne militare uriaşe. Erau acoperite cu tot felul de ornamente ca să arate ca nişte camioane afgane tradiţionale de transport, dar ştiam exact de unde vin. L-am apelat prin radio pe Jared.

— Domnule, avem patru maşini grele. Cisterne camuflate să arate ca nişte camioane de transport. Sunt vehicule militare de tip iranian care se îndreaptă spre Pakistan, am spus observând scrisul farsi[1] de pe vehicule.

Mesajul era scurt şi la obiect. Centrul de operaţiuni tactice monitoriza frecvenţele noastre şi sunt sigur că ultimul mesaj pusese în funcţiune toate telefoanele de la cartierele generale ale tuturor centrelor de operaţiuni militare din Afganistan.

Soldaţii ANA scoseseră şoferii şi pasagerii din cabine. Niciunul nu purta uniformă, dar maşinile erau, fără nicio urmă de îndoială, vehicule militare, iar bărbaţii ăştia puteau foarte bine să fie soldaţi. Membrii ANA separară şoferii şi începură să-i interogheze, aşa cum stăteau ghemuiţi în nisip. Erau cu toţii blocaţi în aceeaşi poveste: susţineau că au furat combustibil din Iran şi că urmau să-l vândă în Pakistan. Traversând Deşertul Roşu, evitau să plătească taxele din Afganistan. Problema era însă că nu existau astfel de taxe în Afganistan.

— Căpitane, mi-am dat seama de ceva, spuse Bill prin radio.

---

[1] Limbă persană (n. red.).

Orice ar fi transportat băieţii ăştia, au scăpat de marfă, iar acum se întorceau.

Cisterne fără niciun pic de combustibil, în mod clar militare, cu şoferi care păreau să fie soldaţi. Nu prea se potrivea, dar aveam nevoie de ceva mai mult decât de instinct ca să merg mai departe.

Unul dintre şefii de echipă ai ANA veni să mă întrebe dacă puteau da foc vehiculelor şi apoi să-i lase pe şoferi în deşert. Nu vor supravieţui prea mult aici, la o distanţă atât de mare de cea mai apropiată localitate. Problema uciderii prizonierilor a fost una dintre cele discutate în timpul Robin Sage, cel mai important exerciţiu de instruire din cadrul Forţelor Speciale, desfăşurat în pădurile din centrul Carolinei de Nord, deoarece era una dintre dilemele cu care ne confruntam mereu în Afganistan. A fost unul dintre cele mai bune exerciţii de instruire din armată. Mulţumită acestui curs, aveam un răspuns sigur la această întrebare.

— Nu putem pur şi simplu să ucidem inamici neînarmaţi, i-am spus eu. Dacă am face asta, nu ne-am deosebi prin nimic de oamenii cu care încercăm să ne luptăm.

Nu era tocmai răspunsul pe care-l aştepta de la mine, dar a fost de acord pentru că eu eram comandantul. În mintea lui, războiul era un cerc vicios şi totul se reducea la supravieţuire. Dacă inamicul supravieţuia, putea să-ţi vină de hac în ziua următoare. Înainte să continui, l-am auzit pe Jared prin radio.

— 31, aici este 30.

I-am ignorat primul apel, dar a repetat. Jared nu m-ar fi deranjat dacă n-ar fi fost important.

— 30, aici este 31. Ce s-a întâmplat?

— Stai calm, spuse Jared, apoi îmi transmise mesajul în trei cuvinte.

Eram urmăriţi de la înălţime de o dronă Predator fără pilot. Cineva din Kandahar îi dăduse pontul lui Jared. Dar de ce ar aduce cineva în zonă un astfel de instrument, fără să ne spună? Eram spionaţi de cineva şi oricine ar fi fost, nu voiau ca noi să ştim că se află acolo.

L-am sunat pe Bill.

— Acoperă-mă.

— Aşteaptă, spuse el.

Un minut mai târziu veni şi-mi strecură în mână un card de identificare din armata pakistaneză. Unul dintre şoferi îl ascunsese sub bordul maşinii sale. L-am întors pe toate feţele, în lumina roşie a lanternei mele. Era valabil. Încă dinainte de război, conducerea pakistaneză a serviciilor secrete avusese legături puternice cu talibanii. Le oferea regulat adăpost şi îi ajuta să traverseze graniţa. Era o armă fumegândă.

L-am chemat pe Jared şi l-am întrebat ce voia să facem cu bărbatul. Puteam risca să pierdem o zi din program ca să-i ţinem prizonieri pe oamenii ăştia, în încercarea de a încetini procesul de distribuire a ajutoarelor peste graniţă?

Am decis să păstrăm cardul de identitate şi să le facem fotografii şoferilor, pasagerilor şi cisternelor. Soldaţii afgani s-au străduit, fără succes, să găsească accesul la rezervoarele de combustibil goale. Am fost nevoiţi să-i lăsăm să plece, cu cozile între picioare, speram noi.

Mai târziu s-a dovedit că nu furau combustibil, ci muniţie. Odată descoperită această linie de aprovizionare regulată, talibanii ar fi fost complet izolaţi.

Capitolul 9

NISIPURILE ROŞII

Fie găsim o cale, fie construim una.

– HANNIBAL

Muntele arăta ca un dinte maro, stricat şi zimţat care se ivea din nisip. Cu cât ne apropiam, cu atât mai uşor îi auzeam pe talibani discutând prin radio. Un comandant care urmărea cum se apropie norul de praf stârnit de noi, începu să descrie în detaliu convoiul nostru şi în cele din urmă ordonă luptătorilor să se ascundă.

Jared trimise echipa lui David în partea de sud a muntelui, iar eu cu echipa mea am pornit spre nord. Planul era să facem o recunoaştere în zonă şi să ne întâlnim de cealaltă parte. De-a lungul drumului, ne-am uitat după luptători şi am căutat posibile ascunzători, poziţii de tragere sau zone pe care talibanii le puteau folosi ca puncte de observaţie. Dar nu plănuiserăm să ne apropiem atât de mult, încât să sfârşim într-o luptă.

O potecă prin nisip ducea spre munte şi trecea pe lângă vreo 12 barăci. Shinsha trimise o echipă ANA în una dintre barăci. Noi îi acopeream din transportoare, în timp ce ei se mişcară repede într-acolo. Se puteau vedea urme recente – vase cu apă, camioane, haine şi chiar câini. Din barăci lipsea un singur lucru: oamenii. Niciun copil nu apăru după dulciuri. Erau lipsite de viaţă şi stranii.

După câteva minute, primul soldat afgan ieşi afară. Ridică din umeri cu un aer nedumerit. Şeful de echipă veni la transportorul meu şi descrise ce era înăuntru. Baraca părea locuită, spuse el, cu covoraşe de dormit pe jos, căni şi vase murdare, dar nu era nimeni. Shinsha ordonă oamenilor săi să intre în altă baracă. Aceeaşi poveste.

Nu doream să pierdem mai mult timp aşa că am dat semnalul de îmbarcare şi am pornit spre nord. Când am trecut de barăci, talibanii au început să transmită din nou. Punctul de control taliban nr.17 ne pierduse din vedere, dar intraserăm în raza punctului 18. Ne-am continuat drumul pe potecă, printr-o curbă lină la dreapta care se termina într-un mal de nisip. Părea că deşertul se opreşte direct în munte, nisipul strângându-se la baza acestuia. Transportoarele trăgeau din greu în timp ce urcam dâmbul şi marginea stâncoasă a muntelui. Am urcat încet, ca o navă pe un imens ocean, iar în cele din urmă am ajuns pe vârful dâmbului de nisip, unde parcă eram în echilibru, jumătate pe o parte a dâmbului şi jumătate în jos, pe cealaltă parte.

De îndată ce ultimul transportor ajunse pe culme, conversaţia talibană deveni febrilă.

— *Allah akbar! Allah akbar!* [1] se auzea vibrând din difuzorul radioului. Victor, interpretul meu, îmi spuse că talibanii pregăteau o ambuscadă la capătul drumului abrupt şi stâncos. Am oprit

[1] Dumnezeu este cel mai mare (n. red.).

convoiul. Era momentul să recalculăm riscul. Nu aveam de gând să fim prinşi într-un schimb de focuri. Stâncile din jur erau atât de abrupte, încât nu puteam ţinti prea bine şi nu ne permiteam să mergem în şir indian ca raţele, o pradă facilă pentru o ambuscadă bine organizată. Ne-am întors şi am trecut din nou peste malul de nisip. Mergeam acum spre sud, când am observat câteva suprafeţe stâncoase mari, plate, pe care se vedeau urme de gloanţe.

— Stai puţin, Brian. Bill, vezi asta? am întrebat prin radio.

— Sigur că da, la vreo 100 m de sol, spuse el.

— Corect. Acum uită-te de jur împrejur.

Terenul era presărat cu cartuşe din alamă şi cu recipiente din plastic de la aruncătoarele de grenade. L-am apelat pe Jared.

— Domnule, nu ştiu ce aţi găsit voi acolo, dar noi tocmai ce am descoperit un teren de antrenament taliban. N-am putut continua din cauza unor comunicări importante şi pentru că terenul era prea restrictiv. Barăcile pe care le-am văzut pe drum erau din tabără, iar acum am găsit poligonul de tragere.

Brian apăsă acceleraţia, iar eu coborâi cu zece unităţi coordonatele GPS. Răspunsul lui Jared veni câteva secunde mai târziu şi n-a mai fost nevoie să fie repetat.

— Plecaţi acum de acolo.

Am pornit în trombă şi ne-am alăturat convoiului. Am oprit vehiculul lângă cel al lui Jared şi am sărit afară cu harta în mână. Am întins-o pe transportorul său şi i-am arătat locul unde se afla tabăra. El luă osul de câine – aşa îi spuneam căştii radio care avea această formă – şi raportă către Kandahar cele descoperite.

În patru zile descoperiserăm o tabără de instruire îndepărtată, avuseserăm un schimb de focuri la traversarea râului, găsiserăm o zonă de infiltrare folosită de soldaţii veniţi de dincolo de graniţă şi dăduserăm peste unul dintre traseele de alimentare dintre Iran şi Pakistan. L-am văzut pe locotenentul Ali ridicând o sprânceană, când i-am spus lui Jared despre tabără. Asta spunea multe. Nimeriserăm chiar în mijlocul principalei rute talibane din Panjwayi.

Jared isprăvi comunicarea prin radio şi ne făcu semn să pornim. I-am urmărit pe toţi cum se urcau în vehicule. Era foarte cald, motiv pentru care eram aproape prăbuşiţi fizic. Ne

iritaserăm toţi pe umeri şi spate – udă de transpiraţie, pielea se freca de vesta antiglonţ şi parcă lua foc. Porii erau îmbibaţi de sare, grăsime şi praf. Îmi trăgeam dintr-o parte în alta vesta antiglonţ şi mă simţeam de parcă aveam cioburi de sticlă înfipte în piele. Am strâns din dinţi şi mi-am pus vesta pe un umăr, apoi pe celălalt.

Mă prăbuşisem pe locul meu când mă uitai în spate şi îl văzui pe Victor care sărise din transportor, îşi întinsese covoraşul de rugăciune lângă roata din spate şi, cu ajutorul unei sticle cu apă, se spăla iute pe mâini.

— Haide, este timpul să plecăm, spuse Dave din turelă.

— Trebuie să mă rog. Puteţi aştepta, spuse Victor, scoţându-şi vesta.

— Ne pregătim să plecăm, ceea ce înseamnă că plecăm acum. O să ai timp să te rogi când facem următoarea oprire, spuse Dave tăios, obosit să mai manifeste îngăduinţă faţă de noul angajat al echipei.

Victor nu comentă. Avea vreo 20 de ani şi era un băiat masiv pentru un afgan din tribul paştun, ţinea cu perseverenţă o barbă abia răsărită care-l făcea să se simtă bărbat. Se îndepărtă de vehicul şi începu să-şi desfacă şireturile de la bocanci.

Interpreţii anteriori fuseseră ucişi în timpul rotaţiei lui Shef. Victor şi ceilalţi interpreţi noi veniseră printr-o companie contractantă. Odată aprobaţi, au fost distribuiţi echipelor, fără nicio ordine. Cei buni, cum au fost vechii noştri interpreţi, deveneau parte a echipei. Cei mai puţin buni erau pasaţi de la o unitate la alta. Victor fusese trimis la noi încă de la sosire.

Până în acest punct, manifestase destul de puţin interes faţă de rugăciunea de cinci ori pe zi, aşa că era în mod evident un pretext. Voia o pauză. Mă temeam, de asemenea, că şi ceilalţi interpreţi îl vor vedea şi vor vrea la rândul lor o pauză. Dar Victor ştia că ne are la mână. Cum li s-ar fi părut soldaţilor afgani dacă l-am fi luat şi l-am fi aruncat în vehicul, în loc să-l lăsăm să se roage? I-am cerut lui Dave să se relaxeze şi am folosit oprirea neprevăzută pentru a face raportul.

În următoarele câteva minute, l-am urmărit pe Victor orientat cu faţa spre altarul Ka’ba din Mecca şi alternându-şi poziţiile, fie drept ca un stâlp în spatele covorului de rugăciune, fie

prosternându-se, în genunchi, cu fruntea, nasul şi palmele lipite de pământ, rugându-se lui Allah.

După vreo zece minute, termină. Îşi puse meticulos echipamentul, apoi strânse covoraşul de rugăciune. L-am urmărit îndreptându-se spre platforma vehiculului, de unde scoase o pungă cu raţia alimentară. Raportul era una, dar acţiunile sale riscau acum să pună în pericol întreaga misiune. Aveam un program de respectat. Era momentul pentru o lecţie, într-un conflict de felul acesta.

— Ce faci, omule? L-am întrebat afişând cel mai frumos zâmbet al meu.

— Voi mânca, spuse el.

— OK, nicio problemă, am spus străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Vrei nişte apă?

— Da, spuse el încurajat de neaşteptatul meu interes faţă de bunăstarea sa.

Am început să scormonesc prin spate după o sticlă de apă. Simţeam privirile lui Dave aţintite asupra mea.

— Hei, căpitane, trebuie să plecăm, spuse el cu dinţii încleştaţi.

Victor deschise punga cu hrană şi începu să cotrobăiască prin pachet, plângându-se de conţinutul acestuia.

— Asta nu este mâncare, căpitane, aş dori altceva, spuse el luând apa din mâna mea.

Am scos briceagul şi cu un zgomot metalic l-am deschis şi l-am înfipt apoi în fundul sticlei. Apa caldă, curată se scurse prin mâinile sale, pe nisipul deşertului. Victor se uită la mine, cu o expresie confuză.

— De ce aţi făcut asta, căpitane? mă întrebă el.

— Este la cel puţin o săptămână de mers pe jos pornind de aici, am spus eu păstrându-mi vocea calmă. Dacă nu ai de gând să pleci chiar de pe acum fără niciun fel de hrană şi apă, ar trebui să urci în vehicul.

Şi ca să subliniez cele spuse, i-am aruncat pe jos punga cu raţia de mâncare din mână. N-aveam să fiu luat la întrebări de nimeni din echipa mea. Toleranţa mea pentru prostie era zero.

— Urcă acum până nu-mi pierd răbdarea, am urlat eu.

Trecusem prin destule într-o singură zi. Victor îşi şterse

mâinile de cămaşă, îşi puse vesta şi urcă fără niciun cuvânt în spatele vehiculului. Învăţase o lecţie importantă. De atunci încolo, nu trebuia să-l rog decât o singură dată. A doua oară ar fi avut consecinţe.

— Să mergem, am anunţat prin radio.

Motorul lui *Ole Girl* urla în timp ce urcam o dună de nisip de 9 m şi ceva, pentru a coborî apoi, pe cealaltă parte. Din vârful dunei, am văzut alte câteva sute care arătau ca nişte valuri ce năvăleau spre ţărm. Transportoarele făceau faţă cu uşurinţă, dar Hiluxurile soldaţilor ANA aveau probleme. După câţiva kilometri prin deşert, veni prin radio primul apel care anunţa că un Hilux s-a împotmolit. Jared şi ceilalţi săpau ca să scoată din nisip maşina. I-am strâns pe şoferii ANA şi le-am spus să scadă presiunea pneurilor pentru a înlesni tracţiunea. Le-am cerut, de asemenea, să treacă pe tracţiunea 4×4. Cu toţii au dat din cap că au înţeles, dar când ne-am pus în mişcare a devenit evident că nu înţeleseseră nimic din dinamica de bază a acestui tip de şofat.

Unul dintre cele mai austere locuri din lume, Registanul era în cea mai mare parte un deşert nisipos, străbătut de creste şi mici dune izolate de nisip roşu, cât vedeai cu ochii. Crestele şi dunele de nisip, care ajungeau la înălţimi cuprinse între 15 m şi 30 m, alternau cu suprafeţe plane acoperite de nisip, lipsite de orice urmă de vegetaţie şi cu zone sterpe de pietriş şi argilă. Arăta ca pe Marte.

Ne târam anevoie spre următorul popas. Parcă am fi condus într-o oră de vârf printr-un trafic infernal. Valurile de căldură făceau ca dunele să strălucească. Cât despre noi, eram leoarcă de sudoare. Căldura ne irita spatele şi umerii ne ardeau. Mă simţeam ca un biscuit care se cocea lent în cuptor.

Când primirăm prin radio următoarea înştiinţare că un alt transportor s-a împotmolit, Dave urlă de furie şi înşfăcă mitraliera agitând-o cu violenţă. După câteva secunde, se opri, apoi coborî din turelă şi zâmbi calm.

— Sunt mult mai bine, spuse el cu un accent britanic destul de bun pentru un tip din Ohio.

Pe la asfinţit, transportorul meu se împotmoli în timp ce urcam o dună mare. Roţile începură să se scufunde. Brian cuplă toate roţile şi apăsă uşor frânele, încercând să cupleze roţile laterale.

Fără succes, însă. M-am dat jos din maşină, am ridicat din umeri şi am făcut o plecăciune. Soldaţii ANA se prăpădeau de râs. Iată că în cele din urmă, americanii aceştia mari şi răi şi-au împotmolit maşina, iar ei puteau lua o pauză în timp ce ne urmăreau săpând s-o scoatem. Era o oportunitate. Îi presasem atât de tare şi atât de mult timp, încât m-am gândit că tot răul era acum spre bine. Era o modalitate de a vedea că suntem şi noi tot oameni.

În seara aceea am făcut ceai pentru soldaţii din ANA. Păstrasem nişte ceai negru tare din bazar pentru astfel de ocazii. Luai cu mine ceainicul şi nişte pahare, apoi mă îndreptai spre transportorul lui Shinsha. Am turnat ceai pentru el şi pentru câţiva dintre oamenii lui. L-au acceptat cu plăcere, dar pot spune că i-am şocat puţin. Comandanţii afgani nu fac niciodată ceai pentru soldaţii lor. M-am gândit însă că datorită ceainicul ăsta, atunci când un transportor afgan se va mai împotmoli, nu va mai dura atât de mult. Stăteam aşezaţi pe covoraşele puse direct pe nisip şi urmăream soarele care apunea, în timp ce dădeam de la unul la altul bucăţi de pâine nedospită, întărită. Am băut două ceşti de ceai, apoi am plecat la culcare.

Am desfăcut salteaua verde de dormit şi mi-am scos tricoul şi ghetele. Dormeam întotdeauna încălţat cu sandale Teva pentru că puteam lupta în ele şi atât ghetele, cât şi picioarele mi se puteau usca între timp. La şcoala de rangeri se punea mare accent pe îngrijirea picioarelor, aşa că am folosit o sticlă cu apă ca să mă spăl. Am luat o altă sticlă şi am încercat să curăţ murdăria, sarea şi transpiraţia de pe tricou, după care l-am atârnat pe maşină, unde pe o astfel de căldură se usca în câteva minute. În sfârşit, mi-am pus capul pe perna gonflabilă. Mi-o cumpărase soţia mea şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru ziua în care se căsătorise cu mine. Mi-am spus rugăciunile şi am aţipit.

În doar câteva secunde, sau cel puţin aşa mi s-a părut, am simţit că ceva mă atingea pe picior. Era timpul să plecăm. Am strâns aşternutul, mi-am pus tricoul deja uscat şi eram aproape gata de plecare, când Bill şi Smitty mă luară de o parte, cu nişte feţe serioase.

— Avem o mulţime de mâncare, dar rămânem fără apă, spuse Bill aruncând o privire pe lista de provizii din carnetul său. Mai

avem vreo trei-patru litri de apă, pe zi, de fiecare om.

— Căpitane, trebuie să facem alimentarea în 48 de ore. Dacă nu, o băgăm pe mânecă, spuse Smitty.

Ne-am dus la Jared şi i-am spus problema. Am studiat harta şi am trasat ruta prin Panjwayi şi în cele din urmă am convenit să ne îndreptăm spre o suprafaţă plană din deşert, unde un avion cargo ne putea aduce paletele cu apă. Jude înălţă antena de satelit, astfel încât Jared să poată transmite solicitarea pentru aprovizionare.

Echipa lui Hodge preluă conducerea, iar a mea ajunse la coada convoiului. Când soarele începea să răsară la orizont, ajunseserăm într-o regiune relativ plană şi estimam că până la sfârşitul zilei vom fi parcurs mai bine de 80 km. Apoi am văzut la distanţă dunele mari de nisip. Cea mai înaltă dună arăta ca un om ghemuit cu braţele întinse spre orizont.

— N-ai impresia că dunele acelea încearcă să ne ţină pe loc? mă întrebă Brian.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns tocmai când se auzi prin radio vocea lui Hodge.

— Talon 30, aici este Talon 26. Va trebui să găsim un drum pentru a ocoli aceste dune. Unele dintre ele sunt cam cât şase etaje.

Jared ordonă să ne oprim şi să studiem traseele.

Mi-am aruncat echipamentul pe scaunul din faţă şi am ieşit din vehicul să-mi dezmorţesc picioarele. Deodată se auzi pârâitul unui AK-47 care mă făcu să mă arunc în nisipul fierbinte.

— Intră în maşină, căpitane, strigă Dave, apoi se lăsă jos, în turelă, înşfăcând mitraliera de calibru .50 şi rotind-o rapid în direcţia de unde venise zgomotul armei.

Am făcut cel mai bun salt, cu cea mai mare viteză posibilă. Câteva secunde mai târziu, am primit apelul prin radio. Aveam un soldat afgan rănit. Am apucat trusa de prim ajutor din spatele scaunului şoferului şi am ţâşnit spre maşinile ANA din spatele nostru, unde un soldat afgan îşi proteja mâna cu stoicism. Am zărit câteva dâre de sânge de grosimea unui creion prelingându-se pe maşină şi pe chipul şi uniforma soldatului şi am înţeles imediat ce se întâmplase. Îi avertizasem de nenumărate ori pe soldaţii din ANA să nu-şi mai pună mâinile peste ţeava armelor lor

AK-47. Arma are un singur element de siguranţă, cam nesigur, şi la o simplă atingere de trăgaci, se putea declanşa.

Am apucat strâns încheietura afganului, în timp ce sângele îi şiroia pe braţ şi pe mâna mea. În ciuda faptului că tocmai îşi transformase mâna dreaptă într-un hamburger, soldatul nu ţipa şi nu se agita. Glonţul îi spulberase mâna între degetul arătător şi cel mijlociu, iar rana se întindea până în partea de sus a palmei, iar cele două degete atârnau agăţate de firele albe ale tendoanelor. I-am strâns puternic încheietura şi am prins între degetul arătător şi celelalte degete arterele radială şi ulnară ca să reduc hemoragia.

Apăru Steve şi scotoci în echipamentul său după un bandaj compresiv. Am încercat să obţin ceva pozitiv din îngrozitorul accident şi cu ajutorul lui Victor, i-am adunat pe afgani în jurul lui Steve care a făcut o demonstraţie despre cum se abordează şi se tratează o rană. Steve strânse laolaltă ţesuturile sfâşiate şi aplică o rolă întreagă de bandaj Kerlix şi pansament pe zona de impact, în timp ce Victor traducea fiecare etapă. A urmat apoi administrarea intravenoasă de lichide. Când s-a încheiat „cursul”, i-am certat deschis pe soldaţii ANA pentru indisciplină şi pentru că ne-au făcut să pierdem un om valoros printr-o greşeală atât de stupidă.

M-am întors la transportor, m-am spălat pe mâini şi l-am chemat pe Jared. Afganul trebuia evacuat. Jared transmise mai departe, în timp ce echipa mea pregătea terenul de aterizare. Oricum aveam puţini soldaţi şi să pierdem unul într-un fel atât de inutil, mă enerva. Dacă operaţiunea funcţiona, aveam nevoie de toată lumea.

Steve şi Riley pregătiseră pacientul pentru evacuare, când am primit un apel prin radio FM.

— Talon 31, aici Mustang 11. Confirmaţi grila şi starea terenului de aterizare, spuse pilotul.

— Mustang 11, aici este Talon 31. Nicio modificare în grilă. Atenţie la nisip, am răspuns eu.

— Talon 31, am primit mesajul. Intrăm, spuse pilotul.

Se vedea la orizont fuzelajul verde al elicopterului Black Hawk. Se vedea ca o pată mică, dar cu fiecare minut care trecea devenea tot mai mare. Cineva făcu un fum violet. La aterizare,

palele elicopterului stârniră un nor masiv de nisip şi pietriş. Mi-am acoperit capul şi ochii. N-am idee cum puteau să vadă ceva în aceste condiţii.

Elicopterul pentru evacuarea răniţilor rămase suficient de mult ca Dave şi Riley să-l îmbarce pe soldatul afgan, apoi se ridică de pe nisipul deşertului, stârnind alt nor imens de praf. Shinsha se apropie de mine şi mă bătu pe spate. Avea un zâmbet larg. Nu rosti niciun cuvânt, dar am înţeles mesajul. Avusesem grijă de soldatul lui. Se aştepta la asta din partea mea, iar eu n-aş face nimic care să-i înşele aşteptările.

Înainte să plece, i-am spus despre urgenţa de a face aprovizionarea pe calea aerului.

— Suntem la fundul rezervei de hrană şi apă, aşa că trebuie să tragem de provizii ca să ne ajungă, am spus eu. Nicio picătură de apă irosită. Nicio firimitură de hrană aruncată. Când se termină, va trebui să rezistăm.

Shinsha înţelese şi promise să vorbească cu oamenii săi.

În timp ce mă întorceam spre *Ole Girl*, am trecut pe la Chris, mecanicul bondoc care venise odată cu vehiculul de schimb pentru ANA. În ultimele câteva zile ne ţinuse vehiculele în funcţiune cu manşoane din cauciuc. Reparase tuburile hidraulice tăind liniile secundare şi lipindu-le peste cele rupte. Radiatoarele a două transportoare Hilux ale ANA rămăseseră fără apă, aşa că le umpluse cu apă, urină şi orice alte lichide avea la îndemână. Ca să repare unul dintre vehiculele care avea un arc rupt şi un altul cu un stabilizator de direcţie distrus, folosi 1 800 kg de centuri de siguranţă cu clichet întrebuinţate la securizarea încărcăturii şi potrivi piesele astfel încât maşinile să poată continua să funcţioneze. Dacă puteam lupta cu ele, asta era o altă problemă.

— Căpitane, când se vor încinge din nou vehiculele, aceste curele se vor topi, spuse el. Atunci trebuie duse înapoi în garaj.

Jared decise să aşteptăm până dimineaţa ca să reluăm drumul. M-am gândit că era o decizie bună pentru că eram cu toţii obosiţi şi frustraţi din cauza vehiculelor şi a afganilor. Pauza avea să ne ajute să ne calmăm.

✶

La prima geană de lumină, am profitat de temperatura

scăzută ca să pornim în ultima noastră etapă prin deşert. Durerea provocată de iritaţia de pe spate era sfâşietoare, aşa că am început să mă gândesc serios să renunţ la echipament. Iritaţia se transforma în răni. Iar dacă rănile se infectau, aş fi avut nevoie de antibiotice şi aş fi fost obligat să dau iama prin şi aşa puţinele noastre rezerve de medicamente de care ştiam că am fi putut avea nevoie în situaţii mult mai grave. Am prizat puţin tutun, am închis ochii, am respirat adânc şi mi-am pus vesta antiglonţ. O durere ca un şoc electric îmi străbătu spatele şi umerii. Am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii şi am clipit ca să îndepărtez lacrimile din ochi. De îndată ce durerea încetă, am înghiţit o jumătate de duzină de Tylenol, mi-am pus casca radio şi am dat semnalul de pornire.

Zile întregi am suferit din cauza muzicii techno a lui Dave care pur şi simplu îţi spărgea urechile. Îşi conectase iPodul la două difuzoare Sony de pe turelă. Ameninţarea inamică era redusă, iar muzica numai bună ca să spargă monotonia. Şi pentru că stătea toată ziua şi se prăjea în plin soare, l-am lăsat să o facă pe DJ-ul. Dar nu mai puteam suporta muzica asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dave, n-ai şi altceva pe iPodul ăla?

— Am trecut deja prin toate cele 5 000 de melodii. Ce vrei să asculţi?

M-am întins în spate şi am scos o mică geantă Pelican din rucsacul meu. Am luat vechiul meu iPod alb, de 20 giga, pe care l-am avut cu mine în ultimele trei rotaţii şi care supravieţuise exploziei unei mine de teren şi câtorva schimburi de focuri. Era cadou de la un prieten de familie. Pe spate inscripţionase: „Nu trebuie să-ţi faci prieteni. Doar să-i recunoşti”. Acest iPod devenise un fel de talisman norocos pentru mine.

Dave îl conectă la difuzoare.

— Ce vrei să asculţi?

L-am rugat să intre în lista cu muzică country. Iar prima piesă nici că putea fi mai potrivită: primele acorduri ale trompetei din *East Bound and Down* al lui Jerry Reed răsunară în difuzoare.

Capitolul 10

AGENDA

> *Nu atinge nimic dacă nu este necesar. Ai grijă la fetele drăguţe din sălile de dans şi din parcuri, care pot fi spioane, dar şi la biciclete, revolvere, uniforme, arme, cai morţi şi oameni care zac pe drum – nimic nu este acolo din întâmplare*.

– MANUAL SOVIETIC PENTRU INFANTERIE, ELABORAT ÎN ANII 1930

Un bărbat din tribul Kuchi, cu vreo 20 de cămile în şir, apăru la orizont. Pe măsură ce se apropia, îi puteam vedea chipul crăpat de vânt, cu barba lungă şi neagră. Avea trupul subţire înfăşurat în mai multe rânduri de haine şi un cuţit impresionant, curbat la capăt, atârnat la cingătoare.

— Tipul ăsta arată ca un extraterestru din *Raiders of the Lost Ark*, am spus eu prin radio.

Smitty transmise, la rândul său, că prin binoclu putea vedea câteva pachete mari pe cămile, care păreau a fi muniţie sau aruncătoare[1]. Nu se vedea nicio armă în mâinile omului, dar ştiam că deşertul te poate induce în eroare. La naiba, tocmai văzusem o turmă de cămile pe care o lăsasem soldaţilor inamici.

Când bărbatul zări lungul şir de transportoare, se opri, scăpă din mâini pachetul şi le ridică deasupra capului.

— Deja îmi place de omul ăsta, spuse Bill prin radio.

Steve, Smitty şi interpretul lor, Jerry, merseră să discute cu bărbatul. El le spuse că turma era o parte din zestrea miresei sale. Steve şi Smitty îl percheziţionară, apoi cerură să vadă încărcătura. Fără nicio ezitare, îşi scoase cuţitul şi tăie pachetele grele care atârnau pe cămile. Saci de pânză se prăbuşiră în nisip.

Smitty împunse cu arma în saci, în timp ce Steve urmărea totul cu arma pregătită. Sacii erau plini cu fragmente metalice, tuburi de aruncătoare şi tuburi-cartuş, despre care omul spunea că le adunase de pe terenul de antrenament pe care îl găsiserăm

---

[1] Armă de foc cu ţeava neghintuită, cu pereţi subţiri, uşor transportabilă, cu care se aruncă mine (n. red.).

şi noi, lângă munte, cam la o săptămână de mers spre sud.

Povestea lui avea sens. Erau multe lucruri pe care le puteai aduna de pe terenul acela. Omul zâmbi când Smitty îi oferi trei sticle cu apă, bucuros să bea din raţia noastră şi nu din apa lui. În timp ce bea, Smitty scoase o agendă şi începu să-i pună întrebări. Eu stăteam în picioare, la o parte, lângă transportorul meu.

— Ai mai văzut pe cineva pe aici? îl întrebă el, iar Jerry traducea.

— Câteva camionete Hilux.

— În ce direcţie?

— Din sud spre Panjwayi, răspunse omul golind şi ultima sticlă.

Nimeni n-ar traversa de plăcere acest deşert. Am verificat poziţia în care ne aflam cu busola şi GPS-ul. Eram aproape ieşiţi din deşert. L-am urmărit pe omul kuchi încărcându-şi bagajele, în timp ce noi porneam spre Panjwayi. Înaintea noastră, GPS-ul afişa linii convergente, indicând şi alte culmi pe care urma să le traversăm.

După câteva ore, am ajuns pe un deal unde am găsit un mic grup de corturi multicolore instalate pe un platou. Era viitorul tată-socru al omului pe care-l întâlniserăm. Trecând pe lângă el, bărbatul ne salută şi ne întrebă dacă i-am văzut cămilele. Nu părea prea interesat de starea viitorului său ginere.

— Un socru tipic, îi spusei lui Brian.

Platoul continua cu un nou şir de dealuri. Când în cele din urmă l-am depăşit pe ultimul dintre ele, înaintea noastră se deschise luxurianta Vale Panjwayi de un verde dens. L-am apelat pe Jared şi l-am anunţat că am ieşit din deşert şi ne aflam aproape de locul stabilit pentru aprovizionare. Jared îmi comunică, tot prin radio, că o altă maşină se împotmolise, aşa că Brian, Dave şi cu mine am oprit-o pe *Ole Girl*, ne-am dat jos echipamentele şi am dat noroc cu sticlele cu apă, de parcă am fi celebrat cu şampanie.

Înaintea noastră se întindea un vast ocean de vegetaţie de culoarea smaraldului. În vale se vedeau curgând, de-o parte şi de alta, râurile Dori şi Arghandab, o reţea încălcită de sute de sate ticsite cu colibe din pământ, terenuri cu viţă-de-vie, drumuri, poteci şi şanţuri de irigaţii. Pentru un moment, mi-am imaginat

cum trebuie să se fi simţit călătorii din vechime când vedeau valea după săptămâni întregi de traversat deşertul, numai că sentimentul nu dură prea mult. Situaţia din teren era mult prea evidentă. Canadienii aveau nevoie de mai multe trupe – mult mai multe. Nu era vorba despre câteva sate răzleţe. Părea un oraş nedezvoltat.

— E bine că nu trebuie să facem noi curăţenie pe aici, spuse Brian, ghicindu-mi gândurile.

Transportorul lui Jared trase lângă al meu, cu radiatorul fâsâind, iar ventilatorul pentru răcire clocotind la limita exploziei.

— Omule, acesta este cu siguranţă o privelişte pentru ochi obosiţi.

— Să sperăm doar că nu va trebui să luptăm aici, am răspuns eu.

Victor sări din vehicul şi scoase câteva sticle de apă şi covoraşul de rugăciune.

— Pentru ce-ţi trebuie apa, Victor? l-am întrebat.

— Este timpul să-mi fac rugăciunea, spuse el.

Eram aproape la sfârşitul rezervelor, dar încă mai aveam câte ceva, rezervă pe care trebuia să o raţionalizăm pentru o zi. Nu aveam altă soluţie până la sosirea paletelor de hrană şi apă.

— Ai de ales: fie bei apa aia, fie te speli pe picioare cu ea, am spus eu. Nu-mi pasă ce faci, dar aceasta este toată apa pe care o ai la dispoziţie. Alegerea îţi aparţine.

S-a gândit o secundă, apoi a pus două dintre sticle înapoi, în maşină. Dave privi de sus, din turelă, şi zâmbi:

— Poate că învaţă repede, căpitane.

— Vom vedea.

Jared a convocat toţi comandanţii şi am convenit să aşteptăm lăsarea întunericului ca să ne apropiem de zona de aprovizionare, astfel încât să nu o punem în vreun fel în pericol. Mi-am petrecut o parte din după-amiază îngrijindu-mi îmbrăcămintea. Aveam două perechi de şosete şi două tricouri. Pielea mi se jupuia din cauza iritaţiei de la căldură. Am înmuiat în apă un tricou de purtat pe sub vesta antiglonţ şi mi-am spălat gâtul şi picioarele. Ghetele mele civile aşteptau agăţate şi acum îmi era de folos faptul că erau cu o mărime mai mari. Pe căldura aceea picioarele mi se umflaseră zdravăn. Ghetele militare de deşert au o bucată de

piele care se leagă de jur împrejurul picioarelor – iar când acestea se umflă, intră în carne şi opresc circulaţia spre degete. Nu poţi obliga un soldat să se chinuiască să poarte ghete şi echipament produse de un fabricant care face marfă de proastă calitate şi în masă. Nu merge şi nici n-a mers vreodată. De aceea, cei mai mulţi soldaţi pentru operaţiuni speciale poartă ghete civile în drumeţii. Nu pentru că arată bine. Ci pentru că sunt potrivite.

Am crescut la infanterie şi încă îmi amintesc cuvintele înţelepte ale instructorului de rangeri:

— Ascultaţi, fetelor, sunt două lucruri de care trebuie să aveţi grijă ca de ochii din cap sau n-o să rezistaţi mult pe câmpul de luptă: arma şi picioarele. În această ordine.

Mi-am pus şosete curate şi am încălţat ghetele. Erau strâmte, chiar fixe.

Echipa 26 s-a oferit voluntar să pornească înainte, spre vale, iar noi aveam să-i urmăm la lăsarea serii. Hodge porni convoiul îndepărtându-ne de graniţa deşertului şi luând-o prin albia râului. Temperatura scăzuse cu cel puţin 20 de grade şi în scurtă vreme eram uzi fleaşcă de apa pulverizată de cauciucuri şi de cea care inunda pragurile transportorului.

Convoiul parcursese cam 1,5 km de-a lungul pârâului, până am ajuns la punctul stabilit pentru primirea proviziilor şi programat pe hărţile noastre computerizate. Deocamdată, harta zonei reflecta realitatea din teren. Ne făcuserăm bine treaba; site-ul era perfect. O suprafaţă mare aleasă ca zonă de paraşutare era înconjurată de un şir de movile pe care puteam să ne aşezăm şi care ne ofereau o oarecare ascunzătoare pentru vehicule, dar şi o perspectivă asupra câtorva kilometri.

Bill a stabilit punctele de tragere pe care le schiţasem pe o tablă, adăugând ulterior poziţiile afganilor pe care mi le-a arătat Shinsha. Schiţa era de fapt o diagramă de poziţie şi prezenta zonele de concentrare a focului mitralierelor în eventualitatea izbucnirii unui schimb de focuri.

Odată securizată zona, am stabilit semnalele pentru piloţi. O paraşutare pe timp de noapte poate fi chiar şi mai periculoasă decât un schimb de focuri. Odată ce paletele alunecară din cala aeronavei, singurul lucru care le controlează este greutatea, vântul, viteza de cădere şi forţa de gravitaţie. O singură greşeală

şi mii de kilograme de apă şi provizii ar putea să ni se prăbuşească drept în cap.

Soarele apusese deja şi pentru că mai erau câteva ore până la sosirea aeronavei, am decis că soldaţii ANA puteau patrula în josul râului, în grupe de câte zece. Primii cinci vor face baie, iar ceilalţi cinci vor securiza zona. Când primul grup isprăvea, schimbau. Aveam nevoie să ne spălăm, iar medicii – Steve, Riley şi Greg – discutau despre asta, consultând cardurile pe care le purtau cu ei în buzunarele uniformei şi verificând cantitatea şi tipurile de medicamente pe care le aveam cu noi. Râul era plin de microorganisme şi bacterii.

În cele din urmă, Greg confirmă ridicând degetul gros.

— Puteţi face baie, dar trebuie să vă uscaţi hainele la soare ca să înlăturaţi orice urme de bacterii, spuse el.

Riley adăugă că am putea scufunda hainele în alcool, ca să omorâm eventualele insecte târâtoare scârboase, dacă va trebui să ne punem în mişcare înainte de răsărit. Am acceptat recomandările lor, iar Bill trimise băieţii în josul râului, doi câte doi.

Alături, Jared primise veşti bune şi rele. Mă puse şi pe mine la curent cu ce se petrecea, Forţele Aeriene aveau să ne paraşuteze mai bine de nouă tone de apă, combustibil, piese de schimb, provizii, echipamente medicale şi muniţie. Riley şi Steve comandaseră, de asemenea, cutii de şerveţele dezinfectante, alcool medicinal şi pansamente pentru a curăţa rănile şi pielea iritată de la căldură. Îl vedeam pe Jared zâmbind în lumina de la ecranul computerului său. Vestea proastă era că ISAF ar putea întârzia începerea misiunii. Nu a spus de ce. Nu se confirmase, iar noi eram oricum în grafic. Vom fi deja în poziţie înainte ca ei să lanseze atacul.

Cu doar 30 de minute înainte de sosirea aeronavei, Jared, Hodge şi cu mine ne-am confirmat unul altuia calculele şi am mers să verificăm semnele şi semnalele de aterizare, o serie de becuri stroboscopice cu infraroşu dispuse într-o anumită formă, prestabilită. Bill verifică dacă echipa era gata şi dacă fiecare avea pregătiţi sacii de urgenţă, nişte raniţe mici cu hrană, muniţie şi alte elemente esenţiale de echipament, în cazul în care una dintre palete se întâmpla să cadă peste vreun vehicul.

Vocea pilotului se auzi prin radio.

— Talon 30, Talon 30, aici Arhanghel 51.

Jared luă căştile. MC-130 ajunsese. Era o aeronavă proiectată să zboare în orice fel de condiţii de vreme şi pentru operaţiuni cu vizibilitate scăzută.

— Arhanghel 51, aici este Talon 30. Dă-i drumul.

— Talon, avem câteva lucruşoare pentru voi. Sunteţi gata să le primiţi?

— Afirmativ, Arhanghel.

Jared parcurse lista pe care o ţinea în poală. Aeronava făcu un tur pe deasupra noastră pentru confirmarea zonei de paraşutare şi ca să repereze semnele de pe teren. Făcu două ture înainte de a lansa încărcătura. Aerul calm, rece se transformă într-o atmosferă tensionată, încărcată de electricitate. Brian era în picioare pe vehiculul meu, la marginea zonei de paraşutare, cu semnalul pregătit. Se auzea huruitul greoi al celor patru motoare cu turbocompresor şi am zărit uşa deschisă de la coada aeronavei.

— Talon 30, aici este Arhanghel. V-am reperat. Jumătate de sarcină, zece pachete la următoarea trecere. OK?

Stăteam în vârfurile degetelor. Pe măsură ce se apropiau pachetele, trebuia să confirmăm deschiderea paraşutelor. Dacă o paraşută nu se deschidea, o paletă de o tonă avea să se zdrobească de pământ. Câteva minute mai târziu, avionul făcu un cerc de vreo 24 km deasupra zonei de paraşutare. Echipajul confirmă cursul şi solicită să aprindem semnalele infraroşii.

— Talon 30, aici Arhanghel. Semne identificate. Îi dăm drumul în zece secunde.

— Execută, execută, execută.

Motoarele cu turbocompresor, care huruiau exact deasupra capetelor noastre, dispărură imediat. Se auzea clar pocnetul înăbuşit al paraşutelor care se deschideau. Brian opri semnalul. Am privit în sus: unu, două, trei, şase, opt şi zece. Zece paraşute erau deschise. I-am contactat prin radio pe Jared şi Hodge.

— Confirmăm zece paraşute, am spus.

Platformele masive paralelipipedice trosniră şi se clătinară în timp ce aterizau chiar în faţa noastră şi am simţit în pământ izbitura greutăţii lor. Jared raportă că toate cele zece palete

aterizaseră.

— Bill, vreau un raport de stare, i-am cerut prin radio.

— Toată lumea este bine aici, căpitane, inclusiv ANA.

Încă îmi ţineam respiraţia. Treaba era abia la jumătate. MC-130 se apropia din nou. Fără niciun cuvânt, Brian aprinse din nou semnalele, când auzi motoarele.

— Talon 30, aici Arhanghel. Semnale identificate. Ultima lansare în zece secunde.

— Execută, execută, execută.

Şi din nou, huruitul motoarelor a fost urmat de pocnitura şi desfacerea paraşutelor. Una, două, patru, şapte, nouă… nouă.

— Am numărat numai nouă, am spus cu un nod în gât.

— La naiba, nu-l văd, spuse Dave.

— Nici eu, spuseră simultan Brian şi Bill.

Câteva secunde mai târziu, Jared reperă paleta de 700 kg. O paletă întârziată sau care s-a agăţat de ceva şi apoi s-a eliberat spre a ateriza lin spre pământ. Am auzit toate paletele atingând pământul şi în sfârşit m-am relaxat. Jared apelă pasărea şi-i mulţumi pentru paraşutarea perfectă. Mai desfăşurasem zeci de astfel de misiuni de aprovizionare pe calea aerului în cariera mea, dar niciuna nu funcţionase atât de bine. Aproape toate paletele aterizaseră în picioare şi chiar în faţa noastră, pe porţiunea uscată a malului apei. Stăteam în picioare pe marginea malului şi priveam spre o paletă aflată la vreo 7 m, mai jos.

— Mulţumesc Doamne, am spus încet.

Ştiam că eram protejaţi şi îngrijiţi.

— Amin, frate, spuse Bill.

Acum trebuia să ne mişcăm repede. Urma să desfacem fiecare paletă şi să distribuim proviziile. Ştiam ce comandaserăm, dar uneori nu se încarcă tot ce trebuie sau se sfarmă ori rămân blocate în avion. Bill şi Jeff, sergentul Echipei 26, hotărâseră să descarce proviziile cele mai importante – muniţia şi combustibilul, astfel încât să poată fi securizate în cazul în care intram în vreun schimb de focuri şi trebuia să părăsim zona. Ne mai rămăsese puţină muniţie de bază, vreo două sute de gloanţe de fiecare, dar acum primiserăm o încărcătură dublă. Deoarece eram o unitate aşa de mică, trebuia să obţinem repede superioritatea în luptă, ceea ce ducea la consumarea rapidă a circa o treime până la

jumătate din rezerve. Suplimentarea era binevenită.

Apoi am început cu combustibilul. Am cărat 20 de canistre pentru combustibil până la butoaiele de 220 l de pe palete şi le-am umplut cu ajutorul unei pompe manuale. Ne-am amintit cu ocazia asta de selecţia pentru Forţele Speciale, prima etapă în a deveni o Beretă Verde. În timpul unuia dintre exerciţii, trebuia să cari canistre de combustibil prin pădurile de pin din centrul Carolinei de Nord. Este o treabă care-ţi rupe spatele şi care, privită de la suprafaţă, părea menită să alunge slăbiciunea. Pe de o parte este şi asta, dar de fapt, sarcina te provoacă să munceşti laolaltă cu camarazii tăi, ca o echipă, în condiţii dure.

Între timp, Chris, mecanicul, adunase la un loc piesele de schimb – ventile mari, arcuri, furtunuri, cabluri şi scule – şi începuse deja să repare vehiculele defecte. L-am găsit murdar de sus până jos de lichid hidraulic şi ulei, vârât sub caroseria transportorului cu numărul 3.

— Cam cât crezi că durează, Chris? l-am întrebat.

Scuipă şi-şi şterse gura, întinzând fluidul pe obraz.

— Cu toate vehiculele ambelor echipe, poate o zi, căpitane. Nu ştiu sigur, spuse el.

O veste proastă, dar Jared nu părea extrem de preocupat de durata reparaţiilor când l-am informat, dat fiind că ISAF ar fi putut întârzia operaţiunea. Avea nevoie, la rândul său, de o zi întreagă pentru a face o recunoaştere prin vale, trebuia să ne şi odihnim şi să aşteptăm o veste de la Echipa 36, echipa lui Bruce, care venea din Kandahar, pe o rută mai scurtă, împreună cu unitatea de armament greu al ANA. Unitatea afgană avea vreo 20 de oameni cu mitraliere grele, arme cu recul şi aruncătoare de 82 mm care aveau o putere enormă.

După plecarea noastră, Bruce aşteptase în Kandahar să-i sosească a doua jumătate de echipă şi cei mai mulţi dintre ei petrecuseră vreo 24 de ore la sol înainte de plecare. Îi luase vreo trei ore să ajungă la noi, la marginea Deşertului Roşu, lucru care cel puţin lui Hodge i se părea enervant, dacă se gândea la zilele în care ne rupseserăm oasele cu vehiculele împotmolite, iritaţia provocată de căldură şi dureri musculare de care suferam cu toţii.

După vreo patru ore de descărcat provizii, am ajuns în cele din

urmă la apă pe care ne-am asigurat că o distribuiam în mod egal între maşinile americane şi afgane. Soldaţii ANA învăţaseră despre conservarea apei după ce petrecuseră cea mai chinuitoare zi fără apă şi în timp ce transportam canistrele spre maşinile lor, speram ca măcar data viitoare să ne asculte. Vasele lor erau deja pline cu apă de râu. Dacă oricare dintre noi ar fi făcut lucrul acesta fără tablete de purificare, am fi ajuns la spital în 24 de ore.

Soarele nu răsărise încă atunci când am terminat de despachetat proviziile. Mi-am întins tricoul şi şosetele proaspăt spălate pe camion şi m-am prăbuşit în scaunul meu. M-am trezit după vreo trei ore, în timp ce mă coceam la soare. Tricoul şi şosetele păreau din carton moale. Cum creasta ne oferea ceva protecţie, cei mai mulţi dintre noi îşi scoseseră tricourile. Corpurile camarazilor mei erau pline cu tatuaje şi cicatrice. Cranii, semne tribale, numele fostelor iubiri erau întipărite pe bicepşi, spate, piepturi şi picioare, alături de cicatrice groteşti, semne din luptele anterioare.

Mă dureau şi spatele şi picioarele şi-mi simţeam tot corpul de parcă aş fi fost lovit de un camion. *Încep să devin prea bătrân pentru asta*, m-am gândit. În timp ce mă întindeam, am privit spre transportorul lui Jared. El şi cu Mike, un alt controlor de trafic aerian care călătorise cu Echipa 26, erau aplecaţi asupra unui aparat optic de urmărire, iar Jared nota ceva pe un carneţel. M-a zărit în timp ce mă întindeam şi mi-a făcut semn să mă apropii şi să arunc o privire. Mi-am şters ochii cârpiţi de somn cu *shemagh*, eşarfa tradiţională a paştunilor. Se puteau vedea nişte clădiri cu pereţi din pământ. O antenă înaltă străpungea acoperişul unei colibe din piaţa satului. Afară, doi bărbaţi cărau proviziile pentru un altul în vârstă, mai bine îmbrăcat. Ochii îmi alunecară înapoi spre micul grup de antene.

— Ei bine, ia te uită ce văd eu. De ce ar avea nevoie un mic magazin din mijlocul deşertului de un sistem de comunicaţii prin satelit? am întrebat.

Jared râse:

— Mă bucur că întrebi pentru că vreau să dai o fugă până acolo şi să afli.

Bill stătea în picioare de cealaltă parte a transportorului, rânjind ca o hienă. Îl convinsese pe Jared să ne trimită în misiune

înainte de a sosi eu. Acum dorinţa i se împlinea.

În timp ce ne întorceam către transportor, Bill şi cu mine am pus iute la cale un plan.

— Hai să facem un simplu exerciţiu de stabilire a contactului cu cele patru transportoare ale noastre. Odată intraţi în sat, stabilim poziţiile de blocare, după care asigurăm şi ocupăm clădirea principală. Am să postez un vehicul şi câţiva soldaţi ANA pe traseul de ieşire, spuse Bill. Tu vei închide poziţiile de blocare şi preiei comanda.

— Sună bine, am spus eu. Tu faci primul pas şi loveşti clădirea principală. A doua mişcare va fi a lui Smitty care va bloca căile de evacuare din spate şi acoperişurile.

Am luat harta din maşină şi am întins-o pe capotă. Am scos dispozitivul de căutare cu laser, l-am ataşat la GPS şi am trasat un azimut către antenă. Am configurat punctul pe hartă, am conectat totul la computerul meu şi am obţinut imaginea prin satelit a ţintei. Fotografia era de acum trei ani, unele lucruri se schimbaseră, dar imaginea de ansamblu era în regulă. M-am gândit că aş putea merge cu vehiculul până la ţintă, dar va fi nevoie de orientare în teren, până acolo.

Câteva şanţuri de irigaţii duceau către sat, dar terenul rămânea tot neprietenos. Am revenit apoi la periscop şi am căutat cel mai bun mod de a intra. Nu voiam să ajung la jumătatea unui şanţ, să dau de oamenii răi şi să-i urmăresc apoi în goana lor pe uşa din spate. Am revenit la agenda mea pe care o umplusem cu însemnări despre sat şi am început să fac o schiţă. M-am concentrat pe căile de acces, pe punctele înalte şi pe eventualele poziţii de ambuscadă. În tinereţe am fost cercetaş lunetist şi am făcut de sute de ori lucrul acesta. Abilităţile mele în materie de schiţe erau mai bune atunci, dar încă la mai aveam, astfel încât să îmi informez echipa şi să-mi fac bine treaba de aici.

Echipa se adună în jurul hărţii. Complexul era situat la mai bine de 3 km distanţă. Am decis să continuăm să mergem câteva sute de metri de-a lungul albiei râului, înainte de a ieşi la vedere, la aproximativ 1 km de sat. Acesta le va oferi locuitorilor un răgaz de vreo două minute înaintea sosirii noastre. De acolo puteam înconjura piaţa şi începe cercetările. Echipa 26 va fi forţa de reacţie rapidă, pregătită să ne salveze în cazul în care dădeam de

necaz.

La maşină, Dave curăţa mitraliera de calibru .50 de pe turelă. Brian stabilise deja legăturile de comunicaţie cu 26, cu Jared şi cartierul general din Kandahar. Mi-am pus vesta antiglonţ şi mi-am reglat GPS-ul de la încheietura mâinii, precum şi pe cel de la computerul din vehicul, apoi am curăţat mitraliera M240 montată pe uşa din dreapta, lângă locul meu, verificând elementele optice şi sistemele de tragere. După ce l-am rugat pe Bill să mă anunţe când era toată lumea gata, am scos Biblia din buzunar şi am început să citesc Psalmul 91, ca să-mi limpezesc mintea. Mă ajuta să mă concentrez asupra misiunii. „O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi.”

Când porni motorul mă gândeam că toate acestea se vor isprăvi într-o zi. Şi atunci ce voi face? Unde se duc războinicii atunci când nu mai este nevoie de ei? Fac parte din personal şi stau la un birou, presupun.

Pe tot drumul, de-a lungul albiei râului, am mers într-un uriaş nor de praf. Toate cele patru vehicule ale noastre ajunseră în cele din urmă unul lângă altul, când am ieşit gonind cu viteză spre piaţă. Îi vedeam pe sătenii afgani fugind sau îndreptându-se spre clădiri. Jared ne spuse, prin radio, că văzuse câţiva bărbaţi ieşind în fugă din localitate şi că antena radio talibană se retrăsese de îndată ce ieşiserăm din albia râului, în timp ce luptătorii din afara localităţii le spuneau celor de lângă piaţă că le vor acoperi fuga. Am strâns în mâini patul mitralierei şi am aşteptat să văd dacă luptă sau fug.

— Patru motociclişti au pornit spre nord, spuse Jared prin radio.

— Afurisiţii, trebuie să fie comandantul, am spus în microfonul căştii mele Peltor. Nu puteam bloca traseele de fugă aşa cum plănuiserăm – eram aproape de sat şi ne concentram să ajungem direct la clădirea ţintă, nu să-i alungăm. Orice ar fi fost de valoare sau oricine mai important, probabil că plecase deja, speram însă că lăsaseră câte ceva în urmă, în graba cu care fugiseră. La o răspântie de drumuri de la marginea satului, Brian călcă brusc frâna până jos, aruncându-mă în parbriz, iar pe Dave cu pieptul în mitraliera mare de pe turelă. Văzuse de nenumărate ori

transportoare care în goana lor după o anumită ţintă călcau sau loveau mine. Chiar dacă avea să dureze câteva secunde în plus, atunci eram dispus să am răbdare, numai să ajungem vii acolo. Brian dădu o roată prin intersecţie, făcu o cotitură bruscă la dreapta şi acceleră pe o alee îngustă, până opri în faţa uşii unui magazin. Am sărit afară ca să supraveghez clădirea, în timp ce Dave ne acoperea spatele cu mitraliera cea mare. Bill şi echipa de cercetare, împreună cu interpreţii, mergeau unul după altul, apoi s-au aşezat în linie, în spatele maşinii, cu faţa spre magazin. Era frumos să priveşti. Formaţia avea armele pregătite şi acoperea fiecare poziţie, în timp ce se strecurau încet înăuntru. Câteva minute se auziră ţipete şi strigăte, dar niciun foc de armă. În cele din urmă, Bill scoase capul pe uşă şi ieşi relaxat.

— Căpitane, am încercuit clădirea, iar perimetrul este securizat, spuse el. Încă n-am început căutarea, dar acoperişul este liber. Îi scoatem afară pe ocupanţi într-un minut.

Am întrebat dacă exista vreun PUC (persoană arestată). Dispreţuiam acel termen. Era o modalitate corectă şi abilă, din punct de vedere politic, de a vorbi despre prizonieri. Mă enerva să şi pronunţ expresia. Când ocupanţii clădirii ieşiră la lumină, deveni evident cine erau. Şase din cei zece aveau haine de un măsliniu-închis şi turbane negre. De obicei, aceşti talibani care fuseseră lăsaţi în urmă ca să acopere fuga celor mai privilegiaţi, care scăpau cu motociclete ori în Hiluxuri, deveneau ţinta furiei noastre în luptă.

Bill îi alinie în genunchi în faţa clădirii. Unii dintre ei erau nişte puşti.

Un om bătrân care purta ochelari cu dioptrii mari, cu un turban cenuşiu şi baston, făcu un pas în faţă şi mă privi drept în ochi. L-am salutat şi numindu-l *mesher* (sau domn) l-am invitat să ia loc. Zâmbi. Ştiam că nu era nici combatant şi nici inamic. N-au făcut schimburi de priviri între ei şi nici nu s-au uitat pieziş la noi, cu blesteme ori semne de capete tăiate. În schimb, mă privi pe mine şi barba mea lungă alb-cenuşie, pe care o atinse încet, cu mâna tremurândă.

— Tu, pe tine te-am mai văzut, spuse el.

L-am ajutat să se aşeze pe o bancă de lângă uşa magazinului. Zâmbetul lui se transformă în chicotit, apoi într-un râs zdravăn. N-

aveam chef de poante, aşa că i-am cerut interpretului să-l întrebe ce era aşa amuzant.

Bătrânul, care se dovedise a fi proprietarul magazinului, îndreptă spre mine un deget deformat de artrită şi continuă să râdă spunând:

— Ştiu cine eşti surule. Eşti unul din bărbile lungi. *Amerkaianu Mushakas Kawatuna*.

Adică Forţele Speciale americane.

Îndreptă apoi degetul său încovoiat spre bărbaţii aliniaţi în faţa magazinului.

— Băieţii ăştia talibani nu vor fugi ca nişte animale sălbatice cât sunteţi voi aici.

Râse apoi pe un ton scăzut, răzbunător:

— Aveţi multă treabă aici, surule. Mulţi talibani s-au întors cu prietenii lor arabi.

Cu tot harnaşamentul pe mine, cu armele şi echipamentul de atac, cântăream vreo 140 kg, dar în acel moment, mă puteai pune la pământ ca pe un fulg. Am dat din cap cu respect şi mi-am luat carneţelul de notiţe. Bill scoase capul pe după uşa magazinului şi spuse că el, Riley, Smitty şi ceilalţi aveau să înceapă cercetările. Am dat aprobator din cap, apoi am revenit la notiţele mele. Nu voiam să scap niciun cuvânt. Ceea ce îmi spusese bătrânul despre situaţia curentă, despre inamic şi despre atitudinea populaţiei locale rezolvase treaba serviciilor secrete pentru vreo două săptămâni.

Căldura ne epuizase pe toţi şi era evident că talibanilor li se făcuse sete. M-am dus la maşină, am luat o sticlă cu apă şi i-am întins-o bătrânului. Un soldat al ANA îngenunche lângă el şi-i şterse fruntea. Afganii au o mare admiraţie faţă de oamenii în vârstă. Şi apreciau faptul că, la rândul meu, le arătam respect.

Prizonierii fuseseră separaţi unul de altul, astfel încât nu puteau comunica, iar soldaţii ANA erau mai mult decât bucuroşi să înceapă interogatoriul. Adolescenţii s-au bucurat primii de atenţia soldaţilor. Erau cei mai tineri, cei mai puţin instruiţi şi de regulă erau primii care cedau şi ne furnizau informaţii utile. Când cei din ANA găseau pe cineva despre care erau siguri că era membru taliban, îl trăgeau deoparte şi-i făceau un test pentru a vedea dacă are pe degete urme de reziduuri de la trasul cu arma.

Ori de câte ori se trage cu mitraliera, trăgătorul este pulverizat cu un praf invizibil de reziduuri chimice care sunt subproduse ale unei arderi incomplete a prafului de puşcă, urme de grund şi lubrifianţi. Se pot identifica unele cantităţi extrem de mici ale acestor reziduuri chimice pe mâinile, braţele sau îmbrăcămintea unei persoane. Dintre cei şase talibani, cel care era cel mai încruntat avea astfel de reziduuri peste tot pe mâini.

— Hei, căpitane, avem nevoie de tine aici, strigă Bill din magazin.

Lozul cel mare, m-am gândit eu. Oamenii mei mă chemau numai dacă era ceva cu adevărat interesant. Riley şi Smitty intraseră primii. Într-o parte din încăpere, se aflau într-o mare dezordine mai multe medicamente, antibiotice injectabile şi bandaje. Cealaltă parte era plină de haine, dulciuri şi alte mărunţişuri. Riley lovise cu piciorul în peretele din spate, de lângă baza antenei. Din întâmplare, în urma loviturii, pământul se surpase sub piciorul lui. Spre deosebire de orice alte podele din pământ, de la ţară, bătătorite şi întărite de ani întregi de căldură şi soare arzător, aceasta era moale. Cineva lucrase în acel pământ. După ce săpase vreo 15 cm, Riley descoperise o agendă înfăşurată într-o pungă de plastic, pe care Smitty mi-o întinse când intrai înăuntru. Era o tabletă mică şi verde, de vreo 8 cm lungime, de pe care textul se citea de la dreapta la stânga. Singurele semne erau nume şi cifre. Lozul cel mare.

Nu exista nicio urmă de telefon care să fi fost legat la antena de satelit. Eram absolut sigur că îl luaseră cu ei înainte de plecarea precipitată. Antena de pe acoperiş ducea la un cablu ascuns şi la o baterie. A fost o mare plăcere pentru Riley să rupă antena de la bază şi să o desprindă de acoperiş.

Branule, pungi cu branule şi lichide intravenoase, agenţi de coagulare, pansamente, morfină, bandaje de compresie, seringi şi aţă chirurgicală erau ambalate în cutii şi stivuite în ordine în spatele magazinului. Când am ieşit şi l-am întrebat pe bătrân cui aparţineau articolele medicale, îmi răspunse că oamenilor lui Hafiz Majid. Hafiz Majid era unul dintre primii cinci comandanţi talibani din Afganistan. Dacă toate acele articole le aparţineau acelor oameni, nu puteau fi departe. M-am întrebat dacă nu era chiar unul dintre cei care fugiseră, deşi mă îndoiam. Comandanţii

talibani nu călătoreau fără bodyguarzii al-Qaida, iar vizitele lor nu erau secrete, ci însoţite de mult zgomot. În general, voiau ca toată regiunea să ştie că se aflau acolo, sfidându-i pe faţă pe locuitori.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore chestionând talibanii. Şeful echipei ANA stătea zâmbind în faţa mea.

— Îi luăm, căpitane? întrebă soldatul afgan.

Ştiam ce vrea să spună. Dacă aş fi spus da, întregul grup ar fi fost dus într-o excursie fără întoarcere în deşert. Îmi era greu să refuz solicitarea ANA, pentru că ştiam că aveam să ne luptăm mai târziu cu aceşti talibani, dar la urma urmei, ceva trebuia să ne diferenţieze de ei.

— Nu, am spus fără nicio inflexiune a vocii.

Afganii ştiau, dar întrebau întotdeauna, sperând că aş putea spune „da”.

M-am apropiat de cel mai încruntat dintre talibani şi am scos cuţitul cu care i-am tăiat legăturile din plastic. I-am ordonat să nu se mişte. Apoi i-am luat braţul drept şi cu un marker Sharpie i-am desenat un steag american pe încheietură.

Rânjind, am spus cu voce tare ca să audă toţi:

— *Nanawateh tismedel*.

Tocmai îi asigurasem trecerea liberă, conform codului etic nescris al populaţiei paştun. Fie că-i plăcea, fie că nu, îmi era acum dator cu o favoare.

Era obligat să se supună.

— Am un mesaj pentru şeful vostru. Arată-i asta, i-am spus printr-un interpret, indicând steagul. Spune-i că îl căutăm.

Îşi smuci mâna şi-mi aruncă o privire fioroasă. I-am făcut cu ochiul, apoi am pornit spre vehiculul meu. Am verificat complexul pregătiţi până-n dinţi pentru o ambuscadă. L-am văzut pe liderul echipei ANA făcându-i cu mâna talibanului care tocmai pleca la treaba lui.

În timp ce ne întorceam spre locul în care ne aştepta Jared, am primit prin radio un apel din care reieşea că au existat nişte certuri aprige între talibani, pornind de la motivul pentru care nu am fost atacaţi în timp ce părăseam complexul. Se pare că era un soldat taliban foarte, foarte furios care ar fi vrut să ne atace, dar comandantul său îl obligase să nu o facă.

În vârful crestei, Jared aştepta nerăbdător împreună cu interpretul său agenda capturată. De îndată ce am ajuns i-am înmânat-o. Acum începeau problemele administrative. Speram că cineva de pe creastă avea suficient timp pentru raportul de după acţiune. Am început să scot din memorie tot ce-mi puteam aminti, în timp ce Bill şi echipa curăţau echipamentele şi armele.

O umbră se profilă pe uşa vehiculului meu. Era Jared, rânjind cu gura până la urechi.

— Ştii ce este asta? m-a întrebat el, ţinând în mâini agenda găsită de Riley şi Smitty.

— Mda, am răspuns. Este o listă cu numele şi numerele de telefon ale comandanţilor talibani. Nu am uitat-o acolo. Era ascunsă.

Am studiat cu grijă lista şi am recunoscut cel puţin patru dintre numele bărbaţilor pe care-i vânasem în timpul primei mele rotaţii. De data aceasta nu va trebui să-i fugărim prin tot Afganistanul.

Capitolul 11

VOCEA UNUI ÎNGER ŞI MOARTEA

Ce este dificil rezolvăm imediat,
imposibilul durează un pic mai mult.

– MOTTOUL FORŢELOR AERIENE

La sfârşitul zilei, cu transportoarele încărcate ochi, am coborât de pe poziţia înaltă pe care o ocupam deasupra râului Dori şi ne-am îndreptat spre vale. Misiunea echipei noastre era să continuăm să ne deplasăm spre vest şi să adunăm cât mai multe informaţii secrete detaliate, ţinând în acelaşi timp inamicul sub observaţie. Ideea era să le atragem atenţia asupra noastră şi să-i ţinem departe de zonele nordice, unde forţa principală ISAF avea

să lanseze atacul. Înainte să plecăm în acea dimineaţă, repetaserăm atât în cadrul echipei noastre, cât şi cu ceilalţi, ce aveam de făcut în cazul în care vreun transportor se împotmolea în albia noroioasă a râului. Aveam să mergem pe marginea albiei, dar dacă am fi fost nevoiţi să coborâm, trebuia să fim siguri că ştim cu toţii ce era de făcut. Fiind atât de aproape de Panjwayi, era posibil să nu putem să ne recuperăm vehiculele, mai ales într-un conflict armat.

Era ca o excursie într-o dimineaţă frumoasă, asta până ce ne-am apropiat de ceea ce părea a fi un deget gigantic acoperit de pământ, indicând fix către albia râului. Creasta făcea ca locul să fie perfect pentru o ambuscadă. Era foarte îngust la bază, ceea ce crea spaţiu pentru trecerea unui singur transportor odată şi asta cu scrâşnete. Oferea o acoperire bună şi multe variante de trecere şi, în plus, asigura o cale bună de scăpare spre deşert. Dave mă înghionti cu piciorul drept. Am privit peste umăr şi l-am văzut lăsându-se în jos în turelă. Deodată, trei pârâituri înfundate de puşcă se auziră acoperind huruitul motoarelor transportoarelor noastre. Hodge ne anunţă prin radio că un bărbat pe motocicletă gonea pe lângă creastă, îndreptându-se spre sate.

— Ţi-am spus, zise Dave din spatele meu.

Transportorul lui Hodge scrâşni şi se căţără pe banc, stârnind un nor de praf şi pietriş. Celelalte vehicule îl urmară într-o procesiune rapidă, ca nişte ATV-uri blindate prin deşert. După ce părăsiră creasta, prinseră viteză, năpustindu-se în deşert, în căutarea talibanului. Echipa mea urcă dealul şi ne instalarăm pe degetul de pe creastă, ca să-i acoperim cu mitralierele şi cu lansatoarele de grenade.

Am zâmbit, imaginându-mi ce se întâmplase. La adăpostul unei clădiri cu pereţii din pământ, din satul de vizavi de noi, un comandant taliban fusese şocat şi scos brusc din somnul lui liniştit de un gardian tulburat. El şi anturajul său se desfătaseră luni de zile în această zonă, jefuind populaţia locală de mâncare şi ocupând cu forţa locuinţele oamenilor, în timp ce terorizau satele cu ideologia lor fanatică. Acum, când cercetaşul său năvălise în sat, ţipând, cu coada între picioare, vedea pe deasupra zidurilor clădirii cinci transportoare americane cu tunuri şi zeci de soldaţi afgani care se îndreptau exact către el. Apelurile radio ale

talibanilor mi-au confirmat intuiţia.

Labirintul din vale l-a înghiţit pe motociclist, înainte ca echipa să-l poată prinde, aşa că Hodge şi Jared ne-au comunicat că se întorc. Dar falsa senzaţie de securitate de care se bucurase talibanul în ultimele luni se dusese pe apa sâmbetei. Vestea că bărbile lungi se întorseseră în zonă tocmai devenise realitate.

În timp ce cercetam satul şi zona înconjurătoare, totul părea familiar. Pur şi simplu nu puteam spune de ce. Privind râul care şerpuia, am realizat că mai fusesem în această vale în 2002, ca locotenent în Divizia 82 Aeropurtate. Apăram atunci un detaşament specializat în dezamorsări de mecanisme explozive standardizate trimis să distrugă tonele de muniţii lăsate în urmă de sovietici.

Sovieticii lăsaseră în urmă cantităţi masive de explozibili şi bombe la Aeroportul Kandahar, în timpul plecării lor grăbite din Afganistan. Talibanii încărcaseră bombele în camioane şi le depozitaseră undeva în apropierea râului Dori. Când spun bombe, mă refer la cele mai rele, de toate dimensiunile, tipurile şi formele. Bombe cu combustibil, cum ar fi napalmul, grămezi de bombe antipersonal şi tunuri masive de 500 şi 1000 kg.

Prin urmare, aşa a apărut Detaşamentul de dezamorsare care a provocat explozia tuturor. Mingea de foc a durat 25 de secunde şi s-a transformat încet într-un nor în formă de ciupercă, care a plutit pe cer, în vreme ce unda de şoc s-a rostogolit prin toată valea, scoţându-i pe afgani din adăposturi. La acea dată, a fost cea mai mare explozie controlată din istoria armatei – atât de mare încât a fost detectată de NORAD, Centrul de control şi apărare antirachetă din Colorado.

Acum, radiourile talibane din întreaga vale înviaseră. Comandanţii nu ştiau ce să facă cu noi. Tocmai îndepliniserăm o parte din misiune. Toată atenţia lor era îndreptată asupra noastră. Nu mai văzuseră de ani de zile o patrulă americană, spunea un comandant. ISAF nu erau agresivi; rămâneau la locul lor, pe drumurile principale şi rareori veneau în conflict cu talibanii. În timp ce patrulele americane însemnau probleme.

Jared decise să continuăm să-i ţinem în şah. Ne îndreptam spre vest, pătrunzând adânc în zonă şi mergând mai întâi spre sate, iar apoi o luam brusc spre sud, către râu, printr-o manevră

în zigzag. Până acum valuri de căldură se revărsaseră asupra deşertului ca o apă, estompând imaginile de la distanţă.

— Cine ar vrea să trăiască aici? întrebă Brian când ne-am oprit.

— Asta este tot ce au, am spus scoţându-mi casca.

Zilele de luptă acerbă cu deşertul deschis şi salturile peste dunele de nisip lăsaseră urme adânci. Aveam spatele înţepenit şi dureros şi crampe la stomac. Mi-am frecat uşor ochii umflaţi şi acoperiţi de nisip, pe sub ochelarii de soare. Abia mai vedeam prin binoclu, iar capul îmi vâjâia. Odată, într-un restaurant, pe când eram în concediu, am fost întrebat de o studentă cum era în Afganistan.

— Singurul mod de a descrie căldura medie de 50°C ar fi să-ţi pun în faţă un uscător de păr dat la cald la capacitate maximă şi să-l las aşa câteva zile, i-am răspuns eu. Şi între timp încearcă să te hidratezi îndeajuns cu apă caldă, la o temperatură bună de baie, în timp ce intri şi ieşi dintr-o cadă plină cu apă ţinând un radio în mână şi încercând să nu fii ucisă.

Durerea de cap se transformă rapid într-o migrenă violentă. Nu voiam să dau semne de slăbiciune. De mai multe ori, când am lucrat cu unităţile convenţionale, rămâneau complet echipaţi, chiar şi când nu era nevoie, până ce se prăbuşeau din cauza căldurii. Am învăţat repede că există un moment şi un loc pentru orice. Dacă nu trebuie să porţi echipamentul complet, scoate-l. Afganistanul este unul din acele locuri în care uniformitatea nu numai că te poate împiedica să fii eficient în luptă, ci te poate ucide chiar.

Pentru că acţionezi inteligent, nu datorită forţei. *De aceea ai fost selectat, îţi aminteşti?* mi-am spus în sinea mea.

Bill mă chemă prin radio. Nu-i plăcea locul în care ne aflam.

— Domnule, aici nu putem stabili un perimetru de securitate. Mergem să căutăm un loc într-o zonă mai înaltă şi poate ne oprim acolo, spuse el.

Cu deşertul în spate şi cu întreaga vale a râului în faţa noastră, Bill găsi o culme care se dovedi a fi perfectă. Am cercetat malul râului, iar clădirile din pământ care arătau ca nişte faguri de miere şi satele se întindeau în faţa mea. Nu se vedea nicio maşină. Niciun fermier pe câmpurile mănoase, verzi, gata pentru

recoltat. Ceva nu era în regulă. Valea aceasta trebuia să fie plină de viaţă şi activitate.

Deodată, Victor, interpretul meu care întotdeauna era atât de frenetic, alergă spre mine extrem de agitat.

— *Turan* Rusty, trebuie să auzi asta, spuse Victor aproape sufocându-se. Sunt foarte mulţi talibanii şi ne urmăresc.

Am încercat să-l calmez şi să-i explic ce auzise. De obicei, termenul de „mulţi" în matematica afgană însemna între 20 şi 30. Matematica afgană era simplă: iei numărul pe care ţi-l dau ei, îl împarţi de două ori în jumătate, după care iei doar 10 la sută din ce rămâne. Afganii exagerează întotdeauna când este vorba de numere.

I-am ascultat pe rând pe toţi comandanţii care interveneau. Am numărat 14 în total şi toţi păreau siguri pe ei şi calmi. Unii chiar râdeau, iar pe fundal se auzea muzică. Am simţit un frison pe şira spinării. Cum era posibil să fie atât de mulţi luptători, atât de aproape de oraşul Kandahar, fără să fi fost detectaţi? Am încercat să le scriu toate numele de cod dar n-am putut ţine ritmul. Mai târziu aveam să aflăm că satul din faţa noastră era cartierul general al talibanilor din partea de sud a zonei.

— Talibanii spun că i-au bătut pe americani la Pashmul. Comandanţii spun că o vor face din nou, zise Victor.

Comandanţii talibani vorbeau despre echipa lui Shef, iar avertismentul său de a nu veni aici fără un batalion de trupe mi-a revenit în minte. Când am plecat de pe Aeroportul din Kandahar, serviciul nostru secret estima că în vale se aflau între 300 şi 400 de luptători. În agenda pe care o găsiserăm erau 16 comandanţi talibani. Dacă fiecare comandant inamic avea 50 sau mai mulţi luptători, atunci serviciul de informaţii secrete greşea. Greşea fundamental. Matematica pe care o învăţasem în şcoala americană îmi spunea că în faţa mea se aflau mai bine de 800 de inamici şi nu-i includeam aici pe cei din partea de nord a râului. Zona aceasta era de două ori mai mare şi era foarte probabil să adăpostească de două ori mai mulţi luptători. Asta ducea la un total de mai bine de 2 000.

Numărul mă făcu să mă cutremur. Imediat m-am gândit la bătăliile Anaconda şi Tora Bora. Diferenţa consta în faptul că acele lupte s-au dus în munţi. Aceasta de aici era exact în mijlocul

unui oraş. M-am concentrat asupra avantajelor noastre. Revenirea continuă în aceleaşi regiuni din Afganistan a dat Forţelor Speciale un avantaj cu totul deosebit. Cunoşteam oamenii, conducerea locală, terenul, inamicul. Îi cunoşteam şi-i vânasem pe cel puţin patru dintre oamenii pe care îi auzisem la radio şi ale căror nume figurau şi în agenda capturată. Şi poate cel mai important lucru era că şi ei ne ştiau pe noi. Retragerea lor rapidă din complex, de mai devreme, dovedea asta. Să sperăm că ne va fi de folos.

Jared rămase şocat când i-am relatat ce auzisem.

— Eşti sigur? spuse el.

— La fel de sigur cum sunt de faptul că respir, îi răspunsei eu uimit.

— OK, am înţeles. ISAF n-o să creadă asta niciodată, dar voi transmite imediat, adăugă el.

— Asigură-te şi că centrul de operaţiuni tactice transmite informaţiile către comandanţii ISAF din teren.

Îndeplineam acum una dintre cele mai importante părţi din misiunea noastră – strângerea de informaţii secrete. Şi ceea ce furnizam nu erau informaţii la mâna a doua sau zvonuri de pe la informatori. Era realitatea, informaţii în timp real cu privire la inamic. Informaţii secrete de o acurateţe rară.

După trimiterea raportului, Jared transmise tuturor celor de pe creastă că era foarte probabil să ne confruntăm cu un atac. Talibanii ştiau că nu pot lupta pe căldura toridă din miezul zilei. Vor aştepta însă noaptea, când se va răcori.

Ne-am scos armele cu lunete, am verificat dacă toate mitralierele şi lansatoarele de grenade erau complet încărcate şi le-am fixat în pământ. Când ultimele raze ale soarelui apuneau, îmbrăcând în portocaliu tot cerul, am desfăcut o pungă mare şi verde de spaghete şi am început să mănânc. După vreo câteva înghiţituri, Victor îşi făcu din nou apariţia, chiar mai agitat ca înainte.

— Căpitane Rusty, talibanii vor ataca! Au discutat între ei, într-un limbaj ciudat, apoi au încetat să mai vorbească. Toată lumea a amuţit.

— Cum adică au discutat într-un limbaj ciudat şi apoi au încetat să vorbească?

— Spuneau rugăciuni, precum „Să fii fericit că eşti martir

pentru Allah”, *Allah akbar, Allah akbar!* Asta este foarte rău.

— Da, prietene, sigur că este, am spus îndreptându-mă spre Bill.

De regulă, spun rugăciuni când este timpul de luptă sau de sărbătoare. În înregistrările video cu atentatori sinucigaşi, se aud strigând sau spunând: *Allah akbar*. Dumnezeu este cel mai mare.

În timp ce amurgul se transforma într-o pătură densă de întuneric, radiourile au rămas tăcute. N-aveam nimic de făcut decât să aşteptăm. Cercetam valea cu binoclul şi-mi doream să vină. Lupta era grea, dar nimic nu mă călca pe nervi mai mult decât aşteptarea. Era mult mai uşor să mă lupt pur şi simplu cu inamicul decât cu gândurile din cap. Nu te poţi pregăti pentru toate situaţiile, dar încerci, iar asta îţi sâcâie nervii.

Casey, trăgătorul de pe turelă al lui Jared, a fost primul care a zărit vehiculele în mişcare. Mai întâi au apărut patru camionete cu platformă care goneau spre nord, de-a lungul drumului principal. Apoi, după câteva secunde, un alt convoi se puse în mişcare, apoi altul şi încă unul. Am încetat numărătoarea la 57 de vehicule, toate mergând în acelaşi ritm. Unele trebuie să fi fost capcane, pentru că opreau, stingeau luminile, apoi porneau din nou. Duceau oameni importanţi pe câmpul de luptă şi-şi poziţionau forţele.

Jared solicită un avion AC-130, o aeronavă de atac la sol cu capacităţi de artilerie zburătoare, dar i se răspunse că abia peste cel puţin o oră aveau unul disponibil. Singurul pe care-l puteau trimite imediat era un bombardier B-1 din anii 1980, construit să facă faţă confruntării cu maşina sovietică de război. Forma sa de lance şi aripile lungi patrulau acum pe deasupra Afganistanului şi Irakului lansând bombe precis dirijate. De la sol, arăta ca un avion de luptă. Mi-era dor de silueta greoaie şi masivă a B-52. Bombardierele sunt grozave când trebuie să lovească ţinte mai mari, precum clădirile, dar de la peste 6 000 m era greu să nimereşti nişte camionete cu platformă în mişcare.

Bombardierul B-1 sosi în scurtă vreme şi se roti câteva minute pe deasupra noastră, în timp ce controlorii de la Forţele Aeriene încercau să se pună de acord asupra unei ţinte. Înainte ca B-1 să identifice o coloană de transportoare, i s-a terminat combustibilul şi a plecat să alimenteze de la aeronavele pentru alimentare care

zburau în semicerc prin apropiere. Mai rămăseseră 30 de minute până la sosirea avionului AC-130.

Au început să vină rapoarte că luptătorii talibani intraseră în albia râului pe flancurile drept şi stâng. Bill şi Jeff au început să aşeze soldaţii ANA într-o poziţie defensivă, folosind lasere pentru a identifica sectoarele de tragere, cu ajutorul ochelarilor pentru vederea nocturnă. Pe măsură ce talibanii avansau, îi număram. Ca în primele runde ale unui meci de box, niciun luptător nu se atingea de celălalt.

Mă concentram la urmărirea talibanilor pe hartă şi încercam să anticipez următoarele lor mişcări. Dar fără nicio acoperire aeriană şi cu un inamic care se pregătea pentru ceea ce părea a fi un atac complex, foarte asemănător cu cel prin care trecuse Shef, începeam să fiu din ce în ce mai îngrijorat. De îndată ce am auzit bâzâitul motoarelor turbopropulsoare ale AC-130, am răsuflat uşurat.

Aeronava Spectre zbura pe deasupra noastră, înţesată de arme. Nu-i puteam vedea ţeava de artilerie de 105 mm, cel mai mare tun aeropurtat din lume, şi nici mitralierele de 40 mm care îşi iţeau ţevile din burta sa, dar cu siguranţă erau acolo. Sistemele radar şi camerele infraroşii situate în jurul armelor permit echipei să tragă cu precizia unui vârf de ac, fie zi, fie noapte. Jared şi Mike erau în picioare lângă mine şi l-am văzut pe Mike preluând căştile şi descriind scena. El descrise poziţia noastră şi încercă să-i determine pe trăgători să se concentreze pe câteva dintre convoaie şi pe unele poziţii talibane.

— Am primit mesajul, Talon 30, aici Secerător 21, îi răspunse o voce catifelată de femeie.

Jared îmi dădu un ghiont în coaste. Secerător 21 avea una dintre cele mai calde voci pe care o auzisem vreodată. Mi se părea că seamănă cu Shania Twain, iar în tot restul nopţii, atrăgătoarea divă country îmi stărui în minte fără să pot controla acest lucru, cu toate că mă îndoiesc că în halul în care miroseam şi arătam ar fi fost prea interesată. M-am întors spre Mike şi i-am văzut pe Dave, Brian, Smitty şi Riley adunaţi în jurul transportorului.

— O, da, spuse cineva.

Mi-ar fi plăcut să le pot spune talibanilor că fundurile lor vor fi

zdravăn tăbăcite de o atrăgătoare femeie pilot americancă.

Când talibanii auziră motoarele, undele radio explodară în comenzi.

— Avionul morţii, spuse un comandant taliban cu o voce enervantă. Începură să le ordone luptătorilor să-şi ocupe poziţiile de atac şi să se ascundă. Comandanţii păreau nerăbdători să atace şi continuară să latre comenzi către trupele lor, timp de câteva minute.

— Daţi drumul la pepeni, spuse comandantul cu voce enervantă, folosind expresia codificată pentru a se referi la mine.

Secerător 21 văzu un grup de câteva transportoare care se deplasa către râu şi îşi orientă aeronava către ei. Când ajunse acolo, nu se vedea decât o singură clădire – nicio mişcare. Enervantul comandant taliban încetase, de asemenea, să transmită.

Nimic.

Mike transmise către Secerător 21 să se îndepărteze vreo câteva minute, sperând să-i păcălească pe talibani şi să-i atragă într-o luptă. Zgomotul motoarelor se stinse, lăsând în urma sa tăcere şi tensiune. Aşteptam răbdători.

Tot nimic.

Când Secerător 21 se întoarse, Mike o dirijă de-a lungul şanţurilor de irigaţii, în căutarea de luptători.

Nimic.

— Trebuie să fie greu să obţii un ajutor bun în zilele noastre, i-am spus lui Jared. Am râs amândoi cu poftă.

În cele din urmă, Secerător 21 ne transmise că trăgătorii văzuseră un grup de opt bărbaţi mişcându-se prin tufele dense, la sud de poziţia în care ne aflam noi. Mike îi ceru aeronavei să-i urmărească îndeaproape. Şi dacă vedeau vreo armă, să tragă.

Mi-i şi imaginam pe trăgători înghesuiţi în avion, aplecaţi asupra ecranelor lor alb-negru, căutând arme. Fără succes, însă chiar dacă nu vedeau vreo armă, nu însemna că nu aveau.

Nu la mare distanţă, am observat două maşini care ieşiseră de pe drum. Spectre îi sesizase, dar oamenii urcară în maşini şi plecară. Încă nu se vedea nicio armă, iar vehiculul nu reprezenta o ameninţare. Apelurile radio nu erau suficiente ca să justifice un atac.

Voiam să trag. Am văzut talibani ascunşi în spatele femeilor şi copiilor, iar pentru asta nu mi-a fost greu să-i dispreţuiesc. Ideologia lor nu valorizează propriul popor, decât dacă se sacrifică pentru cauză. Este revoltător şi inuman. Îi vedeam în fiecare zi pe soldaţii mei şi pe alţii acceptând riscuri enorme pentru a împiedica apariţia de victime în rândul civililor, mergând chiar până în punctul în care lăsau duşmanii să scape.

Când vehiculele se îndepărtară în viteză, Mike dirijă avionul spre nord faţă de poziţia noastră, de-a lungul albiei râului. Un alt grup de vreo zece talibani se îndepărtau târându-se. Doar că aceştia se mişcau mult mai lent. David lansă în direcţia lor câteva semnale luminoase şi atunci o rupseră la fugă.

În următoarele câteva ore, am tot aşteptat un atac care nu a mai avut loc. Aveam să câştigăm fără să tragem niciun glonţ, dar după cum îi vedeam pe talibani pregătindu-se, ne-am gândit că ar putea coordona un atac masiv cu multiple grupe de luptători, ceva ce nu mai văzusem în cele trei rotaţii ale mele din Afganistan.

În cele din urmă, Secerător 21 zbură către alte ţinte. Mike îşi luă la revedere în numele nostru al tuturor. Regretam cu toţii că pleacă. Vocea ei feminină liniştitoare era o legătură cu tot ceea ce aveam mai drag fiecare dintre noi. Chiar dacă eram atât de departe de orice suport terestru, aveam totuşi la capătul celălalt al undelor radio întreaga putere a Statelor Unite ale Americii.

După ce-am fugărit toată noaptea fantome, am aţipit într-un final, pe la vreo cinci dimineaţa. M-am trezit de la zgomotele lui Dave care curăţa de praf şi murdărie mitraliera de calibru .50 cu o perie aspră. Fusese încă o noapte pe care o petreceam pe scaunul meu de lângă şofer, cu căştile pe piept şi cu întreaga greutate a vestei strivindu-mi lent sternul. Am deschis încet ochii şi mi-am pironit privirile pe imaginile cu Rachel Hunter şi Dana Delany lipite deasupra scaunului.

Era opt dimineaţa, iar băieţii mă mai lăsaseră să dorm vreo două ore în plus, ceea ce chiar mi-a prins bine. Ziua era deja fierbinte şi continua să se încălzească. Afganii întinseseră prelate ca să-şi acopere poziţiile, ceea ce oricum părea a fi inutil de vreme ce nu plănuiserăm să rămânem. Bill stătea în picioare

lângă maşina lui şi l-am întrebat de ce se adăposteau afganii.

— Bill, ce-i cu prelatele? Când plecăm?

— Întreabă-l pe maior, spuse el, decis să nu se amestece.

În transportorul lor, Jared şi Mike scoseseră periscopul şi cercetau labirintul de localităţi din vale. Jared purta o *shemagh*, eşarfa tradiţională a afganilor, înfăşurată în jurul capului şi pantalonii de la uniformă. Ca şi noi ceilalţi, prefera să-şi scoată hainele decât să le murdărească şi mai rău.

— Ce loc de vizitat ai mai găsit pentru mine, azi? l-am întrebat pe Jared.

— Nimic. Nu se mişcă nimic, spuse el.

Având în vedere atacul eşuat din noaptea trecută, sigur se întâmpla ceva interesant acolo. Am luat şi eu periscopul; nicio mişcare în nicio direcţie. Nicio căruţă cu măgar şi niciun Hilux, pe drum. Niciun fermier care să se uite la câmpurile verzi, luxuriante care înconjurau clădirile din pământ.

L-am chemat pe Victor şi pe ceilalţi interpreţi care moţăiau copleşiţi de soarele fierbinte, pe lângă transportorul lui Jared.

— Ce auziţi? i-am întrebat.

— Nu auzim nimic, *turan*, este linişte totală.

ISAF nu se încadra în planificare, iar Jared hotărâse să mai rămânem o noapte. Puteam ajunge în poziţiile de blocare într-o zi de mers continuu. Armata mă antrenase să fac o mulţime de lucruri, dar cel mai bun a fost să mă înveţe să apreciez lucrurile simple: apă, haine curate şi încălţăminte confortabilă. Azi era o zi bună, aşa că mi-am plecat capul în semn de mulţumire.

Bill făcuse turul întregului perimetru ca să se asigure că afganii ştiau că plănuiserăm să plecăm în dimineaţa următoare la ora cinci. Aveam un plan de plecare elaborat şi necesita atenţia fiecărui om. Talibanii ne cunoşteau amplasamentul dar nu voiam să ne urmărească până la poziţia de blocare.

În ziua următoare, înainte de revărsatul zorilor, toţi şoferii porniră maşinile în acelaşi moment, producând la unison un zgomot nediferenţiat care să nu permită identificarea numărului total de vehicule. Soldaţii afgani stăteau ghemuiţi sub pături în transportoare. Soldaţii Forţelor Speciale conduceau folosind ochelarii pentru vederea nocturnă. Ne-am strecurat uşor, în josul

dealului şi prin albia râului. Nimeni nu vorbea nici în maşini şi nici prin radio.

Urmăream în oglinda laterală focurile mici pe care le aprinseserăm şi le lăsaserăm să ardă în urma noastră. Flăcările ardeau mănunchiurile mari de scaieţi, lemne şi cutii pe care le lăsaserăm acolo. De dincolo de râu, se vedea ca şi cum acolo, pe creastă, ar mai fi fost încă soldaţi, iar talibanii ar fi putut alege să lovească ţinta mai uşoară, în locul unui convoi puternic înarmat. N-aveam idee dacă şiretlicul funcţiona, dar măcar nu ajungeam într-o ambuscadă.

Cerul albastru devenea portocaliu în spatele nostru şi am înregistrat un timp bun mergând prin albia stâncoasă a râului. Pe măsură ce ne apropiam de munţi, am văzut o caravană masivă de căruţe, maşini prăfuite, catâri, autobuze, furgonete şi maşini cu coviltir care venea din vale – un exod în masă al civililor din Panjwayi. Era o imagine apocaliptică. Cei care n-aveau mijloace de transport, mergeau pe jos. Arăta ca un şir negru de furnici, fiecare cărându-şi avutul lumesc în spate sau în maşină, spre Kandahar.

Cu o zi în urmă, auzisem că Asadullah Khalid, guvernatorul provinciei Kandahar, comunicase cetăţenilor din Panjwayi, printr-o serie de mesaje radio, că urma să aibă loc o masivă operaţiune NATO şi că toţi civilii trebuie să părăsească zona. Spectacolul era zguduitor. Aceşti oameni trăiseră sub ocupaţie talibană luni de zile şi voiau cu tot dinadinsul să scape, doreau asta atât de tare încât erau dispuşi să-şi lase recoltele pe câmp, casele şi fermele nesupravegheate.

Hodge conducea convoiul departe, în dreapta faţă de caravanele refugiaţilor, astfel încât să nu fim cuprinşi în amalgamul mişcător ale acestora. Odată ajunşi în trecătorile din munţi, urmăream vehiculele noastre care se strecurau în poziţiile de blocare. M-am bucurat să văd că lucrurile funcţionau din nou conform programului.

Echipa lui Hodge se instală în partea nordică a sectorului nostru, de-a lungul unui munte lung şi în formă de alună, denumit Kheybari Ghar. Echipa mea, separată în două grupe, ocupă două trecători înguste, spre sud. Echipa lui Bruce ocupă o curmătură. Am stabilit punctele de observaţie şi înainte de apusul soarelui

am poziţionat mitralierele pentru a acoperi trecătorile. Oficial, încheiasem astfel ultima noastră sarcină pentru această etapă a operaţiunii. Tot ce trebuia să facem acum era să nu-i lăsăm pe talibani să treacă şi să transmitem rapoarte cu informaţii secrete.

— Mă bucur că s-a terminat prostia asta, spuse Brian.

— Pregăteşte-te pentru nişte zile lungi şi plictisitoare, am spus eu, sperând şi rugându-mă ca presimţirea negativă care-mi stăruia în minte să fie doar paranoia.

Capitolul 12

„TRAGE ÎN TUFIŞURI, TATI!”

Dacă bărbaţii duc războaiele
supunându-se orbeşte regulilor, vor pierde.

– ULYSSES S. GRANT

M-am trezit când cineva mă trăgea de picior. Era Jude care mă chema să-mi preiau schimbul. Nu-l prea văzusem pe drum, în timp ce conducea transportorul lui Jared. Mă bucuram să-l am prin preajmă.

— Nu s-a întâmplat nimic până acum, căpitane, spuse el.

— Trebuie să beau o ceaşcă de cafea sau o să sparg ceva, am spus.

El ridică din umeri şi-mi întinse ochelarii pentru vederea nocturnă. Înainte să ies din maşină, dispăru în sacul lui de dormit pentru câteva ore de somn. Am deschis uşa şi am scos o pungă de cafea măcinată şi filtre dintr-o cutie metalică.

Era puţin după patru dimineaţa, iar soarele încă nu apăruse la orizont. În timp ce se făcea cafeaua, m-am dus să-i verific pe soldaţii ANA. Taz stătea turceşte, cu cartuşiera de fabricaţie americană, pe care i-o adusesem la ultima rotaţie pentru arma sa AK-47, petrecută peste piept şi cu un mic aparat radio portabil la

ureche. Îmi făcu semn ridicând degetul mare şi zâmbi.

— *Dodee wharlee, turan?* întrebă el. Vrei ceva de mâncare, căpitane?

— *Walee na zma, malgaree*, am răspuns. De ce nu, prietene?

Se auzi o tuse şi un mormăit dintr-un sac de dormit din spatele meu.

— Roostie.

Shinsha îşi aprinse o ţigară înainte să se ridice complet. Mă lovi cu mâna peste picioare, aproape să mă dărâme.

— *Sahar pakair, komandan*, spusei în paştu. Bună dimineaţa, comandante.

Jos, în vale, încă se mai vedeau torţele licărind, în timp ce şiruri întregi de civili continuau să părăsească Panjwayi. Taz şi Shinsha erau clar tulburaţi de situaţia refugiaţilor, dar şi de perspectiva unei ţări atât de divizate din nou.

Operaţiunea Medusa trebuia să înceapă în doar câteva ore şi discuţia alunecă în curând spre atacul canadian. Shinsha era sigur că ştia cum se va desfăşura lupta.

— E la fel ca în cazul ruşilor, spuse el. Ei atacă, iar talibanii se apără şi îi anihilează pe atacatori până ce devin prea slabi ca să continue.

— Totuşi, de data asta, voi îi dibuiţi pe atacatori, l-am tachinat eu.

Când soarele abia răsărit trimitea raze de o lumină strălucitoare ca aurul pe cerul albastru de deasupra deşertului, îmi făcusem deja plinul de ceai şi pâine. *Sper ca azi să fie mai bine decât ieri*, am gândit eu.

O unitate specială canadiană se infiltrase în Masum Ghar, la 5 km nord de poziţia noastră, chiar sub nasul luptătorilor talibani, în timpul nopţii. Îi auzeam prin radio, pentru prima oară în acea dimineaţă. Masum Ghar era cel mai nordic punct aflat în obiectivul canadienilor. Planul includea câteva zile de bombardament, desfăşurat de echipa canadiană de operaţiuni speciale, urmat de un atac la sol, dincolo de râul Arghandab.

Primul avion de atac la sol A-10, de un cenuşiu închis, străbătu la înălţime deşertul. Urcă brusc câteva sute de metri, se înclină puternic pe stânga, ajunse cu aripile la acelaşi nivel, apoi plonjă ca o săgeată, deschizând focul. Ca nişte păsări de pradă, bombele

se năpusteau una după alta asupra poziţiilor talibane.

Stăteam în picioare pe capota *Ole Girl*, urmărind prin binoclu atacul aerian, cu adrenalina la maximum. Mă simţeam ca un căpitan spartan, urmărind flota persană zdrobindu-se de coasta grecească.

— Ahhhhh! am urlat, făcându-l pe Brian să ţâşnească din sacul de dormit cu pistolul în mână.

— Unde, unde, unde? strigă el.

— Calmează-te. Canadienii sparg nişte nuci dincolo de râu, am spus rânjind.

Bombardamentul însemna „calmarea” sau ţintirea obiectivelor din vale pentru a distruge comunicaţiile duşmanului, poziţiile lor de comandă, apărările şi siturile logistice. Nu mai văzusem un atac atât de susţinut şi de puternic dinspre niciuna dintre părţi, în niciuna dintre turele mele în Afganistan. Tirurile de foc antiaeriene se ondulau spre cer încercând să străpungă avioanele. Unda de gloanţe care venea dinspre vale era la fel de penetrantă ca şi arsenalul care se prăvălea în sens invers. Nu erau o gaşcă de ageamii, ci luptători de talie grea.

Am aflat apoi că un general mutase atacul mai sus, fără nicio misiune de recunoaştere sau de evaluare a ţintei. În loc să respecte planul, acest general primise „informaţii secrete” că talibanii luaseră o pauză şi făcuse o schimbare de plan să atace mai devreme. Niciodată nu desfăşori un atac deliberat fără să faci mai întâi o misiune de recunoaştere. Totuşi acest lucru nu m-a şocat. Nu mă miră niciodată că anumiţi generali, oricât de departe s-ar afla, cunosc mai multe despre câmpul de luptă decât cei pe care îi trimit acolo.

Am studiat împreună cu Jared hărţile şi noul program. Brian şi cu Dave monitorizau echipamentele radio şi transmiteau grupului poziţiile prietene şi inamice, astfel încât toată lumea să fie informată. Bombardamentul aerian tocmai începuse, când am auzit un zgomot neobişnuit. M-am uitat spre Jared.

— Ce naiba este asta? am spus eu.

La sud de Masum Ghar, unul dintre oamenii din echipa de recunoaştere canadiană, comandată de maiorul Andy Lussier, arătă spre cer. Andy îl văzu imediat: un avion britanic Nimrod cu patru motoare în flăcări şi cu o dâră groasă de fum. Câteva

secunde mai târziu, avionul dispăru într-o uriaşă minge de foc. Fără să mai aştepte ordinele, Andy şi oamenii săi porniră spre locul impactului. La fel ca şi noi, canadienii ştiau codul tacit. Andy nu putea şi nu avea să-i lase pe talibani să ajungă acolo primii.

Explozia reverberă profund în pământ. Am simţit asta din locul unde ne aflam, am înşfăcat armele şi am urcat pe vârful crestei din spatele vehiculelor noastre.

— Dumnezeule, mormăi Dave, privind rămăşiţele în flăcări. Am spus o rugăciune pentru cei care se aflaseră la bord şi pentru familiile lor.

În timp ce urmăream totul, radioul ne anunţă ceea ce ştiam deja.

— Către toate unităţile Grupului operativ 31, acesta este un apel în reţea. Avem un avion al coaliţiei prăbuşit. Aeronava este un Nimrod britanic. Poate identifica cineva?

Echipa lui Andy întâmpina dificultăţi în a-şi găsi drum printre sate şi şanţurile de irigaţii care tăiau zona în cruciş şi-n curmeziş. În cele din urmă, un elicopter american Apache îi ghidă pe canadieni spre oribilul loc al accidentului. Bucăţi din aeronavă erau presărate peste tot pe pământul ars, dar impactul fusese atât de puternic încât nu mai erau multe de recuperat. Toţi cei 14 membri ai echipajului britanic erau morţi.

În noaptea aceea, fiind de serviciu, am ascultat transmisia prin satelit a coaliţiei ca să mai treacă timpul. Stăteam în turelă, cu căştile pe urechi, când am auzit o transmisiune despre liderul taliban Mullah Omar şi comandantul zonei de sud a Afganistanului, Mullah Dadullah Lang. Cei doi bărbaţi puteau fi în Panjwayi, conform informaţiilor transmise. Şi dacă se aflau acolo undeva, vom participa cu mare drag la uciderea lor. După tura mea, l-am căutat pe Smitty şi am petrecut următoarele câteva ore întorcând pe toate feţele cele mai importante informaţii secrete de care dispuneam şi toate estimările viabile cu privire la lucrurile cu care ne puteam aştepta să ne confruntăm în vale. Dacă acolo se aflau comandanţi talibani şi luptători străini, rezistenţa va fi de-a dreptul acerbă, insista Smitty.

Pentru moment, singurul lucrul pe care-l puteam face era să rămânem pe poziţii, gata să-i susţinem pe canadieni.

În dimineaţa următoare, echipamentele noastre radio prinseră viaţă. Principalul atac canadian la sol începuse. În următoarele câteva ore, timp în care am ascultat cu febrilitate tot ce se întâmpla, situaţia se deteriora rapid. În scurtă vreme, Compania Charles se zbătea să supravieţuiască lângă obiectivul Rugby.

Rugby era o mică şcoală cu pereţi albi, în mijlocul Panjwayi. Dispunerea şanţurilor de irigaţii, şirurile de copaci care se intersectau şi câmpurile dense de marijuana cu plantele mai înalte decât oamenii, făceau din clădirea şcolii un centru al apărării talibane. Vedeam cum se desfăşura lupta de la 1,5 km distanţă. Era urât.

Compania Charles a Regimentului Regal Canadian intrase sub un foc mortal şi înregistră victime aproape imediat ce traversară râul. Informaţiile secrete ale generalului Fraser despre o forţă talibană slăbită şi distrusă erau greşite. În scurt timp, câteva vehicule canadiene au fost distruse şi patru soldaţi ucişi.

Urmăream bătălia din poziţiile noastre de blocare, urmărind concomitent hărţile. Ideea era să ţinem inamicul la mijloc. „Urmărirea luptei” era singurul mod de a ne pune la curent cu ceea ce se întâmpla şi n-aveam decât să aşteptăm să treacă timpul. În plus, ştiam şi unde era localizat fiecare pe câmpul de luptă. Pe la amiază însă, interpretul meu, Victor, alergă spre mine cu ochii în lacrimi. Mi-a întins căştile şi m-am străduit să pricep ce auzeam. Soldaţi talibani ţipând. Împuşcături atât de puternice încât am bănuit că luptătorul avea transmiţătorul sprijinit de armă. Spunea că luptătorii îi obligau pe civilii care nu fugiseră să iasă în curţi şi pe străzi în faţa mitralierelor, ca scuturi împotriva atacurilor aeriene. Avioanele zburau pe deasupra dar nu atacau. Şah mat.

Nu puteam decât să fim spectatori, să urmărim şi să ascultăm cum camarazii noştri se luptau să-şi salveze vieţile. După câteva ore în care le-am auzit apelurile radio pline de panică, am aruncat o privire asupra Panjwayi. Zeci de trâmbe de fum negru şi gros se înălţau spre cer de la clădirile incendiate şi de la vehiculele canadiene arse. Explozii zguduiau pământul. De fiecare dată când lupta se înteţea, Smitty îşi înălţa sprâncenele mari şi stufoase privindu-mă de parcă ar fi spus: „Ţi-am zis eu!”. Rezistenţa

acerbă pe care o prevăzuse mai devreme se desfăşura acum sub ochii noştri.

Încet, încet, soarele alunecă în spatele munţilor, iar eu mă gândeam la soldaţii canadieni ţintuiţi la pământ şi închişi ermetic în vehiculele lor, într-o căldură de iad, înconjuraţi de o droaie de inamici, abia putând să respire aerul rarefiat.

Am auzit când infanteria canadiană a avansat din nou. De data aceasta, unitatea lui Andy va simula un atac în nord ca să atragă atenţia într-acolo şi pentru a permite Companiei Charles să forţeze trecerea râului. Artileria şi tunurile de 25 mm dădură semnalul forţării. Talibanii răspunseră cu rachete şi gloanţe de mitralieră şi din când în când se auzeau trosniturile metalice ale grenadelor în blindajele transportoarelor canadiene. Chiar dacă aveau echipamente superioare, canadienii nu câştigau teren. Era înţesat de inamici.

Atacul simulat al lui Andy a fost întrerupt când am auzit prin radio că un A-10 chemat pentru a ocupa o poziţie inamică bombardase din greşeală forţele canadiene, ucigând un soldat şi rănind mai bine de 40 de oameni. Atacul încetă în întregime pentru ca forţele canadiene să se reorganizeze şi să-şi evacueze răniţii.

Jared, Shinsha şi cu mine ne adunarăm în jurul hărţii. Atacul trebuia reorganizat repede.

— N-a fost neapărat o decizie proastă – dacă, desigur, nu vor aştepta prea mult, i-am spus lui Jared.

Trecură câteva ore importante.

— E de rău, am spus.

Jared îmi dădu dreptate. Shinsha trase cu putere dintr-a nu ştiu câta ţigară, cu un aer atât de preocupat de parcă unitatea lui ar fi fost angajată în luptă.

— Dacă stau prea mult, talibanii se vor muta în poziţii şi mai apropiate de canadieni, spuse el grăbit. Şi va fi mult mai greu de întrebuinţat avioanele. Lupta va fi foarte, foarte grea.

Tot ce mi-am dorit să obţin prin instrucţia pe care o făcusem cu oamenii era să ne obişnuim să fim întotdeauna cu doi-trei paşi înainte şi să gândim ca un insurgent. Mi-am scos carneţelul de notiţe şi am început să creionez scenariile. Dacă aş fi prins în cursă, ce ar trebui să fac? Unde m-aş duce? Cum am putea ajunge

acolo să dăm o mână de ajutor?

Apoi l-am văzut. Sperwan Ghar. Nu era chiar un munte – era mai mult un deal înalt înconjurat de sate. Nu ne atrăsese atenţia în timpul planificării, dar acum, când bătălia se desfăşura în faţa ochilor noştri, era limpede că nu era numai un teren-cheie, iar dacă ne luam după apelurile lor radio, talibanii gândeau la fel. Ştiam că odată ajunşi în vârf, am putea chema avioanele în ajutorul forţelor canadiene, îndrumându-i spre vest. Mi-am ales cu grijă cuvintele, în timp ce-i arătam pe hartă lui Jared.

— Domnule, cine deţine acest teren poate avea cheia succesului pentru întreaga operaţiune, am spus eu.

În următoarele câteva minute i-am împărtăşit tot ce credeam. Compania Charlie atacase obiectivul Rugby şi fusese respinsă. Numărul şi forţa inamicului era cu mult mai mare decât s-ar fi aşteptat cineva şi erau cu toţii angajaţi în luptă. Canadienii fuseseră nevoiţi să oprească evacuarea răniţilor, iar posibilitatea de a utiliza acoperirea aeriană era limitată.

Pur şi simplu pierdusem iniţiativa.

— Uită-te la reacţia pe care au avut-o faţă de grupul operativ mecanizat, am zis. Este mai mare decât şi-ar fi imaginat vreodată cineva. Dealul ăsta este prea important pentru oricare dintre părţi ca să nu-l cucerim.

I-am prezentat trei alternative. În prima variantă ne împărţeam forţele între poziţiile de blocare şi deal. În cea de-a doua, ne deplasam cu toate forţele noastre spre vârful Sperwan Ghar şi foloseam avantajele terenului înalt ca să controlăm întreaga porţiune sudică a văii. A treia alternativă era să rămânem pe loc şi să vedem care ne-o fi norocul.

Încet, încet, Sperwan Ghar devenea o obsesie. Cu cât mai mult discutam despre asta, cu atât deveneam mai sigur – hotărât – că trebuia să ocupăm poziţia.

— Dacă duşmanul ocupă acest deal, forţele canadiene vor fi sub directa lui observaţie, iar flancurile şi partea din spate vor deveni nesigure când vor înainta spre sud, am argumentat. N-am niciun dubiu în această privinţă. Oricine i-ar sfătui pe talibani, cu siguranţă că are experienţă, probabil este străin – din Pakistan sau mai rău, cecen.

Jared mai studie încă o dată harta şi căzu de acord să-l sune

pe Bolduc şi să-l informeze despre toate acestea – cu o singură condiţie, însă:

— Poţi merge, doar dacă mai convingi încă o altă echipă să vină cu tine, spuse el.

Jared porni spre maşina lui şi-şi scoase telefonul prin satelit. După 20 de minute îmi dădu acordul. Bun. Acum nu mai trebuia decât să recrutez încă o echipă.

Mai întâi m-am dus la Bruce, gândindu-mă că lui îi va lua cel mai mult timp să ia o decizie. Era nou şi avea tendinţa de a dezbate mai mult înainte de a-şi informa echipa. Am înţeles. Nimeni nu dorea să facă greşeala de a-şi expune echipa pornind de la o idee stupidă. I-am făcut aceeaşi expunere ca lui Jared, iar el a fost de acord să prezinte lucrurile în acest fel oamenilor săi.

A doua mea ţintă era Hodge. Noi doi gândeam la fel şi înainte să ajung la jumătate cu expunerea mea, el şi sergentul său, Jeff, erau deja convinşi. I-am suspectat chiar că ar fi în stare să facă orice numai să intrăm în acţiune.

— Băieţii lui Hodge sunt de acord să meargă, am spus în timp ce mă apropiam de Jared.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, deoarece Bolduc crede că este o idee foarte bună având în vedere circumstanţele actuale şi plecăm cu toţii, spuse Jared. O să mă sune de îndată ce mişcarea este aprobată de ISAF. Adu-mi repede un plan. Pornim spre Sperwan Ghar imediat ce primesc apelul.

I-am aruncat o privire lui Hodge; el mi-o întoarse şi izbucni în râs.

— Oh, nu, frate. Este ideea ta, tu faci planul. Noi mergem doar ca să fim siguri că rămâi în viaţă ca să plăteşti lada de bere cu care ne eşti dator, spuse el.

Bill se apropie cu maşina lui, iar când coborî, după rânjetul voios mi-am dat seama că ştia deja despre ce era vorba de la Dave sau Brian.

— Ce-i, căpitane? spuse el. Ştii că nu te las să faci planul fără mine.

— Ăsta ar putea fi un plan puţin mai detaliat pentru tine, Bill, am spus eu fără nicio grimasă.

Bill cunoştea tacticile mai bine decât mine. După încă vreo câteva înţepături necesare, am petrecut următoarele câteva ore

aplecaţi deasupra hărţilor, a fotografiilor din satelit şi a listelor de verificare. În imaginile din satelit, Sperwan Ghar nu era atât de impresionant. Movila de un gri cenuşiu avea vreo 18 m înălţime şi părea cea mai mare grămadă de gunoi din lume. Era înconjurată de un soi de zid înalt de aproximativ 6 m, din pietre, cutii de conserve, resturi, gunoaie. Arăta de parcă ar fi avut cândva un mare bazin circular în vârf – probabil vreo instalaţie de stocare a apei murdare. Un drum înconjura dealul de la bază până în vârf. La bază se afla o clădire în formă de „U” care părea a fi nouă; la o oarecare distanţă, încă o clădire mai mică. Doar două drumuri duceau spre deal, unul dinspre sud, de unde urma să venim noi, şi unul dinspre nord. În fotografiile luate din avion, zona semăna cu o lingură, având dealul şi clădirile în cupă, iar drumul de acces drept coadă. Locul era înconjurat în întregime de barăci, adăposturi de uscat struguri şi ziduri.

Planul părea destul de simplu şi vor fi implicate toate echipele. Două vor intra în cupa lingurii, iar cealaltă, în sens invers, dinspre coadă. Echipa mea va avea conducerea, cu Jared drept comandant al forţei terestre (GFC). Transportorul său mă va urma, ca unitate de comandă şi control, pe măsură ce ne asiguram că putem înainta. Echipa lui Bruce va fi ariergarda în convoiul spre Sperwan Ghar şi va face manevre spre dreapta sau stânga, în funcţie de atacurile inamicului. Echipa lui Hodge va asigura suportul şi întăririle în cazul în care aveam să fim capturaţi. Dacă lucrurile vor scăpa de sub control, Hodge va croi o breşă între inamic şi noi, prin care vom putea fugi. Afganii lui Shinsha au fost împărţiţi în plutoane şi distribuiţi în echipe.

Când avea să înceapă atacul, echipa mea va curăţa drumul spre munte şi va sparge prima barieră, acoperind echipa lui Bruce care va curăţa clădirile de la baza dealului. Echipa lui Hodge va crea un perimetru defensiv. Odată ajunşi pe deal, vom anihila poziţiile talibane din care se trăgea mortal asupra grupului operativ canadian de dincolo de râu.

Am prezentat planul celorlalte echipe şi afganilor, ne-am verificat echipamentele şi am aşteptat ca Bolduc să ne dea aprobarea finală. După mai bine de zece zile în luptă, am realizat că în sfârşit nu aveam nimic de făcut şi mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu familia mea de la sosire. Un telefon acasă m-ar

mai calma.

Telefonul negru prin satelit era fierbinte când l-am dus la ureche. Vocea familiară a soţiei mele întrerupse tonul distant, enervant al apelului. După un salut şi o scurtă informare despre toţi cei de acasă, mi l-a dat pe fiul meu la telefon.

— Tati, ce mai faci?

— Alerg după oamenii răi, spusei eu.

— Ai grijă. Tati, am avut un vis. Se făcea că oamenii răi trăgeau în tine din tufişuri. Voiau să te rănească.

— Ei bine, scumpule, şi ce vrei să fac eu? am întrebat cu o voce în care pusesem toată căldura şi dragostea din lume.

— Să tragi în tufişuri, tati. Acolo se ascund ei. Să tragi în tufişuri. Trage peste tot.

Capitolul 13

FĂRĂ MUNIŢIE

Nimic nu este mai grozav decât să fii împuşcat şi să scapi cu viaţă.

– WINSTON CHURCHILL

Privită de la distanţă, partea de vest a văii Panjwayi arăta precum Edenul. Marea nesfârşită de nisip făcea treptat loc vegetaţiei abundente care îmbrăca atât colibele din pământ cât şi barăcile răspândite pretutindeni pe câmpuri şi printre şanţurile de irigaţii. Munţii zimţaţi care străjuiesc valea par să o protejeze de lumea înconjurătoare.

Dar pe măsură ce privirile îmi alunecau spre est, către râu, am putut vedea cum mirajul se topeşte şi dispare. Semnele şi rămăşiţele bătăliei se întindeau pe kilometri întregi. Se puteau vedea încă urmele de explozii şi ale rachetelor. Clădiri şi vehicule fumegau în toate direcţiile. Grupa operativă canadiană împânzise

radioul cu mesaje despre cum vor continua să „se consolideze şi să se reorganizeze” sub focul inamicului. Victoria se îndepărta însă văzând cu ochii.

N-aveam nicio altă variantă, decât să ocupăm Sperwan Ghar. Fără controlul acelui teritoriu, canadienii n-ar putea avansa. Pierderea acestei bătălii ar fi o catastrofă pentru oamenii din Kandahar, pentru coaliţie şi pentru tot sudul Afganistanului.

Aerul părea a fi mai încins decât de obicei, când toată lumea se îmbarca în maşini. Am verificat echipamentele radio din transportor şi am trecut în revistă toate notiţele lipite pe fiecare locşor liber de sub parbriz. Ascunse bine în jurul scaunului meu se aflau bandulierele cu muniţii, grenade fumigene, echipament medical, apă şi trasoare de semnalizare. Eram gata aşa că am luat microfonul şi am apelat Kandaharul.

— Vultur 10, aici Talon 31. Pornim.

Convoiul de transportoare era dispus într-o formaţie perfectă în formă de V. Traseul ne ducea în josul crestei şi străbătea o pădurice verde de pini care masca apropierea noastră de Regay, un sătuc din vale, poziţionat între noi şi Sperwan Ghar. Îi urmăriserăm pe săteni de sus, mişcându-se peste tot prin vale timp de câteva zile, cu toate acestea, ne-a şocat scena la intrarea în sat.

Sătenii treceau în grabă pe lângă noi, în căruţe rupte, tractoare, pe măgari, cămile – pe orice era mobil. Regay era ultimul punct de oprire pentru caravanele de refugiaţi care căutau apă înainte de a porni în călătoria lor spre oraşul Kandahar. Sute de oameni se îmbulzeau lângă un puţ de apă. Fiecare sătean avea un vas de apă galben sau verde. Nimeni nu se uita la noi. Ştiau cine eram şi cine ne aştepta.

Câţiva dintre soldaţii noştri ANA dintr-un Ford Ranger au fost semnalizaţi de un bărbat care părăsea Regay, într-o Toyota Corolla Sedan de un alb murdar. N-a oprit, dar a arătat spre deal spunând:

— Mine.

Apoi îşi văzu de drum. Avertismentul a fost transmis tuturor prin radio.

— E din ce în ce mai bine, spuse Brian.

Imaginea deşertului deschis se estompa în oglinda laterală a

Ole Girl, iar coşmarul de sate şi barăci ni se deschidea în faţă ca gura unei bestii imense. Am aruncat o privire pe hartă. După Regay, ne-am îndreptat direct spre Sperwan Ghar.

Când echipa lui Hodge trecu de Regay, am schimbat formaţia transportoarelor dintr-un V larg într-o linie dreaptă sau „formaţia Ranger” pentru a ne strecura prin labirintul fără sfârşit de clădiri dărâmate, şanţuri de irigaţii, lanuri de marijuana, de grâu şi plantaţii de viţă-de-vie. *Ashpsh khana* sau adăposturile de uscat struguri, vechi de secole, care erau de înălţimea unor clădiri de trei-patru etaje, indicau ici colo câmpurile, redute perfecte pentru lunetişti. Mă uitam cu un ochi la adăposturi, iar cu celălalt pe display-ul acoperit de praf al hărţii digitale. Ne apropiam de punctul fără întoarcere, un punct de decizie imaginar de pe acea hartă.

Aveam nervii întinşi la maximum când ne apropiam, înaintând pe drumul acoperit de praf, de prima baracă. Era prea multă vegetaţie şi prea multe ascunzişuri. Vremea recoltei, un moment chiar prost pentru a începe o operaţiune. Inamicul putea fi oriunde. Trăgătorii se puteau ascunde la 3 m, în oricare dintre câmpuri şi n-aveai cum să-l vezi înainte de a începe să tragă. Brian, ca şofer şi sergent de comunicaţii, întotdeauna conducea „murdar”, ceea ce însemna că avea o puşcă aţintită pe geamul deschis şi pregătită pentru situaţia în care vreun luptător inamic ar fi apărut pe neaşteptate. În cazul nostru, neprevăzutul s-ar fi putut ivi din spatele pereţilor barăcii sau de oriunde din câmp.

Radioul prinse, în sfârşit, viaţă. Jared, comandantul forţei terestre, voia o numărătoare inversă până la marcaj.

— Talon 30, aici Talon 31, 200 m, aşteaptă, am răspuns.

Şi abia ce am încheiat, când am zărit cu coada ochiului o mişcare: o siluetă, pe jumătate ghemuită, pe jumătate în picioare, căţărată pe zidul gros al unui adăpost înalt de uscat struguri. Mi-am luat imediat binoclul şi am focalizat imaginea. Ştiam că n-avea ce căuta acolo. Turbanul negru şi îmbrăcămintea maro-închis contrastau puternic cu pereţii din pământ uscat de culoarea biscuitului. Mi s-a zbârlit părul de pe mâini. Aruncător de grenade! Mă rugam să nu văd lumina vreunui aruncător de grenade aţintit asupra transportorului meu.

— Contact în faţă. Inamic la ora 11, 200 m, pe adăpostul de

struguri. Ucide-l pe nenorocit, i-am spus lui Dave, trăgătorul de la mitraliera de calibru .50 montată deasupra transportorului. Mitraliera era un model din timpul celui de-al Doilea Război Mondial – cunoscută ca M2 sau Ma Duce – cu sistemul optic modernizat şi este la fel de letală astăzi aşa cum era în urmă cu 60 de ani.

Abia terminai ce aveam de spus că Dave confirmă ţinta.

— L-am văzut, spuse el calm, în timp ce ochea poziţia talibanului. Lansă o şarjă lungă, ciuruind adăpostul de struguri. O flacără de peste 1,5 m izbucni din ţeava M2, ca să-i demonstreze parcă puterea extraordinară. Pe măsură ce ne apropiam, Dave continua să tragă.

Inima îmi bătea cu putere, iar transpiraţia îmi picura în ochi – ştiam că ne îndreptăm spre o ambuscadă. Am luat căştile şi i-am raportat lui Jared:

— Talon 30, aici este Talon 31. Contact cu inamicul la ora 11. Sunt în adăposturile pentru struguri.

Nu mai conta dacă inamicul descoperit pe adăpost raporta chiar acum poziţia noastră. Explozia mitralierei ne anunţase oricum prezenţa acolo. Mi-aş fi dorit o baie sau măcar o bucată de gumă ca să-mi calmez nervii. Dar gândul dispăru odată cu prima grenadă.

Am văzut primele gloanţe izbind parbrizul, în timp ce o ploaie de grenade şi gloanţe de mitralieră se năpusti asupra transportoarelor noastre. După aceea focul nu s-a mai oprit, dar nici nu vedeam vreo ţintă în care să tragem. Din vârful dealului şi din barăcile din preajmă, ne puteau vedea venind. Talibanii ştiau ceea ce ştiam şi noi: acel Sperwan Ghar era o proprietate esenţială, iar ei o deţineau.

— Către toţi cei din 31, supravegheaţi-vă zona şi ţineţi aproape, am transmis prin radio către convoi. Trăgătorii să rămână acoperiţi în turele.

Lunetiştii inamici ţinteau trăgătorii; dacă mitralierele mari picau, vehiculele rămâneau fără apărare. Mă concentrai din nou asupra cercetaşului. Câţi or fi fost cu el? Ce arme aveau? În mod sigur mai aveam nevoie de nişte armament. Aveam puşti M4, mitraliere M240, mitraliere grele de calibru .50, o puşcă cu lunetă, un aruncător antitanc portabil Carl Gustav de 84 mm, numai că

ăsta era genul de situaţie în care un pistol mitralieră este nepreţuit şi-mi doream să fi avut cel puţin trei.

— Vultur 10, aici este Talon 30. Suntem în contact cu trupe. Avem între 20 şi 40 de inamici la 100 m nord-est faţă de poziţia noastră şi se trage cu aruncătoare de rachete RPG, cu mitraliere PKM şi cu pistoale, dinspre mai multe barăci, l-am auzit pe Jared transmiţând către cartierul general de pe Aeroportul din Kandahar. Solicităm suport aerian imediat.

În câteva secunde, radioul transmise clar şi tare răspunsul:

— Talon 30, aici Vultur 10, am înţeles, notăm trupe în contact. Rămâneţi pe recepţie.

Aşteptarea dură câteva momente care au părut însă un secol. La centrul de operaţiuni tactice zeci de oameni erau concentraţi asupra radiourilor şi telefoanelor, zbătându-se să găsească ajutorul de care aveam nevoie. Trebuia să se coordoneze cu canadienii care controlau întreaga flotă aeriană pentru această operaţiune.

— Talon 30, aici este Vultur 10. Avem aprobare de urgenţă pentru aeronavă în zona voastră. Ajunge în 20 de minute.

În 20 de minute de acum încolo s-ar putea ca lupta să se încheie, mă gândii eu. Nici luptătorii talibani şi nici muniţiile lor nu erau fără sfârşit. Am luat pe umăr mitraliera mai mică M240 montată pe uşa transportorului meu şi am început să trag înspre locurile unde se zăreau ţevi lucind şi înspre luptătorii care se mişcau pe lângă barăcile ce înconjurau baza dealului. Focul era puternic dinspre partea dreaptă, iar luptătorii talibani păreau să continue manevrele de deplasare de la dreapta la stânga. Dar acum începură „să vorbească” armele noastre grele, după cum fuseseră instruiţi operatorii lor. Asta înseamnă că o mitralieră trage un foc scurt în poziţia inamică, apoi face schimbul cu o altă mitralieră care procedează la fel, trecând cu toţii de la unul la altul momentul tragerii, până ce ţintă este complet distrusă. Această tehnică ne permite să distrugem inamicul folosind la maximum puterea armelor şi cu o cantitate minimă de muniţie.

În replică, luptătorii talibani revărsară asupra noastră o ploaie de rachete de la RPG-uri – rachetele erau dirijate să explodeze astfel încât să devenim ţinta schijelor. Scopul era să elimine trăgătorii şi să rănească cât mai mulţi soldaţi din partea din spate

a transportoarelor.

— Se trage de la ora şase. Repet: se trage de la ora şase, comunică Bill, în timp ce ne cutremurarăm cu toţii de efectele exploziei rachetelor.

— Mută transportoarele 3 şi 4 la stânga mea, în formă de „L”, am urlat spre el.

Întreaga luptă era un imens joc de şah. Prin poziţionarea transportoarelor în formă de „L”, reuşeam să-i ţinem pe talibani la distanţă în stânga şi în spate şi făceam loc restului convoiului să înainteze.

Brian strigă:

— Afirmativ – comanda că transportorul urma să se mişte – şi întoarse repede vehiculul cu faţa spre baracă. Transportorul era acum între noi şi inamic. Îmi încărcasem arma cu mult înainte ca Dave să ceară cartuşiere pentru mitraliera lui de calibru .50. Tocmai încărcase o nouă cartuşieră în mitralieră, când un RPG explodă pe bara de protecţie din faţa vehiculului, aruncând un val masiv de praf şi resturi. Mă dureau dinţii şi aveam un puternic gust metalic de exploziv în gură.

La naiba, aveam nevoie de mai multe arme.

— Unde sunt avioanele? am ţipat către Ron, controlorul de trafic aerian din echipa mea, de altfel unul dintre cei mai importanţi membri. Era datoria lui să ceară ajutor şi să ne obţină suportul aerian de care aveam nevoie. Auzeam gloanţele pocnind pe lângă mine, în timp ce aruncai o privire în urma vehiculului. Ron trăgea în luptătorii din spatele nostru. Asta era şi bine şi rău. Nu era rănit, dar nici nu ceruse suportul aerian de care aveam nevoie împotriva luptătorilor talibani care ne înconjurau.

De data asta Dave, Brian şi cu mine am văzut în acelaşi timp sursa şi am deschis focul pe trei linii înspre fortul din faţa noastră. Aproape la fel de repede cum am deschis noi focul, a venit replica dinspre fort – o moschee. Eram atacaţi dintr-o moschee. Conform Convenţiei de la Geneva, dacă inamicul te atacă dintr-un loc sfânt, folosindu-l ca pe o poziţie militară, atunci poate fi la rândul său atacat.

Dave continuă să tragă asupra inamicului cu mitralieră care acţiona din moschee. I-am strigat să mă acopere şi am ieşit din transportor cu un AT4 şi un LAWS. AT4 este un lansator uşor de

rachete antitanc. LAWS este o armă antiblindaj care distruge transportoare mici şi poziţii de tragere. Ambele sunt menite să distrugă blindaje, dar sunt folositoare şi în cazul clădirilor.

Am tras mai întâi cu LAWS direct către clădirea din faţa noastră, ca să-mi reglez direcţia de tragere. Am trimis racheta la fel de bine ca pe o minge de tenis. Auzeam zgomotul puternic al gloanţelor care treceau pe lângă mine şi m-am strecurat înapoi în transportor ca să pot trage cu AT4. Când focul inamic a încetat, am sărit din nou afară, lipindu-mă de transportor şi am ţintit clădirea din faţa noastră. Ştiam pe de rost procedura de tragere – era ca a doua natură: cătarea şi cocoşul ridicate. 300 m distanţă, setat. Trag siguranţa. Verific zona de recul a gazelor. Trag piedica şi foc. BUM. Impact solid. Praf şi resturi izbucniră prin uşa principală şi prin ferestre. Tocmai când mă strecuram înapoi în maşină, Bill apăru lângă mine.

— Cum vă descurcaţi, băieţi? spuse Bill cu vorba lui tărăgănată de texan, în contrast cu furtuna de gloanţe din jurul lui.

Am avut plăcerea să lupt alături de câţiva texani şi cu toţii erau născuţi pentru a fi luptători. Cred că este ceva în apa aia pe care o beau acolo.

— Trebuie să fac o socoteală clară, lucrurile o iau razna prin radio, spuse el.

Ca sergent al echipei, Bill avea grijă ca armele să aibă muniţie din belşug. Merse să facă o evaluare a rezervelor şi se întoarse repede.

— Am veşti proaste, căpitane. Suntem pe chihlimbar cu cele de calibru .50, spuse el.

„Pe chihlimbar” însemna că deja consumaserăm jumătate din cantitatea de muniţie.

I-am spus să pună în funcţiune armele mai mari, dar făcuse deja asta. Sean, instructorul, scotea Goose-ul. Arma de 84 mm era numită Goose în onoarea fabricantului său original Carl Gustav Stads Gevärsfaktori şi putea trage în clădiri, cu viteză mare, ghiulele explozive de dimensiunea unei mingi de fotbal.

— O să încercăm mai întâi cu AT4, spuse el.

Suna bine, dar i-am cerut lui Bill ca data viitoare când voia să vorbească cu mine să mă cheme prin radio. Era prea valoros să se

fâţâie de colo-colo fără acoperire.

— Am nevoie de tine viu, i-am spus eu.

Dispăru tocmai când începură să se audă elicele elicopterelor. Sosiseră elicopterele Apache AH-64.

— OK, nenorociţilor, acum chiar că începem! urlă Dave din toţi rărunchii.

M-am răsucit spre Ron, care-mi arătă două degete. Două aeronave. Piloţii se auzeau deja prin staţie, iar Ron începu să-i coordoneze şi să identifice ţintele.

Deoarece pilonul central pentru Operaţiunea Medusa era grupul operativ canadian de dincolo de râu, a trebuit mai întâi să obţinem permisiunea lor de a folosi elicopterele Apache. În acel moment, canadienii nu erau atacaţi şi în cele din urmă au lăsat elicopterele sub controlul nostru. Grupul operativ canadian ar fi vrut, de asemenea, să păstreze în rezervă elicopterele şi luptătorii americani pentru atac la sol din avioanele A-10, dar s-au înduplecat şi ni le-au cedat. În timp ce Ron încerca să se lămurească cu cei de pe A-10, Jared identifică ţintele pentru elicopterele Apache care se învârteau în jurul nostru şi care făceau parte din contingentul olandez al ISAF. Sub îndrumarea sa, elicopterele făcură mai multe ture pe deasupra clădirilor aflate în drumul nostru şi atât de puternic apărate, pentru a-i scoate afară pe ocupanţi. Dar piloţii olandezi erau îngrijoraţi că trebuiau să tragă atât de aproape de noi. Nu voiau să fie acuzaţi că au tras în camarazi.

— Dacă nu trageţi în ţintele pe care vi le spun, atunci nu ne puteţi fi de niciun folos, izbucni Jared în cele din urmă, exasperat. Inamicul se află la 200 m de locul unde suntem noi şi avem nevoie să trageţi acum.

Primele două rachete de 69 mm care au pornit dinspre Apache explodară făcând un zgomot infernal în adăpostul de uscat struguri din faţa noastră, distrugând complet intrarea. Ţinta fusese atinsă. Când se mai aşează praful de la explozia rachetei, soldaţii armatei afgane din dreapta mea prinseră patru sau cinci luptători talibani care ieşeau afară din clădire, poticnindu-se ameţiţi şi confuzi.

În timp ce mă aplecam să iau o altă cutie de muniţie, o flacără roşie sclipi pe deasupra capotei transportorului meu. Grenada

explodă chiar lângă geamul lui Brian, împroşcând maşina cu schije. După o clipă de şoc, ne-am revenit la auzul vocii lui Jared care vorbea prin radio. Încă încerca să susţină superioritatea noastră în atac ca să avansăm spre deal. Apoi veni răspunsul de la centrul de operaţiuni tactice din Kandahar:

— Talon 30, aici este Vultur 10. Iată care este situaţia voastră: numărul inamicului nu este de ordinul zecilor, ci al sutelor, poate chiar 1 000. Faceţi faţă?

I-am aruncat o privire lui Brian.

— Cred că-ţi baţi joc de mine.

Zgomotul răpăit al gloanţelor care loveau vehiculele îmi atraseră atenţia şi m-am concentrat din nou să ochesc ţintele cu mitraliera mea. În apropiere, elicopterele Apache îi bombardau pe talibanii care se ascundeau în jurul dealului. Se auzea şuieratul tunurilor de 30 mm care trăgeau înspre clădirile şi şanţurile de irigaţii din spatele nostru. De obicei, talibanii se ascundeau când se iveau elicopterele Apache, dar de data asta ţineau cu dinţii de teritoriul lor şi păreau înfipţi acolo. După un ultim raid, elicopterele s-au întors, iar sunetul rotoarelor începu să se estompeze în timp ce se îndepărtau către Kandahar, ca să realimenteze şi să ia muniţie.

Dacă talibanii nu s-au temut de elicoptere, acum, când păsările şi-au luat zborul, aveau să devină şi mai îndrăzneţi. Îl auzeam pe Ron încercând să obţină prin radio mai multe elicoptere. Muniţia din transportor se epuiza rapid şi având în vedere felul în care se trăgea, bănuiam că situaţia era aceeaşi şi în celelalte transportoare.

M-am întors din nou la mitraliera mea, când Riley, medicul nostru, se apropie de uşă. Avea două AT4, aruncătoare uşoare de rachete antitanc.

— Unde vrei să trag? întrebă el.

Am arătat spre una dintre cele două barăci de unde se trăgea cel mai mult. La semnalul său, Brian, Dave şi cu mine am început să tragem cu toate armele pe care le aveam la dispoziţie ca să-l acoperim, în timp ce el se strecura prin spatele transportorului meu. Mitraliorii talibani l-au văzut însă şi au început la rândul lor să tragă la picioarele lui, tocmai când ieşi de sub acoperire, pregătit să tragă. Aprinse prima rachetă, în timp ce se străduia să

se ferească de gloanţele trase spre el, care stârneau mici explozii de praf şi murdărie. Nu nimeri uşa, ci în peretele gros de pământ. Riley se întoarse să ia celălalt AT4 de la maşină. Alergă apoi, fără nicio acoperire, în acelaşi punct, ridică aruncătorul pe umăr şi trase. Un alt nor de praf ţâşni în toate direcţiile în jurul său. De data asta, racheta de 84 mm lovi exact unde se aflaseră trăgătorii talibani cu câteva secunde mai înainte. Deodată se produseră de zeci de ori mai multe explozii în jurul transportoarelor noastre. M-am întors către Brian să-l întreb dacă aveam toate rachetele AT4, gândindu-mă că puteau trage şi alţii cu ele. Atunci am citit frica în ochii lui.

— Grenadele alea! ţipă Brian. Rachetele inamice vin spre noi.

Era ca şi cum stăteam sub un mare foc de artificii, de 4 iulie, completat de schije tăioase ca lamele. În turela vehiculului său, Zack se crispă de durere, imediat ce o grenadă explodă în aer, în faţa sa, trimiţându-i o schijă în braţ. Se ascunse după scutul blindat montat în jurul lansatorului de grenade MK19 şi îşi făcu rapid o autoevaluare. Văzu că braţul nu era rupt şi putea să-şi mişte mâna, drept care continuă să tragă în poziţiile talibane. Lansatorul de grenade MK19 expedia grenade de dimensiunile unor mingi de tenis, la sute de metri.

Apoi veni anunţul prin radio.

— Zack este lovit!

Riley se repezi spre maşina sa, înşfăcă geanta de prim ajutor şi alergă într-un suflet spre Zack, urcă în vârful maşinii, complet expus focului taliban, ca să trateze rana adâncă din braţul acestuia, în timp ce continua să tragă. Rana nu-i punea viaţa în pericol. Riley bandajă rana, coborî calm şi se îndreptă spre celelalte trei maşini ca să vadă dacă toată lumea era în regulă.

La câteva momente după plecarea lui Riley, o grenadă se blocă în ţeava fumegândă a MK19 a lui Zack. Grenadele îi ţinuseră la distanţă pe talibani, dar acum mişunau printr-un şanţ de irigaţie şi printre şirul de copaci din flancul nostru. Nu era momentul să reducem focul. Zack ieşi din turela protectoare şi, trecând prin faţa propriului front de tragere, se aplecă asupra armei, cu spatele spre inamic, introduse o tijă din oţel specială în ţeavă, apoi deblocă şi scoase grenada. În mod miraculos intact, reveni în scurtă vreme să tragă spre luptătorii care ne înconjurau.

Ron strigă spre mine din spatele maşinii. Alte veşti proaste: pierdusem avionul de vânătoare A-10 care plecase să alimenteze.

— La naiba, nu putem să ne oprim, am răspuns, apoi mi-am pus căştile. De îndată ce pleacă avionul, sălbaticii ne vor lovi crunt. Trebuie să fim pregătiţi.

Hodge şi echipa sa erau răspândiţi şi ne supravegheau, din spate, printr-o deschizătură îngustă care ducea spre deal. De când a început lupta, echipa mea a înaintat, iar acum fumul gros de la explozii şi incendii ne făceau invizibili pentru Hodge.

— Lansează o grenadă fumigenă ca să-ţi marchezi poziţia, spuse Hodge prin radio.

— Negativ, am răspuns. Fumul grenadei va fi o bună ţintă pentru aruncătoarele lor de grenade.

Hodge îşi propusese ca măcar să încerce să neutralizeze mişcarea inamicului de a-şi întări poziţiile şi de a spori presiunea asupra noastră. În timp ce făcea manevre încercând să ne zărească, a fost cât pe ce ca o grenadă să-i lovească transportorul. Explozia din urmă a atras atenţia echipei. Circa 20 de luptători talibani se ascundeau într-un şanţ adânc de irigaţii. Aveau de gând să apară pe neaşteptate, să tragă, iar apoi să se târască înapoi şi să reîncarce. Transportorul lui Hodge se opri brusc şi deschise focul.

Al doilea transportor din echipa lui Hodge îi aparţinea lui Jeff, sergentul echipei; era la rândul său echipat cu un lansator automat de grenade şi trase rapid alături de maşina lui Hodge. Trăgătorul se băgă în spatele lansatorului verde, în formă de cutie, desfăcu cu o uşoară pocnitură siguranţa şi începu să lanseze de la stânga la dreapta zeci de grenade direct deasupra luptătorilor din şanţurile de irigaţii.

Restul echipei lui Hodge opri maşinile în aceeaşi linie şi porni focul de-a lungul şanţurilor, prinzându-i în cursă pe talibani. Când gloanţele se năpustiră asupra lor, bucăţi din trupurile sfârtecate începură să explodeze; un aruncător de grenade trase în aer.

Doi luptători năvăliră afară din şanţ. Purtau tricouri largi şi pantaloni, aveau cartuşierele de la AK-47 petrecute peste piept şi până să-şi ia avânt fură prompt doborâţi de doi soldaţi afgani cu o mitralieră PKM.

Lansatorul de grenade mătură de la un capăt la altul şanţul de

vreo câteva ori. N-a mai ieşit nimeni viu de acolo.

L-am chemat pe Jared şi i-am cerut să-mi trimită echipa lui Bruce. Ca să maximizăm efectul atacului, trebuia să încercuim barăcile. Jared răspunse că fuseseră nevoiţi să iasă din transportoare, urmărindu-i pe luptătorii talibani şi că nu se puteau mişca din poziţie. Numai o situaţie cumplită trebuie să-i fi determinat să facă asta – niciodată nu trimiţi trupe pe jos, dacă nu pot fi acoperite de mitraliere. M-am rugat ca nimeni să nu fi fost izolat şi răpus.

Mai târziu am aflat ce se întâmplase: când a izbucnit atacul asupra noastră, luptătorii din clădirile din dreapta şi din stânga echipei lui Bruce au deschis la rândul lor focul, prinzându-i la mijloc. Pereţii groşi ai clădirilor ofereau o bună protecţie – atât de bună încât mitralierele de calibru .50 şi lansatoarele de grenade de 40 mm ale echipei nu le-au putut penetra.

Bruce hotărâse să trimită o mică echipă de infanterişti să-i elimine pe luptători. Ben, un sergent inginer, şi J.D., medic, au condus o echipă alcătuită din şase soldaţi afgani, de la transportoare până la prima clădire, unde se lipiră de pereţii groşi maronii şi aruncară grenadele spre intrare. Trasoarele roşii şi verzi se rostogoliră traversând interiorul încăperii, în timp ce ei pătrunseră înăuntru.

Ben şi oamenii săi găsiră patru talibani în spatele clădirii, încercând să fugă printr-o uşiţă lăturalnică. Trei reuşiseră să scape. Al patrulea ţâşni spre uşă, trăgând cu AK-ul de la nivelul şoldului. Se izbi de uşă, apoi sări în spate, surprins că nu se deschide, şi se prăvăli la pământ când soldaţii afgani care-l însoţeau pe Ben traseră.

Liderul echipei ANA îi arătă lui Ben un zâmbet larg şi ridică degetul mare în semn că totul era în regulă. Ben, cunoscut pentru un simţ al umorului sec, răspunse cu un rânjet. Soldaţii se mutară apoi la altă clădire, iar scena se repetă de încă vreo două ori. De fiecare dată, legătura dintre soldaţii afgani şi cei americani se întărea.

Cea de-a treia clădire era o construcţie uriaşă pe trei niveluri, destinată uscării strugurilor şi se afla chiar lângă un şanţ de irigaţii adânc, secat, acoperit cu vegetaţie. Soldaţii afgani azvârliră încă o grenadă în şanţ, apoi se aruncară pe burtă, într-o

parte, adăpostindu-se lângă clădire. Aruncând o privire înăuntru, văzură câteva zeci de cutii mari de muniţii şi grenade. Când echipa mixtă de soldaţi se pregătea să intre, un soldat afgan începu să strige. Deasupra uşii era agăţată o rachetă rusească de 107 mm. O sârmă care atârna de prag ar fi declanşat capcana pentru orice neatent.

Între explozii, am ascultat raportul, prin radio, al lui Ben către Bruce. Mă săturasem să se tot tragă în noi, în timp ce aşteptam ca echipa lui Bruce să termine de curăţat clădirile. Am alergat prin câmp deschis, până la transportorul lui Jared.

— Unde naiba este 36?

Conversaţia şi explicaţiile dintre noi au avut loc sub formă de strigăte şi urlete, ca să acoperim răpăitul mitralierei de calibru .50 şi exploziile din jurul nostru.

— Ambuscada ne-a separat de ei. Echipa lui Bruce n-a putut ajunge la noi – băieţii lui s-au dus să împingă inamicul astfel încât să aducem laolaltă toate vehiculele, îmi spuse Jared. Predator spune că avem sute de luptători aici.

— Ei bine, avem nevoie de băieţii ăia aici, acum! am ţipat eu. Dacă se blochează acolo va trebui să trecem prin iad ca să-i scoatem. Nu poţi tu să-i aduci înapoi aici ca să scăpăm odată din nebunia asta?

Discuţia s-a întrerupt brusc când Casey, trăgătorul din transportorul lui Jared, strigă:

— Muniţie!

Jared şi cu mine am sărit împreună în spatele maşinii ca să mutăm cutiile de muniţii spre el, astfel încât să poată menţine arma la foc continuu. Mitralierele şi lansatoarele de grenade ne ţineau în viaţă.

Bill se apropie în fugă.

— Căpitane, am veşti proaste, strigă el. Nu mai avem decât câte două cutii pentru fiecare mitralieră şi patru rachete. O să rămânem fără muniţie.

Fără muniţie însemna că trebuia să plecăm. M-am lăsat în jos şi am pornit microfonul.

— Bruce, opreşte-ţi băieţii şi ieşiţi de acolo, ACUM! Am rămas aproape fără muniţie. Dacă mai stau acolo, n-o să mai avem cum să îi acoperim.

Bruce îl chemă pe Ben şi-i spuse să se întoarcă la maşini. Echipele nu mai aveau muniţie, dar Ben trebuia să iasă de acolo şi nu putea să-l lase pe inamic cu un depozit secret de muniţii ca cel pe care tocmai îl găsiseră. Se lăsă în genunchi, scoase din rucsac o pungă verde cu două cutii de explozibil C-4. Pacheţelele erau armate şi pregătite de lansare.

Ben îl apelă pe Bruce prin radio.

— Domnule, am curăţat şi a treia clădire aflată la vest de poziţia în care vă aflaţi. Am găsit aici un mare depozit capcană. Este o cantitate mare de muniţie şi grenade. Numărătoarea inversă pentru demolare începe în două minute de la semnul meu. SEMN.

Ben ordonă liderului echipei afgane să-şi retragă oamenii din prima clădire. Pe măsură ce treceau pe lângă el, Ben îl bătea pe fiecare pe umăr, în semn că se bizuia pe ei. Două minute treceau repede. Ben şi afganii trebuiau să se mişte rapid.

Ben îşi fixă cronometrul şi temporizatorul. Verifică din nou firul de detonare, focosul de distanţă şi detonatoarele ca să fie sigur că erau bine fixate, apoi îşi strecură cu grijă degetele în detonatoarele verzi şi trase brusc. Micile containere din plastic pocniră şi degajară un fum cenuşiu şi gros. Calm, Ben strecură C-4 într-un orificiu de lângă o grămadă mare de rachete şi se aruncă în spate.

Partea calmă se încheiase.

— Arde, arde, arde! anunţă el prin radio în timp ce ieşea în goană mare din adăpostul pentru struguri.

Demolarea era gata să înceapă.

— Talon 36, aici este 36 Bravo, 30 de secunde până la detonare.

De îndată ce Bill şi cu mine l-am auzit pe Ben prin radio, am rupt-o la fugă spre transportoarele noastre. Bill le avertiză pe ultimele două, iar eu pe primele două.

— A pornit, demolarea în 30 de secunde!

Brian închise uşa, trântind-o. Dave se ascunse repede jos, în turelă. Ron se ghemui sub picioarele lui Dave. Eu m-am aşezat pe scaunul din dreapta şi m-am ghemuit cât mai mult posibil. Eram la doar un teren de fotbal distanţă. Două blocuri de exploziv care aruncă în aer un depozit ar fi … *buuum*! Mai întâi ne-a orbit

lumina, apoi a urmat zgomotul şi un val de căldură care se năpusti asupra noastră clătinând transportoarele. Totul zbura prin aer. Bucăţi mari de perete din pământ, cărămizi din lut, rachete şi mortar curgeau din cer.

— Toate vehiculele raportează starea, am urlat în radio.

— Transportorul doi, sus.

— Transportorul trei, sus.

— Transportorul patru, sus.

Explozia acoperise totul cu un strat fin de praf. Am privit în sus, spre Dave, care era ghemuit în turelă. Izbucni în râs. La scurtă vreme după aceea, izbucniră şi Brian şi Ron.

— De ce naiba râdeţi? i-am întrebat.

— Arăţi ca un fursec de 100 kg, căpitane, îngăimă Dave printre hohote.

Nu era complicat să înţeleg că arătam ridicol, pe jumătate îndesat în spaţiul dintre podea şi scaunul meu, acoperit cu praf şi urlând într-un microfon de radio. A trebuit să râd şi eu.

— Ce altceva s-ar mai putea întâmpla astăzi? am spus cu sarcasm.

— Încă nu s-a terminat ziua, răspunse Ron.

— Încep să iasă, anunţă Ben prin radio.

Nici nu termină bine de vorbit când apăru primul afgan, ieşind printr-o gaură din peretele exterior al clădirii. Trăgătorii din spatele nostru îi acopereau, în timp ce alergau împreună cu Ben spre maşini.

Echipa lui Hodge tot nu ne vedea încă. J.D., medicul din echipa lui Bruce, ştia că eram blocaţi în zona ucigaşă, aşa că porni împreună cu un soldat afgan să le arate unde suntem. O luară la fugă înapoi, pe drum şi după ce ocoliră un câmp de marijuana, găsiră, în final, grupul lui Hodge.

Şi ei erau sub foc. Parbrizul securizat a două dintre transportoarele lui Hodge crăpase sub impactul gloanţelor şi arăta ca o dantelă de fisuri. Nu exista nicio altă acoperire decât transportoarele, iar Hodge ştia că echipa lui nu putea rămâne mult timp în acea poziţie. Dar n-aveau de ales. Dacă abandonau poziţia de acoperire din spate, restul echipelor n-ar mai fi reuşit niciodată să iasă de acolo. Întreaga noastră situaţie se deteriora rapid.

Era momentul să facem o evaluare la rece. Se trăgea asupra noastră din toate direcţiile. De asemenea, nu mai aveam muniţie. Nu puteam înainta ca să ocupăm dealul. Dacă rămâneam, am fi ajuns să fim depăşiţi numeric, confruntându-ne cu sute de luptători talibani – fără nicio mitralieră. M-am dus la radio şi l-am chemat pe Jared.

— 30, aici este 31. Recomand să oprim contactul ca să ne putem consolida, reorganiza şi să solicităm o aprovizionare de urgenţă.

Jared îi chemă pe 36, echipa lui Bruce, ca să se asigure că erau pregătiţi. Situaţia în luptă se schimbase dramatic odată ce talibanii începuseră să tragă cu gloanţe care penetrează blindajul şi care pătrundeau cu uşurinţă prin transportoarele noastre cu blindaj subţire.

— Daţi-i drumul, transmise Jared.

— Toate cele 31 de elemente OPRIŢI CONTACTUL, REPET, OPRIŢI CONTACTUL! Plecăm în ordinea deplasării. Asiguraţi acoperire, am ordonat.

Brian strigă:

— Staţi! şi ne-am oprit cu toţii.

Transportorul nostru se clătină pe o parte, provocând o avalanşă de carcase din nichel care se prăvăliră de pe plafon şi capotă. Celelalte transportoare din echipa mea păţiră acelaşi lucru şi am rămas roată lângă roată, ca să evităm minele de câmp şi dispozitivele explozive improvizate. În timp ce ne retrăgeam pe unde veniserăm, senzaţia sufocantă de a fi în zona ucigaşă dispărea. Urmăream colajul de culori de pe harta digitală care se estompau pe măsură ce avansam kilometru cu kilometru în deşert.

Talibanii câştigaseră runda întâi.

Capitolul 14

ŞAPTE BOMBE DE CÂTE 1000 KG

Războiul este remediul pe care l-au ales inamicii noştri,
iar eu zic să le dăm ceea ce îşi doresc.

– GENERAL WILLIAM T. SHERMAN

Transportorul lui Jared opri în trombă lângă al meu, într-un nor gros de praf. Mi-am înşfăcat harta şi am pornit spre el. Ieşise din transportor cu căştile în mână şi îmi făcea semne să mă grăbesc.

— Rusty, avem în sfârşit un Predator şi un bombardier B-1 deasupra noastră. Ascultă aici, spuse el.

Confortul de a avea un B-1, cu dârele de aburi plutind deasupra noastră, nu era deloc exagerat. Am dus la urechi căştile lui Jared şi l-am auzit clar pe operatorul avionului Predator, de la mii de kilometri distanţă. Probabil că stătea într-o cameră de control cu aer condiţionat, undeva în afara Las Vegasului şi-şi concentra obiectivul pe câteva transportoare înarmate cu mitraliere şi pe lângă care mişunau luptători talibani. Intrau şi ieşeau dintr-un şir de clădiri dispuse în formă de „L”, în apropierea dealului. Alţi luptători descărcau cutii de muniţie în apropiere, ne informă operatorul.

— Talon 30. Asta este într-o singură clădire. Ai înţeles? spuse operatorul. În total sunt şapte clădiri cu acest tip de activitate inamică direct în faţa voastră.

Puteam vedea limpede Sperwan Ghar. Ne aflam cam la 1,5 km de deal. Cuibul de viespi al inamicului se afla la încă vreo 800 m de acolo.

Uau, mă gândii în timp ce-mi priveam vesta. Au mai rămas trei cutii de cartuşiere. Nu puteam rezista mult cu atâta. L-am întrebat pe Ron dacă stabilise vreo legătură video. Mike, care stătea lângă Jared, discuta cu B-1, iar Jared cu Predator.

— Aici este Talon 30. Trebuie să ştim numărul de personal şi tipul de vehicule.

Răspunsul ne linişti.

— Am încetat să numărăm la vreo 100 de inamici cu arme. Sunt cel puţin opt vehicule Hilux la prima clădire, raportă controlorul Predator.

Ron începu să primească şi el semnal video. Am urmărit zeci de siluete negre care se agitau pe ecranele mici. Jared se aplecă mult în faţă, uitându-se foarte atent. Ştiam ce căuta – civili. După

vreo câteva secunde, lovi butonul pentru microfon de pe vestă.

— Mike, ai controlul prin bombardier? Dacă da, atacă ţinta aia. Chiar atac-o.

Am însemnat pe harta mea poziţia inamicului. Indiferent de cât de multe bombe am fi lansat, ştiam că existau întotdeauna supravieţuitori. Era musai să fie un atac devastator, altminteri, în câteva ore năvăleau peste noi. I-am atras atenţia lui Jared:

— Domnule, trebuie ca acest atac să fie unul zdrobitor pentru inamic. Putem îmbunătăţi situaţia cu un baraj de aruncătoare exact după impactul bombelor.

Hodge dădu afirmativ din cap.

— Mda, asta o să le vină de hac!

— Putem trage de sus asupra ţintei, timp de vreo două minute după impactul bombelor. Asta îi va aranja pe inamicii care vor supravieţui bombardamentului şi vor ieşi din clădirile care rămân în picioare.

Jared aprobă fără nicio ezitare. Ne-am repezit să încărcăm tuburile şi muniţia necesare. Echipa lui Hodge instală primul tub, iar afganii şi ceilalţi au continuat. După multă vreme, aveam şase tuburi aliniate între transportoare. În timp ce sergenţii de arme stabileau poziţiile de tragere, noi ceilalţi continuarăm să aducem cutiile de muniţie lângă aruncătoare.

Jared ceru un raport de stare. I-am răspuns că suntem pregătiţi. Se întoarse către Mike care în ultimele câteva minute plănuise lovitura şi discutase cu bombardierul asupra ţintelor.

— Pilotul confirmă zonele şi introduce datele. Mai are nevoie de un minut ca să se asigure că totul se desfăşoară bine. Este o lovitură barosană. O să fie câte o bombă pentru fiecare clădire, spuse Mike.

Jared reveni la monitorul cu imagini video şi verifică încă o dată dacă sunt civili. În cele din urmă, Mike ridică degetul mare, făcând semn că totul era în regulă.

— Avionul este FIERBINTE. Toată lumea la adăpost! Nu glumesc! strigă el, ghemuindu-se în spatele vehiculelor.

Arătam de parcă eram o echipă de cascadori, în timp ce ne aruncam în transportoare.

— Bombe la distanţă! l-am auzit pe Mike strigând.

Bombardierul B-1 era ca o pată neagră pe cer. Pe măsură ce

se apropia, i-am putut vedea forma de săgeată orientată în jos, apoi urmă un curs orizontal, după care ţâşni brusc în sus, în timp ce o serie de punte negre începură să cadă din burta sa. Cele şapte bombe, de mai bine de 1 000 kg fiecare, brăzdară pământul şi dispărură în flăcări, urmate de bubuituri profunde, de parcă pământul însuşi se pregătea să erupă. Urmă o explozie masivă de pământ şi resturi aruncate la sute de metri în aer.

— Suntem în regulă? am strigat către Bill, care, ca şi mine, era ghemuit în transportorul său.

— Toată lumea este OK, răspunse el.

Am coborât şi mi-am potrivit cronometrul la două minute. Voiam să le dăm supravieţuitorilor talibani şansa să iasă, înainte de a începe să punem în funcţiune aruncătoarele. Înainte ca fumul să se risipească, l-am întrebat pe Ron dacă putea vedea ţinta. Aplecat asupra ecranului care transmitea de pe Predator, el spuse că două clădiri rămăseseră în picioare şi câteva zeci de luptători talibani se tot împiedicau printre ruine. Şi încă nu se terminase.

În 30 de secunde, Hodge împreună cu echipa de americani şi afgani, cu minele în mâini, se postară în spatele aruncătoarelor.

— Toate ţevile pregătite. La comanda mea… Aşteaptă … FOC! strigă Hodge.

Bubuiturile puternice ale minelor răsunară însoţite de flăcări mari care ţâşniră din tuburi. Ca un dirijor, Hodge sincronizase aruncătoarele, asigurându-se că minele vor fi lansate uniform. Încă zăpăciţi de loviturile din aer, luptătorii care orbecăiau printre resturi şi moloz probabil că nici n-au auzit şuieratul minelor de aproape 5 kg care-şi urmau traiectoria arcuită înspre pământ. Ron urmărea transmisiunea de pe Predator când minele loviră ultimele două clădiri şi ce mai rămăsese din celelalte cinci. Inamicii erau copleşiţi de atacurile succesive.

A doua rundă aparţinea Beretelor Verzi.

Eram cu toţii înconjuraţi de fum când încărcam în transportoare cutiile de muniţie rămase şi curăţam rapid armele cu ulei. M-am dus la maşina lui Bill şi am mers împreună să vedem restul echipei şi pe soldaţii afgani. Trebuia să văd cu propriii ochi dacă oamenii mei erau bine. Ne-am oprit să-l vedem pe Zack. Bucata de metal era încă acolo, în braţul lui, dar nu-i atinsese niciun vas sangvin important. I-am cerut lui Riley să-i

facă o evaluare.

— Nu este grav, căpitane, dar trebuie să-i scoatem bucata de metal de acolo şi să-i dăm tratament pentru infecţie, spuse Riley.

Am privit spre Bill, iar el aprobă dând din cap.

— La naiba! Este doar o zgârietură, spuse Zack.

Ştiam că singurul mod în care îl puteam convinge să se urce în elicopterul de evacuare a răniţilor era să-i promit că se va întoarce la echipă cât mai repede cu putinţă. Fie că-i plăcea sau nu, trebuia să-şi îngrijească rana într-un mediu steril.

— Bill, îl pot trata şi să-l aducă înapoi cu un avion de aprovizionare?

Bill confirmă.

— Nu-ţi face griji, Zack, mâine o să fii înapoi, adăugă Riley, deşi, cinstit, nimeni nu ştia acest lucru cu siguranţă.

M-am oprit o clipă să mă uit la *Ole Girl*. Transportorul ăsta spunea toată povestea. Cartuşele de nichel îi acopereau podeaua, iar fiecare colţişor sau crăpătură erau încărcate cu zeci de cartuşiere pentru puşti, lădiţe de muniţie şi sticle cu apă. Gloanţele îi distruseseră parbrizul şi luminile din faţă. Exploziile grenadelor îi prăpădiseră antenele din faţă şi din spate. Urme adânci de schije erau vizibile în blindajul care înconjura mitraliera lui Dave de pe turelă. Bucăţi înnegrite de blindaj antiglonţ Kevlar, de dimensiunea unei cărţi de telefoane, se desprinseseră din plafonul şi din lateralele transportorului; găuri de gloanţe de mărimea degetului mic se zăreau peste tot. Şi toate transportoarele arătau la fel. Am scos un marker Sharpie negru şi am scris pe deasupra mesajului „M-AI RATAT, JAVRĂ” pe care-l scrisesem pe capota lui *Ole Girl* în urmă cu doi ani, de data asta cu mai multe săgeţi indicând mai multe găuri. Am pus în buzunar markerul şi mi-am aruncat privirile spre deal. Astăzi era pentru prima dată în cariera mea când întrerupeam contactul cu inamicul.

Odată evitat dezastrul, am început să ne preocupăm de o aprovizionare de urgenţă. Mai aveam două grenade, 68 de gloanţe pentru M4 şi o singură grenadă cu fum roşu pentru semnalizare. Brian, Dave şi Ron aveau chiar mai puţine. Aveam nevoie disperată de muniţie, apă, piese de schimb şi trebuia să înlocuim unele echipamente.

Bill făcu un tur pe la fiecare transportor, inclusiv pe la cele ale afganilor, ca să-şi facă o imagine despre necesarul de muniţie şi echipamente. Riley, Steve şi Greg inventariau echipamentul medical. Dave şi Zack verificau armele şi echipamentul pentru vedere nocturnă. Brian şi Jude inspectau radiourile. Dave împărţi restul de muniţie, rachete şi explozibili între toate transportoarele, ca să fim pregătiţi în cazul unui atac.

Şoferul lui Shinsha tocmai turna ceaiul când am ajuns la afgani. Era o atmosferă de sărbătoare. Şoferul îmi întinse mâna şi mă felicită prin fumul ţigării sale.

— Roostie, *der sha, der sha*; foarte bine, foarte bine, râse Shinsha, strângându-mă într-o îmbrăţişare de menghină. Talibanii se aşteptau la ceva mult mai bun astăzi, dragă prietene. Acum sunt furioşi şi îşi cheamă prin radio soldaţii şi comandanţii. N-o să-i mai audă niciodată vorbind. Iar asta este bine, nu-i aşa?

Se pare că atât atacul aerian, cât şi barajul de aruncătoare uciseseră nu doar simpli soldaţi, ci şi câţiva comandanţi.

Aveam doi soldaţi afgani răniţi care necesitau atenţie. I-am chemat prin radio pe Greg, Riley şi Steve care ajunseră imediat şi începură tratamentul. Unuia dintre ei îi trecuse un glonţ prin braţ, iar celălalt avea o schijă înfiptă în picior. Niciuna dintre răni nu le ameninţa viaţa.

Elicopterele care făceau aprovizionarea se apropiau, aşa că i-am dus pe afgani să aştepte împreună cu Zack în zona de aterizare. În curând, zgomotul liniştitor al elicelor uriaşe se auzi de la distanţă. Ajutorul era pe drum. Bruce aruncă o grenadă cu fum violet ca să ne marcheze poziţia, iar Chinook făcu manevrele de aterizare. În apropiere, un elicopter Apache de luptă dădea roată ca un uliu.

Privit de aproape, masivul elicopter cargo, de culoare verde-închis, cu cele două rotoare masive ale sale, arăta ameninţător. Se strecură în perimetru, fix la 6 m deasupra solului, cu roţile aproape atingând plafonul unui transportor. Cele două motoare Lycoming scoaseră un şuierat ascuţit, când roţile atinseră uşor pământul. Vârtejul de aer şi nisip ne înfăşură ca o tornadă. Simţeam de parcă aveam tot corpul înfăşurat în şmirghel aspru. Când nisipul se aşeză, se deschise şi rampa din spatele

elicopterului. Şeful echipajului arăta ca Darth Vader [1] în echipamentul său de zbor, cu casca şi masca neagră pe faţă. Motoarele accelerară, iar elicopterul avansă lent. Încărcătura, acum dezlegată, alunecă uşor pe rolele de pe puntea interioară, către rampă.

M-am îndreptat spre Zack şi i-am strâns mâna. Bill făcu acelaşi lucru.

— Ne vedem în curând, am spus.

Zack clătină afirmativ din cap şi păşi spre rampă. Era supărat. Cei doi afgani îl urmară. Bill şi cu mine îi ajutarăm să urce şi să-şi ocupe locurile pe scaunele rabatabile roşu cu argintiu şi să-şi fixeze centurile în bestia care huruia şi vibra din toate încheieturile. Amândoi îl priveau cu insistenţă pe formidabilul şef de echipaj, iar apoi se întoarseră spre Bill care le zâmbi încurajator şi îi bătu pe spate. Zâmbiră şi ei şi se lăsară pe spate, încă nesiguri de ceea ce urma să li se întâmple.

Am alergat înapoi spre transportoarele noastre, în timp ce huruitul crescu în intensitate. Elicopterul se bălăbăni uşor, apoi se înclină în faţă şi se ridică în aer. Făcu o curbă strânsă la stânga, apoi prinse viteză şi dispăru pe deasupra munţilor. Întotdeauna am un sentiment de uşurare după ce pleacă un elicopter pentru evacuarea răniţilor, ştiind că soldaţii se îndreptau spre siguranţă. Mi-am scos vesta transpirată. Sprijinit de roata din spate a transportorului meu, am făcut nişte găuri cu cuţitul în dopul unui bidon cu apă şi m-am stropit pe faţă. Capul îmi fierbea.

O altă zi la serviciu.

Am observat o gaură deasupra roţii şi mi-am strecurat degetul înăuntru, întrebându-mă cum de glonţul nu trecuse prin tablă şi nu-i lovise picioarele lui Ron. Probabil că a nimerit undeva în rucsacul cuiva sau s-a oprit într-un blindaj de Kevlar. Un miracol, unul dintre multele miracole din această zi. Mi-am aruncat privirile înspre vale şi m-am gândit că acesta trebuia să fie Fallujah al nostru (oraş irakian) – numai că noi nu aveam batalioane de puşcaşi marini, tancuri, vehicule blindate, artilerie şi suport aerian la dispoziţie.

Dar miza era aceeaşi. Dacă nu reuşim, oraşul Kandahar va fi în curând cotropit de luptătorii inamici, iar mecanica întregului

[1] Personaj fictiv din *Războiul stelelor* (n. red.).

război s-ar schimba. Kandahar era premiul final, inima şi sufletul sudului Afganistanului şi al mişcării talibane. Era locul lor de naştere, casa lor. Să-i învingem aici şi acum ar fi zdrobitor. Cedarea unei singure palme de pământ era o înfrângere pentru oricare dintre părţi.

Am scos o pungă de plastic din buzunarul de pe mânecă şi am luat din ea o cruce şi un mic steag american din pânză.

L-am desfăcut încercând să-i netezesc cutele.

Steagul şi crucea aparţineau bunului meu prieten, căpitanul Charlie Robinson. Fusese ucis în 2005 de un dispozitiv exploziv improvizat, în sudul Afganistaului şi le avea în buzunar atunci când a murit. La ceremonia de înmormântare, steagul i-a fost înmânat soţiei sale. Când mi l-a dat mie, m-a privit drept în ochi şi mi-a cerut să-i promit că ori de câte ori voi avea ocazia, îl voi face pe inamic să plătească un preţ foarte mare pentru acţiunile lui şi pentru sacrificiul soţului ei. Este o promisiune pe care continui să o îndeplinesc. Dar în acea zi, am strâns în pumn crucea şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru că ne-a ocrotit pe mine şi oamenii mei.

În timp ce împăturеam steagul şi-l puneam la loc în buzunar, Dave scoase capul pe uşa lui *Ole Girl*.

— Hei, căpitane, crezi că am putea comanda o pizza pe aici pe undeva?

— Dave, nu cred că am trecut pe lista de aprovizionare pizza de la Domino.

Tot restul zilei am descărcat proviziile. Alte două elicoptere Chinook ne-au adus cele necesare, iar la apusul soarelui ne curăţam maşinile şi le reîncărcam cu muniţie. Nimeni nu scotea o vorbă despre ziua următoare. Ştiam cu toţii că urma să ne întoarcem pe deal.

Cu excepţia câtorva împuşcături izolate, noaptea a fost liniştită. Pe la miezul nopţii, Jared îi convocă pe toţi comandanţii de detaşament la transportorul său. Ne-am adunat în jurul capotei, în timp ce maiorul aprinse o mică lanternă verde ca să lumineze harta.

— Domnilor, cred că ştiaţi că asta o să se întâmple. Mâine ne întoarcem să ocupăm dealul. Nu putem stabili încă momentul

plecării, deoarece dimineaţa ne mai vin câteva aeronave cu provizii. Vom aplica acelaşi plan, cu o singură modificare: Bruce, echipa ta va fi rezerva de data aceasta. Hodge, echipa ta va fi în atac şi mă urmezi. Rusty, echipa ta rămâne în frunte şi asigură suportul pentru Hodge. Eu voi fi al doilea în succesiune, în marş, după echipa ta.

Nicio surpriză. Cel puţin acum ne puteam informa echipele şi să începem să ne pregătim. Toţi îşi făceau încălzirea pentru runda a treia. Canadienii aflaţi la nord faţă de poziţia noastră pregăteau la rândul lor un atac, iar comandanţii talibani îşi petreceau noaptea solicitând luptători şi provizii de la provinciile înconjurătoare, în special de la Helmand, din vest şi din Pakistan. Erau hotărâţi să-şi pună în aplicare planurile de a ocupa oraşul Kandahar până la venirea iernii.

M-am întors la transportor ştiind în sinea mea că ziua următoare avea să fie cu mult mai grea. L-am găsit pe Bill dormind lângă radio şi i-am lăsat pe el şi pe restul echipei să se odihnească. Meritau asta. Urma să îi pun la curent cu misiunea în zori.

După ce Hodge a intrat în tură, în locul meu, am prins câteva ore de somn. M-am trezit în inconfundabilul zgomot al rotorului unui elicopter şi am sărit în picioare la fix, cât să văd cum un Apache lung şi subţire trecu razant prin faţa transportorului meu. Avea însemne americane şi zbura între Sperwan Ghar şi elicopterul de aprovizionare Chinook care se îndrepta spre zona noastră de aterizare.

Tunul de pe Apache de 30 mm cu multiple ţevi căuta ceva, sincronizat cu privirile trăgătorului. Câteva zeci de trasoare roşii şerpuiră prin aer, când un mitralior taliban hotărî să tragă în elicopter. L-am auzit pe pilot strigând, iar Apache-ul dispăru de tot, înainte să tragă la rândul său. Aceasta motivă echipajul de pe Chinook, iar elicele păreau să se rotească mai iute ca de obicei. Nu mult după aceea, un bărbat cu barbă, complet echipat, coborî de pe rampă, înşfăcă un rucsac şi se îndreptă spre transportorul nostru.

Zack.

Bandajul era vizibil de la distanţă, dar nu dădea doi bani pe

rană. Am strigat spre Bill:

— Ghici cine s-a întors?

— Pun pariu că-i băiatul nostru, Zack, spuse Bill.

Zack aducea cu el un săculeţ plin de pudră Copengaha şi Gatorade. Aur pur.

— Ei bine, uitaţi ce am găsit, băieţi, spuse Zack bucurându-se că mica sa excursie la Kandahar aducea beneficii întregii echipe.

— Mă bucur că te-ai întors, prietene, am spus zâmbindu-i şi strângându-i mâna. Ai avut ceva probleme la ieşirea din spital?

— Niciuna pe care locotenent-colonelul Bolduc să n-o poată rezolva.

Bill şi toţi ceilalţi l-au întâmpinat fiecare la rândul său cu bucurie, până ce Jared ne-a transmis prin radio că ultimul elicopter pentru realimentare avea să sosească în două ore. După asta aveam să pornim spre Sperwan Ghar.

În următoarele ore am reorganizat stocurile din maşini şi am terminat imediat după prânz. Numai că ultimul elicopter nu se arăta, ceea ce ne dădea planurile peste cap. Dacă nu apărea în curând, trebuia să atacăm seara. Am discutat cu Hodge şi Bruce despre amânarea atacului, dat fiind că afganii nu aveau echipamente pentru vedere nocturnă.

Dar Jared nici nu voia să audă. Era presat să ocupăm dealul şi să-i ajutăm pe canadieni. Cu toţii eram, dar nu voiam să executăm orbeşte totul doar de dragul unui orar. Am căzut totuşi de acord să amânăm luarea unei decizii până la sosirea elicopterului.

Timpul trecea greu. Echipele inspectară şi reinspectară atât echipamentele lor, cât şi pe ale afganilor. Aproape toată lumea se uita la ceas. Pe la ora 14, elicopterul îşi făcu apariţia de după crestele munţilor.

Două ore mai târziu, Hodge, Bruce şi cu mine am pornit către Jared. Eram cu toţii de acord că era prea târziu să atacăm – nu mai era suficientă lumină naturală. Jared ne văzu venind.

— Voi trei nici măcar să nu începeţi! Vom ataca de îndată ce se încheie încărcarea proviziilor, se răsti el.

— Domnule, trebuie să mă ascultaţi, am spus. Dacă atacăm o poziţie inamică fortificată cu o forţă indigenă, după lăsarea întunericului, totul se va transforma într-un coşmar. Există o mare

probabilitate de a se produce un fratricid. Soldaţii ANA nu au echipamente pentru vedere nocturnă şi nu pot opera noaptea. Vor trage în orice mişcă. Şi aşa este dificil să-i comanzi şi să-i controlezi şi este şi mai greu să le controlezi sectoarele sau frecvenţa de tragere, am explicat.

În timp ce Jared se gândea la argumentele mele, Hodge şi Bruce încercară să expună acelaşi raţionament. Numai că el nu voia să-l mai audă încă o dată şi de la ei.

— Ascultaţi, comandantul de batalion vrea să ocupăm dealul ăla, iar voi o să ocupaţi naibii acel deal. Înţelegeţi?

— Da, domnule, vom face asta, numai că nu în această noapte, dacă s-ar putea, am încercat eu. Trebuie să ne asigurăm toate condiţiile pentru succes. Nu avem suport aerian. Şi nu are niciun sens, din punct de vedere tactic, să pornim acum. Am mai făcut asta de zeci de ori noaptea cu soldaţii ANA. Tactic vorbind, este o decizie iraţională. Ca să nu mai spun că talibanii folosesc gloanţe care penetrează blindajele şi dacă este să ne luăm după atacurile precedente, au o armată de consilieri străini. Putem ataca dimineaţa devreme când avem la dispoziţie toată ziua şi putem beneficia şi de suport aerian. Nu suntem puşcaşi marini. Nu putem porni atacuri frontale fără să ne asigurăm condiţiile de succes. Şi asta înseamnă CAS (suport aerian). Suntem o unitate prea mică. Măcar sună şi întreabă dacă atacul este o necesitate operaţională. Dacă este, plecăm. Dacă nu, atunci cerem o prelungire până mâine dimineaţă. Nu-i putem conduce în luptă pe oamenii ăştia ştiind că pe unii dintre ei o să-i îngropăm, dacă acest lucru nu este o necesitate absolută.

— Bine, am înţeles punctul tău de vedere. Îl voi suna pe comandant şi-i voi explica situaţia. DAR, dacă el spune să plecăm, atunci pornim imediat, fără niciun comentariu.

Jared îşi trânti casca pe capota transportorului, luă telefonul prin satelit şi porni spre deşert ca să discute cu locotenent-colonelul Bolduc.

Minţi mai puţin înfierbântate vor hotărî. Aveam noroc că Jared ştia diferenţa dintre insubordonare şi sinceritate. Spre cinstea lui, expuse raţionamentul nostru locotenent-colonelului Bolduc care nu se temea să-şi lase comandanţii din teren să ia decizia finală. Jared se întoarse după câteva minute.

— Atacăm la ora 5 dimineaţa. Pregătiţi-vă.

Capitolul 15

„PUNEŢI-VĂ PROTEZELE DE SILICON!”

Fiecare om din Afganistan ar trebui să afle că venim şi că odată cu noi vine iadul.

– FOSTUL CONSILIER PE PROBLME DE SECURITATE NAŢIONALĂ ROBERT MACFARLANE (*FACE THE NATION,* 28 OCTOMBRIE 2001)

În dimineaţa următoare, ne-am trezit din cauza unor mârâituri, lătrături şi urlete. O haită de câini sălbatici se bătea în apropiere, undeva la marginea perimetrului dintre transportorul meu şi al lui Smitty.

Brian strânse husa de pe capota transportorului, mormăind, cu arma pregătită. Dormeam cu husele trase ca să evităm păianjenii-cămilă şi viperele. Câinii păreau că se bat pe un băţ mare. Dar când Brian şi cu mine ne-am apropiat, am realizat că băţul era un braţ, probabil de la unul dintre soldaţii talibani ucişi în lupta din ziua precedentă.

Haita era alcătuită din ogari irlandezi corciţi cu mastiff aduşi de ruşi şi dresaţi pentru luptă şi protecţie. Păreau mai puternici decât rottweilerii şi aveau temperamentul pitbullilor plini de furie. Nu voiam să se apropie prea mult. I-am mai văzut în trecut atacând soldaţi ANA şi nu voiam ca lucrurile să se repete acum.

— Împuşcă javra aia înainte să ajungă aici, i-am spus lui Brian arătându-i-l din priviri pe liderul haitei, un animal masiv cenuşiu, cu blana murdară, încâlcită şi cu o privire sălbatică.

Fără să spună niciun cuvânt, ridică arma pe umăr şi trase. Glonţul trecu prin animal, atrăgându-i atenţia asupra noastră, dar nu păru să ia în seamă lovitura. Brian ridică din nou arma şi trase iar. Al doilea glonţ îl lovi în piept. Câinele se clătină urlând şi căzu mort împrăştiind restul haitei. Dar nu vor rămâne mult timp la

distanţă. Va fi greu să reziste cadavrului proaspăt şi ştiam că aveau să se întoarcă după o vreme ca să-şi împartă prada.

Când soarele începu să se ivească de după munţi, am început să-mi împachetez aşternutul şi echipamentul. Turbam de furie pentru că javrele m-au făcut să pierd aproape o oră de somn. Ne-am făcut pregătirile cu ochelarii pentru vederea de noapte şi am mai verificat o dată dacă afganii ştiau planul. În cele din urmă, Jared începu numărătoarea inversă pentru pornirea motoarelor. Ca şi în alte rânduri, toate cele 11 transportoare porniră în acelaşi timp, ca la startul unei curse NASCAR.

Dave trase de două ori de mânerul încărcătorului de la Browningul său ca să verifice dacă noile gloanţe de calibru .50 erau bine aşezate. După ce-şi făcu de lucru cu echipamentul său, Brian îşi sprijini arma de parbriz şi înghesui sticlele de apă la locul său. În ceea ce mă priveşte, mi-am verificat mitraliera, apoi m-am întins în spate ca să văd dacă puşca, cutiile de cartuşe, rachetele noi şi sticlele cu apă erau la locul lor. Era o formalitate, dar atingerea acestor obiecte îmi dădea un sentiment de eliberare. Mi-am luat o gumă de mestecat cu gust de scorţişoară şi mi-am pipăit cutia de tutun Copenhaga din buzunar. *Dagga tse dagga da* – ce va fi, va fi.

Eram gata.

— Membrii Talon 31 anunţaţi-mă când sunteţi gata să pornim.

Toate cele trei transportoare răspunseră prin radio, iar eu, la rândul meu, l-am anunţat pe Jared că eram pregătiţi.

— Vultur 10, aici este Talon 30. Cerem permisiunea să pornim, anunţă Jared către centrul de operaţiuni tactice.

Îl vedeam în mintea mea pe Bolduc stând în faţa monitoarelor din Kandahar şi aşteptând să înceapă lupta. Dronele Predator bâzâiau pe deasupra noastră, prezentându-i în imagini întreaga acţiune. Comandanţii lumii moderne pot astăzi să urmărească desfăşurarea *live* a unei lupte, în completă siguranţă, dar ştiam că Bolduc ar fi vrut să fie aici, cu noi, în loc să ne vadă în acţiune pe un monitor. Deocamdată însă, Predator era cel care se putea apropia cel mai mult de locul luptei.

— Talon 30, aici este Vultur 10, permisiune acordată.

Am luat microfonul de la radioul negru care atârna de parasolarul de deasupra capului meu.

— Băieţi, puneţi-vă proteza de silicon pentru că o să doară.

Brian clătină aprobator din cap. Nu mai trebuia spus nimic. Am apăsat din nou microfonul:

— Către toţii membrii Talon 30, transportorul 1 a pornit.

Lumina soarelui se revărsa peste vale. Pe de o parte, lumina era o binecuvântare pentru soldaţii ANA care nu aveau echipamente pentru vedere nocturnă, dar pe de altă parte, era un blestem pentru noi toţi, deoarece talibanii ne puteau vedea venind. Am trecut încet pe lângă movilele de carcase goale care marcau locul unde echipa lui Dave ne scosese din ambuscadă în urmă cu două zile. Se vedea adăpostul pentru struguri unde l-am reperat pe cercetaşul taliban la primul atac. Speram ca talibanii fie să doarmă, fie să se roage, în momentul în care ajungeam la deal.

N-am avut norocul ăsta. Sistemele de comunicaţie din moscheile locale, care de obicei anunţau rugăciunea de dimineaţă, începură chemarea la arme.

— Contact în faţă! strigă Dave. Se lăsă brusc în turelă, tocmai când gloanţele începură să şuiere pe lângă transportor.

— Talon 30, aici este Talon 31, contact frontal. Trupe în contact!

Bill nu avea chef să rămânem pe loc. Ne strigă să oprim, înşfăcă aruncătorul de rachete Goose, din transportorul său, şi se lăsă în genunchi. Din spatele maşinii noastre auzii pe cineva strigând:

— Înapoi, zonă de explozie!

Iar apoi se auzi „la naiba!” din spatele maşinii, când racheta trecu ca un fulger pe lângă uşa mea, cu aproape 300 m pe secundă şi izbi din plin peretele de pământ.

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! urlă Bill înainte ca praful să se aşeze.

Acum aveam iniţiativa, cel puţin mental. Dacă talibanii voiau să se lupte azi cu noi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, vor primi ce-şi doresc.

Am început să tragem în zecile de şanţuri de irigaţii care se intersectau pe câmpul deschis, în timp ce ne îndreptam în viteză spre baza dealului. Focul era sporadic şi am reuşit să trecem de punctul în care fuseserăm opriţi cu două zile mai înainte. Chiar îi prinseserăm pe talibani cu garda jos? Poate s-or fi gândit că nu ne

mai întoarcem. Uneori pare că fulgerul cade de două ori în acelaşi loc. În orice caz, era un semn bun.

Am rămas departe de drumul principal care trecea peste mormanele de gunoaie către deal. Dacă erau mine sau dispozitive explozive improvizate, atunci probabil că se aflau undeva pe drum. Când am ajuns la baza mormanului de gunoaie, am sărit din maşină şi m-am tupilat pe lângă o movilă de pământ de vreo 7 m înălţime. Le-am făcut semn echipelor de mitraliori afgani, transmiţându-le comenzile în paştu. A fost una dintre acele dăţi în care mi-au fost de folos cele şapte luni în care am studiat această limbă. Un soldat afgan care ducea o mitralieră rusească PKM înjură când inamicul începu să tragă în jurul nostru împroşcând cu mizerie. Frecvenţa focului începu să crească constant. Talibanii se treziseră.

A trebuit să curăţăm o movilă de gunoi care nu era vizibilă pe imaginea veche de doi ani de pe computerul meu, înainte de a obţine un teren de tragere curat. M-am târât până în vârful movilei şi am văzut un şir de colibe din pământ şi o clădire în dreapta. Deasupra noastră se înălţa Sperwan Ghar.

Dealul cenuşiu, care măsura aproape 18 m înălţime, se profila peste clădirea în formă de U pe care o văzusem pe hartă. La baza dealului se mai aflau alte şase clădiri mai mici, toate distruse, precum şi câteva transportoare ruseşti vechi şi ruginite şi un rezervor de apă. Prin ferestrele clădirii principale am surprins o mişcare.

M-am târât la aproximativ 1 m de vârful movilei şi am dat semnalul final de atac. 24 de soldaţi din Forţele Speciale şi din ANA ţâşniră din transportoarele lor, adăpostindu-se după dâmbul de gunoaie. Un soldat ANA ajunse lângă mine, îşi fixă mitraliera şi începu să tragă în timp ce Bill adună restul de mitraliori ANA şi-i aranjă în linie cu poziţia mea de pe movila de gunoaie.

— Tu tragi spre nord, în prima clădire! Tu aduci muniţie. Tu protejezi partea dreaptă a mitraliorului de talibani, am strigat în paştu.

Fără îndoială că nici gramatica şi nici pronunţia mea nu erau perfecte, dar cine mai dădea importanţă acestui aspect?

Replicile n-au întârziat să apară şi în curând un vârtej de foc se revărsă asupra noastră. Trasoare incendiare se opriră atât de

aproape, încât dacă mă întindeam le puteam atinge. Gloanţele explodau în mizeria de lângă capul meu. M-am rostogolit pe spate să încerc să văd de unde veneau. Se trăgea din dreapta, din faţa şi din spatele dâmbului de gunoaie. M-am întors în fugă la transportor şi am apucat M240. M-am aplecat peste scaun şi i-am strigat lui Brian să pornească.

— Mergi spre movila de gunoi şi urcă-te pe ea astfel încât Dave să poată trage! Şi orice-ar fi ţine-te departe de drum.

Brian a accelerat puternic, apoi a urcat pe dâmbul de gunoi, până ce Dave a început să tragă cu mitraliera sa masivă de calibru .50, de la un capăt la altul, doborând tot ce întâlnea în cale. Gloanţele străpunseră pereţii clădirii. Nu mai era niciun loc de ascuns pentru inamici. Am sărit din transportor şi m-am repezit de-a lungul mormanului de gunoi, către nişte soldaţi afgani care stăteau ghemuiţi. Am luat o mitralieră PKM de la un soldat ANA, m-am târât cu ea în sus, pe movilă, şi m-am oprit într-un punct care-mi convenea, unde am şi fixat cele două picioare ale armei. Am tras o serie de zece gloanţe, indicându-i trăgătorului afgan din spatele meu încotro să ţintească şi arătându-i cu capul că trebuie să tragă în formă de arc. Îmi aruncă un zâmbet, dădu din cap că a înţeles, apoi se puse pe treabă.

Voiam să mă întorc la transportor şi la arma mea. Am luat-o la fugă prin spatele mormanului de gunoaie, murdar şi plin de transpiraţia care-mi curgea şiroaie pe faţă. Nu era nicio posibilitate să ajung acolo printr-o zonă de adăpost. Gloanţele ridicau mizeria de la picioarele mele. Şuierau trecând razant pe lângă mine, pe lângă toţi ceilalţi. Trebuia să mă adăpostesc repede, înainte ca vreunul dintre nemernicii ăştia să aibă noroc.

Când am intrat în transportor, Hodge lansă forţa de atac din spatele liniei de mitraliere.

— Hodge, sunt Rusty. Este o mică adâncitură în partea îndepărtată a mormanului de gunoi, pe care o poţi folosi ca adăpost, i-am transmis prin radio. Semnele de apel regulamentare şi procedurile de transmitere radio normale durau prea mult în mijlocul unei lupte. Spui ceea ce trebuie spus.

Forţa de atac se putea adăposti în micul spaţiu indicat, în timp ce noi trăgeam în poziţiile inamice, totodată trebuiau totuşi să se strecoare peste mormanul de gunoi, printre rafale, ca să elibereze

clădirea unei şcoli construite pe un mic platou, undeva spre deal, pe care n-o puteam lăsa ocupată de inamic. „Această şcoală a fost construită pentru poporul afgan de UNICEF”, scria deasupra uşii de la intrare.

— Porniţi acum! Hai! Hai! strigă Hodge.

Cuvintele lui se pierdură repede în urletul focului încrucişat al mitralierelor. Arăta ca un microcosmos de furtună pe plaja Omaha. Cei 20 de soldaţi ai Forţelor Speciale şi ai armatei afgane alergau către deal, învăluiţi într-un nor de praf pe care-l stârneau chiar ei. Din locul în care mă aflam, în spatele armei mele, asaltul părea că se desfăşoară cu încetinitorul. Puteam vedea gloanţele care tăiau norul de praf, lovind grămezile de gunoi din apropiere.

Doi soldaţi ANA se împiedicară şi căzură rostogolindu-se în praf. Unul dintre ei se ridică şi continuă să alerge. Al doilea însă nu reuşi. Un alt soldat ANA ţopăi ultimii câţiva paşi până la adăpost într-un picior, urletele abia i se auzeau în timp ce sângele ţâşnea din plin. Era o rană femurală. Un medic ANA se târî spre el să-l ajute, în timp ce un mic grup de soldaţi se repeziră spre o laterală a clădirii albe a şcolii.

Se lipiră de perete, cu armele aţintite spre uşile şi ferestrele deschise. Noi continuam să tragem în încăperi. Înainte de a putea cuceri dealul, trebuia să-i scoatem pe luptătorii talibani din şcoală, din fiecare încăpere. Nu aveam idee despre câte încăperi erau sau cu câţi luptători aveau să se confrunte.

— Rusty, încetează focul sau orientează armele la stânga, spre deal, spuse Hodge prin radio.

— Ne mutăm spre stânga!

Dave şi Brian reacţionară imediat. Bill, care era împreună cu trăgătorii ANA, în dreapta mea, orientă focul către poziţiile de luptă ale inamicului de pe deal.

Nu mai era niciun luptător în şcoală – cei care or fi fost acolo s-ar putea să fi plecat văzând forţa de atac, alegând să fugă şi să lupte în altă zi.

La semnalul lui Hodge, echipa părăsi în fugă clădirea şi începu asaltul plin de alunecări şi zgârieturi asupra Sperwan Ghar. Nu am putut să nu fiu impresionat în timp ce-l urmăream pe Hodge, la 41 de ani, urcând în goană dealul alături de subofiţeri şi de soldaţii ANA.

— Talon 30. Talon 31. Unde este suportul aerian?

— Nu ştiu, răspunse Jared, cu o secundă înainte de a auzi amândoi intervenţia radio de la centrul de operaţiuni tactice care anunţa că în curând vom avea luptători şi elicoptere Apache. Răspândiţi în formă de evantai, membrii echipei lui Hodge îşi croiau drum în sus, pe deal. Încovoiaţi, cu armele pregătite, verificau fiecare adâncitură şi evitau drumul şerpuitor, atenţi la mine. Numai că pe la jumătatea urcuşului, se produse o explozie înnăbuşită, iar un soldat ANA se prăbuşi urlând de durere, cu glezna transformată într-o bucată de carne însângerată. Un medic din echipa lui Hogde porni în linie dreaptă spre rănit, în ciuda pericolului de explozie a altor mine. Steve, medicul din echipa mea, sări într-un transportor ANA şi porni înspre ei.

— Mine! ţipă Hodge prin radio.

Asaltul se opri. Minele riscau să-şi facă efectul. Echipa de asalt se adăposti în adânciturile de pe panta laterală şi încercă să tragă spre poziţiile talibane de deasupra. Alţii căutau minele. L-am chemat pe Bill prin radio.

— Ia legătura cu 26 şi urcaţi dealul, acum!

Bill făcu un semn din cap spre Taz şi echipa sa să-l urmeze şi o porniră la goană. Ştiam că dacă era cineva care putea să-i alunge de pe dealul acela pe inamici, atunci Bill şi Taz erau cei mai potriviţi. Bill îi lăsă pe Taz şi echipa sa să urce dealul, în timp ce oamenii lui Hodge îi acopereau. În curând ieşiseră cu toţii din ascunzători. Echipa lui Hodge îi ajută pe afgani să urce spre vârf, trăgând continuu asupra inamicilor de deasupra. Pe măsură ce se apropiau de creasta dealului, am văzut câteva mâini aruncând grenade în jos. Exploziile groaznice au fost urmate de rafalele armelor automate, iar apoi de alte explozii. Mă simţeam absolut neajutorat.

Un soldat ANA mic de statură alerga în sus, pe deal, ca o capră neagră. Era Taz. Ajunse pe creasta dealului şi trase cu AK-ul de pe umăr de parcă asta ar fi făcut toată viaţa lui. Se lăsă în genunchi lângă un soldat din Forţele Speciale care se lupta sub imensa greutate a echipamentului său să găsească un loc unde să pună piciorul. Taz trăgea intermitent, având grijă să nu risipească muniţia, până ce soldatul din Forţele Speciale îşi stabiliză poziţia. Unul lângă altul, porniră spre adăposturi, acoperindu-se reciproc.

Câteva minute mai târziu, primirăm mesaj prin radio. Era Hodge.

— Am ocupat dealul, dar nu ştiu pentru cât timp. Undeva jos este o mare agitaţie. M-ai auzit?

Aveam Sperwan Ghar. Acum nu trebuia decât să-l păstrăm.

Capitolul 16

PRIETENI PE VIAŢĂ

Pe câmpul de luptă, soldaţii americani nu se bat pentru ceea ce spune la televizor preşedintele, nu luptă pentru mamele lor, pentru plăcinta cu mere sau pentru steagul american. Ei se bat unul pentru celălalt.

– COLONEL HAL MOORE (UNITATEA A 7-A CAVALERIE, VIETNAM)

Zgomotul continuu al gloanţelor care şuierau pe deasupra capetelor noastre, urmate de răpăiala constantă a mitralierelor care răspundeau, făceau să fie imposibil să gândeşti. Din când în când, uniformitatea zgomotelor era întreruptă de vuietul unei grenade sau de explozia unei rachete care găureau vreun adăpost de uscat struguri.

Printre explozii, încercam să evaluez situaţia. Atacasem de două ori poziţia apărată de inamic şi acum o deţineam. Controlam câteva puncte tactice importante pe care talibanii le voiau înapoi.

Echipa lui Hodge ocupa fostele poziţii de luptă ale talibanilor din vârful dealului, dar inamicul ne hărţuia din cele aproape 50 de case din pământ de la baza dealului, din şanţurile de irigaţii şi dintre ziduri, din câmpurile şi adăposturile pentru uscat struguri care înconjurau dealul.

Bill şi Steve îl stabilizaseră pe soldatul afgan rănit, cu un bandaj de compresie şi cu pansament. I-au pus laba retezată a piciorului într-o pungă de plastic neagră, cu speranţa că chirurgii din Kandahar i-o vor putea pune la loc, dacă ar ajunge la timp un

elicopter medical pentru evacuarea răniţilor. L-au dus la punctul de colectare a răniţilor (CCP), de lângă mormanul de gunoi.

Urmăream micul vehicul afgan care se retrăgea cu rănitul, când Brian observă mişcare în clădirea şcolii. Trebuia să aflu câţi afgani lăsase Hodge în şcoală pentru apărarea acesteia, dar legătura mea cu el se întrerupse.

— Căpitane, căpitane, talibanii se întorc în şcoală, strigă Ali în paştu, în timp ce surprindeam imaginea unor siluete noi cu cămăşi şi eşarfe negre mişcându-se cu repeziciune prin spatele şcolii.

— Am lăsat şase afgani, transmise Hodge, dar câteva secunde mai târziu reveni: Rusty, cei şase afgani sunt aici, sus, cu mine. Nu mai este nimeni în şcoală.

La naiba. Luptătorii talibani se întorseseră în şcoală. Îi vedeam strecurându-se prin ferestre şi căţărându-se pe dealul de lângă un cimitir din spatele clădirii, încercând să vadă dacă încă mai eram acolo. Dacă talibanii aveau să se aşeze în şcoală, atunci puteau separa mica noastră forţă combativă.

Hodge, Bill şi cu ceilalţi erau în vârful Sperwan Ghar, luptându-se pentru vieţile lor. Jared, Casey şi Jude se aflau la punctul de colectare a răniţilor, apărându-i pe aceştia, care erau în număr din ce în ce mai mare, şi pe medicii care încercau să-i trateze. Eliberarea şcolii ne revenea din nou. Imaginile transmise de Predator pe staţie ne avertizau cu privire la ameninţarea mişcărilor din spatele forţei de atac, când am comandat echipei mele de mitraliori să-şi ia armele şi muniţia şi să se pregătească să înaintăm.

— Către toate elementele Talon 30: Talon 31 Alfa (comandantul) porneşte să elibereze şcoala, spuse Brian.

Deoarece eram echipa de suport, aveam numai mitraliere – nu chiar cele mai bune arme pentru eliberarea unei clădiri, dar trebuia să ne descurcăm astfel. Acelaşi plan ca mai înainte – n-avea niciun sens să fim blânzi. În plus, un plan sumar va fi a doua natură pentru fiecare.

— Dave, Brian, am urlat înainte să plecăm, puneţi-i la pământ pe ticăloşii ăia când ies din clădirea şcolii. Nu vreau să mai avem de-a face din nou cu tâmpiţii ăştia! Hodge, avem inamic în şcoală. Mergem să-i curăţăm. NU TRAGEŢI într-acolo!

M-am întors apoi spre echipa mea de şase afgani, am luat cartuşiere noi şi am verificat armele.

— Voi veniţi cu mine. Sunteţi gata? am spus în paştu.

Mi-au răspuns în cor:

— Wa sahib – Da, domnule.

Am respirat adânc şi am strigat:

— Hamla! – Atacaţi! Şi am ţâşnit în fugă spre mormanele de gunoaie.

Armele de pe transportorul meu trăgeau înspre şcoală cu trasoare de un roşu strălucitor, în timp ce talibanii aruncau trasoare multicolore care fulgerau prin faţa noastră. Dintr-un grup de case din pământ, aflate la doar 100 m distanţă, ne zăriră talibanii şi începură să tragă dezlănţuit cu mitralierele, asupra noastră.

— ZA! ZA! ZA! – DU-TE! DU-TE! DU-TE! Era tot ce puteam spune pe măsură ce ne apropiam, pe ultimii metri. Am reuşit să ajungem la intrarea din dreapta a clădirii, în timp ce gloanţele ciopleau în pereţii din beton din jurul nostru. Am instalat rapid două mitraliere pentru trăgătorii afgani. Unul trăgea spre clădirile din care se trăgea spre noi. Celălalt ne păzea spatele, pentru cazul în care l-ar fi însufleţit curajul pe vreunul dintre talibani.

Am luat o grenadă pe care le-am arătat-o celor patru afgani din spatele meu, am îndepărtat siguranţa şi apoi i-am scos cuiul. Soldatul afgan de lângă mine se întoarse şi trase în uşă, eliberându-mi drumul. Am făcut un pas lateral şi am aruncat o privire de-a lungul holului flancat de câte patru încăperi de fiecare parte şi am aruncat grenada cât de tare şi de departe de intrare am putut. M-am ascuns apoi în spatele zidului, împingându-l pe afgan din dreptul uşii, când clădirea se zgudui, iar praful şi schijele explodară în toate direcţiile.

Am auzit răpăitul armelor de pe transportorul meu care trăgeau înspre dâmbul de gunoaie şi am ştiut că inamicul încerca să fugă. I-am făcut semn soldatului afgan, indicându-i să tragă din nou de-a lungul holului. Flăcările de mărimea unei mingi de baschet izbucniră din ţeava mitralierei sale PKM, în timp ce trăgea de la nivelul şoldului, însoţite de zgomotul cartuşelor din alamă care loveau podeaua de ciment.

Bucăţi de beton sparte cădeau peste mine, lovindu-mi gâtul şi

echipamentul; focul dinspre casele din pământ se apropia periculos de mult. Mi-am evaluat opţiunile. Puteam rămâne afară şi să fim împuşcaţi sau puteam intra şi să fim împuşcaţi. Am ales să intrăm. Eram oricum mai buni ca ei într-un spaţiu închis.

Am aruncat o privire spre încărcătoarele care aprovizionau PKM-urile şi l-am apucat de uniformă pe primul trăgător, împingându-l înainte.

— Tu tragi pe hol, iar eu în camere, am ordonat. Toţi ceilalţi rămâneţi în spatele meu.

Am intrat cinci în clădire, lăsând o mitralieră să ne acopere. Mitraliorul cu PKM era în faţă, iar eu eram al doilea. Al treilea şi al patrulea soldat aveau AK-uri, iar ultimul era celălalt mitralior cu PKM. Scântei galbene şi roşii de la gloanţele noastre ricoşau peste tot de-a lungul holului. Urletul asurzitor al mitralierei era insuportabil. În timp ce ne strecuram de-a lungul coridorului, soldaţii ANA dădeau din cap strigând:

— Tse? – Ce? la fiecare comandă a mea şi mi-am dat seama că erau complet asurziţi. După o vreme şi eu, la rândul meu, eram aproape surd, în ciuda căştilor Peltor.

Pe sub uşă se vedeau mişcându-se nişte umbre şi am pregătit o nouă grenadă. Le-am arătat-o afganilor şi i-am făcut semn spre uşă mitraliorului. El trase o rafală scurtă, apoi, poc, nimic – pocnetul unui om mort. Trăgătorul înaintase pe coridor fără gloanţe în armă. Rămăsese fără muniţie.

L-am înşfăcat de umăr şi l-am împins în spatele meu, azvârlind grenada în încăpere, am făcut doi paşi în spate, am pus puşca pe umăr şi am tras până când grenada explodă. Praf şi fum năvăliră în hol orbindu-ne. Îi auzeam pe Dave şi Brian prin radio şi am înţeles ceva legat de foc şi fum ieşind din şcoală. Le-am spus unde ne aflam şi să înceteze focul. Văzuseră explozia şi nu mai apărea nimeni.

— Brian, adu transportorul aici jos la locul de trecere şi supravegheaţi de acolo inamicul.

L-am luat pe trăgătorul din spatele grupului şi l-am mutat în faţă, păstrând contactul cu el, în timp ce continuam să avansăm furişându-ne încet. Se auzea scrâşnitul sticlei şi al pietrişului sub picioarele noastre şi din când în când şuieratul câte unui glonţ care trecea prin vreo fereastră. După un colţ, am ajuns într-un hol

mare, deschis şi gol.

Când am intrat în al doilea hol plin de praf, am văzut lumina de afară. Am auzit motorul lui *Ole Girl* şi pe Dave strigând comenzi, în timp ce trecea de clădirea şcolii. Câteva secunde mai târziu, se auzi ritmul constant al mitralierei lui Dave.

I-am spus afganului să înceteze să tragă şi mi-am aruncat o privire în ultimele încăperi, convins că luptătorii talibani plecaseră. Înăuntru ardeau cel puţin patru focuri mocnite şi se aflau zeci de pături, unelte de săpat, hrană, scaune şi cutii. Am anunţat prin radio că şcoala era liberă, apoi am strigat:

— Cinci prieteni ies afară!

Am mai aşteptat o clipă înainte de a ieşi. N-aveam chef să mă grăbesc şi să fiu împuşcat de unul dintre ai mei. Am scos mai întâi un braţ şi apoi am strecurat încet casca.

Un soldat afgan stătea pe mormanul de gunoi şi-mi făcea semne cu mâna. M-am întors spre echipa mea de soldaţi afgani şi le-am zâmbit.

— *Deersha kar kawi*. Bună treabă!

Unul mi-a zâmbit, iar ceilalţi s-au mulţumit să dea din cap. I-am ordonat lui Smitty să-şi mute transportorul între şcoală şi deal şi am urmărit apoi maşina trecând peste mormanul de gunoi şi venind spre mine. Acum chiar că aveam aici un punct adevărat cu putere de foc. L-am apelat apoi pe Jared.

— Avem vreo veste despre CAS?

— Nu încă, dar mă străduiesc să obţin, spuse el.

— Am înţeles, îmi mut restul echipei şi pe afgani la şcoală şi facem acolo punctul de rezistenţă. Bill, ai auzit ce-am spus?

Bill şi afganii săi au coborât, pe jumătate alunecând, pe jumătate alergând, pe panta dealului. Când ajunseră la bază, i-am cerut să securizeze partea îndepărtată a dealului, inclusiv şcoala, în timp ce eu aveam să curăţ clădirile dintre dâmbul de gunoi şi deal.

— Indivizii ăştia vor vrea să ia înapoi dealul. Pune-i pe afgani în defensivă şi fă-i pe nemernici să plătească scump chiar şi dacă încearcă asta.

Bill plecă şi l-am chemat pe Smitty. I-am spus că nimeni nu verificase până acum clădirile dintre mormanul de gunoi şi deal.

— Eşti bine, căpitane? întrebă el. Arăţi afumat.

— Arăt chiar aşa de rău?

— Ei bine, cinstit vorbind, este cam greu de zis, pentru că de fapt niciodată n-ai arătat atât de bine, turui el în timp ce se căţără pe zidul mic din spatele şcolii şi porni de-a lungul bazei dealului.

Când am început să verificăm încăperile eram mult mai sigur pe mine. Smitty avea un talent înnăscut. Îl urmăream mişcându-se către prima clădire cu un echilibru unic, care-i permitea aproape să zboare cu arma pregătită. Se apropie de uşa de la intrare a unei clădiri cu un singur etaj, în timp ce eu îi asiguram spatele. Se lăsă într-un genunchi şi azvârli înăuntru o grenadă. BUM. În timp ce praful şi molozul acopereau totul ca un val uriaş, am intrat în clădire, fiecare acoperindu-ne sectorul, aşa cum făcusem de zeci de ori la antrenamente. În doar câteva minute am verificat alte trei clădiri. Când ieşeam din ultima dintre ele, l-am auzit pe Bill, prin radio, cerând ajutor. Toate poziţiile noastre – pe întreg perimetrul şi pe deal – se aflau sub un foc mortal. Ambele mele transportoare trăgeau în poziţiile inamice de lângă deal. Smitty răspunse că pornim spre ei.

Smitty ajunse la transportorul său în acelaşi timp cu o rachetă. Aceasta lovi cu putere dealul chiar deasupra capului său, aruncându-l în portieră. Zack şi Chris răspunseră cu atâta furie, de parcă armele lor ar fi putut să-i adune pe toţi laolaltă, transformând peretele de unde fusese trasă racheta într-o grămadă de pietriş.

După ce am verificat clădirile, l-am chemat pe Sean să vină cu transportorul său şi să ajute la întărirea poziţiei lui Bill între deal şi şcoală. Greg îmi auzi apelul şi-i făcu semn lui Jude, în timp ce el şi Sean porneau în sus, pe deal.

Jude stătea aplecat lângă transportorul lui Jared, în timp ce se trăgea în ei. Casey, în turelă, încerca să ţină piept talibanilor, când aceştia aruncară grenade care explodară în aer, deasupra capului său, împroşcând transportorul cu metal topit. De cealaltă parte a vehiculului, Jared continua să solicite acoperire aeriană.

Greg şi Sean se apropiau de mormanul de gunoi, mergând cu atenţie exact pe urmele celorlalte vehicule.

S-a produs o explozie uriaşă.

— Oh, Dumnezeule! a fost tot ce am putut spune.

Bomba a explodat sub roata din dreapta spate, aruncând în

aer rezervorul de combustibil şi cele patruzeci de galoane de motorină din canistrele din spate. Flăcările aveau aproape 10 m înălţime. Caroseria transportorului explodă, aruncând pretutindeni echipament şi muniţie. Greg, care era în turelă, a fost aruncat în sus, apoi s-a ghemuit şi a aterizat îngrozitor de rău peste bara de protecţie, înconjurat de combustibil în flăcări, rachete şi gloanţe care explodau în jurul său.

Unda de şoc a exploziei îl aruncă pe Jared dincolo de spatele transportorului şi îl lăsă fără respiraţie pe Casey care se prăbuşi din turelă. Pe măsură ce flăcările se înălţau tot mai sus, Jude, adăpostit în timpul exploziei de transportorul lui Jared, vedea cum un imens nor de praf învăluia totul în jurul său. Abia mai putea zări vehiculul, dar îl văzu pe Greg ieşind din transportor printre flăcări şi prin fumul negru şi gros.

O imensă minge de foc ţâşni din norul de fum, însoţită de un tub lung şi greu de aruncătoare şi o gheată. Tubul căzu cu un zgomot sec chiar lângă Jared. „Sunt mort”, gândi el.

Văzând gheata, se târî să găsească un bandaj de compresie şi verifică dacă are ambele picioare. Erau întregi.

Revenindu-şi din şocul exploziei, Jared se ridică la timp ca să-l vadă pe Jude alergând printr-un teren complet deschis, chiar pe sub focul mitralierei inamice şi intrând în flăcările care înconjurau transportorul, unde Greg zăcea prăbuşit, nemişcat. Luptându-se cu fumul negru şi cu focul, Jude îl apucă pe Greg şi-l târî de acolo.

Îl strigam pe Jared, dar nu răspundea, eram sigur că dispozitivul exploziv improvizat lovise şi transportorul său. I-am strigat apoi pe Brian şi Dave ca să ţină sub control şcoala şi am luat-o la fugă vreo 100 m şi ceva peste câmp, printre gloanţele trase de arme de calibru mic, încercând încontinuu să-l prind pe Jared prin radio.

Niciun răspuns.

Riley tocmai terminase de bandajat un soldat afgan rănit, când văzu bila de foc zburând prin aer. Luă în grabă trusa de ajutor şi alergă spre transportorul care ardea, unde îl văzu pe Jude trăgând pe cineva afară din caroseria în flăcări.

M-am lăsat cu capul în jos în adâncitura pe care o folosiserăm ca să ne adăpostim în timpul atacului şi aproape că mi-am rupt gâtul. Ceream disperat prin radio ajutor de la cel mai apropiat

transportor care mă putea acoperi. Mi-a luat un minut să ajung la vehiculul în flăcări, deoarece a trebuit să sar dintr-un şanţ în altul. Mitraliorul unui transportor din apropiere m-a acoperit, în cele din urmă, pe ultimii câţiva metri.

Epuizat, mi-am croit anevoie drum în genunchi peste ultimul morman de gunoi. Tuşind şi sufocându-mă din cauza prafului, m-am pomenit brusc în faţa unui carnagiu total. Echipamente, rachete pentru Goose, sticle de apă şi piese din transportor erau risipite de jur împrejurul unei grămezi de lucruri care se topeau. L-am văzut pe Jude în dreptul a ceea ce fusese cândva bara de protecţie a vehiculului, trăgând corpul inert al lui Greg afară din flăcări.

Uniforma lui Greg ardea. Jude încerca să oprească flăcările, arzându-şi încheieturile şi mâinile în care avea mănuşi, dar nu reuşea să oprească focul.

Flăcările din jurul transportorului erau oribile, iar gloanţele se încingeau în ritm febril, de la o clipă la alta. Peste 20 000 de gloanţe de 7.62, 10 000 de gloanţe de 5.56, numeroase rachete, proiectile, muniţie pentru blindate şi grenade ardeau şi explodau incontrolabil. Transportorul devenea rapid un infern. Dându-şi seama că trebuie să plece de acolo, Jude începu să-l tragă pe Greg spre un şanţ.

M-am rostogolit şi m-am lăsat în jos pe mormanul de gunoi ca să ajung la Greg şi Jude. L-am înşfăcat pe Greg de ce mai rămăsese din vesta antiglonţ şi l-am tras cu toată puterea, împreună cu Jude, spre un şanţ de irigaţii de la marginea unui câmp de marijuana, aflat la vreo 10 m distanţă de transportor. Pe măsură ce ne apropiam de şanţ însă, ne dădeam seama că n-avea mai mult de vreo 0,5 m adâncime. Cum n-aveam de ales, l-am băgat acolo pe Greg.

— E tot ce putem face, Jude, am strigat.

Jude încercă să scoată echipamentul de prim ajutor al lui Greg dar tot ce se afla în el era fie ars, fie topit. Îşi scoase atunci propriul său echipament şi începu să trateze rănile lui Greg. În timp ce încerca să îl îngrijească, se uită la mine şi dădu din cap spre câmpul de marijuana.

— N-am fumat niciodată chestia asta, căpitane. Iar acum o să mor în rahatul ăsta, spuse el.

— Nu azi, amice, a fost tot ce am putut spune.

Muniţia continua să se încingă şi să ne pulverizeze cu schije fierbinţi. Am scos vesta antiglonţ a lui Greg şi am pus-o de jur împrejurul lui ca o pavăză, în timp ce Jude începu să-l examineze din cap până-n picioare, anunţând rănile de fiecare dată când dădea peste una. Bill coborî de pe deal şi îngenunche lângă noi.

— Bill, găseşte-l pe Riley şi trimite-l aici, repede, am izbucnit eu. la orice alt medic şi adu şi ceva pentru traumatisme dintr-un alt transportor. Trebuie apoi să începi să faci legătura dintre toate poziţiile noastre defensive.

Bill porni ca din puşcă. Am început acordarea primului ajutor. O bucată de schijă zimţată de vreo 700 gr făcuse o gaură imensă în şoldul lui Greg şi-i perforase intestinele şi stomacul. Încercam cu febrilitate să menţinem organele în mediul steril şi protector al peretelui său abdominal.

La început nu-i puteam găsi piciorul. Ne-am gândit că-l pierduse, dar am observat apoi că ce mai rămăsese din piciorul său era ghemuit sub el. Am fost uluit de faptul că Greg nu intrase încă în şoc şi era suficient de conştient ca să ne spună cum să-l tratăm. Trecutul său de instructor medical la Centrul de Instruire Medicală pentru Operaţiuni Speciale a fost atât de util, când ne spunea mie şi lui Jude unde sângera – sau era vreo „scurgere” – şi cum să oprim asta. În timp ce Jude îi pansa imensa rană deschisă, iar eu încercam să-i fixez gâtul, Greg continua să scuipe sânge.

Cum stăteam ghemuit în şanţ, am observat că săculeţele de nailon de la vesta antiglonţ a lui Jude erau parţial topite de la flăcări, iar barba îi fumega. Mâinile sale erau în mod evident umflate şi extrem de afectate după ce încercase să oprească focul care ardea echipamentul de pe corpul lui Greg. Cu toate acestea, n-a încetat nicio clipă să-l ajute.

Sean, instructorul ETT, lipsea; nu-l mai văzusem de la explozie.

— Unde-i Sean? am strigat către Jude încercând să mă fac auzit printre explozii.

Jude ridică din umeri.

— Nu l-am văzut în vehicul.

Am luat asta ca pe un semn că ar putea fi încă în viaţă şi am plecat să-l caut. N-aveam de gând să las pe nimeni acolo. M-am

căţărat şi am ieşit din şanţ, am trecut de botul transportorului şi am intrat în fumul gros dinspre vehicul, dând din braţe ca să reuşesc să văd ceva. Norul toxic şi negru îmi ardea ochii şi nasul şi de îndată ce am reuşit să iau o primă gură de aer, am vomitat.

Fumul mă sufoca în timp ce îl căutam pe Sean. Apoi, am zărit sus, pe dâmb, la nord faţă de maşină, o siluetă întunecată prăbuşită peste mormanul de gunoi. Era Sean. Explozia îl proiectase prin uşa de la şofer. Încercase să se târască spre vehicul ca să-l salveze pe Greg, dar n-a reuşit. S-a mişcat când i-am apucat braţul, respira greu, probabil de la inhalarea fumului toxic.

— Să mergem prietene! Te-am luat! am spus eu.

L-am apucat strâns de echipament şi l-am târât, scoţându-l din norul toxic, apoi jumătate din drum l-am dus în spate şi jumătate l-am târât până am ajuns la şanţ. Îşi revenise puţin de la aerul mai curat, dar în tot restul drumului rămase ameţit. L-am aşezat cu capul spre Greg, astfel încât să-i putem urmări şi să-i protejăm pe amândoi. Luptătorii talibani trăgeau acum în direcţia noastră, iar gloanţele şuierau printre plantele de marijuana din apropiere care cădeau la pământ, spre noi. Stăteam cu spatele spre locul din care se trăgea şi mă aşteptam să fiu împuşcat în fund.

Sean nu era pe lumea aceasta. Tot încerca să se târască afară din şanţ ca să-l caute pe Greg şi am fost nevoit să-l ţin cu forţa la pământ în timp ce-i evaluam rănile. I-am desfăcut vesta antiglonţ, apoi l-am rostogolit pe o parte şi i-am verificat spatele. I-am examinat tot corpul de la cap la picioare, dar n-am găsit nicio traumă majoră – doar mici tăieturi şi sângerări din nas şi urechi.

— Ai noroc, i-am spus.

Riley era cu un soldat afgan rănit, când a auzit explozia şi a pornit într-acolo, dar le-a luat mult timp lui şi lui J.D. să traverseze câmpul dinspre poziţia în care se aflau. De îndată ce ajunse la noi, Riley mă luă deoparte şi-mi strigă în faţă:

— Care-i mai grav?

Am arătat spre Greg, iar Riley a îngenunchiat lângă el şi a deschis trusa de prim ajutor. Greg era complet negru din cap până-n tălpi, iar Riley nici nu ştia pe cine tratează, până când acesta nu începu să vorbească.

— Cred că-l pot duce pe Sean la punctul de colectare a victimelor, am strigat.

— Aşteaptă un minut, spuse Riley.

Jude îi prezentă pe scurt rănile lui Greg. Riley nu mai văzuse niciodată răni ca ale lui. Nici măcar la cursul pentru medici din Forţele Speciale nu-şi imaginase că va vedea pe cineva atât de grav rănit. Începu să-i taie uniforma carbonizată. De fiecare dată când scotea câte o bucată sau o fâşie, dădea peste o altă rană. Glezna fracturată. Tibia ruptă. Răni de schije în genunchi. Arsuri de gradul trei de la mijloc în jos.

Când Riley ajunse la fesa dreaptă a lui Greg, descoperi o gaură de mărimea pumnului său care ducea direct în abdomenul acestuia, unde o imensă bucată de schijă explodată pătrunsese adânc, expunând intestinele. Era rana devastatoare pe care încercaserăm noi s-o tratăm.

— Cum este? am ţipat ca să acopăr zgomotul uniform al mitralierei.

Dacă Riley ar fi dat din cap de sus în jos, ar fi însemnat că Greg va reuşi să supravieţuiască. Dar şi el şi Jude făcură semn că nu şi am simţit că mi se strânge inima. Rănile lui Greg erau mult peste ce puteam trata noi.

— Are pulsul scăzut şi tensiunea la fel. Are nevoie de sânge şi de îngrijire imediat, spuse Riley. Este în ultimul ceas.

Asta însemna că aveam la dispoziţie cam o oră să-l ducem pe Greg la un spital, înainte de a fi prea târziu. Riley continuă să-l trateze, dar şanţul de irigaţii era un loc prea periculos. Talibanii îşi concentrau acum toată atenţia spre locul în care ne aflam. Praf şi gunoaie continuau să curgă peste noi şi peste rănile lui Greg. A trebuit să-l duc pe Sean la punctul de colectare a răniţilor. Nu voiam să fie acolo dacă Greg murea.

Bill trimise doi soldaţi afgani care să ne acopere. O altă mică explozie aruncă spre noi bucăţi din transportor şi gloanţe antitanc. Riley, J.D. şi Jude îl acoperiră instinctiv cu trupurile lor pe Greg, în timp ce eu îl acoperem pe Sean, încercând să-i protejăm de alte răni. Trebuia să ne mutăm de acolo.

Jude alergă până la transportorul lui Jared ca să ia o brancardă, se întoarse şi o desfăcu, dar constată că fusese distrusă în timpul exploziei iniţiale. Se întoarse în fugă să ia o alta.

I-am spus lui Sean că urma să-l mut într-un loc mai sigur şi să încerce să se ridice pe picioare. Mi-am băgat braţul pe sub cămaşă şi l-am apucat de guler. I-am petrecut braţul pe după gâtul meu cu ajutorul unei curele şi l-am apucat de partea din faţă a centurii, până l-am făcut să meargă.

Ne-am afundat în câmpul de marijuana aflat de cealaltă parte a movilei de gunoi şi împleticindu-ne ne-am croit drum printre tulpinile groase care ne plezneau peste faţă, pe măsură ce înaintam. Auzeam mitraliera de calibru .50 a lui Casey trăgând şi ne-am continuat drumul în direcţia aceea. Am reuşit în cele din urmă să traversăm câmpul, înainte de a ne prăbuşi amândoi.

— Mai ştii cum te cheamă? l-am întrebat.

— Da, Sean, răspunse el.

— Ştii în ce zi suntem? am continuat eu.

— Nu ştiu, răspunse Sean, iar eu zâmbii.

— Ei bine, poţi să te ţii pe picioare? Pentru că nu-ţi pot căra fundul mare şi gras peste movila asta de gunoi, am spus.

Dădu afirmativ din cap. După ce am parcurs vreo 9 m din vârful movilei, se prăbuşi deodată peste mine. L-am apucat de braţe şi cu el în spinare, pe jumătate târâş, am pornit spre transportorul lui Jared. Picioarele mi se împleticeau ca ale unui bebeluş care face primii paşi, iar după câţiva metri îmi cedă spatele. Am căzut grămadă, complet epuizaţi. Jared alergă spre noi când ne văzu căzând, arătând el însuşi epuizat. L-am întrebat dacă era OK. Răspunse că da şi îl luă pe Sean.

M-am târât înapoi la locul unde se afla Jude şi unde Riley încă se chinuia cu Greg. Focul inamicului se înteţise. Riley zise că este cazul să ne mutăm, înainte ca cineva să fie împuşcat. I-am spus că punctul de colectare a răniţilor era lângă transportorul lui Jared şi apoi am pornit să mă întâlnesc cu Bill, oprindu-mă din loc în loc ca să fiu sigur că nu rămăseseră echipamente importante în şanţ, cum ar fi ochelarii pentru vederea nocturnă. În spatele meu, văzui un soldat afgan care îl luase pe Greg în spate şi-l ducea spre locul de colectare a răniţilor.

Vehiculul continua să ardă. M-am uitat spre micul şanţ în care ne aflaserăm până nu de mult. Iarba uscată ca spicul de grâu era culcată la pământ şi murdară de sânge. Articole medicale de prim ajutor folosite, capace de ace, tuburi, bucăţi de tifon şi pungi de

plastic zăceau aruncate pretutindeni. Atunci am observat petele de sânge de pe ochelarii mei, de pe mâneci şi de pe săculeţele pentru muniţie.

Când am revenit la punctul de colectare a răniţilor, Jared mă apucă de braţ.

— Avem elicoptere medicale în 30 de minute. Vin şi cei de la CAS (suport aerian). Dă-mi repede o listă cu obiectivele!

Transportoarele blindate erau dispuse în cerc, ca nişte vagoane, în jurul răniţilor. Oamenii stăteau întinşi pe tărgi cu medicii roind în jurul lor. Jude se chinuia să-i convingă pe medici că arsurile lui nu erau chiar atât de grave şi că încă putea trage cu arma.

Gândurile mi-au zburat înapoi spre Greg. Mai fusese într-o unitate a Forţelor Speciale şi ştia că misiunea putea fi mortală, dar el, nu numai că se oferise voluntar să vină, ci chiar insistase să o facă. Am regretat decizia de a-l lăsa să ni se alăture şi habar n-aveam cum o să-i explic asta fiului său de un an.

La centrul de colectare a răniţilor, Greg era convins că avea să moară. La fiecare respiraţie, corpul i se crispa de o durere inimaginabilă. Riley băgase în el din plin antibiotice şi analgezice, sperând să-i mai reducă din suferinţă. Riley încerca să-l ţină de vorbă: despre pescuit, vânătoare. Despre zilele de antrenament de odinioară. Despre orice putea să-i ţină mintea departe de durere.

— Eşti bine, omule? întrebă el apucând un bandaj pe care-l smulsese din ambalaj. Greg urlă de durere. Apucându-i penisul, Riley îl dădu într-o parte, astfel încât să poată aplica un alt bandaj mai sus, pe picior.

— Hei, Riley, spuse Greg între două respiraţii chinuitoare. Dacă mor, ultimul lucru pe care o să ţi-l aminteşti în legătură cu mine va fi că mi-ai atins penisul.

— Al naibii, homo, spuse Riley, luptându-se să fixeze bandajul ca să oprească sângerarea din piciorul drept sfârtecat al lui Greg.

Când se apropie elicopterul pentru evacuarea răniţilor, Greg refuză să plece până nu vorbi cu Jared şi Jude. Ei alergară într-acolo şi îngenunchează lângă el. Îi spuse lui Jared că era mândru că a servit cu unitatea noastră şi că nu era vina lui. Se oferise voluntar să ni se alăture în misiune. Mesajul lui Greg pentru Jude a

fost simplu.

— Fie că-ţi place, fie că nu, eşti prietenul meu pe viaţă, îi spuse Greg.

Jude zâmbi.

— Şi eu cred la fel.

Capitolul 17

„PĂCĂLICII ĂŞTIA PUR ŞI SIMPLU NU RENUNŢĂ!”

Propune-ţi să fii pregătit şi curajos pe câmpul de luptă.
În acest fel, îţi vei asuma tot ce este dificil sau periculos.

– CODUL SAMURAILOR

Imaginea oamenilor mei zdrobiţi mă obseda, în timp ce-mi făceam cu greu drum prin câmpul de marijuana. Acest atac, acest deal, fusese de fapt ideea mea. Mi-am privit mâinile şi vesta antiglonţ mânjite de sânge. Mulţi comandanţi nu se află în teren cu oamenii lor când sunt răniţi sau mor. Dar în treaba asta, eşti acolo şi le cunoşti şi numele soţiilor şi ale copiilor lor.

Când m-am întâlnit cu Bill, îmi spuse că trebuia să solicităm o nouă aprovizionare de urgenţă cu muniţie.

— Ştiu, Bill, dă-mi doar numărul de provizii necesare, am răspuns eu. Se pare că în sfârşit vom obţine suport aerian şi vreau să-mi dai obiectivele ţintă din zona perimetrului tău. Trebuie, de asemenea, să le spunem şi celorlalţi din echipă despre Greg şi Sean.

Cei mai mulţi aflaseră deja că fuseseră răniţi, dar nu ştiau cât de gravă era situaţia. Bill şi cu mine ne-am îndreptat, clătinându-ne, spre movila de gunoi înaltă cât două etaje. Epuizaţi şi îmbibaţi de transpiraţie ne-am trântit pe jos şi ne-am lăsat pe spate, încercând să ne recăpătăm suflul. N-am mai fost atât de obosit

din perioada şcolii de rangeri şi a cursurilor de calificare pentru Forţele Speciale.

— Hei, căpitane, s-ar putea să fim împuşcaţi aici sus, glumi Bill.

— După toate prin câte am trecut, mă îndoiesc, Bill.

Am reuşit cu greu să respir profund.

— Sincer, nici nu m-am gândit că am putea supravieţui atât de mult.

Am bâjbâit printr-unul dintre buzunarele în care ţineam muniţia cu mănuşa mea ruptă şi însângerată şi am scos o tabacheră din argint lucrată manual cu tutun. O primisem în dar de la Shinsha. I-am oferit lui Bill nişte tutun de mestecat Copenhaga. Am stat amândoi câteva secunde să mestecăm o gură de tutun şi să bem puţină apă caldă din rucsacurile din spate. Echipa avea nevoie de noi, de amândoi, concentraţi, iar scurta pauză ne ajută să ne reculegem.

Pauza a fost una prea scurtă, însă. *Poc, Poc*. Două gloanţe loviră gunoiul de lângă noi, întrerupând mica noastră şedinţă corporatistă.

— La naiba, spusei rostogolindu-mă pe o parte şi încercând să alunec în josul movilei, până la adăpostul micii adâncituri. Era a treia oară pe ziua de azi când mă pomeneam în gaura asta.

— Ticăloşii ăştia nu se opresc niciodată? spuse Bill.

— Trebuie să recunosc că nu, am răspuns înainte să pornim spre adăpostul vehiculelor.

Când am ajuns înapoi la transportoare, am auzit bătăile familiare ale paletelor elicopterelor. Abia îl auzeam pe Jared care mă apela prin radio, din cauza transpiraţiei care se acumulase în căştile din urechi. Am scos cupele şi le-am scuturat.

— Rusty, tu şi cu Ron vă ocupaţi de elicoptere, iar eu şi cu Mike de avioane, l-am auzit transmiţându-mi.

Elicopterul pentru evacuarea răniţilor se apropia şi ne apelă.

— Talon 31, aici Viperă 08, vin dinspre sud-est, la un azimut de 155 de grade. Sunt la 5 km de locul vostru şi am elicopterul medical de evacuare în spate. Semnalul de apel este Dustoff 03. Solicit azimutul de aterizare pentru elicopter şi situaţia actuală la sol.

Ron avea harta în faţă şi-mi aruncă o privire dură.

— Nu acum, căpitane, spuse el cu fermitate. Trebuie să schiţez clădirile inamice.

Ştiam ce vrea să spună şi nu mă deranja să primesc indicaţii de la el. Se ocupa de cel mai important lucru în acest moment – suportul aerian.

Nici nu-l puteam minţi pe pilot, dar nici nu ardeam de nerăbdare să-i spun adevărul. Nu voiam să anuleze aterizarea elicopterului pentru evacuarea răniţilor de teama de a fi doborât. Doar că aceasta era o problemă reală. Am decis să spun exact cum stăteau lucrurile.

— Viperă 08, aici este Talon 31. Te rog treci pe Dustoff 03. Situaţia actuală la sol nu este grozavă. Suntem trei unităţi într-o topografie caracteristică, înconjuraţi de inamici care ocupă un teritoriu cuprins între 50 m şi 1 km. Ne aflăm într-o zonă deschisă, în formă de lacrimă, lângă un deal care arată ca un vulcan. Deţinem controlul asupra dealului şi clădirea în formă de „U” aflată la 50 m nord-est. Ne aşteptăm la atac de la sol la aterizare şi la evacuare. Am opt răniţi care au nevoie de evacuare medicală imediată. Câţiva sunt americani. Pot comunica către Viperă 08 locurile cunoscute ale inamicilor, dar mă aştept la un atac chiar şi mai agresiv. Talon 30 va ţine legătura cu Dustoff 03, iar eu cu Viper 08. M-aţi recepţionat?

Pauza lungă ce urmă întrebării mele mă puse pe gânduri. Piloţii îşi evaluau opţiunile. Începeam să regret decizia de a prezenta lucrurile aşa cum erau, când radioul reveni la viaţă.

— Talon 31, aici Viperă 08. Vin dinspre nord-est în recunoaştere şi îl acopăr pe Dustoff 03 care aterizează.

Uşurare.

— Să fiu al naibii, acum chiar că ne apucăm de treabă! am strigat.

De data aceasta elicopterul de atac Apache nu a mai făcut cercuri, ci a trecut rapid pe deasupra poziţiei noastre, în timp ce desfăşuram un panou mare portocaliu. De îndată ce talibanii zăriră elicopterul Apache, deschiseră focul. Apache-ul se strecură; am strâns panoul şi am început să tragem la rândul nostru.

— Talon 31, te văd. Unde vrei?

În spatele şcolii, Ron trasa ţintele pe harta sa folosind o busolă, un GPS şi un creion, în timp ce eu vorbeam cu Apache.

Aveam nevoie urgentă să tragă în ceilalţi luptători suficient de mult timp, încât să-i permită elicopterului Chinook să încarce răniţii.

— Viperă 08, la raidul următor, trageţi din plin. Concentraţi focul pe şanţul de irigaţii orientat dinspre vest spre est, situat la vreo 100 m nord de marcajul meu. Acolo trebuie să vezi două adăposturi de uscat struguri şi o construcţie din pământ lângă şanţul de irigaţii. Trageţi în toate trei cât de tare se poate chiar de la prima trecere, iar apoi vă ghidăm noi pentru trecerea următoare.

Elicopterul Chinook care se rotea la distanţă era ascuns în spatele elicopterului de atac.

— Recepţionat, capul la cutie, spuse pilotul.

Părea nostim că pilotul ne cerea să ne dăm la fund.

L-am auzit pe Jared spunându-i ceva despre fumul roşu pilotului de pe elicopterul medical, apoi urmă familiarul şuierat al rachetelor şi bubuitul gros al tunului care izbucniră de deasupra noastră. Rachetele loviră din plin şanţul, în timp ce Apache se înălţa spre cer pregătindu-se pentru a doua trecere. Imediat în urma elicopterului de atac, Chinook se înclină puternic pe stânga şi părea că se prăbuşeşte pe lângă coloana roşie de fum. Piloţii nu voiau să expună burta elicopterului la focul talibanilor.

Jared şi alţi şase oameni din Echipa 36 transportară răniţii către elicopterul care aştepta.

Rachetele şi mitralierele talibane se concentrară imediat asupra elicopterului. Auzeam zgomotul gloanţelor care penetrau fuselajul. O grenadă zbură pe lângă coada elicopterului, trecu de transportorul lui Jared şi explodă în movila de gunoi. Pilotul american nici nu se clinti. Rămase pe loc, în timp ce medicii suiau, în grabă, răniţii în burta elicopterului.

Armele noastre se concentrau pe fiecare poziţie pe care o puteam identifica. I-am cerut lui Viperă 08 să urmărească trasoarele noastre şi să se apropie mai mult.

— Mai mult? întrebă el ezitant.

— Recepţionat, pericol de aproape, am răspuns. „Pericol de aproape” nu era o expresie pe care s-o tratezi cu superficialitate. Era întrebuinţată doar ca ultimă soluţie şi însemna că soldaţii care solicitau ajutor aerian ar putea fi loviţi chiar de cei veniţi în ajutor.

O uşoară deviere a traseului parcurs de rachete, de avion sau de gloanţe ar putea însemna că vei fi rănit sau chiar ucis. Fie era perfect, fie erai mort.

Dave trase spre clădire şi spre şirul de copaci cu mitraliera sa de calibru .50, delimitând locul pentru pilot. Apache-ul se năpusti chiar deasupra noastră. Rachetele şi tunul de 30 mm puseră la pământ copacii şi spulberară clădirea.

— Foarte drăguţ, spuse Brian, schiţând un zâmbet pistruiat.

Abia atunci mi-am amintit vocea subţire şi clară a copilului care-mi spunea „Trage în tufişuri, tati, trage în tufişuri”. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

— Mai devreme n-am reuşit să-i convingem pe ceilalţi să tragă atât de aproape, adăugă Dave.

În spatele nostru, elicele Chinookului începură să huruie pregătindu-se pentru decolare. Când ajunseră la turaţia potrivită, un nor mare de praf se stârni în toate direcţiile reducând complet vizibilitatea. O adevărată binecuvântare pentru elicopter.

— Toată lumea în perimetru, alegeţi o ţintă şi deschideţi focul, transmise Jared prin radio către toate echipele.

L-am auzit pe Dustoff 03 chemându-o pe Viperă 08:

— Ies acum.

Elicopterul se ridică în aer.

— Acum! Acum! TOATĂ LUMEA deschide focul! am urlat în radio.

Am declanşat canonada. Cele trei transportoare care mi-au mai rămas, echipele lui Bruce şi Hodge, instructorul ETT, interpreţii şi soldaţii ANA au deschis focul asupra construcţiilor şi a adăposturilor de uscat struguri. Toţi oamenii care puteau manevra o armă au început să tragă.

În timp ce elicopterul se ridica prin norul de praf şi se înclină puternic pornind spre deşert, am spus în gând o rugăciune pentru cei dinăuntru pe care probabil nu-i vom mai vedea niciodată. Când Chinook ieşi din zona de pericol, am solicitat un nou raid Apache.

— Viperă 08, de data asta vreau să vii şi să tragi numai deasupra celor trei clădiri. M-ai recepţionat? am spus eu.

Dar răspunsul nu mi-a plăcut.

— Talon 31, îmi pare rău dar trebuie să plec. Escortez Dustoff

03. Aveţi grijă de voi. Viperă 08 a plecat.

Tocmai atunci, un glonţ trecu exact printre mine şi Ron. Am tresărit şi m-am adăpostit, în grabă, în spatele transportorului meu. Aveam nervii întinşi la maximum. M-am ascuns după roata din spate, când o salvă de grenade şi proiectile explodară în clădirea şcolii. Cineva strigă:

— Vine! După care exploziile proiectilelor zguduiră pământul, iar mitralierele inamice împroşcară vehiculele. Eram la pământ. M-am recules, am ridicat arma pe umăr şi am tras. Brian şi Dave erau, ca întotdeauna, serioşi ca nişte stane de piatră.

Ferestrele celor trei clădiri aflate chiar în faţa vehiculului meu sticliră. Un lider de echipă al ANA strigă:

— *Der dushman!* Mulţi inamici!

Impactul gloanţelor a făcut un nor de fum în jurul poziţiilor noastre. Motorul transportorului gemu de parcă ar fi fost în agonie, în timp ce Brian dădu în marşarier vreo 10 m, căutând cu disperare un loc la adăpost. Mă aşteptam ca din clipă în clipă s-o văd pe *Ole Girl* izbucnind în flăcări.

Ne confruntam cu vreo 200 de inamici, iar numărul lor era în creştere. Deja trăseserăm câteva rachete înspre clădirea în care se aflau, dar nu reuşiserăm să-i domolim. Pur şi simplu, din ce în ce mai mulţi talibani ocupau clădirea.

Bill îndreptă aruncătorul de rachete antitanc Carl Gustav din transportorul său şi trase şase rachete în clădirea cea mare. Proiectilele explozive de 84 mm făceau găuri mari în pereţii groşi, dar nu reuşeau să penetreze.

— Căpitane, nu pot găuri chestia asta! strigă el.

Din toate cele trei clădiri se menţinea un tir uniform de mitraliere. Brian strigă că luptătorii se mutau spre stânga. M-am târât pe o parte a transportorului, apoi m-am furişat pe locul meu.

— Arată-mi, am spus.

Dave trase un foc lung cu mitraliera sa de calibru .50. Gloanţele ciuruiră trei pereţi laterali şi şanţul de irigaţii aflat la un teren de fotbal distanţă. Era un contraatac. L-am apelat imediat pe Jared.

— Domnule, avem un contraatac foarte serios cu vreo 60 până la 80 de inamici care vin dinspre nord-est, poate chiar mai mulţi. Distanţa este de vreo 100-200 m.

Câteva momente mai târziu, Jared reveni cu un ordin care mă şocă:

— Strângeţi şi pregătiţi-vă să ne mişcăm.

— Unde să ne mişcăm? am întrebat.

— Înapoi în deşert.

Am refuzat să accept asta. Ştiam că dacă cedam dealul, inamicul va fi într-o clipă acolo sus, strecurându-se printre forţele noastre, provocând un carnagiu inimaginabil. Am fi zdrobiţi. Toată experienţa mea de soldat urla că trebuia să rămânem pe loc.

— Să ne mişcăm? Şi unde naiba să ne ducem? În nenorocitul ăla de deşert? Nu mă dau jos de pe dealul ăsta. Am plătit cu sânge pentru el. Nenorocitul ăsta de deal este al nostru şi refuz să-l dau pe mâna nemernicilor ăstora de sălbatici. Îl vor avea doar dacă îl pot lua! Hai să-i lăsăm să guste o bucată din defensiva noastră.

Hodge şi Bruce erau de acord. Rămânem.

Până la acest punct încercasem să fiu controlat şi calculat, dar o furie primară mă mistuia. Sentimentul este de nedescris. Sunt foarte puţini oameni în societatea în care trăim, cu excepţia soldaţilor, care pot înţelege asta. Este o combinaţie de adrenalină, testosteron, epuizare şi emoţie. Furia mea ieşea la suprafaţă şi descătuşa o putere ţinută până atunci în frâu. Orice ar fi produs creierul în astfel de momente, ei bine îmi plăcea – nu, iubeam asta. Ştiam că putem face faţă. Deodată am simţit cum dispare toată oboseala, iar nervii mei reveniră la normal. M-am oprit şi am privit în jur, ignorând radioul.

Jared ştia că nu mă poate face să mă răzgândesc, iar ordinele sale confirmară acest lucru:

— OK, toată lumea să se ţină bine. Dacă credeţi că putem face faţă, vom face din şcoală un Alamo [1] al nostru. Voi da semnalul. Toate cele 30 de elemente pornesc spre şcoală şi spre deal. Păstraţi-vă poziţiile şi rămâneţi acoperiţi. Cerul este pe cale să cadă.

Nu aveam altă opţiune decât să ţinem inamicul la distanţă şi să încercăm să eliminăm cât mai mulţi dintre ei.

De data aceasta aveam dealul, iar grenadele şi proiectilele

---

[1] Bătălia de la Alamo (23 februarie-6 martie 1836), din timpul Revoluţiei Texane.

pur şi simplu nu puteau trage în susul dealului fără să se lovească de movila de gunoi sau fără să treacă pe deasupra capetelor noastre. Oamenii lui Ali depistară un grup de luptători care încercau să se instaleze pe un acoperiş din apropiere – o grenadă este mult mai eficientă pe un teren plat – dar trăgătorii lui i-au nimerit din plin şi i-au lăsat laţi.

În vârful dealului, echipa lui Hodge n-avea suficiente arme de foc. Jared trimise echipa lui Bruce să-i întărească. Inginerii veniţi cu aeronava care ne făcuse aprovizionarea, împreună cu inginerii din echipa noastră, începură sub foc, periculoasa şi istovitoarea acţiune de detectare a minelor. Descoperiră un alt dispozitiv exploziv improvizat în şosea şi câteva mine antipersonal în vârful dealului.

Încă nu începuserăm riposta când talibanii loviră şcoala cu un proiectil de la care una dintre încăperi luă foc. Interceptările transmisiunilor radio ale talibanilor dezvăluiră solicitări de întăriri către „palatul comandantului”. Talibanii comunicau mai mult codificat. Alţi luptători sosiră de dincolo de râu şi nu aveau idee încotro să se îndrepte. De obicei, cutreierau la întâmplare, chemându-şi comandantul din minut în minut, până se găseau cu legătura lor. Pentru noi, avantajul acestui tip de dezorganizare era că n-aveau niciun simţ al mişcării tactice şi puteam să le dejucăm planurile şi să-i omorâm. Dezavantajul era că puteau să apară de oriunde, oricând şi să te ia prin surprindere. Şi le-au făcut pe amândouă.

La început, apelul radio n-avea niciun sens, până ce am început să mă uit cu atenţie la clădiri.

— Brian, Dave, am spus, vi se pare că vreuna dintre clădirile acestea arată ca un palat sau ca un loc care să aparţină unui comandant taliban superior? Este vreuna decorată în mod special sau arată altfel decât celelalte?

Ron arătă imediat spre grupul de clădiri din care fuseserăm atacaţi chiar din prima zi. Aveau pereţi înalţi, adăposturi pentru uscat struguri foarte spaţioase şi înalte, câmpuri cândva îngrijite acum distruse de proiectilele şi rachetele trase de Apache. Acela trebuia să fie locul.

Deodată, zgomotul motoarelor cu reacţie umplu toată atmosfera.

— Vin, spuse Jared emoţionat.

Mike, în picioare pe transportorul lui Jared, orchestra sosirea a aproape o duzină de avioane. În sfârşit primeam suportul aerian de care aveam atâta nevoie, iar avioanele de vânătoare şi bombardierele roiau pe deasupra noastră ca viespile, aşteptând momentul în care să atace. A sosit, de asemenea, şi o aeronavă care alimenta din zbor avioanele de vânătoare. Păsările care sosiseră pe câmpul de luptă aveau în cele din urmă să pună totul la pământ.

Ron, care stătea în spatele maşinii mele, se întoarse la computerul său pentru a obţine o legătură video care să confirme ţinta şi descrierea. Altminteri, toată artileria s-ar putea năpusti drept în capul nostru. Ecranul albicios gri cu alb clipi, dar nu apăru nicio imagine. Ron chemă aeronava ca să confirme încă o dată codul, dar fără niciun rezultat. Nu primeam nicio imagine azi.

— Am situaţia sub control, căpitane. O să fac asta verbal şi o să le ciuruim fundurile până îi facem praf, spuse Ron, aruncând laptopul înapoi în maşină.

Mike îi cedă avioanele de vânătoare lui Ron, iar eu m-am dus lângă el cu harta şi GPS-ul ca să confirm ţintele. Ron ridică patru degete, indicând faptul că aveam la dispoziţie patru avioane de vânătoare.

— Să pună naibii la pământ clădirea aia! am spus eu.

— Căpitane, pilotul spune că suntem la doar 200 m distanţă. Oficial este pericol de aproape pentru o bombă atât de mare, îmi comunică Ron între două schimburi de replici cu pilotul. Pilotul vrea acordul tău.

Ştiam exact ce însemna asta. Dacă se întâmpla ca explozia bombei să ucidă forţe prietene, pilotul nu dorea să fie făcut răspunzător. Am înţeles, dar n-aveam de ales.

— Romeo Bravo, am spus.

Câteva momente mai târziu am auzit zgomotul ascuţit al reactoarelor care coborau şi când am privit în sus, am văzut două A-10 Warthogs năpustindu-se cu aripile încărcate de proiectile, bombe şi rachete.

— OK, am o soluţie şi confirmarea verbală a ţintei, spuse Ron. Clădirea aceea va dispărea prima. O bombă de 450 de kg în 30 de secunde.

Fără întârziere, am anunţat prin radio pe toată lumea şi am închis uşa de la transportor, de parcă asta ar fi avut vreo importanţă dacă bomba nu nimerea ţinta. Dar sentimentul de siguranţă este totul. Am observat un soldat afgan care scosese capul din tranşee, ignorând pericolul şi am ţipat din toţi rărunchii la el să se adăpostească. VUUUM! Întreaga clădire dispăru într-un nor de fum şi praf. Energia declanşată de explozie brăzdă câmpul, agitând plantele înalte de marijuana, apoi urcă spre deal ca o maree invizibilă.

— Mai vin două, staţi jos, urlă Ron.

Alte două bombe de câte 45 kg se prăbuşiră asupra clădirilor, declanşând alte unde. Toate atinseseră ţinta, iar după explozii se lăsă o linişte stranie.

— Se trage!

Pârâitul scurt şi uniform al tunurilor de pe A-10 sparseră liniştea. Copacii retezaţi căzeau cu mişcări lente, rotindu-se prin aer, în timp ce proiectilele explodau transformându-i în aşchii şi surcele. Şanţurile de irigaţii care cândva ofereau acoperire, acum deveniseră capcanele morţii. Proiectilele năvăliră peste luptătorii talibani ascunşi acolo, fiecare dintre ele împroşcând în toate direcţiile exploziv plin de oţel fierbinte.

— Asta ar trebui să scoată şi untul din ei, spuse Ron care transmitea piloţilor mici ajustări care să amplifice cât mai mult carnagiul.

Oricine i-ar fi sfătuit pe talibani, înţelegea gravitatea situaţiei. Luaseră singura decizie plauzibilă şi încercaseră să se apropie cât mai mult de noi, sperând să fie imposibil să le bombardăm poziţiile, fără să fim loviţi şi noi. Numai că spre necazul lor, prevăzuserăm acest lucru. Discutaserăm despre acest tip de situaţie cu echipa, înainte de plecare. Deciseserăm atunci că mai degrabă murim într-o încercare nereuşită de salvare, ucişi de alţi americani, decât să ne taie ei capetele pe internet, sub ochii familiilor noastre. Mă hotărâsem deja că dacă era să mor azi, atunci mai bine să mor în luptă decât în timpul retragerii, împuşcat în spate.

Undele radio erau asaltate de lideri talibani răniţi şi de soldaţi care cereau ajutor. Un comandant taliban intră pe radio ţipând şi jeluindu-se pentru fraţii săi.

— Trimiteţi tractoare, avem mulţi morţi şi răniţi. Nu ne putem apropia mai mult! raportă un alt lider taliban.

Ron continuă să pună la pământ adăposturile pentru uscat struguri, în timp ce eu le-am comunicat lui Hodge şi Bruce, care se aflau pe deal, despre apelurile pentru ajutor ale inamicului.

— Ştiu, îi văd venind, spuse Hodge, numărând cel puţin şapte dâre de praf de la tractoarele care se deplasau de-a lungul drumurilor şi şanţurilor de irigaţii de la nord-est de Sperwan Ghar.

Avioanele de vânătoare A-10 traseră asupra adăposturilor de uscat struguri, apoi se ridicară să realimenteze. Sosiră două elicoptere Apache, iar echipa lui Hodge le trimise după tractoare. Zburând cu viteză mare, elicopterele Apache se înălţară şi se repliară pentru atac. Dar între timp, toate tractoarele dispăruseră în câmpurile înalte de marijuana.

Ca nişte libelule, elicopterele Apache se înclinară şi se rotiră pe deasupra zonei, căutând tractoarele. În cele din urmă, primul elicopter se lăsă foarte jos şi trase o rafală scurtă într-un şanţ de irigaţii, apoi făcu o curbă largă pe dreapta şi se îndepărtă în viteză. Explozia spulberă mai bine de 30 de luptători talibani care începuseră să tragă în aer. Al doilea elicopter Apache se apropie de şanţ şi trase vreo 12 rachete în grămada de copaci de deasupra acestuia. Elicopterele mai făcură trei ture înainte de a porni să caute alţi luptători. Jared le dăduse undă verde să atace orice luptător taliban aflat pe o rază de 400 m de deal.

Câteva minute mai târziu, elicopterele Apache îi şicanau pe luptători, făcându-i să tragă în ei ca să-şi dezvăluie poziţiile. Totul începu cu o avalanşă de focuri de armă, cu trasoare, urmate de un zbor iscusit şi de limbajul colorat al piloţilor elicopterului din faţă, care se retrăgea în zona de siguranţă, în timp ce al doilea Apache venea să tragă cu mitraliera, pentru a duce la capăt ameninţarea.

Aveam atât de multe avioane în zonă, încât oricine avea cât de cât experienţă în ghidarea lor era pe radio. Mike împărţise dealul în două părţi egale, printr-o linie imaginară. El dirija aeronavele la sud de linie, iar Ron pe cele din partea de nord. Timp de vreo două ore şi jumătate, mai bine de 20 de avioane de luptă – avioane de vânătoare, elicoptere şi drone Predator – i-au hăituit pe luptătorii talibani prin şanţurile de irigaţii, le-au pus la

pământ clădirile şi le-au strivit aproape impenetrabilele adăposturi pentru uscat struguri.

Îmi pusesem bileţele pe fiecare loc liber din maşină. Întreg interiorul transportorului meu era o agendă. Bordul, plafonul, geamurile – toate conţineau informaţii importante dobândite în timp ce urmăream evoluţia ţintelor, mişcările aeronavelor şi ale talibanilor.

Taz mă întrerupse cu un şuierat, versiunea afgană a lui „Hei, băiete, uită-te aici!”. Arătă spre cartuşiera armei sale AK-47 şi ridică două degete. Oamenii săi mai aveau două cartuşiere sau 60 de gloanţe. Mi-am scos cuţitul.

— *Taso chaku bulla kawalishi*. Folosiţi cuţitul.

Taz zâmbi şi dădu din cap cu entuziasm. Dispăru apoi în spatele şcolii. Eram cu toţii implicaţi în treaba asta şi eram convins că talibanii nu ar fi putut să treacă de Taz şi de oamenii săi. Iar dacă treceau, atunci aveam să ştiu că Taz şi oamenii săi erau morţi.

Ajutorul aerian ne-a permis un scurt răgaz. Transportorul lui Jared opri lângă maşina mea, stârnind un nor de praf. Toată lumea înşfăcă saci şi cutii din transportoare şi înfiinţarăm un mic post de comandă, într-o cămăruţă a şcolii. Lăzile goale de muniţii deveniră scaune şi mese. Am îndesat cutiile goale şi murdare de muniţii la ferestre, ca să ne protejeze împotriva grenadelor şi a schijelor. Detaliile de pe câmpul de luptă erau scrise cu cretă albă pe pereţii cenuşii.

Am încărcat toate transportoarele cu restul de muniţie, am înlocuit poziţiile defensive talibane din vârful dealului cu mitraliere americane şi ale ANA şi am curăţat şcoala de proiectilele neexplodate. Aceasta era acum Alamo al nostru.

Înăuntru, am scotocit toate încăperile în căutare de informaţii. Am intrat într-o cameră de lângă holul spaţios şi m-am speriat. Pereţii erau mânjiţi cu vopsea neagră; câteva nume erau scrijelite pe pereţi. Voodoo taliban. Talibanii îşi marchează adeseori prezenţa turnând motorină într-o găleată cu nisip căreia îi dau foc, într-o sală de şedinţe sau de consiliu. Fumul acoperă totul cu negru, ceea ce le conferă o aură diabolică şi aproape invincibilă, după mintea localnicilor care cred că numai talibanii sunt capabili de această transformare.

Urmele de sandale de pe tavan simbolizau faptul că oricine le-ar fi văzut s-ar fi aflat sub piciorul talibanilor. Numele de pe pereţii negri erau ale liderilor talibani. Teoretic, localnicii care ar fi descoperit din întâmplare această scenă, ar fi fost martori ai puterii talibane.

Unul dintre nume mi-a reţinut atenţia. L-am chemat pe Jared şi i-am spus că trebuie să vadă şi el asta.

— Ce naiba-i asta? spuse Jared uimit când mi se alătură.

I-am arătat un nume pe care-l recunoscusem în agenda recuperată în satul de la marginea Deşertului Roşu. Jared o scoase din buzunarul vestei sale antiglonţ şi o răsfoi. Un interpret citi lista. Toate cele 16 nume din agendă se potriveau cu cele de pe perete. Aveam numele adevărate ale principalilor conducători talibani din Panjwayi şi din sudul Afganistanului.

Jared deschise telefonul prin satelit şi ieşi afară ca să prindă semnal mai bun. Trebuia să ia legătura cu Bolduc şi cu oamenii de la serviciul de informaţii, cât mai curând posibil. Data viitoare, când nemernicii ăştia vor încerca să comunice, vom fi pregătiţi şi le vom veni de hac.

La apusul soarelui, ne luptam deja de 13 ore. Două elicoptere Chinook sosiră să ne aprovizioneze cu muniţie şi arme. În timpul luptei se stricaseră sau fuseseră distruse mai bine de o duzină de mitraliere.

Elicopterele abia aterizară. Şefii de echipe ştiau situaţia şi descărcară rapid încărcătura. O altă echipă de specialişti în dezamorsări sosi ca să cureţe de mine drumurile şi potecile. Au găsit vreo 12 mine peste tot pe deal.

După plecarea elicopterelor, reveniră cele două avioane de vânătoare A-10 care lansaseră mai devreme bombele ce ne-au salvat vieţile, punând capăt contraatacului. Plecau spre Aeroportul Bagram, la nord de Kabul, ca să se aprovizioneze cu muniţie şi să realimenteze.

Se năpustiră şi lansară rapid toate bombele şi rachetele asupra ţintelor indicate de Mike şi Ron. Ultimul lor raid cu tunurile de 30 mm fărâmară pereţii unui complex de clădiri din apropiere.

— Talon 31, aici este Fildeş 16. Băieţi, se pare că va fi OK. De aici de sus, inamicul pare să se retragă. Vedem numeroase dâre

de praf de la vehicule care fug în toate direcţiile. Din păcate, trebuie să plecăm. Ţineţi-vă capul acoperit şi rezistaţi la noapte. Ne vom întoarce mâine dimineaţă înainte de răsărit. Vă garantăm.

Încheiară comunicarea şi începură să urce pe cerul care se întuneca. Avionul A-10 din fruntea escadrilei făcu o întoarcere strânsă spre stânga şi se îndreptă glonţ spre Sperwan Ghar. Nu se afla la mai mult de 30 m de sol. L-am văzut clar pe pilot în interiorul carlingii sale, în timp ce înclina uşor pe dreapta aeronava, privi spre noi, peste umăr şi ne făcu semn cu degetul mare. După ce trecu de deal, se redresă şi ţâşni în sus, spre cer şi făcu un looping elegant.

Până astăzi, imaginea aceea mi-a rămas în memorie. Am ştiut în acel moment că făceam cu adevărat parte din cea mai impresionantă forţă de luptă de pe faţa pământului. Şi ştiam cu siguranţă că dacă aveam nevoie de ajutor, atunci va veni. Aveam un sentiment de uşurare şi de încredere pe care cuvintele nu le pot descrie.

Eram sigur că vom mai avea nevoie de ajutorul lor. Cu canadienii împotmoliţi în nord, talibanii urmau să-şi concentreze ferocitatea asupra Sperwan Ghar.

Mă aşteptam la o noapte foarte lungă.

Capitolul 18

RĂMÂNEM PE LOC CU ORICE PREŢ

> *Istoria nu încredinţează grija pentru libertate celor slabi sau timizi*.
>
> – DWIGHT D. EISENHOWER

Explozia ne aruncă pe mine şi pe Brian, care eram cufundaţi într-un somn adânc pe capota lui *Ole Girl*, drept în praf. O altă explozie zgudui pământul de îndată ce am căzut. Brian şi cu mine

o luarăm la goană în patru labe spre spatele transportorului, înţepându-ne zdravăn în tufele de scaieţi şi spini.

— Eşti rănit? l-am întrebat eu.

— Nu, tu? urmă el.

— Nu, sunt bine, am spus încercând să-mi recapăt respiraţia. Mâinile şi genunchii îmi ardeau şi aproape distrusesem o pereche bună de pantaloni. Apoi am auzit chicotelile. Încă pe jumătate adormit, m-am târât până de cealaltă parte a transportorului, unde i-am găsit pe Ron şi Dave ghemuiţi lângă peretele şcolii, râzând şi bucurându-se din toată inima.

Avionul de atac la sol AC-130 sosise la puţină vreme după ce adormisem. Îşi anunţase prezenţa trimiţând câteva proiectile de 105 mm la 100 m de deal. Dave şi Ron dirijaseră aeronava, aşa că ştiau că aveau să urmeze exploziile.

— Te mişti destul de repede pentru un om în vârstă, spuse Dave.

— Du-te naibii, Dave!

Barajul provocă o revărsare de scântei portocalii în toate direcţiile. Fumul unor mici incendii se înălţa ici şi colo în lumina lunii, producând nori negri cenuşii care pluteau pe deasupra clădirilor decimate. Echipajul de pe AC-130 muncise toată noaptea cu ajutorul camerelor care scanau solul în căutare de soldaţi inamici, ca să-i vâneze pe luptătorii talibani care se grupau. Invizibili pentru ochiul liber, se roteau pe deasupra noastră. Îi poreclisem „îngerii nopţii” şi mitralierele lor răsunau ca nişte trompete, în timp ce trăgeau în luptătorii care încercau să se reorganizeze şi să atace.

— Ţintă! Încarcă! Arma pregătită! Fiţi gata! Foc!

Bum.

Din vârful Sperwan Ghar, se vedeau numeroase focuri. Talibanii încă mai aduceau alte trupe de dincolo de râu. Aproape 200 de luptători inamici veneau pe jos sau în maşini, cu luminile stinse, traversând albia uscată a râului, spre Sperwan Ghar. Focurile luminau drumul. Alţii spionau, încercând să ne evalueze defensiva. Cu siguranţă că urmau să atace în zori. Era o luptă pentru cine începe primul.

Încă obosiţi, Brian şi cu mine ne-am târât pur şi simplu sub bara de protecţie a transportorului şi ne-am culcat la loc. Mai

aveam trei ore înainte să ne facem serviciul de noapte. Ecoul reconfortant al atacurilor aeriene ne-au permis să adormim uşor. Când, câteva ore mai târziu, am simţit strânsoarea familiară de pe gleznă, am sărit în sus şi m-am izbit cu capul de bara de protecţie.

— La naiba, spusei, frecându-mi fruntea care zvâcnea de durere.

Ron stătea în faţa mea, absolut epuizat după o noapte întreagă de ghidat loviturile aeriene.

— Cum a mers azi noapte? l-am întrebat.

— Am fost ocupaţi, foarte ocupaţi, spuse el.

Munca sa ucisese cel puţin 110 luptători.

Câteva rachete mari loviră Sperwan Ghar, odată cu răsăritul soarelui, chiar după prima chemare la rugăciune din moscheea locală. Mi s-a părut dezgustător că mullahii [1] care se aflau în fruntea credincioşilor erau aceiaşi talibani care folosiseră portavocele moscheii ca să transmită mesaje luptătorilor. Am estimat existenţa a aproximativ 100 de talibani în perimetrul meu. Îi vedeam mişcându-se prin livezi, prin şanţurile de irigaţii şi pe lângă pereţii groşi din pământ ai clădirilor. În jurul dealului plutea ecoul stins al strigătului „Allah akbar”.

Bill aranjă în poziţii membrii echipei, ca să acopere înaintarea inamicului. Focuri de armă scormoneau partea din spate a dealului, unde erau localizaţi Hodge şi echipa lui. Începeam să ne obişnuim din nou cu zăngănitul gloanţelor care zburau în toate direcţiile.

— Tango, Tango, Tango din nord, se auzi prin radio vocea unui soldat SF, indicându-ne ţintele şi locurile lor de amplasare. Apelul a fost însă curmat de zgomotul asurzitor al mitralierei care începu să tragă.

În jur de 12 luptători încercau să avanseze, dar soldaţii afgani s-au mutat ca să întărească poziţia mitralierei şi i-au oprit. Am cercetat zona cu binoclul şi am văzut un grup de talibani, printre care şi un adolescent, îngrămădiţi într-o intersecţie, morţi sau pe moarte. Nişte păsări şi doi câini mari se năpustiseră asupra corpurilor lor.

Mai bine ei, decât oamenii mei, mi-am spus în gând.

---

[1] Titlu sacerdotal la islamici (n. red.).

Mi-era greaţă. Luptătorii talibani fuseseră conduşi spre sacrificiu de fanaticii cărora nu le păsa decât de propria lor cauză. Cei care predicau sus şi tare Sharia – legea islamică, erau tocmai cei care nu voiau să moară pentru ideologia lor deformată şi perversă. De multe ori forţau băieţi tineri să transporte muniţii sau să lupte. Aveai de ales între ignoranţă şi înţelegere. Oamenii mei nu trebuiau să moară pentru o absurditate.

Atacul se mută în scurtă vreme spre Hodge şi spre partea sudică a dealului. Ali Hussein anunţă prin intervenţii scurte şi agitate la radio că mai mulţi luptători se îndreptau spre culoarul îngust şi acoperit.

— OK, Ali, am spus încercând să par liniştit, când apare inamicul, pur şi simplu trage în el.

Înţelese gluma, iar apoi ordonă către trei soldaţi afgani, printre care şi Taz, să contracareze de dincolo de terasament. Dând puternic din braţe, Taz îşi dirijă soldaţii spre câmpurile acoperite de viţă-de-vie înţesate de inamici.

Dispărură dincolo de micul terasament şi reapărură apoi de-a lungul unui perete al şirului de clădiri din pământ, care ducea către o altă construcţie mai mică, din mijlocul câmpului. Am comunicat mişcările lor prin radio, ca să mă asigur că toţi trăgătorii ştiau că forţe prietene se aflau în afara perimetrului.

Echipa lui Taz urcă cu grijă scările de pământ care duceau sus, pe peretele clădirii. Peretele mergea de-a lungul şanţului de irigaţii, unde doborâserăm vreo 12 luptători. Taz arătă spre perete şi am înţeles că de cealaltă parte se aflau talibani. Ridică apoi trei degete, o numărătoare inversă, după care toţi cei trei bărbaţi se ridicară şi începură să tragă. Doi dintre ei îşi mişcau armele AK-47 de parcă erau nişte furtunuri de grădină, dar nu şi Taz. Ţinea arma strâns lipită de umăr şi trăgea metodic în inamici, după care scoase o grenadă şi o azvârli în şanţ. Ceilalţi soldaţi îi urmară exemplul şi săriră de pe zidul înalt de vreo 3,5 m, apoi o rupseră la fugă înapoi spre perimetrul nostru. Trei explozii uriaşe aruncară în aer praf şi membre.

Taz sosi în goană cu echipa sa, prin coridorul şcolii, până la transportorul meu, ştiind din îndelungata sa experienţă că am să cer un raport privind situaţia. Găsiseră 20 de luptători şi răniseră sau uciseseră jumătate dintre ei. L-am îmbrăţişat pe bunul meu

prieten. Eram mândru de ei şi-mi amintesc că mi-am dorit ca şi alţii să vadă ce vedeam eu şi anume afgani luptând pentru propria lor libertate. În timp ce se întorceau în fugă spre poziţiile lor, o voce prietenoasă se auzi prin reţeaua radio. M-a luat pe nepregătite şi m-am oprit ca să fiu sigur că nu aveam halucinaţii.

Era o altă echipă SF şi nu orice echipă. Erau băieţii de la 333-Triplu X. Joe, sergentul echipei Triplu X era în reţea, iar vocea lui suna ca o muzică pentru urechile mele. Era o altă echipă de lunetişti profesionişti care se alăturau petrecerii. Sfinte Sisoe.

Bolduc ştia cât de important era Sperwan Ghar şi de aceea îi trimisese în luptă pe 333. Aveam, în sfârşit, mai mulţi soldaţi din Forţele Speciale în teren. Mi-am dat jos microfonul şi le-am spus vestea membrilor echipei mele, a căror încredere crescu vizibil. Nu mai eram singuri.

Echipa 333 sosise cu o noapte în urmă şi se instalase între stâncile zimţate din vârful Masum Ghar, de pe creasta căruia se vedea, înspre nord, grupul operativ canadian. Practic invizibili, ei urmăreau câmpul de luptă prin puternicele binocluri Steiner şi prin lunetele precise Leupold. Acum aveam forţe prietene care urmăreau grupul operativ canadian, oprind drumul inamicului spre nord, aprovizionare regulată şi deţinerea unui teren-cheie. Matt, liderul echipei, mă sună pentru un schimb de informaţii.

În ultimele câteva ore, echipa sa aşteptase cu răbdare, observase şi schiţase mişcările forţelor talibane care mişunau în sus şi-n jos prin vale. Joe (cunoscut ca Kraker) şi oamenii lui Matt însemnaseră ţintele din vale cu o precizie impresionantă. Din poziţia lor, puteau vedea întreaga zonă canadiană a văii şi jumătatea frontală a văii noastre.

Am adăugat o schiţă detaliată a poziţiilor defensive, a vehiculelor distruse, a şanţurilor, a luptătorilor inamici şi a zonelor spre care se deplasau aceştia. Când Jared a intervenit prin radio, i-am prezentat şi lui totul. La momentul potrivit şi odată cu sosirea ajutorului aerian, se va dezlănţui iadul.

Şuieratul ascuţit şi obişnuit al gloanţelor care zburau prin aer m-au făcut să mă arunc pe burtă, pe podeaua de ciment a şcolii. Câteva explozii se produseră în spatele şcolii, lângă latrină. Grenade şi proiectile explodară aproape de poziţiile în care se aflau transportorul meu şi mitraliera afganilor. M-am lovit cu faţa

de patul armei mele şi mi-am spart buza.

Atacul asupra poziţiei lui Hodge fusese un simulacru. Obiectivul principal era atacarea poziţiilor noastre, iar asta s-a petrecut în câteva minute. Pe măsură ce se intensifica focul, i-am cerut întăriri lui Hodge.

Ron ne apelă prin radio pe mine sau pe Jared. Avea ceva pentru noi. I-am răspuns că trebuia să aştepte, dar apoi l-am auzit făcând verificări cu piloţii din trupele navale care zburau deja pe deasupra văii.

— NAVALE? De unde naiba au apărut? întrebă Jared.

— Cred că de pe un portavion, domnule, spuse Ron.

Acum erau toţi grozav de deştepţi. Ron petrecuse prea mult timp în preajma lui Dave.

Mike ne anunţă că având în vedere numărul de apeluri de verificare a staţiilor, nu mai duceam lipsă de suport aerian. Avioanele de vânătoare au trebuit să realimenteze după lungul zbor de deasupra Oceanul Indian şi se întorceau cam într-o oră. Nu aveam habar de unde venea celălalt avion şi sincer, nici nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că, în sfârşit, erau aici.

În timp ce aşteptam, îmi imaginam ce se petrecea în Statele Unite. Ştiam procesul. Puteam vedea receptoarele ridicându-se la Pentagon, grăbindu-i pe factorii de decizie să acţioneze.

REGIUNE: SUD-VESTUL ASIEI
LOCUL: AFGANISTAN
SITUAŢIA: Posibilitatea ca Forţele Speciale ale Statelor Unite să fie depăşite.
CONTEXTUL: O unitate SOF a SUA, în sprijinul unei ample operaţiuni ISAF, este puternic atacată.
REZUMAT INFORMAL: O operaţiune ISAF de mare importanţă, cu numele de cod „MEDUSA” este în plină desfăşurare. Operaţiunea a stagnat din cauza numărului neaşteptat de inamici, iar trupele noastre sunt în contact puternic în Provincia Kandahar din sudul Afganistanului. O unitate SF a pătruns în teritoriul inamic pentru a restabili iniţiativa şi pentru a ajuta forţele ISAF. Procedând astfel, au localizat un număr mare de luptători talibani şi străini (cca. 1 000) confirmat şi un câmp de instrucţie al inamicului. Sunt în

plină confruntare. Este solicitată fiecare resursă disponibilă.
DIRECTIVA: Punerea la dispoziţie a tuturor mijloacelor, chiar dacă acest lucru presupune aducerea lor din Irak.
SFÂRŞITUL MESAJULUI

Ne-am petrecut pauza consolidându-ne poziţiile de luptă şi distribuind muniţia şi combustibilul. Fiecare transportor avea mici ascunzătoare de provizii care puteau fi uşor accesate. Nu ne mai puteam permite să pierdem şi alte vehicule, echipamente sau oameni. De la începutul atacului, două vehicule afgane fuseseră distruse, patru transportoare americane scoase din luptă şi vreo 12 soldaţi răniţi. Toţi cei trei lideri de echipă se apropiară de Jared.

— Avem vreo şansă ca oamenii de la cartierele generale superioare să realizeze că aceasta este o ofensivă majoră? În curând vom avea nevoie de întăriri, spuse Hodge.

— Sincer, nu, răspunse Jared. Am cerut tot ce se putea cere. Se pare că, comandantul CJTF-A (Grupul operativ combinat – Afganistan) va face în curând o „evaluare”. Asta-i tot ce ştiu, aşa că n-am ce să mai spun. Ar fi bine să ne menţinem pe poziţii.

Obţinuserăm informaţia că în zonă se aflau mai mult de 20 de comandanţi talibani. Unul era Mullah Dadullah Lang şi poate şi Mullah Omar, comandantul taliban suprem. Echipa lui Matt era prea departe ca să confirme dacă vreunul dintre aceşti oameni se afla acolo. Jared îi spusese să rămână acoperiţi şi să continue să observe, cu speranţa că liderii talibani se vor întâlni şi că-i vom putea lovi pe toţi la un loc.

Jared raportă o posibilă întâlnire la Kandahar şi lui Bolduc, dar comandantul nu era acolo. Se îndrepta spre Sperwan Ghar împreună cu comandantul forţelor americane din Afganistan, general-maiorul Benjamin Freakley. Generalul voia să vadă cu ochii lui câmpul de luptă.

Elicopterul lui coborî în vale şi ateriză într-un nor de praf care acoperi întregul vârf al dealului. L-am auzit pe Smitty, la capătul coridorului, fredonând un fragment din opera „Walkiria” de Wagner, în timp ce ei coborau din elicopter.

Generalul dorea să facă un tur al câmpului de luptă şi să afle de ce aveam nevoie. Întotdeauna îmi plăcea când întrebau asta.

Bolduc ştia însă cel mai bine cum să abordeze problema.

— Domnule, permiteţi-mi să fiu deschis. Avem nevoie de mai multe resurse, spuse Bolduc. Aceasta este o ofensivă a talibanilor cu scopul de a captura oraşul Kandahar, prima cu care ne confruntăm de la începutul invaziei. Ştiu asta pentru că am venit aici imediat după aceea, adăugă el.

— Forţa operativă canadiană a fost lovită grav în partea de nord şi nu putea continua manevrele nestingherită. Au o companie mecanizată în afara luptei. Când am atacat şi în cele din urmă am ocupat această poziţie, am perturbat principala forţă talibană de comandă şi control din zona de sud a râului şi principala lor poziţie întărită. În acest fel, am distrus sau am izolat o parte importantă a forţelor lor, împiedicându-i să continue să organizeze atacuri masive. Serviciile secrete au confirmat că forţele talibane şi consultanţii lor străini plănuiseră să lase forţele TF Aegis să înainteze spre sud, ca apoi să-i respingă dinspre flancuri. Acum că avem această porţiune de teren-cheie, canadienii pot înainta, în timp ce noi le acoperim flancurile şi le mai uşurăm sarcina. Inamicul este obligat acum să lupte pe mai multe fronturi şi faţă în faţă. Oamenii mei pot păstra această poziţie în următoarele 24 până la 48 de ore, dar nu fără acoperire aeriană şi întăriri. Pur şi simplu avem nevoie de mai multe resurse.

Bolduc spusese totul cum nu se putea mai bine şi pusese în mişcare rotiţele din mintea generalului. Dar avea o dilemă majoră: era de-a dreptul neortodox pentru un comandant de trupe convenţionale să-şi pună puterea sub comanda Forţelor Speciale. A dat cu ochii de grupul nostru, descoperind nişte bărbaţi cu bărbi neîngrijite, în uniforme zdrenţuite, cu echipamente ca după bombardament. Probabil că se întreba dacă nu cumva îi puneam oamenii în pericol. Doar că noi antrenam şi conduceam forţele indigene în operaţiuni combative, în spatele liniilor inamice. Factorul bun simţ spunea că potrivirea era perfectă, dar oare va accepta? Îl luă pe Bolduc pe după umeri.

— Vei avea tot ce trebuie, spuse general-maiorul Freakley.

Odată luată decizia, generalul se îmbarcă în elicopterul său Black Hawk, numai că descoperi că nu putea să plece. În timpul şederii sale în teren, Matt, cocoţat sus, pe Masum Ghar, furase

escorta de elicoptere Apache a generalului.

— Ciocan 22, aici este Talon 33, avem inamic în perimetrul alăturat, posibil un comandant taliban. Poţi să ne ajuţi? Terminat!

Era o oportunitate pe care piloţii n-o puteau rata.

— Am înţeles, răspunseră ei, întorcându-se să ocupe poziţie de tragere.

Nu cred că elicopterele făcuseră un tur complet cu generalul pe deasupra câmpului de luptă, înainte de a ajunge la ţintă.

Matt ochise cu grijă ţinta, cu ajutorul unui telemetru: un şir de clădiri din pământ înconjurate de o livadă de rodii. Copacii erau atât de deşi, încât era imposibil să vezi ceva jos, în clădiri. Matt urmări un grup de luptători care alergau furişându-se prin livadă, cu armele în mâini şi transmise coordonatele lor către elicopterele Apache. Acestea porniră spre sud, se rotiră la 180 de grade, apoi se aliniată în dreptul livezii.

Toată lumea rămase în aşteptare când primul elicopter trase opt rachete. Primele două căzură aproape, dar restul de şase aterizară direct în livadă, trimiţând în aer bucăţi mari şi groase de pământ. Arăta de parcă cineva ar fi distrus un muşuroi de furnici.

— Aşa, iubito, spuse Matt prin radio.

Şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru îl transportau pe liderul lor afară din livadă, în roba sa albă, acum atârnând murdară de sânge şi praf. Al doilea elicopter trase, la rândul lui, la început cu rachete, apoi cu mitralierele. Tunul de pe Apache dărâmase o parte din zid care se prăbuşi asupra câtorva luptători care-şi căutau adăpost. Un luptător taliban rămăsese suficient de lucid cât să tragă o rachetă. Pilotul o evită la mustaţă, înclinându-se brusc pe o parte. Racheta lăsă în urma sa o dâră de vreo 9 m, chiar pe sub nasul elicopterului. Alţi luptători instalară o mitralieră PKM şi începură să tragă sperând să prindă elicopterul în bătaia gloanţelor.

Luptătorii erau profesionişti – păreau să fie străini sau mercenari din Arabia Saudită, Pakistan sau Cecenia, de al căror sprijin tactic se bucură întotdeauna talibanii. Asta însemna, probabil, că liderul în roba albă era un personaj foarte important. După al doilea tur al elicopterelor, luptătorii s-au ascuns rapid în livadă.

Piloţii, acum prinşi pe de-a-ntregul de acţiune, încercau cu

frenezie să-i repereze pe trăgători. Neputând să-i vadă se retraseră înspre deşert, iar Matt, cu răbdare, îi chemă înapoi urmărind grupul care îşi transporta liderul într-o clădire acoperită. Depistă cea mai bună poziţie şi o anunţă printr-o descriere precisă a clădirii. Primul proiectil Hellfire ţâşni şi lovi clădirea; al doilea căzu la marginea livezii şi distruse încă două construcţii.

Matt tocmai dădea coordonatele pentru un alt raid, când sosi ordinul de plecare.

— Talon 33, aici este Ciocan 22, trebuie să plecăm. Avem un transport în sud. Mulţumesc că ne-ai lăsat să ne jucăm. Ciocan 22 pleacă, spuse pilotul.

Elicopterele Apache făcură un ocol şi intrară în formaţie cu Black Hawkul ofiţerilor superiori care decolase. Pe când cele trei elicoptere dispăreau în zare, un altul părea să se îndrepte exact spre noi. L-am privit pe Jared, dar el ridică din umeri. Era un elicopter de transport rusesc Mi-17 vopsit complet în alb, fără însemne naţionale.

— Cine naiba-i ăsta? am întrebat în acelaşi timp cu Bill.

Matt, la rândul lui, puse aceeaşi întrebare din postul său de observaţie. Nimeni nu ştia cine era sau ce aveau de gând să facă. Oricine ar fi fost, se comporta de parcă nu avea nicio legătură cu ceea ce se petrecea în jurul său. Elicopterul se lăsă pe o parte şi coborî în livadă, lângă clădirea acum distrusă. Câţiva bărbaţi în echipament de luptă identic cu al nostru coborâră în goană din aeronavă şi delimitară un perimetru restrâns, în timp ce alţii se deplasau spre locul unde loviseră proiectilele şi încărcară câţiva saci cu cadavre în elicopter. Apoi acesta se ridică din livadă şi dispăru deasupra munţilor. Nici până în ziua de azi n-am aflat ce s-a întâmplat cu elicopterul sau cu ocupanţii săi. Pur şi simplu au dispărut.

Am aflat, în schimb, că n-a căzut prea bine faptul că „împrumutaserăm” elicopterele care escortau aeronava generalului şi folosiserăm cea mai mare parte din muniţia de care dispuneau.

Capitolul 19

ASTĂZI NU ESTE ZIUA TA

> *Niciun arsenal sau nicio armă din întreaga lume nu sunt atât de puternice precum voinţa şi curajul moral al oamenilor liberi*.

– RONALD REAGAN

Primul F-18 controlă staţia, apoi îşi făcu apariţia. Zgomotul motoarelor era un semn binevenit că ne soseau ajutoarele. Îl auzeam deja prin radio pe Mike identificând ţintele şi clădirile care trebuiau distruse.

Stând în picioare în vârful lui Sperwan Ghar, puteam vedea sute de clădiri într-o mare verde care le oferea luptătorilor talibani un acoperiş grozav. Trebuia să construim „un spaţiu alb” sau de siguranţă care să ne permită să patrulăm în jurul dealului, deoarece talibanii începuseră să acţioneze în grupuri mici, ceea ce îi făcea să fie mai greu de depistat înainte de a deschide focul. Învăţau din mers lecţii extrem de dure şi se adaptau rapid. De fapt, asta fac toţi insurgenţii în luptele de gherilă. Îmi aminteau de un şarpe care se târăşte dintr-un punct negru în altul, înainte să atace. Ne-am decis să creăm câteva astfel de pete întunecate. Avioanele puteau distruge clădiri. Noi ne vom concentra pe câmpurile dense de marijuana, înalte cât un om, pe bună dreptate denumite „câmpurile mâniei”. Dave şi Brian porniră peste câmpuri cu o patrulă de 12 soldaţi ANA. Eu am rămas pe deal, iar Bill s-a coordonat cu echipa lui Hodge, astfel încât mitralierele acestora să-i acopere. În ciuda faptului că între noi nu era o distanţă mai mare decât lungimea unui teren de fotbal, de îndată ce au intrat printre plante, nu i-am mai putut vedea. După câteva minute, o dungă groasă de fum cenuşiu se înălţă dintr-o parte a câmpului, iar mirosul dulce al marijuanei care arde ne învălui pe toţi în scurtă vreme. Bill, Smitty, Zack, Jude şi Riley glumiră zicând că vor şi ei să meargă în „patrula” următoare. Glumele se întinseră şi mai mult, ajungând să se pună problema cine păstrează snaksurile – Doritos, Funyuns, pizza – pentru momentul

în care se vor întoarce rupţi de foame de la fumul de marijuana.

Mi-am luat binoclul şi am reperat un loc în care îi puteam vedea pe Brian şi Dave turnând motorină peste mănunchiurile verzi şi groase. Plantele erau precum cauciucul şi nu se aprindeau. Văzând că nu merge cu motorină, încercară să aprindă flăcări, trasoare şi grenade incendiare, dar nici atunci nu obţinură cine ştie ce efect. Patrula aprinsese mai bine de 12 focuri, dar niciunul nu provocase vreun incendiu real.

Începusem deja să mă enervez şi i-am chemat înapoi. Ştiam că în curând talibanii îi vor vedea în câmp şi vor ataca. Chiar înainte să ajungă la transportoarele lor, câţiva talibani începură să tragă. Un atac firav comparativ cu cele dinainte şi care a durat mai puţin de un minut, după ce am deschis focul cu mitraliera de pe Sperwan Ghar. După aceea, veni la mine Victor.

— *Turan*, comandantul taliban a cerut mai multe trupe, dar un alt comandant, din sud, i-a spus că nu.

Am zâmbit şi i-am mulţumit. Scurtul mesaj spunea multe lucruri. După mai puţin de o săptămână de luptă, inamicul era din nou fragmentat şi ştiam că mai mulţi luptători erau poziţionaţi la sud de locul nostru. Hodge şi Jared aflaseră şi ei acelaşi lucru. Jared începu să planifice o operaţiune pentru ziua următoare. Voia să trimită o echipă în recunoaştere pe Zangabar Ghar, un mic şir de dealuri situat mai la sud. Era sigur că inamicul folosea acest punct drept reper şi fuseserăm puternic atacaţi dinspre acel loc.

După ce Brian şi Dave se întoarseră din patrulă, Bill insistă să ne curăţăm armele, să redistribuim muniţia, să ne consolidăm poziţiile, să mâncăm ceva şi apoi să încercăm să ne odihnim.

— Ascultaţi, ştiţi cum stau lucrurile, ne spuse el. În curând ne vor ataca.

Ne-am apucat cu toţii să ne curăţăm armele. Dave îşi curăţă mai întâi Browningul de .50. Apoi am desfăcut şi eu mitraliera de lângă uşa mea. Am curăţat-o de praf şi i-am uns fiecare element. Strălucea şi funcţiona impecabil. Am terminat cam în acelaşi timp cu Brian. Stăteam aşezaţi în jurul transportorului şi aplicam aceeaşi tactică: liniştea. Nu ne mai bucuraserăm de linişte de mai bine de o săptămână şi niciunul dintre noi nu îndrăznea să o întrerupă.

Talibanii aveau iscoade care ne urmăreau constant, dar în

câmpurile dese şi în şanţurile adânci de irigaţii era imposibil să-i vedem. Deodată, un cercetaş taliban îşi înălţă capul peste zidul gros de piatră. Un soldat ANA atent observă mişcare într-o curticică nu departe de deal. Îl atenţionă pe Taz, arătându-i iscoada, iar Taz mă alertă pe mine. M-am gândit că dacă ucideam iscoadele, îi vom putea scoate din joc unul câte unul şi le vom strecura suficientă frică în oase, încât vor decide că nu mai merită să încerce.

I-am trimis pe Dave şi Riley să ocupe o poziţie de tragere pe deal, având ca obiectiv lanţul de clădiri şi să aştepte. Brian preluă arma Ma Duce. Dave instală puşca cu lunetă şi privi prin telescopul Leupold. Cercetă curtea interioară şi văzu câţiva pomi încărcaţi de rodii şi o pompă manuală cenuşie, în formă de T, pentru puţ. Aşteptă. În scurt timp, răbdarea i-a fost răsplătită când capul iscoadei se ivi peste zid. Riley apelă şi anunţă că îl are în obiectiv; Dave confirmă.

— Stai o clipă, i-am cerut prin radio. Urmăreşte-l şi spune-mi ce face.

Mi-am luat mitraliera şi am tras o rafală scurtă înspre un câmp din apropiere.

— Doar a ridicat capul, apoi s-a lăsat în jos, spuse Riley.

Câteva secunde mai târziu, Riley reveni cu ceea ce mă aşteptam să aud.

— Căpitane, are un radio.

— Lasă-l, am spus.

Când Dave a fost pregătit, am tras o nouă rafală. Iscoada a ridicat capul din nou, iar Dave a tras. Glonţul lovise prea sus. Încărcă un altul şi trase din nou. De data aceasta îl lovi pe cercetaş. Glonţul de 7.62 îi trecu prin gât. Luptătorul căzu într-o groapă din spatele zidului. N-a mai raportat mişcările noastre. Dave se întoarse la transportor, zâmbind ca pisica Cheshire şi din nou ne-am cufundat în tăcere.

Abia intră în turelă când se auzi şuieratul scurt al unei rachete. Cu câteva secunde înainte ca racheta să zboare pe deasupra capului lui Dave şi să explodeze chiar în spatele vehiculului meu, lângă fereastra unde era amplasat postul de comandă, zărisem doi luptători talibani cărând un lansator. Cutiile de muniţii umplute cu pământ pe care le îndesaserăm în tocurile

goale ale ferestrei asigurau o protecţie destul de rudimentară, dar împiedicară schijele mici să rănească pe cineva din post.

Dave se lăsă în turelă.

— Mişcă! Mişcă! Mişcă! urlă el în timp ce încărcă un proiectil de calibru .50 în tunul său.

Brian porni vehiculul şi ţâşni în marşarier tocmai când o altă rachetă explodă în faţa dâmbului de pământ lângă care fusese parcat transportorul nostru. Rapoartele privind atacurile asupra vehiculelor curgeau prin radio. Talibanii încercau să ne distrugă transportoarele. Ştiau că acestea aveau cea mai mare putere în ceea ce priveşte armele de foc şi erau esenţiale pentru apărarea poziţiei noastre de pe deal. Focul se intensifica.

Am aruncat o privire spre locul unde zărisem mişcarea – o casă mică din pământ, cu trei ferestre, înghesuită între două şiruri mai mari de clădiri. Am luat o gură de aer, apoi am expirat lent, ţinându-mi privirile aţintite asupra clădirii. Una dintre ferestre avea o draperie roşie şi acolo, în spatele ei, cred că duseseră cei doi aruncătorul de rachete. Ştiam că cei care aduceau muniţia se aflau undeva în apropiere, cărând lăzile de proiectile sau rachete.

Prima siluetă trecu în fugă, am apăsat pe trăgaci, pulverizând ulei lipicios în jur; uitasem să şterg surplusul după ce am terminat de curăţat arma. Mi-am şters faţa, apoi am ridicat pe umăr mitraliera. Am început să reglez vizorul. Brian trăgea şi el în mod repetat în acelaşi punct. Am ochit dincolo de deschizătura pe unde ştiam că fie vor intra în bătaia gloanţelor, fie vor încerca să se ascundă de îndată ce-şi vor da seama că tragem în ei.

300 m, 350 m, 375 m, acolo!

Am tras câte o rafală de şase până la nouă gloanţe şi în cele din urmă am ajuns la semnul meu. Gloanţele penetrară zidul şi am simţit agitaţia din spatele acestuia. Trebuie că-i prinsesem în acel loc. O siluetă îşi făcu apariţia în genunchi, apoi căzu în faţă, ţinându-se de piept, după care zvâcni violent căzând pe spate. Am apăsat complet pe trăgaci şi am numărat până la zece. Am tras aproape o cartuşieră de muniţii. Rămăsesem poate cu vreo 20 de gloanţe. Nu era uşor să găsesc o ţintă, iar acum că ştiam unde erau ascunşi, n-aveam de gând să-i las să scape. Am tras încă o cartuşieră întreagă în perete. La scurtă vreme după aceea, Dave a început să tragă cu Ma Duce în adăpost.

Când am rămas fără muniţii, am strigat la Brian să mă acopere în timp ce aduceam altele.

— Adu-mi şi mie, ţipă Dave.

Am atârnat mitraliera de suport şi am ţâşnit spre depozitul secret de muniţie, dintr-un şanţ din apropiere. O mitralieră ANA, poziţionată la dreapta mea, începu să tragă în timp ce alergam. Am alunecat în şanţul de vreo 1,5 m, zdrelindu-mi genunchii. Durerea se transmise prin toate încheieturile şi deodată am simţit că am îmbătrânit.

Zgomotul mitralierelor mă scoase din adăpost. Am apucat patru cutii de muniţie, am urcat peretele şanţului şi n-am mai apucat să fac decât un pas, când m-am pomenit copleşit de o căldură şi o presiune intense. Mi-am pierdut controlul şi echilibrul.

O rachetă sau un proiectil explodară undeva în faţa mea, în stânga, azvârlindu-mă cu violenţă înapoi în şanţ. Am căzut pe umărul stâng cu toate cele 100 kg ale mele, plus vreo 20 kg de echipament. Nu-mi mai simţeam deloc umărul. L-am cuprins cu mâna dreaptă, ca să fiu sigur că mai este încă acolo.

Ochelarii de soare şi casca cu microfon dispăruseră. Cureaua care-mi lega vesta antiglonţ era sfâşiată pe umărul stâng. Nu-mi puteam concentra privirea într-un loc – oriunde mă uitam, vedeam stele. Mi-am dres glasul şi am tuşit din cauza prafului şi a fumului, străduindu-mă să trag ceva aer în plămâni. Zgomotul mitralierei de calibru .50 a lui Dave se estompa, deşi era la câţiva metri de mine.

Mi-am propus să îndoi genunchiul stâng, astfel încât să mă pot întoarce pe o parte şi am aruncat o privire spre el. Mă aşteptam să-l văd rupt. Am gemut când l-am îndoit, dar ştiam că asta înseamnă că era unde trebuie. Am încercat să scuip ceva din murdăria din gură, dar n-aveam destulă salivă pentru asta.

Mă chinuiam să mă concentrez. Apoi m-a cuprins panica. Nu voiam să mor.

— Nu! îmi repetam în timp ce încercam să escaladez peretele şanţului, ca să mă uit peste margine.

Fiecare mişcare parcă era în ralanti. Mă aşteptam să văd *Ole Girl* în flăcări, la fel şi transportorul lui Greg. M-am uitat peste marginea şanţului şi l-am văzut pe Dave trăgând de zor din turelă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, pe jumătate de durere, pe

jumătate de uşurare. Chiar am chicotit când i-am văzut şi am mulţumit din nou Creatorului. M-am târât înapoi în şanţ şi mi-am găsit casca. Nu auzeam însă nimic.

Faptul că mi-am văzut echipa care încă lupta, mi-a dat putere. Rămăseseră într-o luptă acerbă numai cu puştile; muniţia pentru mitraliere se dusese de mult. Trebuia să ajung neapărat la transportor. M-am rostogolit peste marginea şanţului şi am ieşit târâş, îndreptându-mă spre vehiculul meu, când un glonţ tras de un mitralior inamic mă lovi chiar deasupra rinichiului. Durerea se răspândi în întreg corpul. Simţeam de parcă m-a izbit un ciocan uriaş ataşat de capătul unui vehicul care mergea cu 160 km pe oră. Eram prea surd ca să-mi aud propriile urlete.

Am căzut lat, lipsit de ajutor.

— Asta e, m-am gândit. Astăzi o să mor.

Mi-am dat seama că tot ceea ce iubeam avea să dispară. L-am zărit pe Brian cu mâna întinsă. Se târâse din transportor până la locul meu. Eram complet surd, aşa că mi-a luat ceva ca să-i citesc pe buze.

— Haide, vei reuşi. Vino! spunea el făcându-mi semn cu mâna în mănuşă. Ceea ce nu puteam vedea sau auzi era praful stârnit de gloanţele care spulberau pământul din jurul meu.

Nu voiam să mor.

Încercam să ajung la el. M-am târât cât de jos am putut, concentrându-mi privirile pe pistruii lui roşcaţi. Îl vedeam pe Dave care continua să tragă şi mă rugam să ajung în siguranţă la transportorul meu.

Când am ajuns în laterala vehiculului, mi-am ridicat mâna transpirată. Brian mă apucă şi mă trase înăuntru cu o forţă care atunci mi s-a părut a fi supraomenească, apoi m-a răsucit pe spate. Mă zvârcoleam, încercând să opresc durerea sfredelitoare şi să găsesc o poziţie mai convenabilă. Transportorul acesta era *acasă* şi pentru o fracţiune de secundă, m-am simţit în siguranţă.

Brian desfăcu echipamentul meu de prim ajutor şi-mi îndesă în gură un pachet de pilule pentru durere, apoi îmi întinse sticla lui cu apă ca să le înghit. În ciuda murdăriei care făcea să-mi scrâşnească dinţii, a transpiraţiei, a sângelui şi a pastilelor pe care le înghiţeam, mi s-a părut că beam cea mai dulce apă pe care o consumasem vreodată. M-am chinuit să-mi trag înăuntru

picioarele prin uşa deschisă. Îl vedeam pe Brian vorbind la radio. Eram întins pe spate şi-i vedeam mijlocul şi picioarele lui Dave prin turela care se deschidea în acoperiş. Câteva bucăţi de cartuşe de alamă fierbinţi, de la tunul lui Dave, alunecară şi mă loviră în faţă. Am încercat să le alung ca pe nişte muşte. Ştiam că sunt depăşit şi aveam nevoie de ajutor. Lumina soarelui mă orbea şi încercam să-mi acopăr faţa, când un chip se ivi în uşa transportorului.

Bill.

Îşi lăsă mâna să alunece peste capul şi gâtul meu, pe sub braţe, peste mijloc şi spate, apoi coborî în jos pe picioare, până la tălpi. Se opri doar un pic în partea de jos a spatelui, care era umedă, ca să evalueze micile răni pe care mi le provocaseră schijele. Când termină, îmi arătă mâinile. Foarte puţin sânge, aproape deloc. Nici nu puteam spune ce mă durea mai tare, spatele, umărul, fundul sau genunchiul stâng. Bill spuse că aveam umărul dislocat şi-l chemă pe Riley.

Apoi mă trase spre el, faţă în faţă, şi mă privi drept în ochi.

— Astăzi nu este ziua ta, căpitane. Totul este încă la locul lui. Eşti OK.

Şi cu asta mă întinse la loc şi se întoarse la luptă. Am ştiut atunci şi acolo că eram bine.

Apoi apăru Riley. Făcu şi el rapid o evaluare şi-mi spuse că aveam umărul dislocat şi că ligamentele de la genunchi erau probabil rupte. Fără niciun avertisment mă apucă de umărul stâng şi începu să-l mişte. Am ţipat. Riley învăţase şmecheria în timpul instruirii de la Fort Bragg şi după câteva smuciturі şi răsuceli, îl potrivi la loc în încheietură. Nici măcar nu a tresărit când câteva gloanţe loviră transportorul.

Odată pus umărul la loc, îmi bandajă genunchiul ca să nu se umfle, ceea ce îmi provocă o mare durere.

— În câteva secunde o să te simţi mai bine, spuse el înainte să plece către un alt transportor ca să îngrijească un afgan rănit.

Uau, asta chiar mă face să mă simt mai bine, mi-am spus în sinea mea.

Glonţul lovise colţul din stânga jos al plăcii de ceramică din vesta mea antiglonţ. Dar ar fi putut să n-o facă. Dacă vesta n-ar fi fost deteriorată de explozie, iar placa n-ar fi fost deplasată din

poziţia ei, glonţul de 7.62 ar fi trecut prin rinichiul meu, prin ficat, intestine şi poate chiar prin plămâni.

Am încercat să beau din bidonul din rucsacul meu ars de soare, dar nu curgea nimic. Schija care-mi lovise vesta antiglonţ îmi sfredelise bidonul din plastic. Umezeala de care mă temeam că este sânge şi care-mi îmbibase spatele şi fundul era apă. Bâjbâind pe podea am găsit o sticlă de apă şi mi-am turnat-o pe faţă. Păcălisem moartea, dar ştiam acum că nu eram invincibil la gloanţe – şi nu era chiar sentimentul pe care vrei să-l ai când te afli în mijlocul unui atac armat. Mi-am acoperit pe rând fiecare nară şi am suflat mucii şi sângele din nas. Auzul începea treptat să-mi revină şi în curând i-am putut auzi pe Dave şi Brian strigând unul către celălalt după muniţie şi anunţându-şi ţintele.

Un bărbat altruist, Brian transporta acum muniţia din şanţul în care tocmai fusesem rănit. Făcuse mai multe drumuri ca să înghesuie muniţie în partea din spate a transportorului.

O serie de trei grenade loviră peretele dinspre nord al şcolii, lângă transportorul nostru, presărând peste vehicul bucăţi de metal ascuţite ca nişte lame şi moloz. Dave se lăsă în turelă scuturându-şi şi strângându-şi mâna printre înjurături. Îl lovise o schijă. Mai mult enervat decât rănit, apucă mânerele din lemn, în formă de fluture, ale mitralierei, roti de două ori manivela şi se întoarse la treabă. M-am târât până în spatele transportorului şi am împins înspre turelă, la îndemâna lui Dave, două cutii de muniţie de mărimea unor valize. Simţeam cum îmi intră aer prin pantaloni. Pantalonii mei de camuflaj pentru deşert erau rupţi de la fund până la mijloc şi mi se vedeau chiloţii. N-aveam timp să mă schimb. Tunul lui Dave s-a golit în curând şi l-am ajutat să încarce muniţia. Mitraliera mea M240 atârna stingheră pe suportul de lângă uşă. Am scos o cutie de muniţii şi am încărcat cartuşiera. I-am proptit patul pe umăr şi m-am pus din nou pe treabă.

În ziua aceea, am tras mii de gloanţe în luptătorii din clădirile şi şanţurile care înconjurau Sperwan Ghar. A fost modul meu de a-mi scoate frica din oase. Orice inamic s-ar fi aflat acolo ascuns şi ar fi încercat să mă ucidă, a ratat. Acum aveam să mănânc, să dorm, să trăiesc şi să respir ca să-l fac să regrete asta.

În acea noapte, mi-am aranjat să dorm în spatele

transportorului, cu vesta antiglonţ proptită în faţa mea. Ea îmi salvase viaţa de două ori de la moarte sigură. Urma să ne odihnim din nou cu toţii, până când zgomotul motoarelor Spectre avea să se audă deasupra noastră.

M-am oprit să discut cu Shinsha, pe acoperişul şcolii, înainte de culcare. Ticălosul ăla de soare arzător apusese când am urcat pe suprafaţa plată şi largă a acoperişului, dar instinctiv m-am aplecat, străduindu-mă să stau cât mai jos, chiar dacă era deja întuneric. Nu voiam să risc. M-am aşezat pe perna cu model roşu şi negru de lângă Shinsha. El întoarse capul spre mine şi-mi aruncă o ocheadă prin fumul ţigării.

— Roostie, spuse el cu vocea sa guturală şi arătă spre un mic aparat radio chinezesc cu butoane, de la picioarele sale, care era fixat pe un post naţional de radio.

Shinsha părea neobişnuit de fericit şi râse de vreo câteva ori cu poftă, în timp ce asculta emisiunea. M-am aşezat lângă el şi am băut ceai, comportându-mă de parcă aş fi înţeles fiecare cuvânt. În cele din urmă, când emisiunea se încheie, Shinsha îmi povesti despre ce fusese vorba, în farsi, printr-un interpret:

— Un purtător de cuvânt taliban din Quetta, Pakistan, a recunoscut că mai mult de 300 de luptători au fost martirizaţi în ultimele două zile, spuse el cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

Prima ştire cu adevărat sugestivă venea chiar de la talibani. Altfel n-ar fi avut cum să explice numărul enorm de luptători care ajungeau la spitalele din Pakistan. Nu puteau ascunde adevărul despre luptătorii răniţi, morţi şi dispăruţi, lucru pe care înainte îl făceau cu uşurinţă. Le venisem de hac. Comandanţii lor se luptau între ei care şi cum să primească întăriri. Ştiau că visele lor de a cuceri Kandaharul până în iarnă se duceau pe apa sâmbetei. Acum, tot ce trebuia să facem era să menţinem presiunea, să-i urmărim când fug şi să-i pedepsim.

Capitolul 20

O LUME A SUFERINŢEI

> *Vă întrebaţi care este scopul nostru? Pot răspunde cu un singur cuvânt. Este victoria. Victoria cu orice preţ. Victoria în ciuda oricărui tip de teroare. Victoria oricât de mult ar dura şi oricât de greu ar fi drumul, pentru că fără victorie nu există supravieţuire*.

– WINSTON CHURCHILL

Norul lung de praf era vizibil de la câţiva kilometri. Civilii continuau să plece.

Numeroasele solicitări de unităţi de rangeri, marină – sau orice alt fel de ajutor – ajunseseră la urechi surde timp de câteva zile importante, dar după cel de-al doilea contraatac, în doar 24 de ore, cartierul general al ISAF din Bagram a trimis în cele din urmă Compania Comanche din Divizia a 10-a Munte şi o altă echipă de Forţe Speciale. General-maiorul Freakley, Dumnezeu să-l binecuvânteze, se ţinuse de cuvânt. Au trimis, de asemenea, două obuziere de 105 mm, cu ajutorul elicopterelor Chinook. La mai puţin de 20 de minute, după ce elicopterele au lăsat jos armele la Keybari Ghar, echipele erau pregătite şi au solicitat lui Jared, prin radio, indicaţii privind o misiune de luptă.

Apoi sosi compania de infanterie de la Divizia a 10-a Munte. A venit direct de pe Autostrada 1, de la Kabul, oprindu-se numai ca să realimenteze transportoarele. Nici nu ne păsa de unde veneau, ne bucuram doar că erau acolo. Convoiul forma un uriaş perimetru defensiv în jurul artileriei. Echipa 376 de Forţe Speciale din Batalionul 3 sosi, de asemenea, odată cu infanteria, împreună cu o altă unitate ANA. Îl cunoşteam pe liderul echipei, Mike, de la cursul de calificare. Sări jos din transportorul său şi arătă spre minitunul cu şase ţevi, cu aer ameninţător, montat pe acoperişul vehiculului său.

— Am adus distrugătorul, spuse el.

O lume a suferinţei.

De data aceasta chiar ne sosiseră ajutoare.

Apariţia celei de-a 10-a Companii Munte Comanche marca prima dată când forţele convenţionale se aflau sub comanda operaţională a unei unităţi de Forţe Speciale, în Afganistan, pentru o operaţiune pe scară largă. Jared plănuise o amplă acţiune cu scopul de a curăţa obiectivele-cheie din întreaga zonă de nord a Sperwan Ghar. Compania Comanche se va infiltra dinspre deşert şi va intra direct în sate, având în supraveghere zona de sud-vest, curăţând complet regiunea din faţa Sperwan Ghar. Jared avea nevoie de voluntari care să meargă cu noua unitate ANA şi să dirijeze forţele proaspăt sosite ale Companiei Comanche prin labirintul de sate şi construcţii. Riley, Casey şi Smitty s-au oferit să meargă.

În timp ce soldaţii se îndreptau spre satul din vale, m-am urcat în transportor şi am pornit spre vârful dealului. Bill sosi şi el şi parcă alături de mine, tocmai când vocea lui Smitty explodă prin radio.

— Talon 30, aici Sierra 31. Trupe în contact. Contact puternic. Peste 100 AAF (forţe antiafgane). Focuri de arme mici, grenade şi mitraliere. La 100 m nord-est de poziţia noastră. Încercăm să-i lăsăm pe soldaţii ANA să acţioneze. Avem nevoie de suport aerian imediat, spuse el pe nerăsuflate.

Pe fundal se auzea răpăitul armelor, iar în faţa noastră se vedeau flăcările izbucnind.

Talibanii îi atacaseră. De la distanţă, cei aproape 50 de luptători care ieşeau din şanţurile de irigaţii arătau ca nişte furnici ce ieşeau dintr-un uriaş muşuroi, în timp ce soldaţii afgani şi infanteria americană căutau posibile capcane. În cele din urmă, Smitty obţinu nişte elicoptere şi începu să pună la treabă mitralierele asupra ţintelor inamice. Un comandant taliban putea fi auzit încercând să-şi regrupeze oamenii, în timp ce alţii pur şi simplu se retrăgeau spre nişte clădiri. Luptătorii săi fuseseră împinşi într-o zonă îngustă. Semne ale inamicilor puteau fi văzute pretutindeni, cadavre şi răniţi zăceau întinşi prin clădirile din pământ şi prin adăposturile de uscat struguri. În alte încăperi se găseau arme, hrană, piese de schimb şi motociclete chinezeşti ieftine.

Mă relaxasem pentru un moment, când l-am auzit pe Dave înjurând. Cineva era lovit. Am revenit la radio, când se raporta al

doilea rănit. A urmat:

— Avem patru victime, dintre care un american.

Un instructor ETT, care lucra cu afganii, fusese ucis în timp ce încerca să sară peste gardul viu, înalt de peste 1 m, care înconjura via. Un alt soldat ANA fusese, de asemenea, ucis, iar alţi doi răniţi. Cei patru au fost transportaţi şi încărcaţi într-un Ranger care porni în viteză, stârnind un nor de praf, către principala poziţie a Diviziei Comanche. Am mai văzut, de asemenea, şi cum opt vehicule Ranger pline cu soldaţi ANA se îndreptau spre autostradă, cu intenţia clară de a nu se mai opri până la Kabul. Cel puţin acum ştiam că noii soldaţi ANA n-aveau de gând să se întoarcă împotriva noastră. Pur şi simplu nu voiau decât să fugă.

Comandantul Diviziei a 10-a Munte, Comanche 6, solicită suport. Se trăgea în oamenii săi dintr-o zonă cuprinsă între deal şi poziţia în care se aflau ei, pe un câmp de lângă râu. Trebuia să ne mutăm într-o poziţie mai avantajoasă, aşa că Brian întoarse *Ole Girl* şi porni. Zack şi Chris îl urmară cu transportoarele lor. În timp ce coboram dealul, am văzut mişcare lângă un şir de adăposturi de uscat struguri, nu departe de Sperwan Ghar. Un grup de aproape 100 de luptători, care se instalaseră mai jos de şcoală, atacară dealul de îndată ce ne făcurăm apariţia – al treilea contraatac asupra Sperwan Ghar. Erau ca într-o oală sub presiune, prinşi între Compania Comanche şi noi. Mitralierele lor deschiseră focul asupra noastră.

Brian şi Dave făcură schimb între ei, pentru că Dave se copsese toată dimineaţa în turelă. Brian acţiona tunul în timp ce Ron şi cu mine începurăm să stabilim perimetrele pentru un atac aerian, ca să fim siguri că aeronavele n-aveau să lovească propriii noştri oameni. Ron sări apoi prin spatele transportorului, într-un moment scurt de linişte şi se instală la colţul clădirii şcolii. Era mai sigur şi putea continua să vorbească cu mine prin radio. Exact atunci am zărit fulgerul unei rachete care izbi zidul din beton al şcolii, sfărâmându-se în bucăţi, în loc să explodeze. Focosul ateriză la 500 m de Ron. Inamicul era atât de aproape, încât racheta nici n-avusese timp să declanşeze explozia.

M-am uitat prin binoclu, trecând cu privirile peste câmpuri, de la stânga la dreapta, căutând un cap cu un RPG. Acolo!

— Acolo! Acolo!

Brian strigă şi el în acelaşi timp cu mine, punând apoi la pământ, cu un foc dezlănţuit, micul grajd de animale. Înconjurat de copaci, şopronul avea dimensiunea unei magazii de scule şi era înconjurat de un zid de aproape 1,5 m înălţime.

Focul tras de mitraliera lui Brian făcu în perete găuri de mărimea unui bulgăre de cărbune, găuri care se uneau între ele. O explozie aruncă în aer bucăţi dintr-un corp uman, urmată apoi de o altă explozie şi de un abur alb-rozaliu. Luptătorul avea un rucsac plin de rachete RPG; una trebuie să fi fost nimerită de un glonţ. Brian continuă să lovească zidul până ce peretele se prăbuşi şi totul rămase nemişcat. De cealaltă parte a dealului, echipa lui Hodge prinsese şase bărbaţi care fugeau din clădire spre nord.

— Inamicul vine din sud. Putem închide această breşă. Probabil ar trebui să vă întoarceţi de cealaltă parte a şcolii, transmise el prin radio. Hodge avea o viziune de ansamblu, aşa că i-am urmat sfatul.

Ne-am grăbit spre poziţiile noastre anterioare. L-am auzit pe Jared vorbind cu Hodge şi Bruce prin radio. Mâine va trebui neapărat să facem o recunoaştere pe dealurile Zangabar Ghar, cunoscute de asemenea drept Spatele Dragonului.

Jos, în câmpul cu viţă-de-vie, Riley şi Casey se mişcau rapid, în timp ce soldaţii afgani rămaşi acolo îi ţineau pe luptătorii talibani pe loc, ţintind cu precizie obiectivele şi apropiindu-se tot mai mult de ei. În timp ce-şi croiau drum de-a lungul îngustelor şanţuri de irigaţii, Riley auzi prin radio ţipetele unui luptător taliban. Împreună cu afganii, Riley se alinie în dreptul unei clădiri în care intraseră luptătorii talibani, apoi dărâmară uşa.

Un inamic care avea o centură cu muniţie aruncată peste piept, cu radio în mână, începu să se târască spre arma sa AK-47, aflată la câţiva centimetri distanţă. Binoclul zăcea lângă armă. Avea răni de gloanţe în ambele picioare şi lăsă o dâră de sânge în urma sa, în timp ce se târa spre armă.

După ce-i legă mâinile şi picioarele, Riley îl căută prin buzunare. Telefonul prin satelit, două celulare şi un pumn de bani demonstrau că tipul era un comandant.

— Pun pariu că doare ca naiba, zise Riley uitându-se la soldaţii ANA. Este al vostru pe de-a-ntregul.

Şase perechi de mâini se năpustiră asupra liderului taliban care tocmai îi atacase. El era responsabil pentru moartea prietenilor lor şi a atrocităţilor comise împotriva atâtor civili din regiune.

Sus, pe deal, Bill se apropie de transportor. Ascultase ce se petrecuse în timpul luptei.

— Dacă treaba asta se mută spre sud, iar ei dau de necaz, eu zic să coborâm direct dealul şi să atacăm inamicul prin zona în care n-au vizibilitate, spuse el cu vorba lui tărăgănată de texan. N-or să îşi dea seama ce vine spre ei, putem ucide o grămadă, apoi ne retragem pe deal. N-am de gând să-i lăsăm pe băieţi să înţepenească acolo.

Am dat afirmativ din cap.

Ne pregăteam pentru atac şi asiguram protecţia şcolii. Bill se puse de acord cu Riley, Smitty şi Casey pentru atacul nostru, în cazul în care lupta şi-ar fi schimbat traiectoria, dar a fost linişte în următoarea oră. Nişte luptători au tras câteva focuri înspre noi, dar nu se petrecu nimic, ca în zilele trecute. Am rămas în transportoare şi în şcoală, ca să fim în siguranţă. Seara se lăsa repede. Mă uitam spre sud-vest, la Zangabar Ghar. Ştiam că luptătorii talibani veneau din acea zonă; Jared hotărî ca echipa lui Bruce să meargă acolo, în ziua următoare, ca să patruleze zona.

Cum stăteam în *Ole Girl*, am atins cutia de tablă pentru muniţii de lângă piciorul meu şi aşa am început:

— Sunt un tip de vârstă mijlocie, crescător de cămile din Orientul Mijlociu, am o casă cu două dormitoare aici, în nordul Afganistanului…

Brian, care de obicei era mai rezervat, şi Dave mi se alăturară de îndată şi am început să cântăm ca nişte marinari beţi. În afară de dealul acela, ne mai puteam referi la hitul lui Toby Keith. Brian şi Dave luptau mult mai bine decât cântau. Pe scurt, au măcelărit cântecul. Am urmărit o cinteză care sărea de pe un picior pe altul, pe strugurii din viţa-de-vie din vale. Atenţia mi-a fost distrasă în cele din urmă, când Victor sări din transportor, cu covoraşul de rugăciune sub braţ.

— Rămâi în maşină, Victor, am spus. Trebuie să fim pregătiţi să ne mişcăm, în cazul în care băieţii din vale, din sat, au nevoie de noi.

— Rămân aici, spuse el într-o engleză stricată.

Se îndepărtă doar câţiva paşi de transportor, desfăcu covoraşul şi-l întinse netezindu-l.

— Victor, ascultă ce-ţi spun... o să fii împuşcat, rămâi naibii în transportor!

— *Inshallah*. Dacă asta este voinţa lui Allah, dar acum mă voi ruga!

Nici n-apucă bine să se lase în genunchi, când o rachetă trecu pe lângă uşa mea şi explodă în pulberea murdară de pe deal, exact în spatele lui. Căzu la pământ şi eram sigur că fusese rănit. Mi-am desprins arma de pe portieră şi am pornit spre el. Abia am atins pământul, când Victor sări drept în picioare.

— Rahat, rahat, rahat. Mă rog mai târziu! spuse el în timp ce ţâşni înapoi în transportor.

În momentul acela mi-am dat seama cât de mult îmi lipseau cei doi interpreţi ai mei care fuseseră ucişi în Panjwayi, cu echipa lui Shef.

— Dobitoc tâmpit ce eşti. Încercăm să te ţinem în viaţă, am urlat.

— Ştiu, ştiu. Am să ascult de acum, *turan*, mereu am să ascult, gâfâi Victor.

Racheta a fost urmată de câteva focuri sporadice. N-am ripostat.

Bill ne apelă prin radio.

— A văzut cineva de unde a fost lansată? Dacă nu se mai trage, înseamnă că a fost un atac simulat. Nu ripostaţi. Rămânem pe loc şi vedem ce se întâmplă.

L-am zărit pe Brian cu colţul ochiului, dând aprobator din cap. Era un joc de-a şoarecele şi pisica. *Unde eşti?* Mă gândeam eu. Nu contează. Avem dealul. Şi dacă-l voiau atât de mult, trebuia să vină şi să-l ia. Îi auzeam pe luptătorii talibani vorbind prin radio şi un comandant inferior ordonă luptătorilor săi să atace Sperwan Ghar. I-am aruncat o privire lui Victor care-şi scosese carneţelul.

— Să nu ratezi asta. Scrie fiecare cuvinţel, spuse Dave.

Comandantul taliban îl certa pe trăgătorul rachetei că nu s-a coordonat cu un altul şi-i spunea urlând că ratase transportorul nostru şi irosise o rachetă. Era la doar 200 m şi ratase o oportunitate. Se concentră apoi din nou asupra noastră şi dădu un

nou ordin.

— *Hamla, hamla, za, za*, latră el în radio. Atacă, atacă, du-te, du-te.

Victor strigă ceva care se pierdu în haos. Gloanţe scânteietoare şi norişori de praf blocară vehiculele, în timp ce îl chemam pe Jared prin radio. Dirija două atacuri şi încerca să comunice, pe când din ce în ce mai multe mitraliere începeau să tragă.

— Plecăm, strigă Brian în timp ce pornea în trombă cu spatele.

Am privit spre micul dâmb de aproape 1 m înălţime, din amalgamul de clădiri, şanţuri şi terenuri, apoi m-am uitat pe hartă. Puteau să fie absolut oriunde. M-am strecurat în spatele vehiculului ca să vorbesc cu Ron.

— Aici şi aici, i-am spus indicând ţintele. Dacă aş fi în locul lor, aş acţiona numai din două locuri.

Ambele erau şanţuri de irigaţii care mergeau dinspre est spre vest, la vreo 150 m distanţă.

Ron dădu din cap şi anunţă perimetrul către aeronava care aştepta undeva deasupra. Un avion de vânătoare trecu la joasă înălţime, căutând luptătorii talibani.

— Nicio veste bună, căpitane, spuse Ron. Trebuie să marcăm cumva ţintele astfel încât să poată face diferenţa.

L-am chemat pe Bill.

— Putem incendia una dintre clădiri sau să dăm foc la ceva ca avionul să poată identifica locul?

Bill ordonă aruncătoarelor să tragă cu fumigene într-un câmp uscat. Noi ceilalţi am început să tragem în câmp, sperând că trasoarele cu fum roşu vor determina un incendiu. Numai că nu a fost un incendiu, cel puţin nu aşa cum ne doream noi. M-am întors spre Ron.

— Cum e?

— Nimic. Pilotul nu poate vedea, spuse Ron clătinând din cap.

Aveam însă şi planul B. Puteam stârni suficient praf cât să-l vadă pilotul. Gloanţele inamicului continuau să vină, iar Zack trase cu lansatorul de grenade într-un şir de adăposturi de uscat struguri de lângă cel mai apropiat şanţ de irigaţii.

— Zack, când lovesc adăpostul acela de struguri cu un AT4, tragi vreo 20 de gloanţe ca să provoci cât mai mult fum posibil.

El râse.

— Nu îl poţi lovi de aici, spuse el.

— Pe o ladă de bere?

— La sticlă sau la doză?

Am luat lansatorul de rachete uşoare antitanc AT4 din spatele locului meu din transportor şi am pornit spre un mic spaţiu liber dintre vehicule. I-am semnalizat lui Bill că eram gata.

— Foc de acoperire, strigă el prin radio.

Am privit prin cătarea mică din plastic negru şi mi-am dat seama cât de departe era ţinta. Masivul adăpost de uscat struguri părea mic şi am început să am îndoieli serioase că va merge. Am strâns cât mai mult posibil cureaua din faţă, am ridicat piedica, şi am apăsat micul buton roşu de tragere. Racheta ţâşni din lansator, iar şocul îmi tăie respiraţia.

Lovi acoperişul şi izbucni un foc care se extinse rapid datorită paielor uscate. Am rupt-o la fugă înapoi spre transportor. Brian şi Dave râdeau. Nu numai că lovisem clădirea, dar provocasem un incendiu pe care şi un pilot orb l-ar fi putut vedea.

— Ţintă marcată.

Brian îl chemă prin radio pe Zack care n-a mai avut nimic de zis, dar când am dat cu ochii de el l-am văzut rânjind şmechereşte. La naiba, până şi Bill clătina din cap. În zece secunde îmi răscumpărasem greşeala pe care o făcusem când i-am ratat pe talibani în albia râului, în timpul infiltrării noastre prin deşert.

— Zack, vezi că-mi place Guinness. La cutie. Înaltă, dacă se poate.

Ron raportă că pilotul zărise focul şi-l îndrumă înspre un şanţ de irigaţii din spatele unui perete lung.

— Cad bombe, acoperiţi-vă, spuse el.

F-18 se năpusti în jos şi începu lansarea. Explozia ne zgudui transportoarele şi o ploaie de resturi şi mizerie căzu pretutindeni. Când se mai limpezi praful, am pornit radioul.

Ron părea supărat.

— La naiba, spuse el.

Bomba căzuse cu 200 m înainte de ţintă, dar tot în şanţ.

— Cum ai putut să ratezi cu cele mai mari proiectile din câmpul de luptă? întrebă Brian.

Am încetat însă cu ironiile, când din radioul lui Victor se auziră urletele înfiorătoare ale talibanilor.

— Ne-au omorât! Nouă fraţi dorm somnul veşnic! Toţi suntem răniţi! Veniţi repede! Murim!

— Zack, zona de impact este chiar ţinta ta. Un lansator automat de grenade, te rog. Toate armele concentrate pe liziera de copaci. Foc!

Bomba căzuse direct pe poziţia inamicului. Ron rânji. Nu ghicisem corect poziţia, dar Ron dirijase pilotul şi bomba exact acolo.

— Cred că n-am greşit, nu?

Capitolul 21

SPATELE DRAGONULUI

Ai dreptul să lupţi murdar pentru orice lucru pentru care merită să lupţi.

– ANONIM

În miezul zilei, soarele ardea deasupra echipei lui Bruce care se îndrepta cu prudenţă, cu armele pregătite, spre râul Arghandab. În acea dimineaţă, Jared îi trimisese în josul râului să verifice formaţiunea stâncoasă cunoscută sub numele de Zangabar Ghar. Din vârful Sperwan Ghar, muntele care ieşea la iveală din câmpiile verzi şi dese, arăta ca zimţii de pe spatele unui dragon. Cu câteva zile mai înainte, într-o transmisiune a talibanilor, dealurile Zangabar fuseseră identificate drept punct de întâlnire al luptătorilor care traversau râul.

Echipa încercă să ajungă la Zangabar Ghar cu transportoarele, dar nu putu trece prin încâlceala de şanţuri de irigaţii. Bruce şi doi dintre coechipierii săi luară cu ei 20 de soldaţi afgani. J.D., unul dintre medicii din echipa lui Bruce, avea un sentiment de

nelinişte, mergând printr-un spaţiu deschis. În zonă trebuie că se aflau luptători; echipa descoperise un şanţ de irigaţii masiv pe care talibanii îl întrebuinţaseră ca să mute provizii şi luptători către poziţiile lor de luptă de lângă Sperwan Ghar şi râu. Era atât de mare, încât era posibil să fi permis trecerea unui transportor de cinci tone şi, în plus, era în cea mai mare parte acoperit de copaci care îl făceau invizibil pentru piloţii care se roteau pe deasupra.

Scotocind cu atenţie malurile albiei de culoarea ciocolatei cu lapte, Bruce şi Ben discutau despre desfăşurarea ambuscadelor din şanţurile de irigaţii. Examinară câteva locuri, dar niciunul nu oferea suficient spaţiu. Întorcându-se la nişte clădiri pe care le descoperiseră la venire, observară că erau amplasate la intersecţia câtorva trasee pe care talibanii le foloseau pentru a ajunge la Sperwan Ghar. Era singurul loc de unde puteau vedea toată zona.

Văzură o casă tipic afgană, pătrată, cu pereţi din pământ groşi şi înalţi. Intrarea principală era poziţionată pe latura vestică; mai avea însă şi o altă uşă spre sud. Locul părea abandonat. Grupaţi în dreptul uşii, soldaţii ANA, sub comanda lui Pete şi Ben, intrară după ce izbiră uşa de perete. Pete era instructorul ETT din echipa lui Bruce. Găini şi capre umblau prin ogradă. În casă era dezordine, haine şi alimente risipite pe podea. Oricine ar fi locuit acolo, trebuie să fi plecat în mare grabă. Singurul care opunea rezistenţă era un câine care mârâia şi lătra. Când îi atacă, soldaţii îl împuşcară.

Scotociră peste tot, deschiseră fiecare cameră, căutând luptători talibani. Pete şi Ben le spuseseră soldaţilor afgani să fie atenţi, să nu spargă nimic şi să manifeste respect pentru fiecare lucru. Era casa cuiva. Convinşi că toată clădirea este sigură, Ben îi poziţionă pe soldaţii ANA pe acoperiş, alcătuind două echipe de mitraliori care să acopere cărările ce duceau spre Sperwan Ghar. În apropiere, două echipe de afgani înarmate cu RPG-uri aşteptau pregătite. Ben mai instală încă o echipă de cinci soldaţi cu AK-47 pe acoperiş, asigurându-se că sectoarele lor de tragere se suprapuneau peste cele ale mitralierelor.

Jos, în ogradă, Bruce instală radioul şi ascultă rapoartele luptei dintre talibani şi soldaţii din Divizia a 10-a Munte aflaţi la nord de

Sperwan Ghar. Jared interveni prin radio şi ordonă transportoarelor lui Bruce să meargă să aducă un controlor de la Forţele Aeriene şi un alt soldat. În timp ce transportoarele se îndepărtau în viteză, Bruce îşi dădu seama că rămăsese fără absolut nicio armă grea. El şi oamenii lui erau singuri.

Ghemuit pe acoperiş, lângă unul dintre trăgători, Ben observă opt talibani mergând de-a lungul şanţului. Îi lăsă să se apropie până la vreo 100 m, după care deschise focul şi-i seceră pe toţi aproape instantaneu. Alertaţi de prezenţa lor, alţi luptători talibani începură să se apropie de clădiri, dinspre nord şi sud-vest. O mitralieră talibană, de pe un adăpost de uscat struguri din apropiere, începu să tragă spre acoperiş, aruncând în aer pământ şi aşchii de lemn. Salvele de RPG-uri loviră pereţii şi împroşcară soldaţii cu şrapnele.

J.D. văzu mişcarea într-un şir de copaci de lângă case. Apoi începură să atace RPG-urile. Loviră pereţii şi trimiseră unde de şoc în întreaga clădire. Nivelul focului şi mulţimea din ce în ce mai mare de luptători erau complet neaşteptate, iar J.D. ştia că nu-i vor putea ţine mult timp la distanţă pe talibani. Vedea cum trasoarele mitralierelor şi RPG-urile veneau din trei părţi.

Bruce anunţă prin radio:

— Trupe în contact.

Ben strigă că luptătorii talibani înconjuraseră clădirile.

— Avem nevoie de ajutor aerian cât mai curând posibil, urlă Ben. Vom fi invadaţi dacă nu primim ajutor.

Stăteam pe acoperişul şcolii, lângă Sperwan Ghar, când am auzit apelurile lui Bruce prin radio. Vedea inamicul îndreptându-se spre ei de dincolo de râu, în grupe de patru până la şase vehicule înţesate cu luptători care duceau cu ei mitraliere PKM şi RPG-uri. Am lăsat jos punga cu raţia de hrană şi am urcat în vârful dealului. Când am ajuns acolo am putut vedea dârele de praf de la Hiluxurile care veneau dinspre râul Arghandab, acum secat.

— Unde se duc? l-am întrebat pe unul dintre soldaţi.

— Spre echipa lui Bruce.

Am marcat zona pe hartă şi am încercat să-l chem pe Jared. Niciun răspuns.

Am coborât în fugă panta dealului şi am intrat ca o furtună în centrul de operaţiuni. Jared şi Hodge stăteau în picioare lângă

aparatul de radio, ascultându-l pe Bruce care cerea ajutor. Shinsha şi Bill erau şi ei alături. Jared ţinea casca apăsată pe ureche şi privea fix difuzorul. Abia îl auzeam pe Bruce prin zgomotul infernal al mitralierelor. Hodge scutură furios din cap.

L-am auzit apoi pe Bruce cerând înapoi transportoarele care-i duseseră acolo, dar Jared le ordonase deja să se ducă să-l ia pe noul controlor al Forţelor Aeriene.

— CAS este pe drum, transmise calm Jared. Va fi acolo în scurt timp. Vom trimite ajutoare.

La Aeroportul Kandahar, un curier care monitoriza transmisiunile îl găsise pe Bolduc care asculta şi el din centrul de operaţiuni tactice.

— Sunt în contact cu două plutoane de inamici. Un element s-a apropiat la 50 m. Se trage cu arme mici de precizie. Am doi WIA (răniţi în acţiune). O să am nevoie de un elicopter medical pentru răniţi, dar nu este niciun teren de aterizare în zonă, spuse Bruce tensionat. O să murim naibii, dacă nu veniţi aici. Înţelegeţi? O să murim naibii, dacă nu ne daţi o gură de aer.

Nu se mulţumea cu superficiala promisiune „vom trimite ajutor”.

Bolduc ştia însă că Bruce trebuia să rămână calm. Suportul aerian era pe drum, iar dacă soldaţii săi se panicau înainte de sosirea acestuia, atunci avea să piardă o întreagă echipă. Soldaţii se adunaseră cu toţii în jurul centrului de operaţiuni. Erau cu toţii acolo ca să ajute, dar Bolduc ştia că ei îi urmăreau reacţiile. Uneori se dovedeşte a fi de ajutor numai să auzi vocea comandantului.

Bolduc luă microfonul. Voia să-i spună chiar el lui Bruce că avioanele se îndreptau spre ei şi că încerca să obţină mai mult ajutor.

— Aici este Vulturul Deşertului 6. Faceţi o treabă excelentă acolo. I-aţi dus pe inamici exact unde aţi vrut. Ţineţi-i sub presiune. Sosim. Rămâneţi pe poziţii.

A funcţionat. Maniera calmă şi profesionistă a lui Bolduc l-a încurajat pe Bruce. Pentru că veneau din Oceanul Indian, avioanele F-18 aveau nevoie de combustibil, dar erau la doar zece minute distanţă.

Erau complet înconjuraţi, dar Ben îi ignoră pe trăgătorii

talibani care încercau să-l pună la pământ. Merse descoperit pe acoperiş şi-i dirijă pe soldaţii afgani să tragă în spate, în luptătorii din ce în ce mai mulţi. În zece minute sosise şi al treilea grup de talibani. Gloanţele trase înspre acoperiş răniră alţi trei soldaţi afgani. Ben continua să-i regrupeze pe afganii săi, ieşind chiar în afară ca să ucidă doi talibani care se apropiaseră suficient de mult încât să poată arunca grenade peste zid. Gloanţele loveau peste tot în jurul său, dar mişcarea îi regrupa pe afgani şi îi împiedica pe talibani să ocupe clădirea.

Între comunicările radio, Bruce proteja zona de sud a clădirii. El ştia că singura cale de scăpare era înspre sud. Poziţionase pe zid câţiva luptători afgani, dar când talibanii loviseră cu racheta, afganii părăsiseră zidul lăsându-l în grija lui Allah. Şi dacă Allah voia, nu vor fi răpuşi.

O altă rachetă izbi clădirea, perforă peretele din pământ şi explodă în interior.

Următorul apel îmi îngheţă sângele în vene. Nu mai era Bruce la radio. O voce nouă, a lui J.D., medicul, se făcea auzită acum.

— Căpitanul este la pământ. Şase soldaţi ANA sunt răniţi. Am rămas numai eu şi Ben, spuse el.

M-am întors spre Hodge. Mai fusese în zonă înainte şi ştia unde rămăsese Bruce fără transportorul său.

— Trebuie să facem ceva.

Luase deja o decizie şi pornise spre uşă:

— O să mă duc jos, acolo şi o să încerc să-i scot, spuse el.

— Ai pus punctul pe i. Vezi dacă poţi obţine ceva suport aerian, am spus, în timp ce ieşeam din centrul de operaţiuni. Duc tot ce se poate, acolo, pe deal, ca să te susţin.

În timp ce Hodge şi echipa lui alergau spre transportoare, l-am chemat pe Bill.

— Pierdem perimetrul! am urlat. Bill, adu-mi pe toţi cei care pot trage cu o armă în vârful dealului, acum!

Comandanţii talibani au simţit mirosul de sânge. Ştiau că mica unitate era înconjurată şi izolată. Îi auzeam solicitând întăriri dinspre partea de nord a râului, stimulaţi de dorinţa de a ucide sau de a captura americani.

Vedeam norii de praf în urma lui Hodge şi a echipei sale care goneau spre Spatele Dragonului. Ştia că timpul era important

pentru Bruce şi că orice ezitare ar fi costat vieţi. Un minut în plus şi poate că n-ar mai fi fost nimic de făcut pentru a-i aduce înapoi echipa.

Revenindu-şi după explozia RPG-ului, Ben strigă de două ori înainte de a coborî scara de lemn. Îl găsi pe Bruce zăcând cu faţa în jos pe pământ. Când Ben îl ridică, Bruce era inconştient.

— Hei, căpitane, eşti OK? întrebă Ben.

Încet, încet, Bruce începu să-şi revină şi cu ajutorul lui Ben reuşi să se ridice. Îşi puse arma pe umăr şi începu să tragă în luptătorii din adăposturile de uscat struguri şi din şanţurile de irigaţii, din partea de sud a clădirilor.

J.D. continuă să facă drumuri între Bruce, în ogradă, şi Ben, pe acoperiş. Asta însemna să urce şi să coboare o scară rahitică din lemn care-l expunea focului talibanilor, dar n-avea de ales. Trebuia să se ducă când sus, când jos, ca să îngrijească răniţii. După ce urcă şi se feri de gloanţe, un glonţ pătrunse prin piciorul unui mitralior afgan. J.D. văzu cum soldatul privi cu stoicism rana, ridică din umeri, apoi continuă să tragă. J.D. rămase acoperit dar încercă să-l facă pe afgan să se târască până la el. Dacă avea să fie împuşcat, va fi inutil pentru restul echipei. Soldatul se opri în cele din urmă şi se mută lângă J.D. pentru a fi bandajat la picior. Nu era o rană care să-i pună viaţa în pericol şi în câteva minute, soldatul era din nou la arma sa, trăgând înspre talibanii care înconjurau clădirea.

Am lăsat jos patru cutii de muniţii, în locul stabilit, şi m-am întors înspre Bill.

— Să nu laşi niciun singur suflet să treacă râul.

Echipamentul pe care îl pregătise Bill era înfricoşător. Aveam cinci mitraliere de calibru .50, trei lansatoare de grenade, mai bine de 12 mitraliere medii americane şi sovietice şi patru aruncătoare de proiectile Gustav. Soldaţii care aduceau muniţia au întărit aliniamentul astfel încât armele să aibă o frecvenţă constantă de tragere. Era o maşină de ucis setată să distrugă orice s-ar fi aflat între Spatele Dragonului şi râu. Trebuia să menţinem un nivel al focului infernal, aşa încât să-i facem pe talibani să se retragă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă voiau sânge astăzi, atunci acesta va fi al lor şi va curge ca un râu.

Urmărisem un grup de camioane care aduseseră vreo două

duzini de luptători şi traversară râul ca să mai aducă alţii. Am însemnat pe hartă punctul de debarcare al acestora şi am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea camioanelor.

Priveam încontinuu prin binoclu. Bill se concentră pe vehicule. Când aveau să apară în raza vizuală, îi vom da drumul.

— Acum, am spus.

— Foc! strigă Bill şi toate armele porniră într-o rafală de gloanţe.

Mitralierele şi lansatoarele de grenade răscoliră şanţurile de irigaţii şi drumurile unde se ascundeau inamicii nou-sosiţi. Am trasat o alee a morţii de aproape 800 m lăţime, prin jumătatea de nord a Panjwayi. Un vuiet constant răsuna în toată valea. Fiecare armă rămase pe foc automat timp de 30 de secunde. După aceea, am continuat să tragem rafale de şase până la nouă gloanţe. Singurele momente de acalmie interveneau atunci când schimbam ţevile incandescente.

Urlete de jale străbăteau undele radio când soldaţii talibani, încleştaţi pe aparatele de comunicare, cereau ajutor. Mă întrebam dacă îşi vor cere iertare, înainte să moară, pentru spintecarea interpreţilor mei cu câteva luni în urmă sau pentru torturarea civililor nevinovaţi din Panjwayi. Răzbunarea se serveşte rece.

Primele două vehicule de talibani s-au aprins imediat şi au explodat. Un altul a derapat puternic spre dreapta şi s-a răsturnat, aruncându-şi în aer pasagerii. Am lăsat patru tractoare de ţară care veneau dinspre nord-vest să parcurgă jumătate de drum, dincolo de albia râului, înainte să le decimăm pe ele şi pe celelalte vehicule care le însoţeau. Unele au luat foc şi au ars. Altele au apucat să întoarcă şi să fugă spre partea îndepărtată a râului, căutând un loc în siguranţă înainte de a fi distruse. Restul au fost abandonate în albia râului. Şoferii lor au rupt-o nebuneşte la fugă, plini de furie, până când, în cele din urmă, au fost ucişi.

Elicopterele AH-64 au sosit la puţină vreme după aceea şi s-au îndreptat direct deasupra Sperwan Ghar.

— Talon 31, aici este Viperă 04, în căutarea petrecerii. Au fost solicitate arme fierbinţi, spuse pilotul.

— Viperă 04, te-ai îndepărtat de zona fierbinte. Întoarce-te la 002 grade. Poziţia mea este pe dealul ca un vulcan, cu un mare panou portocaliu pentru recunoaştere. Ascultă cu atenţie; nu este

nimic prietenos la nord de râul Arghandab, exceptând partea de vest a liniei 30 din grilă. Talibanii încearcă să invadeze o echipă a Forţelor Speciale din zona de sud a râului. N-aveţi nicio restricţie. Iniţialele mele sunt Romeo Bravo. Loveşte acum, avem nevoie de asta.

— Uau, sunt numai inamici, spuse pilotul. Să-i punem la pământ pe ciudaţii ăştia.

M-am uitat în sus spre H-ul mare de pe burta elicopterului şi m-am întrebat dacă era acelaşi pilot care ne salvase anul trecut în trecătoarea montană, când sergentul echipei mele fusese împuşcat.

Lăsându-se în jos, spre vehiculele care veneau de cealaltă parte a râului, primul elicopter Apache trase şase perechi de rachete care parcurseră o traiectorie curbă spre pământ, distrugând vehiculele care goneau.

În câteva minute, elicopterele Apache au făcut un ultim raid, înainte de a se întoarce şi de a porni direct spre Kandahar. Goliseră tot ce aveau.

— Talon 31, aici e Viperă 04. Ieşim. Winchester.

Ceea ce însemna că rămăseseră fără muniţie şi că ne dăduseră tot ce avea. Atunci şi acolo mi-am promis să am totdeauna la mine în buzunar cel puţin 20 de dolari, pentru cazul în care m-aş întâlni cu vreun pilot trăgător însetat.

Ca un dirijor, Bill ţinea în funcţiune întreaga orchestră a morţii. Se asigura că afganii trag în zona stabilită şi că au arme care să-i acopere când schimbau muniţia şi ţevile. În timpul unei pauze scurte, luptătorii care fugeau de soldaţii din Divizia a 10-a Munte se opriră într-un adăpost de uscat struguri din apropiere. Văzând unde ne aflam, au început să tragă. Gloanţele s-au izbit de pietre. Bill s-a întors, şi-a luat arma pe umăr şi a tras o rafală scurtă într-una dintre ferestre. L-am văzut şi am alergat alături de el.

— Acolo. Chiar acolo, la ora două, 50 m! strigă el fără să-şi ia ochii de pe vizor.

Un alt glonţ se strecură printre noi, în timp ce stăteam unul lângă altul şi am început şi eu să trag. La baza Sperwan Ghar se aflau acum luptători talibani care trăgeau în sus, spre noi.

— TOATE ARMELE, foc! ţipă Bill, cu o forţă care o depăşea pe a mea.

Urletul armelor reîncepu, iar gloanţele muşcau din pereţii adăposturilor învecinate, ucigându-i pe luptători. În următoarea oră, fiecare soldat de pe deal, inclusiv eu însumi, fie a tras, fie a cărat muniţie, fie şi-a pus mănuşile din azbest şi a schimbat ţevile, fie a cărat arme sus, pe dealul cât o clădire de şase etaje, ca să înlocuiască armele uzate sau stricate. N-a existat nicio secundă de linişte în intensitatea focului cu care am încolţit inamicul.

Talibanii erau atât de aproape, încât J.D. le putea vedea chipurile. N-avea idee câţi erau cei care aşteptau în şanţul acela uriaş de irigaţii de lângă râu sau în liziera de copaci. Muniţia se termina rapid şi în curând Ben începu să le ceară trăgătorilor săi să aibă grijă de ce aveau şi să fie selectivi. Fără rafale lungi la foc automat.

Hodge şi celelalte transportoare ale echipei sosiră pe câmpul de luptă din sudul poziţiei în care se afla Bruce şi intrară imediat în contact cu soldaţii talibani care se îndreptau spre clădiri. Situaţia era extrem de haotică. Echipele SF deţineau un şir de clădiri înconjurat de talibani. Noi îi atacam pe talibani dinspre sud, est şi nord.

Deodată, un F-18 se năpusti asupra câmpului de luptă, provocând o scurtă încetare a focului. Din vârful acoperişului, Ben folosi momentul cu inteligenţă şi cercetă terenul. Văzu o cale de scăpare spre sud.

Hodge privi în sus la timp ca să vadă primul picaj al avionului de vânătoare F-18 pe deasupra clădirilor. Zbura atât de jos, încât Hodge putea să jure că-i văzuse cozorocul şi insignele pilotului. Băiatul ăsta chiar îşi făcea treaba.

— De unde vine un F-18? îl întrebă el pe Mike.

— De pe un portavion!

Ben şi J.D. aranjară ca în timpul raidurilor la joasă înălţime a avionului de vânătoare F-18, soldaţii afgani să coboare de pe acoperiş, dar mai întâi răniţii. Ben rămase nemişcat până ce toată lumea ajunse jos. J.D. era ultimul. În timp ce cobora, un RPG explodă în apropiere, aruncându-l cu tot cu scară pe podeaua dură a clădirii şi împroşcându-i pe toţi ceilalţi cu moloz şi şrapnele. Clătinându-se, J.D. aruncă o privire printr-o crăpătură dintr-o uşă. Doi luptători talibani se apropiau de clădire. Cum

pământul încă se învârtea cu el, încercă să se concentreze. Privi prin vizorul armei sale şi trase, lovindu-l pe unul dintre luptători. Când se întoarse să tragă în cel de-al doilea, se pomeni privind în ţeava armei AK-47 a talibanului. Timpul stătu în loc în mintea lui J.D. Talibanul fusese mai rapid, dar ezită. J.D. trase, lovindu-şi inamicul în nas şi trimiţându-l lat la pământ.

— De ce nu m-a împuşcat? O fi rămas fără gloanţe?

J.D. nu avea să afle niciodată.

Erau acum cu toţii în afara clădirii, dar tot nu ştiau care era cel mai bun drum către Hodge şi transportoare. Luptătorii talibani se îndreptau spre clădire, căţărându-se peste transportoare şi deschiseră focul. J.D. se oferi voluntar să găsească un drum. Ieşi prin uşa dinspre capătul din sud al clădirii şi-şi croi un drum de vreo 2 km, în ciuda unei răni serioase la cap. Era a doua oară când încerca să obţină ajutor, lucru pe care nu avea să şi-l mai amintească.

Pentru că minutele treceau, Bruce se îngrijoră la gândul că J.D. nimerise într-un grup de luptători talibani. Vreo zece minute mai târziu, Hodge anunţă că J.D. reuşise să ajungă.

Hodge lansă o grenadă fumigenă, iar Ben îi conduse pe toţi către transportoare. Avioanele de vânătoare F-18 zburau atât de jos, încât puteau distinge soldaţii SF de ANA. Piloţii îi mitraliară în rafale pe luptătorii talibani, curăţând astfel drumul pentru Bruce şi oamenii săi.

Când s-au întors cu toţii la Sperwan Ghar, a fost mai mult decât o reuniune.

Un elicopter pentru intervenţii medicale veni şi-i luă la Kandahar pe J.D., care avea fractură de craniu, şi pe cei şase soldaţi împuşcaţi şi răniţi de şrapnele.

Când ateriză elicopterul, Bolduc şi Hedges, comandantul sergent-major al batalionului, îi aşteptau pe pistă. Amândoi îşi petrecuseră restul zilei completând rapoarte către superiorii lor, în care explicau ce se întâmplase. Dar au ţinut neapărat să fie primii oameni pe care soldaţii lor răniţi îi vedeau la revenirea în bază. Alergară la targa lui J.D. şi-l însoţiră pe tot drumul până la spital.

Când reveni în camera sa, Bolduc se relaxă, în sfârşit şi putu să reflecteze la cele întâmplate. Privindu-l pe Hedges, recunoscu ceea ce nu putuse mai devreme, la centrul de operaţiuni.

— Am avut noroc. Mare, mare noroc.

Capitolul 22

BAZA MILITARĂ SPERWAN GHAR

Suntem hotărâţi ca înainte ca soarele să apună peste această luptă teribilă, steagul nostru să fie recunoscut în întreaga lume ca un simbol al libertăţii, pe de o parte şi al unei puteri copleşitoare, pe de altă parte.

– GENERALUL GEORGE C. MARSHALL

Telefonul suna încontinuu la centrul de operaţiuni. Apelul de la ora 9.00 dimineaţa era fie pentru Bolduc, fie pentru comandantul Hedges, iar sergentul de serviciu din centrul de operaţiuni din Kandahar ştia asta.

Nu voia să răspundă. Echipa de comandă din Bagram, şefii lui Bolduc, sunau de câteva ore. Acesta era al treilea apel. Abia la al cincilea, ridică receptorul.

— Domnule, cred că sunt în vreo şedinţă, ceva, dar merg să-i caut şi vă sună dumnealor înapoi.

— Dă-mi-l pe Bolduc la telefon, acum, spuse ofiţerul din Bagram.

Tactica tragerii de timp nu mai ţinea.

În urmă cu câteva zile, Hedges îi spusese lui Bolduc că „superiorii”, comandanţii din Bagram, nu voiau ca el să meargă la Sperwan Ghar. Nu era un ordin, ci o sugestie puternic subliniată. Nimeni nu-i spusese în mod expres lui Bolduc să nu se ducă.

— Nu vrem decât să stai aproape de baza ta militară (FOB), era tot ce îi spuseseră.

Era periculos să circuli de la o bază militară la alta, iar Bolduc avea reputaţia de a intra uşor în bucluc. La o rotaţie anterioară, elicopterul său aproape că fusese doborât şi imediat îl dirijă să intervină ca să salveze nişte paraşutişti prinşi într-o ambuscadă şi

să-i scoată din câmpul de luptă.

Bătălia de la Sperwan Ghar devenise prea puternică şi punea în pericol o întreagă echipă de comandă. Aşa că, în noaptea de dinaintea plecării lui Bolduc spre Sperwan Ghar, îl instruise pe sergent să tragă de timp, dacă îi caută cei din Bagram, până aveau să ajungă pe deal. Bolduc era suficient de deştept să nu ceară permisiunea, pentru că ştia că nu i-ar fi dat-o. Este mai uşor să ceri iertare. Şi în plus, ştia că dacă bătălia se întindea, vom avea nevoie de gradul lui acolo, ca să obţinem ajutor şi ce mai aveam nevoie.

— Domnule, sunt la Sperwan Ghar, comunică în cele din urmă sergentul către Bagram.

Soarele ca de chihlimbar era sus când m-am trezit pe 11 septembrie 2006. Speriat, mi-am dat seama că nu fusesem trezit de schimbul meu de gardă. Adormise?

M-am frecat la ochi, mi-am apucat arma şi m-am ridicat să mă uit în jurul meu. Mi-a luat ceva timp ca să-mi adun trupul umflat şi înţepenit de pe jos. Aveam în continuare o gaură mare în pantaloni, iar spatele, fundul, genunchii şi umărul mă dureau foarte rău. Aveam un sunet oribil în urechi de la explozie. Dar cum oamenii mei nu s-au plâns nicio clipă de rănile lor şi nici nu au chemat elicopterul ca să fie luaţi pentru îngrijiri medicale, nici eu nu aveam s-o fac. M-am gândit totuşi să-i cer lui Riley nişte medicamente pentru inflamaţii.

Am parcurs distanţa scurtă dintre transportorul meu şi centrul de comandă din clădirea şcolii, unde i-am găsit pe Bolduc şi comandantul Hedges monitorizând radioul şi adunând informaţii. Jared intră pe coridor scărpinându-şi barba murdară şi roşie.

— Cum ai dormit? întrebă el. Comandantul a insistat să facă de gardă întreaga noapte.

Avusesem mare nevoie de odihnă. Ultimele două săptămâni fuseseră o totală suprasolicitare. Şase ore de somn bun era exact ce le trebuia oamenilor, inclusiv mie. Era într-adevăr o situaţie rară să vezi doi lideri cărora să le pese atât de mult de oamenii lor. Smerit, m-am îndreptat spre transportorul meu. În timp ce plecam, mi-au căzut privirile pe cuvintele scrise cu creta pe pereţii cenuşii ai coridorului: „Din această zi şi până la sfârşitul

lumii, noi cei de aici nu vom fi uitaţi. Noi cei puţini, noi cei puţini fericiţi, noi banda de fraţi. Pentru că cel care-şi va vărsa sângele alături de mine astăzi va fi numit fratele meu. Shakespare". Numele lui Shakespeare era scris greşit.

Am scos fierbătorul de cafea şi l-am băgat în priză la transportor. Priza plină de praf scoase scântei, dar trimise îndeajuns de multă putere în fierbătorul meu de zece dolari. Am scotocit mult prin rucsac după o pungă de cafea Kona pură, Hawaiian gold, pe care o păstram pentru ocazii speciale. Cum comandantul a fost în stare să facă de gardă toată noaptea pentru oamenii mei, puteam şi eu să le fac măcar o cană bună de cafea. Nu mă deranja ca astăzi să fiu băiatul care aduce cafeaua.

Bill îşi făcu apariţia şi voia să ştie ce se întâmplase cu schimbul de gardă.

— Bolduc şi Hedges sunt aici şi au făcut de gardă.

— Pe bune? întrebă el.

Văzând cafeaua, îşi scoase cana.

— Mai întâi lucrurile importante, am să-mi iau o cană de cafea!

Am turnat încet apa peste filtrul mic şi galben plin de cafea şi am umplut patru căni cu lichidul de culoarea migdalei. În timp ce mă îndreptam alături de Bill spre clădirea şcolii, ţineam aproape de faţă cănile, inhalând aroma. Bill nu mai avea răbdare şi luă o înghiţitură zdravănă.

Când am ajuns în şcoală, Jared, Bolduc şi Hedges stăteau pe cutiile cu raţiile alimentare şi muniţii, discutând despre ultimele 11 zile. Bill şi cu mine am ascultat convorbirea impresionaţi de cât de multe se întâmplaseră: am străbătut deşertul alături de o forţă armată indigenă, am supravieţuit unui atac masiv, am luat cu asalt poziţia fortificată a unui inamic cunoscut, am ocupat un teren-cheie şi decisiv, am respins două contraatacuri şi două atacuri directe asupra defensivelor noastre, am ucis sau rănit aproape 800 de luptători inamici, inclusiv 8 comandanţi talibani, am „ajutat" cea mai mare operaţiune combativă a NATO, înainte de începerea operaţiunii propriu-zise şi am eliberat valea pe care sovieticii n-o cuceriseră niciodată.

— Uau, am mormăit când Bolduc încheie. Nu este rău pentru 30 de Berete Verzi şi 50 de soldaţi afgani.

— Va fi cea mai mare bătălie de care n-a auzit nimeni, niciodată, chicoti Bill.

Apoi Bolduc ne spuse noutăţile. Sperwan Ghar era de acum, oficial, o bază militară. Am luptat din greu să ocupăm dealul, iar acum aveam să-l folosim ca să păstrăm valea. Unitatea operativă canadiană reuşise în cele din urmă să ocupe şi să păstreze obiectivul obţinut cu mare greutate, Rugby, şi au înfiinţat propria lor bază militară la Masum Ghar. Dar nu aveam prea mult timp la dispoziţie să ne bucurăm de succesul nostru. Trebuia în continuare să traversăm râul şi să securizăm încă patru obiective. Ştiam că ordinul venea deoarece canadienii nu putuseră să facă acest lucru cu vehiculele lor mecanizate.

Când se termină cafeaua, Bill şi cu mine ne-am întors la transportoare. Era o linişte nefirească, dar nu aveam sentimentul acela de pericol iminent. Ceva se schimbase. Privind în jos peste câmpuri şi clădiri, nu zării nicio mişcare. Nimic. L-am trezit pe Victor şi i-am cerut să monitorizeze radioul. Ascultă timp de câteva minute, în linişte. Apoi se auzi un scurt mesaj în paştu. Ochii lui Victor sticliră. Rânjind ca un oposum, ridică radioul în aer.

— Pleacă, pleacă.

Comandanţii talibani adunau restul luptătorilor şi plecau spre provincia Helmand şi Pakistan. Ascultându-le comunicaţiile radio, le auzeam umilirea. Un elicopter Apache zbură dincolo de râu, cercetând câmpurile şi lizierele de copaci. Bill îl apelă prin radio.

— Prietene, aici Talon 31, solicităm un raport de stare, terminat.

— Talon, arată ca un oraş fantomă. Toată lumea a dispărut. Se pare că le-a ajuns.

Bill îmi aruncă o privire şi ridică din umeri.

— Păcat, tocmai ne intraserăm în ritm, spuse el.

Stăteam drept în picioare pentru prima oară după mai bine de o săptămână. Nu mă mai temeam de lunetişti sau de mitraliere; mă uitam peste toată valea. Era prima privire de ansamblu pe care o aveam asupra devastării masive accelerate de talibani. Ei făcuseră toate acestea. Cine spune altceva este un măgar sau un ignorant. Am scuturat din cap. Cei care stau mereu la adăpost şi cad în genunchi cu făţărnicie aduc adesea acuzaţii nefondate la adresa militarilor din vest, ori de câte ori civilii sunt ucişi în lupte,

dar tac mâlc când talibanii şi multe alte organizaţii teroriste se luptă cu bună ştiinţă şi se ascund în spatele sau printre populaţia civilă nevinovată. Niciun cuvânt nu se spune şi nu se face nimic în legătură cu asta.

Adăposturi pentru uscat struguri distruse, craterele bombelor, incendii şi cadavre mi se înfăţişau înaintea ochilor. Arăta de parcă un monstru ar fi călcat în picioare întreaga vale, lăsând ruinele clădirilor să ardă mocnit, iar vârfurile copacilor sfâşiate şi contorsionate. Nu arăta ca locul unei victorii. Asta era tot ce puteau oferi Afganistanului talibanii şi al-Qaida. Nu noi am început această luptă. Au ales să se lupte cu oamenii care nu trebuie şi în schimb au pustiit casele altora.

Am coborât dealul şi le-am spus lui Jared, Hedges şi Bolduc, că în acea dimineaţă voiam să facem o ceremonie prin care să comemorăm 11 septembrie şi să ne amintim de ce am luptat pentru acel deal în primul rând. Înaintea ceremoniei, Bill a adunat echipa ca să curăţăm armele, să verificăm echipamentele de transmisiune şi să pregătim vehiculele. Dave m-a rugat să o fac pe DJ-ul cu iPod-ul meu, pentru că el n-avea decât muzică techno, potrivită pentru atacul următor, pentru sesiunile de antrenament sau pentru bătut câmpii.

— Maestro, ceva patriotic, dacă nu te superi!

Am conectat difuzoarele şi am parcurs lista de piese: *Courtesy of the Red, White and Blue* a lui Toby Keith a dat startul. Toţi s-au adunat în jurul transportorului şi au început să cânte fiecare în legea lui. În următoarea oră, am cântat împreună cu Toby, am consumat băuturi dulci şi calde şi am mâncat fursecuri oferite de comandant. Erau pline de cofeină şi zahăr. Băieţii de la 3X, aflaţi la câteva dealuri distanţă, au primit şi ei aceeaşi trataţie care venise odată cu comandantul – cu un mic supliment, însă. O ladă, nu doar o cutie, de tampoane. Comunitatea noastră are un simţ al umorului unic.

Bill strigă că era timpul să plecăm. Ceremonia avea să înceapă în zece minute. Hodge, Bruce şi echipele lor începuseră să se adune în jurul orei 10.00. Cei mai mulţi aveau steguleţele pe care le purtaseră în punguţele pentru echipamente, în ultimele două săptămâni. Era o tradiţie militară esenţială. Când toată lumea se adună în vârful dealului, am înălţat trei suporturi pentru

steaguri.

Ne-am adunat cu toţii în vârful Sperwan Ghar şi am înfipt cu mândrie steagurile Canadei, Afganistanului şi al Statelor Unite ale Americii, unul lângă altul. Era prima zi de la atacul iniţial în care nu s-a mai tras niciun glonţ, fie el inamic sau prieten.

— Companie, atenţie! strigă comandantul.

Cele trei steaguri au fost ridicate în acelaşi timp. Apoi ne-am plecat capetele în tăcere. Era un moment de reflecţie – asupra tragediei petrecute în urmă cu cinci ani şi asupra sacrificiilor făcute şi a celor care aveau să se facă pentru lupta grea care avea să urmeze. Bolduc scoase apoi o scrisoare scrisă de generalul Fraser. Comandantul coaliţiei pentru sudul Afganistanului dorea să ne mulţumească personal. Ne-am adunat în jurul lui Bolduc, în timp ce ne-a citit o parte din scrisoare:

> Doresc să exprim mulţumirile mele personale soldaţilor şi ofiţerilor din TF 31 a Forţelor Speciale ale Armatei Statelor Unite ale Americii, pentru eforturile lor recente depuse în cadrul Operaţiunii MEDUSA, poate singura cea mai importantă şi mai de succes operaţiune de luptă care se desfăşoară în Afganistan din 2002. După cum am aflat foarte clar de la superiorii mei, nu este nicio exagerare să spunem că viitorul NATO şi al Afganistanului au atârnat în balanţă. În acest moment atât de necesar, când eşecul nu a fost o opţiune, soldaţii din TF 31 au rămas pe poziţii şi au izbândit, iar prin curajoasele lor acţiuni au contribuit la o victorie care depăşeşte cu mult numărul lor relativ mic.
> Curajul personal de care au dat dovadă de nenumărate ori soldaţii din TF 31 a fost remarcabil şi respect concentrarea lor în timpul misiunii, spiritul lor ofensiv şi dedicarea. Către soldaţii din TF 31: Sunt mândru de realizările voastre şi mă plec în faţa spiritului războinic de care aţi dat dovadă. Sunteţi cu adevărat nişte războinici şi însumaţi toate trăsăturile pe care trebuie să le întrunească o comunitate de Forţe Speciale.

După ceremonie, am fluturat două steaguri americane. Primul era pentru Greg. În urmă cu câteva zile aflasem că Sean supravieţuise, dar nu primisem nicio veste în privinţa lui Greg.

Fusese transportat din Kandahar în Germania. Dacă avea să moară din cauza rănilor, voiam să-i ofer soţiei sale steagul după înmormântare. Am făcut atunci aceeaşi promisiune pe care o făcusem şi soţiei lui Charlie. Şase luni mai târziu m-am bucurat să-i dau steagul lui Greg însuşi. Supravieţuise prin mila lui Dumnezeu.

Al doilea steag îl aveam pentru altcineva. După ce l-am ridicat, Bill m-a ajutat să-l pun la loc, frumos împăturit, în cutia lui. Voiam să i-l prezint lui Bolduc, pentru a-i mulţumi astfel pentru incredibila sa conducere.

După ceremonie, am coborât de pe o movilă şi am cerut să vorbesc cu şeful. I-am prezentat steagul lui Bolduc. Era singurul mod prin care îmi puteam arăta aprecierea. Trebuia să păstreze şi el o parte din această istorie.

Bolduc mă apucă de braţ şi mă privi drept în ochi:

— Oamenii tăi au făcut o treabă nemaipomenită aici. Să nu uiţi asta.

Am petrecut restul zilei făcând planuri pentru următoarele operaţiuni de dincolo de râu şi pentru reconstrucţia zonei. Trebuia să reparăm stricăciunile, să construim drumuri şi să începem să stabilim raporturi cu oamenii. Sovieticii nu fuseseră capabili să cucerească valea, dar noi aveam acum şansa nu numai de a controla curtea din spate a talibanilor, ci să le cucerim chiar terenul din jurul casei. Nu trebuia decât să valorificăm victoria noastră, redând zonei răvăşite prosperitatea şi renumele său de coş cu pâine al Afganistanului.

Trecuseră câteva zile de când nu mai sunasem acasă şi ştiam că soţia mea nu se simţea prea bine. La asfinţit, am ieşit afară şi am sunat-o de pe telefonul prin satelit. Ştiam că bătălia era marea ştire şi că orice soţie a unei Berete Verzi care avea o minimă experienţă ştie că doi şi cu doi fac patru. Ştiam că era neliniştită atunci când urmărea veşti despre evoluţia luptelor la ştiri; eram bine, dar ea nu aflase aceasta. Adevărata povară a necunoscutului este chinuitoare, după cum aveam să aflu. Am apăsat pe ureche plasticul negru şi cald, ascultând sunetul conexiunii. L-am auzit în sfârşit făcând contactul la mii de kilometri distanţă. Dar în loc să-mi răspundă soţia mea la celălalt

capăt al firului, mi-a răspuns mama. Speriat, am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva.

— Au luat-o cu salvarea la urgenţă pentru o operaţie pe coloană, îmi spuse mama.

Nu-mi puteam regla respiraţia.

Soţia mea nu-mi spusese niciodată despre ceva atât de grav, când am vorbit cu ea înainte de primul atac. Soţie puternică de soldat, n-a vrut să mă îngrijorez în privinţa ei. Soţiile de militari sunt dintr-un aluat special.

Mama aştepta veşti de la spital.

— Sună-mă când iese din operaţie, am spus fără vlagă.

Încă mai ţineam în mână micul telefon negru când Bolduc ieşi din clădire. Luna răsărise complet şi sclipea într-o lumină albă ca un lampadar celest. Se apropie de mine şi-mi întinse o bucată de hârtie. Am citit primul rând şi aproape am scăpat din mână mesajul.

DE LA: Crucea Roşie Internaţională… Soţia dvs.… Chirurgie… Solicită prezenţa dvs. imediată…

Mă confruntam cu cea mai dificilă decizie din viaţa mea: să merg la soţia mea şi să-mi ajut familia sau să rămân cu oamenii mei care erau mai aproape decât familia. Trecuse puţin timp de când vorbisem cu mama, dar am sunat-o din nou.

— Soţia ta este bine şi este la reanimare. Dar o să aibă nevoie de mult ajutor, spuse mama.

M-am întors spre Bolduc, încă buimac. Ştia că aveam nevoie de un sfat, şi i-am ascultat cuvintele. Soţia mea avea nevoie de mine, dar ştiam şi că urmau câteva zile grele aici, până îi vom desţeleni pe talibanii rămaşi şi-i vom alunga dincolo de râu. Aveam de construit o bază militară şi nu voiam să-mi las oamenii la greu. 7 dintre cei 12 soldaţi ai mei fuseseră răniţi, inclusiv eu. Când eşti atât de aproape de oamenii tăi, comanda este mult mai personală şi mult mai dificilă. Aveam nevoie să fiu cu ei.

În cele din urmă, am pus întrebarea.

— Domnule, ce să fac? Nu-mi pot părăsi oamenii în luptă, am spus.

Bolduc ştia că dacă rămâneam, aveam să fiu tulburat. Dacă mă duceam acasă să am grijă de familie, când reveneam mă

puteam concentra, ştiind că nu am de ce să îmi fac griji.

Mai întâi mi-a făcut o prezentare de ansamblu.

— Ca soldaţi, avem de-a face cu această situaţie dificilă în care trebuie să stabilim echilibrul între familiile noastre şi misiune. Familiile par să fie mereu pe planul doi, îmi spuse el. Echipa este bine antrenată. Se vor descurca fără tine în această perioadă.

Apoi mi-a dat voie să plec.

— Voi face ca lucrurile să fie mai uşoare pentru tine. O să-ţi mişti fundul ăla mare în elicopter şi o să te duci acasă să ai grijă de familia ta. În momentul acesta, prioritatea ta este acasă. Şi nu te rog să faci asta, spuse el direct.

L-aş fi îmbrăţişat, dar mi-ar fi tras un pumn în gură. Ştiam că are dreptate, dar nu mă simţeam bine că trebuia să-mi iau la revedere de la oamenii mei. Ştiam că vom primi misiunea de a curăţa obiectivele la care canadienii nu puteau ajunge cu vehiculele lor. Era o ocazie bună să strâng câteva mâini ale oamenilor mei pentru ultima dată.

I-am găsit mai întâi pe Smitty şi pe Bill.

— Băieţi, am o problemă. Trebuie să vorbesc cu voi. Soţia mea a fost supusă unei intervenţii chirurgicale de urgenţă. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, am spus eu. N-am fost niciodată alături de ea. Am lipsit la naşterea copilului meu. Am lipsit la moartea rudelor. Soţia mea a cărat povara mariajului nostru tot timpul. Acum trebuie să fiu cu ea.

Se lăsă o tăcere grea, după care Smitty vorbi:

— Or să mai fie destule lupte pe aici, când o să te întorci. Du-te şi ai grijă de familia ta.

Era exact ce voiam să aud de la oamenii mei. M-am oprit pe la toate transportoarele, înainte de a merge la maşina mea să-mi iau echipamentul. Strângerile de mâini au fost puternice, zâmbetele largi. N-au fost prea multe cuvinte, ci doar „Ne vedem în curând!”. Mi-am aruncat în geantă ultimele echipamente şi am scos grenadele, bateriile, cartuşierele, tutunul şi şosetele pentru Brian şi Dave. Ei vor avea nevoie de toate acestea.

Deja se auzeau elicele elicopterului Chinook răsunând în vale. Un Apache se rotea în jurul Sperwan, în timp ce elicopterul ateriză. Am putut vedea cum electricitatea statică de la cele două rotoare ale elicopterului Chinook taie praful, producând un halo

pestriţ deasupra aparatului de zbor, când acesta atinse solul de la baza dealului. Trapa de sub coadă se deschise. Bill îmi înşfăcă echipamentul. Bolduc şi Jared se apropiară să mă îmbrăţişeze. Au rămas apoi în picioare, lângă transportor, în timp ce Bill continuă să mă însoţească.

Am păşit pe rampă, am luat bagajul, apoi mi-am prins centura. Mă simţeam de parcă mă remorcam singur de elicopter. Nu voiam să plec, dar ştiam că trebuie să o fac. Ştiam că soţia mea are nevoie de mine. Zgomotul elicopterului făcea să fie dificil să ne auzim. Bill urcă şi el pe rampă şi-mi strânse mâna.

— Nu uita regula numărul 1, ranger, am spus eu.

— O să-mi fac turul din post în post şi n-o să înghit orice rahat de la niciun superior, spuse el rânjind larg.

— Ai grijă de băieţi până mă întorc, Bill.

Îmi arătă semnul OK cu degetul mare, apoi coborî de pe rampă.

M-am întors spre şeful echipajului şi i-am făcut semn că sunt gata. Bill se îndepărtă. Motoarele accelerară şi l-am urmărit pe Bill, apoi dealul şi pământul care rămâneau departe, sub mine. Am stat în picioare, agăţat de rampa metalică îngheţată şi am privit Valea Panjwayi şi Sperwan Ghar. M-am întrebat complet uluit cum naiba s-a întâmplat că eu şi oamenii mei n-am fost ucişi. Am încercat să rememorez fiecare clipă. Am traversat culmea unde se aflaseră cu o săptămână în urmă poziţiile noastre de blocare. Elicopterul se înclină cu botul în jos, în timp ce întorcea spre Kandahar. Am zburat tot timpul peste Autostrada 1 şi în curând am putut zări oraşul Kandahar. Luminile şi mirosul oraşului – focuri care ardeau, gaze de eşapament şi praf – mă întâmpinară. Se vedeau câteva maşini şi camioane mişcându-se. Bazarul, care în mod normal trebuia să fie plin de sute de negustori, era lipsit de viaţă. Toată lumea era acasă şi dormea. În siguranţă.

Epilog

Binecuvântat fie Domnul, stânca mea, care mi-a pregătit mâinile pentru război şi degetele pentru luptă.

– PSALMUL 144, VERSETUL 1

Am urcat în avion cu haine curate. M-am simţit vinovat chiar şi pentru că am făcut o baie, în timp ce oamenii mei erau încă acolo. Am stat la TOC până la momentul îmbarcării. I-am ascultat pe băieţii care comunicau mutarea spre nord, dincolo de râul Arghandab, pentru a curăţa satele în care talibanii îşi apăraseră fortăreţele timp de săptămâni în şir. Contactul cu inamicul era slab şi era în mare parte o operaţiune de degajare.

În avion nu erau decât vreo zece pasageri. Medicii îmi bandajaseră genunchiul şi îmi făcuseră câteva injecţii în umăr, ca să-mi mai reducă durerea pe durata lungului drum către casă. Gândurile zburau de la familie spre băieţii mei. Mi-am scos carneţelul de însemnări şi am petrecut numeroasele ore ale zborului încercând să compun declaraţii pentru recomandările în vederea valoroaselor premieri. Am încercat să scriu tot ce-mi aminteam. Am citit cu atenţie rândurile pe care le scrisesem pe deal şi am încercat să sintetizez cele petrecute.

Pentru o bătălie atât de importantă şi cu o valoare strategică atât de mare, se acordau doar câteva medalii valoroase. Dintre acestea, cele mai importante reveneau oamenilor care au luptat acolo, cum era Jude. Bunăvoinţa sa de a se implica fără pic de egoism, în ceea ce ar fi putut deveni moarte sigură, va rămâne pentru totdeauna în memoria şi în vieţile celor care au fost martorii acţiunilor sale. Referitor la sergentul de cadre Jude Voss, am scris o pagină de recomandări pentru premiere, încă din acea noapte, pe Sperwan Ghar:

> Acest act EROIC, unic după părerea mea, ca martor şi în calitate de comandant al atacului terestru în cadrul operaţiunii de ocupare a Sperwan Ghar, a fost cel mai BRAV şi mai VALOROS lucru pe care l-am văzut în trei rotaţii combative în Afganistan, în 14 ani de armată şi în 36 de ani de viaţă. Acţiunile rapide, decisive şi altruiste ale

SSG Jude Voss, din acea zi, au salvat direct vieţile a doi soldaţi şi au avut iniţiativa în luptă. Dacă Voss nu ar fi procedat astfel, cu siguranţă că atât SFC Greg Stube cât şi SFC Sean Mishura ar fi fost arşi de vii, ucişi de acţiunile inamicului sau din cauza exploziilor. SSG Voss i-a salvat pe soldaţii americani aflaţi în pericol, fără a cunoaşte starea lor, ignorând complet propria sa siguranţă, sub focul intens al inamicului. A rămas apoi într-o poziţie de mare risc, în extrema apropiere a unui vehicul (cca. 5-8 m) aflat sub focul necontenit al inamicului, un vehicul cuprins total de flăcări din cauza exploziilor produse de încărcătura triplă de armament de artilerie şi explozibili care ardeau în el. Nu numai că l-a mutat pe Greg din vehicul într-un şanţ, sub focul inamicului, având grijă să rămână numai el expus gloanţelor, dar i-a şi aplicat măsurile de prim ajutor absolut esenţiale, până la sosirea medicului Riley, care i-a aplicat tratament traumatic avansat. La sosirea mea, dacă nu l-aş fi văzut pe Voss acţionând, n-aş fi ştiut că Sean lipsea şi n-aş fi pornit în căutarea acestuia. Fără Jude, Greg ar fi murit ars, iar Sean ar fi murit în urma inhalării gazelor, fumului şi din cauza arsurilor. Nu există nicio onoare mai mare în istoria noastră şi în istoria militară decât felul în care Jude s-a comportat în acea zi ca soldat american. A fost o zi pe care nu o voi uita niciodată. Am fost alături de eroi. Sper ca cineva să găsească aceste însemnări.

„Îţi faci pur şi simplu treaba când eşti acolo”, spusese Jared. Oricare dintre băieţi ar fi făcut asta, iar Jude a făcut-o.

Întregul lanţ de comandă Vulturul Deşertului l-a recomandat pe Jude pentru Medalia de Onoare, cea mai înaltă distincţie a naţiunii noastre. Recomandarea a fost declasată în Afganistan. Indiferent de jocurile politice, acţiunile lui Jude nu vor fi niciodată declasate în ochii celor care ştiau ceea ce făcuse.

În cele din urmă, lupta noastră pentru Panjwayi a continuat. Unităţile NATO şi ale coaliţiei, care au urmat după rotaţia noastră, nu au putut consolida succesul obţinut de noi. Faptul că nu au reuşit să controleze valea prin înfiinţarea unei echipe de securitate permanente, a permis talibanilor să populeze cu

uşurinţă Panjwayi, la sfârşitul toamnei lui 2006. Forţele noastre au iniţiat după Operaţiunea Medusa, o operaţiune şi mai mare, denumită Baaz Tsuka sau Falcon Summit. Operaţiunea Baaz Tsuka s-a concentrat pe eliminarea influenţei talibane proaspăt revenite în teritoriu şi restabilirea securităţii. În limbaj popular, Forţele ISAF nu şi-au putut menţine iniţiativa din cauza aspectelor operaţionale, strategice şi politice. Vulturii Deşertului din Compania Charlie, Batalionul 1, a treia grupă a Forţelor Speciale, au ieşit din nou pe câmpul de luptă şi au asigurat obiectivele considerate a fi „prea periculoase”, apoi au rămas pentru a face evaluarea pagubelor.

La două luni după ce am cucerit Sperwan Ghar, ne-a lovit însă o mare tragedie. Bill, prietenul meu şi cel mai bun soldat pe care l-am cunoscut vreodată, a murit la 300 m de deal, când un dispozitiv exploziv improvizat explodă sub transportorul său. Bill n-a murit aşa cum îşi dorea, ci aşa cum a vrut Dumnezeu. Numai astfel pot înţelege şi accepta asta. Ştiu că toţi soldaţii vor să trăiască mult şi să se bucure de vieţile lor din plin, dar ca luptători, avem scopul nostru. Când acesta este îndeplinit suntem chemaţi acasă de Creatorul nostru. Ştiu că cei care au fost în luptă înţeleg asta fără a pune întrebări.

De regulă nu cunoşti momentul în care eşti chemat înaintea lui Dumnezeu. Uneori ştii, iar acestea sunt cele mai grele clipe: când îţi curge sânge din nas şi îţi alunecă în jos, pe gât, făcându-te să te îneci, să tuşeşti şi să te sufoci. Te agiţi să respiri prin fum şi praf. Echipamentul pare să te sufoce. Îţi ştergi transpiraţia sărată şi murdăria din ochi, dar numai ca să îţi dai seama că este sânge, al tău sau al inamicului. Ai vrea să te ridici în picioare, dar nu ţi le poţi mişca. Te zbaţi să te ridici, în timp ce rănile se desfac în corpul tău, încercând să nu te laşi cuprins de durere. Te înfurie gândul că n-o să-i mai vezi niciodată pe cei pe care îi iubeşti, iar pierderea propriei vieţi îţi mânie sufletul. Te înverşunezi să te ridici în picioare şi să apuci o armă, orice armă. Indiferent de rasa, cultura sau religia ta, vrei să mori în picioare, luptând ca un războinic, ca un american, aşa cum alţii n-o vor face. Pentru cei ce caută o definiţie, acesta este preţul libertăţii.

Obiectivele noastre de la Sperwan Ghar şi din Afganistan erau clare. Ştiam şi înţelegeam că nu puteam şi nu aveam să

acceptăm eşecul, ca armată şi ca naţiune. Misiunea noastră nu a fost una care să se sfârşească scăpând ca prin urechile acului, ci prin victorie şi provocare pe un deluşor din inima locului de naştere al inamicului. Bătălia a avut ceva ecouri. A rămas notoriu faptul că acţiunile soldaţilor din a treia grupă a Forţelor Speciale, ISAF şi aliaţii lor din armata afgană au distrus cea mai mare ofensivă talibană care avea drept scop ocuparea oraşului Kandahar. Istoria nu poate schimba faptul că, la cinci ani după data la care naţiunea noastră a fost atacată, un mic grup de bărbaţi au stat în picioare în mijlocul locului de naştere al inamicului şi au jurat: „Nu vom uita niciodată!”.

Mulţumiri

Nu pot să nu le mulţumesc tuturor celor care s-au implicat în acest proiect. Fie că ai fost cu picioarele tale pe teren, fie că eşti membru al familiei sau un susţinător, îţi spun cu umilinţă: „Mulţumesc”.

Pentru familia mea: numai gândindu-mă la voi, într-un fel sau altul, am putut rămâne în viaţă, de mai multe ori decât veţi afla voi vreodată.

Pentru soldaţii din Detaşamentul 331: Datorită vouă cunosc acum sensul real al cuvântului „onoare”. Sunteţi cu toţii oameni obişnuiţi care v-aţi dovedit a fi extraordinari. Acest proiect vă este dedicat. Păreau fără de sfârşit sarcinile absurd de periculoase care ne-au fost atribuite şi cu puţin ajutor sau chiar fără ajutor, prin profesionalism şi tenacitate, aţi refuzat să acceptaţi eşecul. Aţi urmărit cu abilitatea unui vânător obsedat fiecare ţintă, fiecare obiectiv, fiecare individ rău. Aţi văzut cu ochii voştri cruzimea inamicilor naţiunii noastre şi n-aţi ezitat niciodată, niciodată. Aţi făcut în mod voluntar un prag între ei şi cetăţenii marii noastre ţări. Zilele de care sunt cel mai mândru ca bărbat, ca soldat şi ca american le-am trăit pe acel pământ alături de voi şi-mi voi petrece restul vieţii dorindu-mi să continui să lupt alături de voi.

Mărşăluieşti sau mori.

Pentru comandanţii mei care nu şi-au părăsit posturile, ne-au dat sfaturi sigure în cele mai grele condiţii şi când era cea mai mare nevoie şi care s-au ţinut de cuvânt în faţa celor mai grele situaţii: Niciodată n-am simţit ca atunci, că orice aş fi cerut, orice am fi avut nevoie, nu vă veţi face luntre şi punte sau nu vă veţi pune cariera în pericol ca să ne satisfaceţi cerinţele. Aţi asigurat cea mai bună acoperire celor care făceau ceea ce le cerea meseria să facă şi nu aţi cedat presiunilor politice sau nu aţi lăsat pe alţii să uneltească împotriva noastră când lucrurile au mers prost. Să sperăm că organizaţia noastră va recunoaşte adevărata voastră valoare pe câmpul de luptă şi în viitorul Forţelor Speciale.

Pentru celelalte detaşamente care au luptat alături de noi: Să dea Dumnezeu să nu mai trecem niciodată prin ce am trecut. Toţi cei care au fost acolo şi au participat cunosc măreţia acestui eveniment. Ştim, de asemenea, că printre noi acest lucru nu va fi uitat niciodată. Am scris un capitol din istoria Forţelor Speciale din Armata Statelor Unite şi din istoria Afganistanului care niciodată nu va putea fi şters. Chiar şi astăzi, inamicul, cei care au reuşit să scape, îşi aminteşte de „bărbile lungi” de la Sperwan Ghar.

Pentru Willie, Paul, Wayne, Pat, Red şi alţi soldaţi de suport care au muncit încontinuu zile întregi, fără somn, la 50°C, cărând cu spatele şi încărcând palete sau împingând provizii: ştiam întotdeauna că ne veţi trimite tot ce aveam nevoie. Aţi făcut mereu ceva din nimic. Când echipamentele erau rupte, arse sau deteriorate ori cu totul distruse, le coseaţi, le reparaţi, le puneaţi petice, plasturi sau le înlocuiaţi astfel încât să putem continua lupta. A fost pentru prima oară în cei 15 ani ai mei de soldat profesionist când am fost bine susţinut. Aţi stabilit chiar câteva lucruri standard pentru cazul în care ar fi avut cineva nevoie.

Pentru bărbaţi ca Bill, Zack, Smitty, Jude, Dave, Greg şi Sean: v-aţi sacrificat corpul, sănătatea şi vieţile astfel încât ceilalţi să poată trăi şi să poată continua să protejeze cea mai mare ţară de pe pământ. Voi toţi, fie prin memoria voastră, fie prin exemplu, aţi stabilit standardul după care noi ar trebui să trăim. Onoarea voastră, integritatea şi altruismul nu vor rămâne niciodată nerecunoscute, câtă vreme mai respirăm.

Aş dori să-i adresez mulţumiri lui Kevin Maurer care a fost de

folos în imortalizarea acestui eveniment monumental, punându-l pe hârtie şi producând ceva de valoare pentru generaţiile viitoare de luptători. Kevin, eşti un bărbat foarte pasionat care a dobândit respectul unei comunităţi ce nu are încredere în media şi asta din motive întemeiate. Îndrumările tale, munca susţinută şi dedicarea faţă de acest proiect nu vor fi uitate. Faci onoare profesiei tale.

Pentru colonelul Nye, doamna Carol Darby şi Clearwater de la centrul de operaţiuni speciale ale Armatei Statelor Unite (USASOC) şi de la centrul de operaţini speciale ale Statelor Unite (USSOCOM), vă mulţumesc pentru încurajare, recomandări şi susţinere. Datorită vouă am putut rămâne pe drumul cel bun în recrearea unui mic fragment de istorie care trebuia să fie scrisă. Fără voi şi încrederea voastră în acest proiect nu aş fi ajuns niciodată la bun sfârşit.

În cele din urmă, pentru familiile celor căzuţi, pentru că voi sunteţi la fel de importanţi ca şi soldaţii înşişi. Vă rog să nu uitaţi niciodată acest lucru. Voi ne daţi puterea de a continua lupta chiar dacă durerea ne cere să luăm o pauză. Fără nicio ezitare, familiile le permit soldaţilor să continue lupta, înţelegând că au tot sprijinul vostru, iar aceasta le permite să se poarte ca nişte războinici ce sunt. Voi ne apăraţi libertatea cu ce aveţi mai bun pe lumea asta, iubiţii voştri, soţii voştri şi taţii copiilor voştri. Această libertate este plătită cu sângele soldaţilor, al voluntarilor, al celor care s-au dovedit a fi mai buni decât noi. Voi ştiţi mai bine decât oricine altcineva că libertatea nu este gratuită.

Kevin doreşte să-i mulţumim redactorului nostru, Scott Miller, şi echipei sale. Încrederea voastră în noi a făcut posibil acest proiect.

Mulţumim lui John Flicker şi Tracy Devine de la Random House pentru răbdarea şi înţelegerea cu care ne-au ajutat să imortalizăm această importantă luptă în paginile cărţii. Mulţumesc centrului de operaţiuni speciale al Armatei SUA pentru ajutorul pe care mi l-au dat răspunzând numeroaselor mele solicitări. Mulţumesc oamenilor care au fost acolo şi voi ştiţi cine sunteţi, pentru că aţi acceptat să vorbiţi cu mine şi să-mi răspundeţi la întrebări, deşi ştiu că uneori n-aţi fi vrut să o faceţi. Mulţumesc locotenent-colonelului Don Bolduc nu numai pentru că m-a asigurat că nu am făcut greşeli, ci şi pentru că m-a învăţat arta

contrainsurgenţei. Datorită ofiţerilor ca dvs. putem câştiga acest război.

Mulţumesc, de asemenea, echipajului de pe C-17 00184 care m-a dus de la baza aeriană Pope la Bagram. N-am fi putut termina această carte fără acea cursă. Mulţumesc lui Andrew Craft pentru că şi-a făcut timp să-şi petreacă vacanţa în Afganistan şi lui Kristen Henderson pentru că a citit cartea şi m-a ajutat fiecare cum a putut mai bine, cu câte un cuvânt la momentul potrivit. Îi mulţumesc lui Bill de la AWS care m-a ajutat la documentare.

Şi nu în ultimul rând, îi mulţumesc familiei mele, în special soţiei mele Jess, pentru că m-a susţinut în timpul lungilor nopţi petrecute în birou şi a săptămânilor din Afganistan.

Traversarea Deşertului Roşu (24–31 august 2006)

① Aeroportul Kandahar, sediul ISAF şi al contingentului coaliției. Punctul de plecare spre Operațiunea Medusa.

② Primul contact cu talibanii în albia secată a râului, în timpul infiltrării. Unitățile au luat-o spre vest, în Deşertul Roşu.

③ Transportoare ale armatelor rebele făcând contrabandă cu muniție şi arme în Panjwayi.

④ Descoperirea taberei de antrenament a talibanilor şi a poligonului de tragere.

⑤ Unitatea se orientează spre nord-vest, spre punctul aerian de aprovizionare.

Harta detaliată

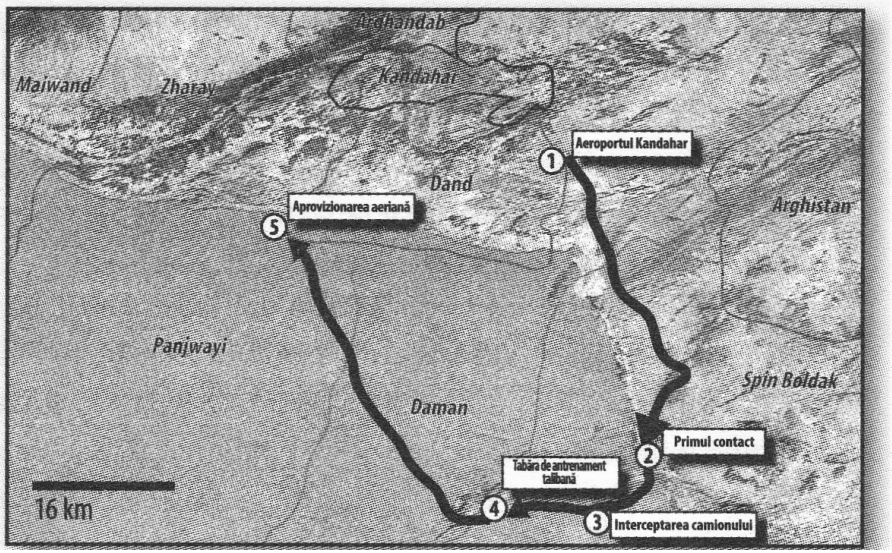

Plecarea în patrulă. (*Armata SUA*)

Traversarea Deşertului Roşu. (*Echipa 26*)

Afganii se distrau privindu-ne cum săpam să despotmolim unul dintre vehiculele noastre. (*TF 31*)

Cina este aproape gata: soldații ANA pregătesc o oaie cumpărată de la un fermier local. (*Rusty Bradley*)

Dimineața, devreme, Jared a identificat baraca în care am găsit punctul de comunicație. (*Rusty Bradley*)

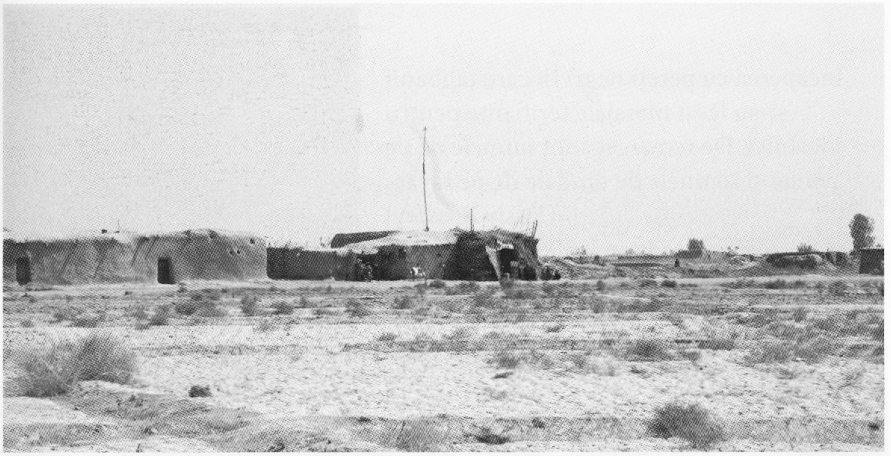

Complexul țintă depistat de Jared după ieșirea din Deșertul Roșu. Uriașa antenă temporară era pentru comunicațiile prin satelit. (*Rusty Bradley*)

Obiectivul: Sperwan Ghar. (*Rusty Bradley*).

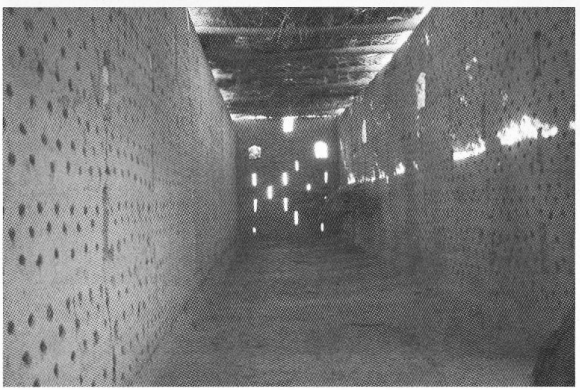

Interiorul unui adăpost de uscat struguri: talibanii foloseau aceste spații drept buncăre. Clădirile, vechi de câteva secole, au pereți din pământ, de o grosime de până la 1 m. (*Rusty Bradley*)

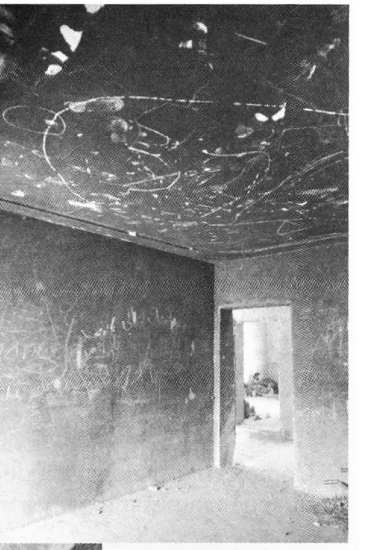

Încăperea cu pereți negri în care talibanii și-au lăsat mesajele terifiante pentru localnici. De remarcat sunt numele de pe perete și semnele de sandale de pe tavan. (*Rusty Bradley*)

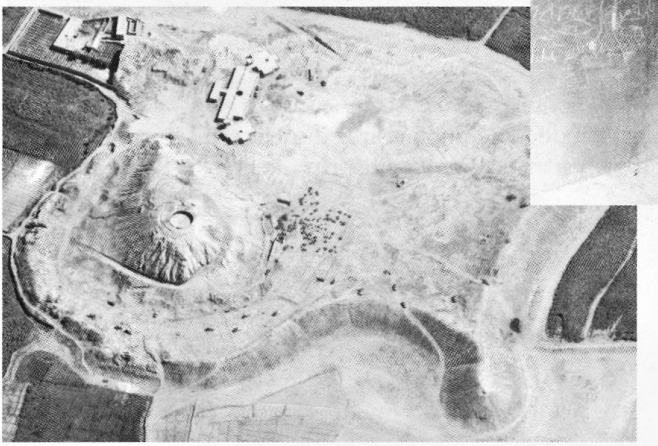

În apărarea Sperwan Ghar, în timpul unui contraatac. Se observă vehiculele aliniate de-a lungul zidului dinspre sud. Talibanii transformaseră școala în formă de „V" și dealul în tabără de instruire. (*Armata SUA*)

Luptă de aproape. Inamicul se afla la o jumătate de teren de fotbal de transportorul lui Smitty și Bill. Se observă clădirea fumegândă din care se trăgea. (*Rusty Bradley*)

Această imagine a fost surprinsă din vârful Sperwan Ghar, într-o pauză din timpul luptei. Se observă vegetația abundentă și peisajul. (*Rusty Bradley*)

Dave, în așteptarea unui nou atac, în timp ce soarele apunea. N-a trebuit să aștepte prea mult. (*Armata SUA*)

A doua rundă pentru bărbile lungi: șapte bombe a 1 000 kg au fost trase înspre clădirile ocupate de inamic după ambuscada din 3 septembrie. (*Echipa 26*)

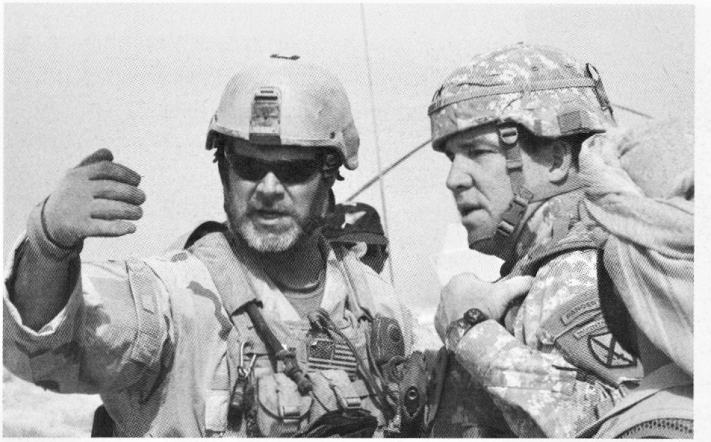

Brifing cu general-maiorul Freakley, după două zile de luptă. În timpul vizitei sale, băieții de la 3X au împrumutat de la el elicopterele. (*Armata SUA*)

Era aproape imposibil să vezi ceva prin culturile dense de marijuana. Doc are mai bine de 1, 80 m; vă puteți imagina înălțimea plantelor. (*Armata SUA*)

Acesta era GMV-ul lui Greg și Sean după lovitura IED. Se poate vedea că nu exista niciun loc de ascuns din fața focului inamic, ceea ce a făcut ca acțiunea lui Jude să fie absolut eroică. (*Armata SUA*)

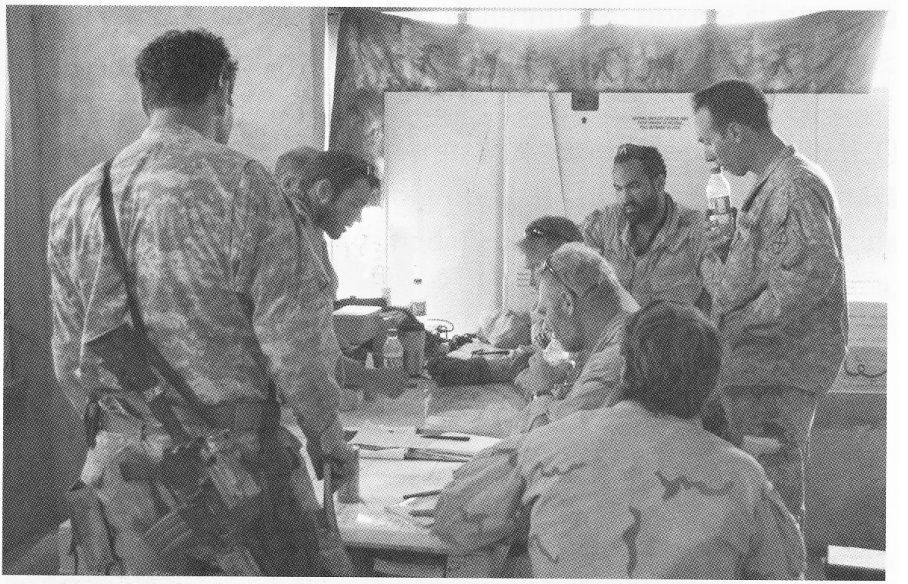

Plănuirea primei noastre descinderi în teritoriul inamic. Au mai sosit și alte echipe ale Forțelor Speciale și întăriri de la Divizia 10 Munte. (*Armata SUA*)

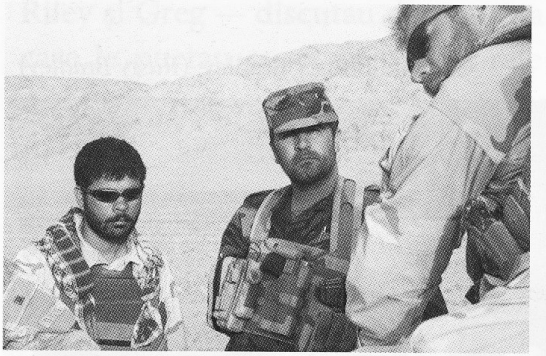

Jared, Shinsha și un interpret pe nume Jacob discută opțiunile înainte de a ataca Obiectivul Billiards. Mai devreme, Jacob apărase eroic un soldat american rănit. (*Armata SUA*)

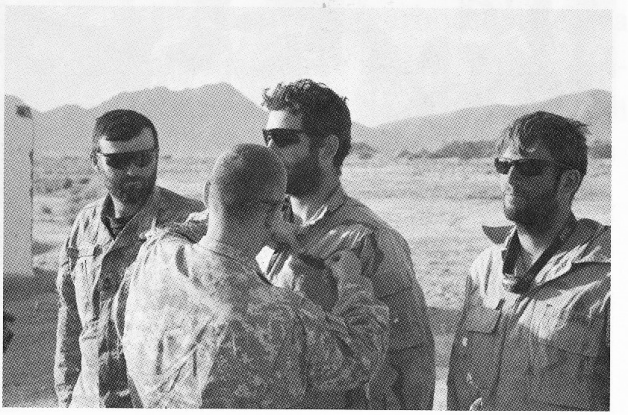

Bill, Zack și Jude își primesc insignele de infanterist combatant de la comandantul batalionului pe 11 septembrie 2006. (*Armata SUA*)

ODA cu Forțele Aeriene JTAC și ETT pe 11 septembrie 2006. (*Armata SUA*)

Căpitanul Rusty Bradley. (*Rusty Bradley*)

STABILIREA POZIȚIILOR DE BLOCARE (31 august–1 septembrie 2006)

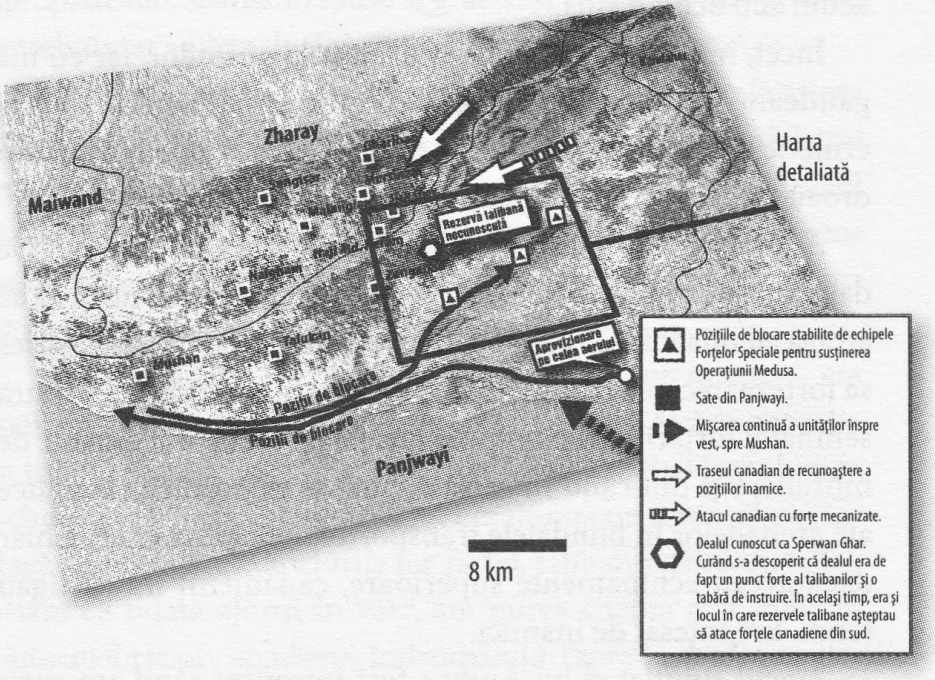

Ambuscada de la Sperwan Ghar (3 septembrie 2006)

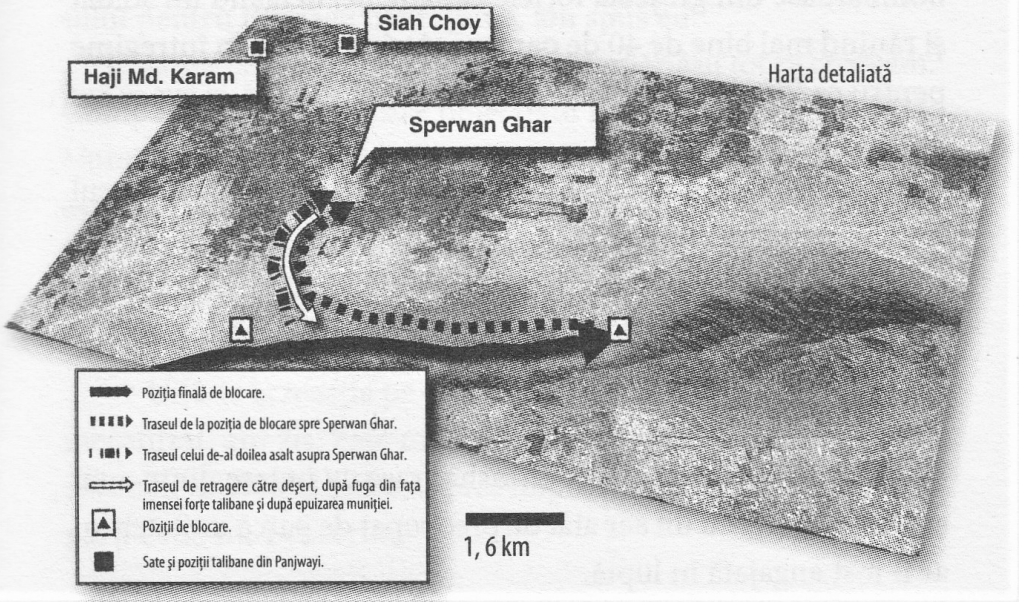

ATACUL ASUPRA SPERWAN GHAR (5 septembrie 2006)

Contraatacurile inamicului (5–10 septembrie 2006)

Harta detaliată de mai jos descrie numeroasele câmpuri, şanţuri de irigaţii şi clădiri care înconjoară dealul denumit Sperwan Ghar

① Poziţia iniţială de atac.

② SFC Stube şi SFC Mishura lovesc un IED.
Aici SSGT Voss salvează SFC Stube, în timpul atacului asupra Sperwan Ghar.

③ Clădirea şcolii pe care ODA 26 şi echipa căpitanului Hodge au fost nevoiţi să o atace.

④ Sperwan Ghar.
Aici se afla locul iniţial al talibanilor şi a fost punctul focal al atacului. Cine deţinea Sperwan Ghar, avea controlul asupra jumătăţii de sud a văii.

⑤ Clădirea şi fortăreaţa unui commandant taliban de rang înalt, Hafiz Majid. Când am înconjurat Sperwan Ghar, un atac cumplit s-a abătut asupra flancului nostru din acest loc care avea, de asemenea, o linie directă de atac asupra SSGT Voss care încerca să salveze SFC Stube.

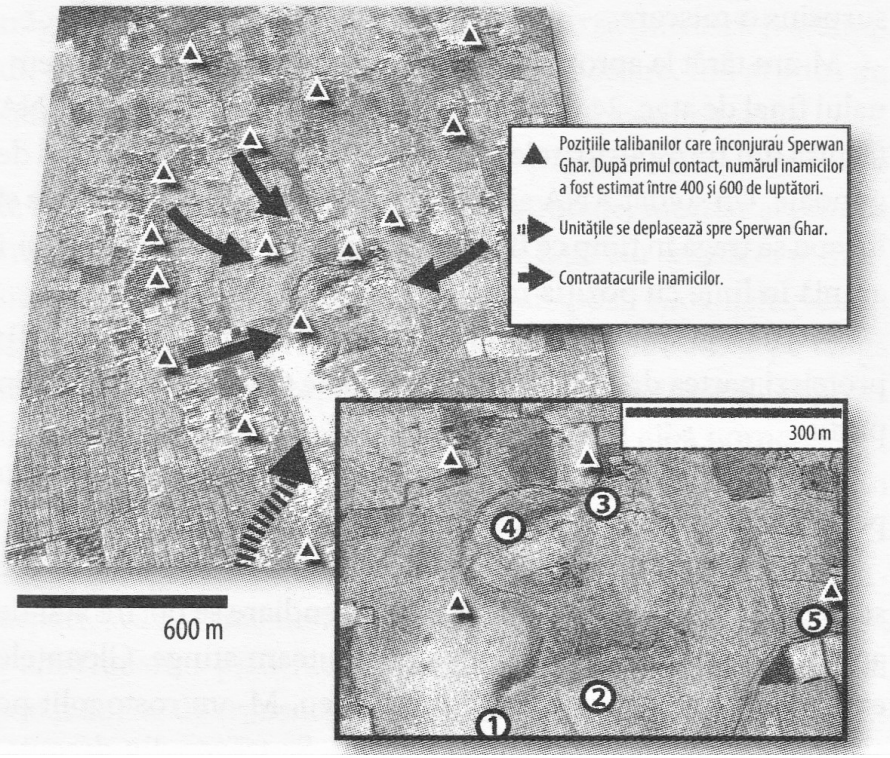

„Mi-ar fi plăcut tare mult să am ocazia să colaborez cu Petrică (şeful unei echipe de comando a Forţelor Speciale româneşti, erou modest ucis în timpul executării unei misiuni de luptă în Afganistan) la o carte care să cuprindă experienţa sa de pe front, aşa cum jurnalistul Kevin Maurer l-a ajutat pe maiorul Rusty Bradley să scrie *Leii din Kandahar*. Din nefericire, eu am fost lipsit de şansa pe care a avut-o Maurer, un corespondent de război american experimentat. Bradley a trăit câteva experienţe senzaţionale, Maurer a ştiut să le pună în pagină şi aşa a ieşit o carte extraordinară."

– ADELIN PETRIŞOR

„Lucrarea este o relatare impresionantă şi captivantă a unei bătălii care ne ajută să ne creăm o imagine despre războiul din Afganistan. Maiorul Rusty Bradley şi Kevin Maurer oferă cititorilor o privire provocatoare asupra operaţiunilor zilnice ale unei echipe a Forţelor Speciale... Într-un stil alert care te ţine cu sufletul la gură, *Leii din Kandahar* este una dintre cele mai bune cărţi despre acest conflict."

– MITCH WEISS, JURNALIST DE INVESTIGAŢIE, CÂŞTIGĂTOR AL PREMIULUI PULITZER

„O poveste de război autentică despre neîmblânzitele Berete Verzi în acţiune... Bradley şi Maurer au dat lovitura! Domnule preşedinte, cumpăraţi un exemplar – strategia Forţelor Speciale este un pariu sigur. Duceţi mai mulţi astfel de lei curajoşi în Afganistan, iar America va câştiga acest război."

– DALTON FURY (PSEUDONIM), FOST COMANDANT AL UNEI ECHIPE DELTA FORCE, AUTOR AL BESTSELLERULUI *KILL BIN LADEN*

„Războiul din Afganistan este făcut pentru Forţele Speciale, dar s-au scris foarte puţine despre aceşti soldaţi de la primul atac din Afganistan în 2001. Bradley şi Maurer fac o treabă nemaipomenită arătând cum luptă aceste unităţi de elită şi de ce sunt atât de importante în războiul împotriva talibanilor. *Leii din Kandahar* este o poveste de război captivantă, impresionantă şi bine scrisă."

– GREG JAFFE, REPORTER *WASHINGTON POST*

ISBN: 978-973-135-755-3
9 789731 357553
www.grupulcorint.ro